தொல்காப்பியம்
சொல்லதிகாரம்

சேனாவரையருரை

★

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியராயிருந்த
கந்தசாமியாரவர்களும்
சேலம் நகராண்மைக்கழகக் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர்,
பண்டித - வித்துவான்,
ஞா தேவநேயப் பாவாணர், எம்.ஏ, அவர்களும்
திருத்திய திருத்தங்களுடனும் குறிப்புரையுடனும்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளராயிருந்த
வித்துவான், ஆ பூவராகம் பிள்ளையவர்கள்
எழுதிய விளக்கவுரையுடனும்

★

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1,
1980

© 1980 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு: கஅ

முதற்பதிப்பு: ஏப்பிரல் 1923
மறு பதிப்புக்கள்: ஏப்பிரல் 1946; சனவரி 1952, பிப்ருவரி 1956;
மே 1959; ஆகஸ்ட்டு 1962; நவம்பர் 1966; நவம்பர் 1970;
சூலை 1974; ஆகஸ்ட்டு 1980

P31,Dx1,13,4
N80

THOLKAAPPIAM - COLLATIKAARAM
SENAAVARAYARURAI

திருவரங்கனார் அச்சகம், சென்னை-600 013. (I-2)

பதிப்புரை

தமிழணங்கின் தனிமுதற் றோற்றத்தையும், என்றும் மாறா இளமைவீறையும், எழில்வடிவினையும் மக்கள் மனக்கண்முன் விளங்கக் காட்டும் ஆடியெனச் சிறந்து பொலிவது தொல்காப்பியம் என்னும் ஒப்புயர்வற்ற செந்தமிழ் நூலே ஆகும்.

இந்நூல் எழுத்து சொல் பொருள் என மூவகைத்தாய்த் தமிழின் இயலினைத் தெரிக்கின்றது. இந்நூலின் மூதன்மையும், சிறப்பும் நோக்கி இதற்குப் பலர் உரை எழுதியுள்ளனர். எழுத்ததிகாரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையும், சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேனாவரையர் உரையும், பொருளதிகாரத்தின் இறுதி நான்கியல்கட்குப் பேராசிரியர் உரையும் பெருவழக்காகப் பயிலப்பட்டு வருகின்றன.

ஆயினும், ஒருரையைப் பயில்வார் மற்றையோர் உரையையும் ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தல் உண்மை யாராய்ச்சிக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் துணைசெய்வதாகலின் எம்மால் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டதோடு. அதன் இறுதியில் நச்சினார்க்கினியர், இளம்பூரணரோடு கருத்து மாறுகொண்ட இடங்கள், நூற்பாக்களோடும் அவரவர் உரைகளோடும் தொகுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இம்முறையில், அதற்கடுத்த சொல்லதிகாரமாகிய இதையும் சேனாவரையர் உரையுடன் பதிப்பித்ததோடு, விளக்கம் பெற வேண்டிய இடங்கட்குத் தக்க ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும் பிறவாசிரியர் கோட்பாடுகளும் தெள்ளிதின் விளங்குமாறு அடிக்குறிப்பாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை எழுதியுதவிய வித்துவான் ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், எம்.ஏ., அவர்கட்கு எம் நன்றி உரித்தாகுக.

தமிழ்மொழியின் நல்லியலினை மக்கள் உள்ளத்தில் தெள்ளுறத் தெரிப்பச் செவ்விய சிறப்புடன் வெளிவரும் இந்நூலைத் தமிழுலகம் ஏற்றுப் பயனெய்துமாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

		பக்கம்
க.	கிளவியாக்கம்	க
உ.	வேற்றுமையியல்	ருக
ங.	வேற்றுமை மயங்கியல்	எங
ச.	விளிமரபு	கூங
ரு.	பெயரியல்	க0ரு
சு.	வினையியல்	கஉஅ
எ.	இடையியல்	கசுங
அ.	உரியியல்	கஅச
கூ.	எச்சவியல்	உ0ங
	சூத்திர முதற்குறிப்பகரவரிசை	உசகூ
	பின் இணைப்பு	
	விளக்கவுரை	க—ககூரு

திருச்சிற்றம்பலம்

தொல்காப்பியம்

உ. சொல்லதிகாரம்

சேனாவரையருரை

தன்தோள் நான்கின் ஒன்றுகைம் மிகூஉங்
களிறுவளர் பெருங்கா டாயினும்
ஒளிபெரிது சிறந்தன்று அளியவென் நெஞ்சே.

ஆதியில் தமிழ்நூல் அகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்
போதமெய்ஞ் ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே.

தவளத் தாமரைத் தாதார் கோயில்
அவளைப் போற்றதும் அருந்தமிழ் குறித்தே.

சந்தனப் பொதியத் தடவரைச் செந்தமிழ்ப்
பரமா சாரியன் பதங்கள்
சிரமேற் கொள்ளுதுந் திகழ்தரற் பொருட்டே.

க. கிளவியாக்கம்

[எழுத்துக்கள் பொருள்தரும் முறையில் சொற்களாகும்வகை உணர்த்துவது.]

க. திணை

உயர்திணையும் அஃறிணையும்

க. உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை யென்மனார் அவரல பிறவே
ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே.

நிறுத்த முறையானே* சொல்லுணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டார்; அதனால் இவ்வதிகாரம், சொல்லதிகார மென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

---

*நிறுத்த முறையாவது; முந்துநூலுள் நிறுத்த முறை.

சொல்லாவது எழுத்தோடு ஒருபுடையான் ஒற்றுமையுடைத்தாய்ப் பொருள் குறித்து வருவது. உரையாசிரியரும் எழுத்தாதல் தன்மையொடு புணர்ந்து என்பார் 'எழுத்தொடு புணர்ந்து' என்றாராகலின், ஒருபுடை யொற்றுமையே கூறினர். தன்மையொடு புணர்ந்து என்னுங்கால், ஓரெழுத் தொருமொழிக்கு எழுத்தொடு புணர்தல் இன்மையின் சொல்லாதல் எய்தா தென்க. பொருள் குறித்து வாராமையின் அசைநிலை சொல்லாகா எனின், 'ஆவயின் ஆறும் முன்னிலை யசைச்சொல்' (சொல் - ௨௭௪) என்றும், 'வியங்கோ ளசைச்சொல்' (சொல் - ௨௭௩) என்றும் ஓதுதலான், அவையும் இடமுதலாகிய பொருள் குறித்து வந்தன என்க. 'யா கா பிற பிறக்கு' (சொல் - ௨௭௧) என்னுந் தொடக்கத்தனவோ எனின், அவையும் மூன்றிடத்திற்கும் உரியவாய்க் கட்டுரைச் சுவைபட வருதலின் பொருள் குறித்தனவேயாம். இக்கருத்தே பற்றியன்றே ஆசிரியர் 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' (சொல் - ௧௫௫) என்றோதுவாராயிற் றென்க.

சொற்றான் இரண்டு வகைப்படும், தனிமொழியும் தொடர்மொழியும் என. அவற்றுள், தனிமொழியாவது, சமய ஆற்றலால்* பொருள் விளக்குவது. தொடர்மொழியாவது, அவாய்நிலை†யானும் தகுதி‡யானும் அண்மைநிலை§யானும் இயைந்து பொருள் விளக்குந் தனிமொழி ஈட்டம்.

---

*சமய ஆற்றலாவது: இச்சொல்லால் இப்பொருளை உணர வேண்டுமென்ற இறைவனின் விருப்பம். இதனை வடநூலார் 'சங்கேத ரூபாசக்தி' என்பர்.

†அவாய் நிலை: ஒரு சொல் தன் பொருளை விளக்குவதான மற்றொரு சொல்லை அவாவி நிற்றல். எ - டு: ஆ கிடந்தது: ஆ என்ன செய்தது என அவா நிகழ்ந்தவழி கிடந்தது எனவும், கிடந்தது எது என அவா நிகழ்ந்த வழி ஆ எனவும் ஒன்றை யொன்று அவாவி நின்று பொருள் விளக்குதல் காண்க.

‡தகுதி: ஒருசொல் மற்றொரு சொல்லோடு தழுவத் தகுதியுடைத்தாதல். எ - டு: நீரால் நனை - நனைத்தற்கு நீர் தகுதியுடைத்தாதல் காண்க. தீயால் நனை - என்றபொழுது, நனைத்தற்குத் தீ தகுதியுடைத்தன்றாதல் காண்க.

§ அண்மை: சொற்களை இடையீடின்றிக் கூறுதல். எ - டு: ஆவைக் கொணா என இடையீடின்றிக் கூறிக் காண்க. அங்ஙனமின்றி ஆவை எனக் கூறியபின் ஒரு நாழிகை சென்று கொணா எனக் கூறினும் ஆவை எனக் கூறியபின் 'ஆட்டைக் கண்டேன், நீ செல்' என்பன போன்ற பல தொடர்களையோ அன்றிப் பல சொற்களையோ கூறிப் பின் கொணா எனக் கூறினும் அண்மையின்மையால் பொருள்படாமை காண்க. இது பற்றியே இலக்கண விளக்க ஆசிரியர்,

"தனிமொழி சமய வாற்றலாற் றனித்துந்
தொடர்மொழி யவாய்நிலை தகுதி யண்மையிற்,
றொகைநிலை தொகாநிலை யாயிரு வகையிற்,
றொடர்ந்தும் பொருளைத் தோற்றுத லியல்பே" (161 சூ.)

எனக் கூறினமையுங் காண்க.

இவற்றை வடநூலார் முறையே ஆகாங்க்ஷா, யோக்யதா, சந்நிதி என்பர்.

பெயர்ச்சொல்லும், வினைச்சொல்லும், இடைச்சொல்லும், உரிச்சொல்லு மெனத் தனிமொழி நான்கு வகைப்படும். 'மரம்' என்பது பெயர்ச்சொல். 'உண்டான்' என்பது வினைச்சொல். 'மற்று' என்பது இடைச்சொல். 'நனி' என்பது உரிச்சொல்.

இருமொழித் தொடரும் பன்மொழித் தொடரும் எனத் தொடர்மொழி இரண்டு வகைப்படும். 'சாத்தன் வந்தான்' என்பது இருமொழித் தொடர். 'அறம் வேண்டி அரசன் உலகம் புரந்தான்' என்பது பன்மொழித் தொடர்.

அதிகாரம் என்னும் சொற்குப் பொருள் பல உளவேனும், ஈண்டு அதிகாரம் என்றது ஒரு பொருள் நுதலி வரும் பல ஓத்தினது தொகுதியை என்க. வடநூலாரும் ஓரிடத்து நின்ற சொல் பல சூத்திரங்களோடு சென்றியைதலையும், ஒன்றன திலக்கணம் பற்றி வரும் பல சூத்திரத் தொகுதியையும் 'அதிகாரம்' என்ப* சொல்லதிகாரம், சொல்லையுணர்த்திய அதிகாரம் என விரியும். அச்சொல்லையாங்ஙனம் உணர்த்தினானோ எனின், தம்மையே எடுத்தோதியும், இலக்கணங் கூறியும் உணர்த்தினான் என்பது.

வழுக்களைந்து சொற்களை ஆக்கிக்கொண்டமையான், இவ்வோத்துக் 'கிளவியாக்க' மாயிற்று. ஆக்கம்—அமைத்துக் கோடல்; கொய்யும் நுறுங்கும் களைந்து அரிசி அமைத்தாரை, அரிசியாக்கினார் என்ப வாகலின். சொற்கள் பொருள்கள்மேல் ஆமாறு உணர்த்தினமையால் கிளவியாக்க மாயிற்று எனினும் அமையும். பொதுவகையாற் 'கிளவி' என்றமையால், தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுங் கொள்ளப்படும். கிளவி, சொல், மொழிஎன்னுந் தொடக்கத்தன வெல்லாம் ஒரு பொருட் கிளவி.

இதன்பொருள்: மக்களென்று கருதப்படும் பொருளை ஆசிரியர் உயர்திணையென்று சொல்லுவர்; மக்களென்று கருதப்படாத பிறபொருளை அஃறிணையென்று சொல்லுவர்; அவ்விரு திணைமேலும் சொற்கள் நிகழும் என்றவாறு.

எனவே, உயர்திணைச் சொல்லும் அஃறிணைச் சொல்லும் எனச் சொல்இரண்டு என்றவாறாம். மக்கட்சாதி சிறந்தமையான், 'உயர்திணை' என்றார்.

என்மனார் என்பது செய்யுள் முடிபெய்தி நின்றதோர் ஆர் ஈற்று எதிர்கால முற்றுச் சொல். என்றிசினோர், கண்டிசினோர் என்பன முதலாயின அவ்வாறு வந்த இறந்தகால முற்றுச் சொல். என்ப என்னும் முற்றுச் சொல்லினது பகரம் குறைத்து மன்னும் ஆரும் என இரண்டு இடைச்சொல் பெய்து விரித்தார் என்று உரையாசிரியர் கூறினாரால் எனின், 'என்மனார்' என்பது இடர்ப்பட்டுழிச் சிறுபான்மை வாராது, நூலுள்ளுஞ் சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் பயின்று வருதலானும்,† "இசைநிறை" என்பது மறுத்துப் பொருள் கூறுகின்றார் பின்

---

*இதனைச் சிவஞான முனிவர் விரித்துணர்த்தினர். தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க.

†இப்பகுதி பற்றிய கருத்து, அச்சிட்ட இளம்பூரண உரையுட் காணப்படவில்லை. இங்ஙனமே உரையாசிரியர் கருத்தெனக் கொண்டு சேனாவரையர் மறுத்த இடங்கள் பல அச்சிட்ட இளம்பூரண உரையுள்

னும் இசைநிறை என்றல் மேற்கோள் மலைவாதலானும், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க. மாணாக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல் வேண்டி வெளிப்படக் கூறாது உய்த்துணர வைத்தல் அவர்க்கு இயல்பாகலான் செய்யுள் முடிபென்பது கூறாராயினார்.*

என்மனார் ஆசிரியர் எனவே, உயர்திணை அஃறிணை என்பன தொல்லாசிரியர் குறியாம். ஆசிரியர் என்னும் பெயர் வெளிப்படாது நின்றது.

மக்களாகிய சுட்டு யாதன்கண் நிகழும், அது 'மக்கட் சுட்டு' எனப் பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை † ஈண்டு மக்கள் என்றது மக்கள் என்னும் உணர்வை. எனவே, மக்களேயாயினும், மக்களென்று சுட்டாது பொருளென்று சுட்டியவழி உயர்திணை எனப்படாது என்பதாம்.

இனி அவரல என்னாது பிற என்றே விடின் யாதல்லாத பிற என்று அவாய் நிற்குமாகலின், 'அவரல' என்றார். மக்கட்சுட்டே என்று மேல் நின்றமையின் மக்களல்லாத பிற என்று உணரலாம் எனின், ஆற்றல் முதலாயினவற்றாற் கொள்வது சொல் இல்வழி என மறுக்க. இனி 'அவரல' என்றே ஒழியின், அவற்றது பகுதி‡யெல்லாம் எஞ்சாமல் தழுவாமையின் எஞ்சாமல் தழுவுதற்கு 'அவரல பிற' என்றார்.

செய்யுளாகலான் ஆயிருதிணை எனச் சுட்டு நீண்டது. வரையறையின்மையின் §ஈண்டு யகர உடம்படுமெய் ஆயிற்று.

சொல் நிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமாகலின், ஆயிருதிணையின்கண் என ஏழாவது விரிக்க. இன் சாரியை வேற்றுமையுருபு பற்றியும் பற்றாதும் நிற்கும் என்று உரையாசிரியர் இரண்டாவது விரித்தாராலெனின்; —'சாரியை உள்வழிச் சாரியை கெடுதலும் - சாரியை உள்வழித் தன் உருபு நிலையலும்' (எழு - கருஎ) என்று இரண்டாவதற்குத் திரிபு ஓதினமையானும் 'செலவினும் வரவினும் தரவினுங் கொடையினும்' (சொல் - உஅ) என்புழியும் பிறாண்டுமெல்லாம் ஏழாவது விரித்தற்கேற்பப் பொருளுரைத்தமையானும், அவ்வுரை போலியுரை யென்க. ஆயிருதிணையினும் என்னும் உம்மை விகாரவகையால் தொக்குநின்றது.

காணப்படவில்லை, இதனால், உரையாசிரியர் இளம்பூரணரல்லாத வேறொருவரோ எனச் சில அறிஞர் ஐயுறுகின்றனர். இஃது ஆராயத்தக்கது.

*ஈண்டுக் கூறியவாற்றால் மன் இசின் இரண்டும் முறையே எதிர்கால இடைநிலையும் இறந்தகால இடைநிலையுமாம் என்பது பெறப்பட்டது. சிவஞான முனிவர் சிவஞான பாடியத்துள் "என்மனாரென்பது செய்யுண் முடிபாயதோர் ஆரீற்று முற்றுச் சொல். மன் எதிர்கால இடைநிலை. அது 'உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே' என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரையருரையானும் அறிக" என்றார். இங்ஙனமாகவும், மன் இறந்தகால இடைநிலை யென்பர் சிலர்.

†மக்கட் சுட்டென்பது அன்மொழித்தொகை யன்றெனவும் இருபெயரொட்டாகு பெயரெனவுஞ் சிவஞான முனிவர் கூறினர். தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க.

‡பகுதி - உயிருள்ளவும் உயிரில்லவும் காட்சிப் பொருளும் கருத்துப் பொருளுமாகிய பலவகை.

§வரையறையின்மையின் - புணரியலில் இன்னவுயிருக்குப்பின் இன்ன உடம்படு மெய்யென வரையறுக்கப்படாமையின்.

இசைக்கும் என்பது செய்யும் என்னும் முற்றுச்சொல். மன் என்னும் இடைச்சொல் மன என ஈறு திரிந்து நின்றது. மன் என்று பாடம் ஓதுவாரு முளர். ஏகாரம்: ஈற்றசை.

சொல் வரையறுத்தலே இச் சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாயின், 'ஆடூஉ அறிசொல் மகடூஉ அறிசொல்' என்றாற்போல 'உயர்திணைச் சொல்' 'அஃறிணைச் சொல்' என அமையும், உயர்திணை மக்கள் அஃறிணை பிற எனல் வேண்டா எனின்: உயர்திணை அஃறிணை என்பன தொல்லாசிரியர் குறியாகலான், ஆடூஉ மகடூஉப்போல வழக்கொடு படுத்துப் பொருள் உணரலாகாமையின், உயர்திணை மக்கள் அஃறிணை பிற எனல் வேண்டும் என்பது இவ்வாறு பொருள் நுதலிற்றாக உரையாக்கால், சூத்திரம் ஒன்றுமாறில்லை என்க. (௧)

௨. பால்

உயர்திணையில் மூன்றுபால்

௨. ஆடூஉ அறிசொல், மகடூஉ அறிசொல்
பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி
அம்முப் பாற்சொல் உயர்திணை யவ்வே.

(இ - ள்.) ஆடூஉ அறிசொல்லும் மகடூஉ அறிசொல்லும் பல்லோர் அறியுஞ் சொல்லொடு பொருந்தி, அம்மூன்று கூற்றுச் சொல்லும் உயர்திணையனவாம்; எ - று.

ஆண்மகனை 'ஆடூஉ' என்றலும், பெண்டாட்டியை 'மகடூஉ' என்றலும் பண்டையார் வழக்கு.

அறிவு மூதலாயினவற்றான் ஆண்மகன் சிறந்தமையின், 'ஆடூஉ அறிசொல்' முற்கூறப்பட்டது. பன்மை இருபாலும்பற்றி வருதலின் 'பல்லோரறிசொல்' பிற்கூறப்பட்டது,

இரண்டாம் வேற்றுமை உயர்திணைக்கண் சிறுபான்மை தொகப் பெறுதலின், தொக்கு நின்றது. திரிந்த புணர்ச்சி யன்மையின் விகார வகையால் தொக்கதென்பாரு முளர்.

'சிவணி' என்னும் வினையெச்சம், உயர்திணைய என்னும் வினைக் குறிப்புக்கொண்டது, ஆறும் வேற்றுமை ஏற்று நின்றசொல் பெயராயும் வினைக்குறிப்பாயும் நிற்குமாகலான். உயர்திணைய*வாம் என்னும் முப் பாற் சொல்லின் வினை 'ஆடூஉ அறிசொல்' 'மகடூஉ அறிசொல்' என்னும் இரண்டன் வினையாகிய சிவணி என்னுஞ் செய்தென் எச்சத்திற்கு வினை முதல் வினையாயினவாறு என்னையெனின் ;—உயர்திணையவாதல். ஆடூஉ அறிசொல் மகடூஉ அறிசொல் என்பனவற்றிற்கும் எய்துதலான், வினை முதல் வினையாம் என்க; 'முதனிலை மூன்றும் வினைமுதன் முடிபின' (சொல் - ௨௩௦) என்புழி, வினைமுதல் வினையென்னுந் துணையல்லது பிறிதொன்றற்குப் பொதுவாகாது வினைமுதற்கே வினையாதல் வேண்டும் என்னும் வரையறை யின்மையின். அல்லாக்கால், 'இவனும்

---

* உயர்திணைய என்பது வினைக்குறிப்பு முற்றாங்கால் அகரம் ஆறும் வேற்றுமையுருபாகாது; வினைக்குறிப்பு முற்று விகுதியேயாம் என்றறிக.

இவனும் சிற்றிலிழைத்தும் சிறுபறை யறைந்தும் விளையாடுப' என்பன போல்வன அமைபாவாம் என்க.

ஆடூஉ அறிசொல் முதலாயினவற்றை உணர்த்தியல்லது அவற்றது இலக்கணம் உணர்த்தலாகாமையின், "பால் உணர்த்தும் எழுத்து வகுப்பவே அவை தாமும் பெறப்படும்; இச் சூத்திரம் வேண்டா" என்பது கடா அன்மை உணர்க.

உயர்திணைச் சொல் உணர்த்தி அதனது பாகுபாடு கூறுகின்றாராகலின், 'அம் மூப்பாற்சொல் உயர்திணைய' என்றாராயினும், உயர்திணைச் சொல் மூன்று பாகுபாடு படும் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. இக் கருத்தானன்றே, ஆசிரியர் அம் முப்பாற் சொல்லும் என 'இனைத்தென அறிந்த பொருள் தொகுதிக்குக்' (சொல் - கக) கொடுக்கும் உம்மை கொடாராயினும், *உரையாசிரியரும் உயர்திணையெனப்பட்ட பகுப்பை விரிப்புழி இத்துணையல்லது விரிபடாதென்பது ஈண்டுக் கூறியது என்றுரைத்ததூஉம் என்க. 'ஆயிரு பாற்சொல் அஃறிணையவ்வே' (சொல் - ங) என்பதற்கும் ஈதொக்கும். (உ)

அஃறிணையில் இரண்டு பால்

ங. ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்
றாயிரு பாற்சொல் அஃறிணை யவ்வே.

(இ - ள்.) ஒன்றனை அறியுஞ் சொல்லும், பலவற்றை அறியும் சொல்லும் என அவ்விரண்டு கூற்றுச் சொல்லும் அஃறிணையனவாம்; எ - று. (ங)

'பேடி' முதலிய சொற்கள் இப்பகுதியில் அடங்கும் முறை

ச. பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின்
ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும்
தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும்
இவ்வென அறியும்அந் தம்தமக் கிலவே
உயர்திணை மருங்கின் பால்பிரிந் திசைக்கும்.

(இ-ள்.) உயர்திணையிடத்துப் பெண்மைத்தன்மை குறித்த ஆண்மை திரிந்த பெயர்ச்சொல்லும், தெய்வத்தைக் குறித்த பெயர்ச்சொல்லும், இவையெனத் தம் பொருளை வேறு அறிய நிற்கும் ஈற்றெழுத்தினைத் தமக்குடைய அல்ல, உயர்திணையிடத்து அதற்குரிய பாலாய் வேறுபட்டு இசைக்கும்; எ - று.

பால் வேறுபட்டு இசைத்தலாவது தாம் உயர்திணைப் பெயராய் ஆடூஉ அறிசொல் முதலாயினவற்றிற்குரிய ஈற்றெழுத்தே தம் வினைக்கு ஈறாக இசைத்தல்.

எடுத்துக் காட்டு : பேடி வந்தாள், பேடர் வந்தார், பேடியர் வந்தார் எனவும்; தேவன் வந்தான், தேவி வந்தாள், தேவர் வந்தார் எனவும் வரும்.

* (பாடம்) கொடாராயினதூஉம்.

அலிப்பெயரின் நீக்குதற்குப் 'பெண்மை சுட்டிய' என்றும், மகடூஉப் பெயரின் நீக்குதற்கு 'ஆண்மை திரிந்த' என்றுங் கூறினார்.

பெண்மை சுட்டிய எனவே பெண்மை சுட்டாப் பேடு என்பதும் ஒழிக்கப்பட்டதாம்.

பெண்மை திரிதலும் உண்டேனும் ஆண்மை திரிதல் பெரும் பான்மையாகலான் 'ஆண்மை திரிந்த' என்றார்.

பேடியர் பேடிமார் பேடிகள் என்பனவும் அடங்குதற்குப் பேடி யென்னும் பெயர்நிலைக்கிளவி யென்னாது, 'பெண்மை சுட்டிய ஆண்மை திரிந்த பெயர் நிலைக் கிளவி' என்றார்.

பெண்மை சுட்டிய என்னும் பெயரெச்சம் பெயர்நிலைக் கிளவி என்னும் பெயர் கொண்டது. ஆண்மை திரிந்த என்பது இடைநிலை.

'தன்மை திரிபெயர்'* (சொல்-௪) என்றாற்போலச் சொல்லோடு பொருட்கு ஒற்றுமை கருதி 'ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி' என்றார்.

உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந்திசைக்கும் எனவே தமக்கென வேறு ஈறு இன்மை பெறப்படுதலின், 'இவ்வென அறியும் அந்தம் தமக் கிலவே' எனல் வேண்டா எனின், தமக்கென வேறு ஈறு உடையவாய்† ஆடூஉவறி சொல் முதலாயினவற்றிற்குரிய ஈற்றானும் இசைக்குங்கொல் என்னும் ஐயம் நீக்குதற்கு, 'அந்தம் தமக்கிலவே' எனல் வேண்டும் என்பது.

பாலுள் அடங்காத பேடியையும் திணையுள் அடங்காத தெய்வத்தை யும் பாலுள்ளும் திணையுள்ளும் அடக்கியவாறு.

சுட்டிய என்பது செய்யிய என்னும் வினையெச்ச மென்றும், ஆண்மை திரிதல் சொற்கின்மையின் பெயர்நிலைக்கிளவி என்பது ஆகு பெயராய்ப் பொருண்மேல் நின்றதென்றும் உரையாசிரியர் கூறினாரா லெனின்: ஆண்மை திரிதல் பெண்மைத்தன்மை எய்துதற் பொருட் டன்றிப் பேடிக்கும் இயல்பாகலின் பெண்மை சுட்ட வேண்டி ஆண்மை திரிந்த என்றல் பொருந்தாமையானும், பொருளே கூறலுற்றாராயின் ஆசிரியர் பேடியும் தெய்வமும் என்று தாம் கருதிய பொருள் இனிது விளங்கச் சுருங்கிய வாய்பாட்டாற் சூத்திரிப்பாராகலானும், அவர்க்கது கருத்தன்மையான், உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்றென்க. (௪)

---

* தன்மை திரிபெயர் - அலி என்பது.

† தமக்குரிய ஈற்றான் இசைப்பதன்றியும், எனவும் பாடமுண்டு.

குறிப்பு:—மேற்கண்ட நூற்பாவையும் அதன் உரையையும் உலகி யலையும் நோக்குமிடத்து, பால்திரிந்த மக்களும் அவர்களைக் குறிக்குஞ் சொற்களும் பின்வருமாறும்: ஆண்மை திரிந்து பெண்மை கொண்ட வன் பேடி: பெண்மை திரிந்து ஆண்மை கொண்டவன் பேடன்: இவ் விருவர்க்கும் பொதுப்பெயர் பேடு: இம் மூவர்க்கும் பலர்பாற் பெயர், முறையே, பேடியர் பேடர் பேடுகள் என்பன. புணர்ச்சியுணர்ச்சி யில்லாததும் பால் காட்டும் உறுப்பால் ஆணும் பெண்ணுமல்லாததும் அலி. பேடி என்னும் பெயர் பேடிமார் பேடிகள் எனவும் பலர்பால் ஏற்கும்.

ஆண்பால் ஈறு

ரு. னஃகான் ஒற்றே ஆடூஉ அறிசொல்.

(இ - ள்.) னஃகானாகிய ஒற்று ஆடூஉ அறிசொல்லாம்; எ - று.

எ - டு. உண்டனன், உண்டான், உண்ணாநின்றனன், உண்ணாநின்றான், உண்பன், உண்பான், கரியன், கரியான் என வரும்.

ஆடூஉ அறிசொல்லாவது னகார ஈற்றுச் சொல்லாயினும், பால் உணர்த்துதற் சிறப்பு நோக்கி 'னஃகான் ஒற்றே' என்றார். 'அறமாவது அழுக்காறின்மை' என்றாற்போல, னஃகான் ஒற்று ஆடூஉவறிசொல் என்றாராயினும், ஆடூஉ அறிசொல்லாவது னஃகான் ஒற்றென்பது கருத்தாகக் கொள்க. 'னஃகான் ஒற்று' முதலாயினவற்றிற்கும் இவை ஒக்கும். ஏகாரம் அசைநிலை.

உரையாசிரியர் பிரிநிலை யென்றாராலெனின், பிரிநிலையாயின் ஆடூஉவறி சொற்கு இலக்கணங் கூறுதலன்றிப் பிரித்து அதன் சிறப் புணர்த்துதலே கருத்தாமாகலின் அவ்வுரை போலியுரை என்க. (ரு)

பெண்பால் ஈறு

சு. ளஃகான் ஒற்றே மகடூஉ அறிசொல்.

(இ - ள்.) ளஃகானாகிய ஒற்று மகடூஉ அறிசொல்லாம்; எ - று.

எ - டு. உண்டனள், உண்டாள், உண்ணாநின்றனள், உண்ணாநின்றாள், உண்பள், உண்பாள், கரியள், கரியாள் என வரும். (சு)

பலர்பால் ஈறு

எ. ரஃகான் ஒற்றும் பகர இறுதியும்
மாரைக் கிளவி உளப்பட மூன்றும்
நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே.

(இ - ள்.) ரஃகானாகிய ஒற்றும் பகரமாகிய இறுதியும் மார் என்னும் இடைச்சொல்லும் இம்மூன்றும் பலரறி சொல்லாம், ஏ என்பது ஈற்றசை; எ - று.

எ - டு. உண்டனர், உண்டார், உண்ணாநின்றனர், உண்ணாநின்றார், உண்பர், உண்பார், கரியர், கரியார் எனவும்; கூறுப, வருப எனவும்; கொண்மார், சென்மார் எனவும் வரும்.

மார் எதிர்காலம் பற்றி வந்த ஆரேயாம்; ரஃகானொற்றென அடங்குமெனின்; அற்றன்று, ஆரேயாயின் கொண்மார் என்புழி மகரம் காலம் பற்றி வந்ததோர் எழுத்தாகல் வேண்டும்; உண்பார் வருவார் எனக் காலம் பற்றி வரும் எழுத்து முதனிலைக் கேற்றவாற்றான் வேறுபட்டு வருமன்றே; அவ்வாறன்றி உண்மார் வருமார் என எல்லா முதனிலை மேலும் மகரத்தோடு கூடி வருதலானும்; வினைகொண்டு முடிதற்கேற்ப தோர் பொருள் வேறுபாடுடைமையானும் ஆரீறு அன்று வேறெனவே படும் என்பது.

மூன்று காலமும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வருதல் ஒப்புமை நோக்கி அர் ஆர் என்னும் இரண்டு ஈற்றையும் 'ரஃகான்' என அடக்கி ஓதினார். அன் ஆன் அள் ஆள் என்பனவற்றையும் இவ்வொப்புமை பற்றி 'னஃகான் ளஃகான்' என அடக்கி ஓதினார்.

ரகாரம் மூன்று காலமும் வினைக்குறிப்பும்' பற்றிப் பெருவழக்கிற்றாய் வருதலின், முன் வைத்தார். மார் பகரவிறுதியிற் சிறுவழக்கிற்றாகலின், பின்வைத்தார்.

உண்கும், உண்டும், வருதும், சேறும் என்னுந் தொடக்கத்தனவும் பலரறி சொல்லாயினும், அவை 'எண்ணியல் மருங்கில் திரி' (சொல் - ௨௦௧.) தலின் நேரத்தோன்றாவாகலான், 'இவற்றை நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்' என்றார்.*

மூன்றும் பலரறி சொல் என்றாராயினும், பலரறி சொல்லாவது இம் மூன்றும் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. (௭)

ஒன்றன்பால் ஈறு

௮. ஒன்றறி கிளவி, த ற ட ஊர்ந்த
குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்.

(இ - ள்) ஒன்றறி சொல்லாவது த ற ட என்னும் ஒற்றை ஊர்ந்த குற்றியலுகரத்தை இறுதியாகவுடைய சொல்லாம்; எ - று.

எ - டு: வந்தது, வாராநின்றது, வருவது, கரிது எனவும்; கூயிற்று, தாயிற்று கோடின்று, குளம்பின்று எனவும்; குண்டுகட்டு, கொடுந்தாட்டு, குறுந்தாட்டு எனவும் வரும்.

இடக்கை முறையாற் கூறாது 'த ற ட' எனச் சிறப்பு முறையாற் கூறினார்.

குன்றியலுகரம் என மெலிந்து நின்றது. தகர உகரம் மூன்று காலமும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வருதலும், றகர உகரம் இறந்தகாலமும் வினைக்குறிப்பும் பற்றி வருதலும், டகர உகரம் வினைக்குறிப்பே பற்றி வருதலுமாகிய வேறுபாடுடைமையால், குற்றியலுகரமென ஒன்றாகாது மூன்றாயின. (௮)

பலவின்பால் ஈறு

௯. அ ஆ வ என வரூஉம் இறுதி
அப்பால் மூன்றே பலவறி சொல்லே.

(இ - ள்) பலவறி சொல்லாவன அ ஆ வ் எனவரும் இறுதியை யுடைய அக்கூற்று மூன்று சொல்லாம்; எ - று.

---

* கும் டும் தும் றும் என்னும் ஈற்றுத் தன்மைப்பன்மை வினைமுற்றுக்களும் பலர்பாற் சொற்களேனும், அர் ஆர் ப மார் என்னும் ஈற்று முற்றுக்களைப்போல உயர்திணைக்கே உரியவாகாது, 'யானுமென் னெஃகமுஞ் சாறும்' என்றாற்போல் திணைவிரவி எண்ணுமிடத்து அஃறிணையையும் உளப்படுத்துதலின், அவற்றை நேரத்தோன்றா என விலக்கினர் என்க.

எ - டு: உண்டன, உண்ணுகின்றன, உண்பன, கரியன எனவுஞ் உண்ணு, தின்னு எனவும்; உண்குவ தின்குவ எனவும் வரும்.

உண்ட, உண்ணுகின்ற, உண்ப, கோட்ட என்னுந் தொடக்கத்தனவும் அகரவீற்றுப் பலவறிசொல். அவற்றுள் உண்ப என்பது பகர வீற்றுப் பலரறி சொல்லன்றே, அஃறிணைக் காயினவாறென்னை யெனின்: பகர இறுதியாயினன்றே உயர்திணைக்காவது. ஈண்டுக் காட்டப்பட்டது 'கானந் தகைப்ப செலவு' (கலி - ௧௨) "சினையவுஞ் சுனையவும் நாடினர் கொயல் வேண்டா நயந்து தாங்கொடுப்ப போல்" (கலி - ௨௮) என நின்றனபோல எதிர்காலத்து வரும் பகர மூர்ந்து நின்ற அகர ஈறுதலின், அஃறிணைச் சொல்லேயா மென்பது. செய்யுளர்கலின், தகைப்பன கொடுப்பன என்னுஞ் சொற்கள் தகைப்ப கொடுப்ப என விகாரவகையான் அவ்வாறு நின்றனவாகலான், வழக்கு முடிவிற்கு அவை காட்டல் நிரம்பாதெனின்: தகைத்தன, தகையாநின்றன; தகைத்த தகையாநின்ற எனவும்; கொடுத்தன; கொடாநின்றன; கொடுத்த, கொடாநின்ற எனவும் இறந்தகாலத்தும் நிகழ்காலத்தும் அகர ஈறு முதனிலைக் கேற்றவாற்றான் அவ்வக்காலத்திற்குரிய எழுத்துப்பெற்று அன் பெற்றும் பெறாதும் முடியுமாறுபோல, எதிர்காலத்தும் முதனிலைக்கேற்றவாற்றான் அக்காலத்திற்குரிய எழுத்துப் பெற்று அன்பெற்றும் பெறாதும் முடியும். எதிர்காலத்துக்குரிய எழுத்தாவன பகரமும் வகரமுமாம். அவற்றுட் பகரம் பெற்று அன்பெற்றும் பெறாதும் முடிவுழி; தகைப்பன தகைப்ப, கொடுப்பன கொடுப்ப எனவும்; வகரம் பெற்று அவ்வாறு முடிவுழி, வருவன வருவ, செல்வன செல்வ எனவும் இவ்வாறு முடியுமாகலின், தகைப்ப கொடுப்ப என்பன விகார மெனப்படா இயல்பேயாம் என்பது. கொடுப்பன யாவை அவைபோல, என உவமை கருதாது அவைதம்மையே சுட்டி நிற்றலின் கொடுப்ப என்பது பெயரன்மையறிக. அன் பெறாது எதிர்காலத்து வரும் வகர ஒற்று ஊர்ந்து நின்ற அகரமாய் வகர ஈறு அடங்கும் எனின், வினை கொண்டு முடிதல் ஒழித்து மார் ஈற்றிற்கு உரைத்தது உரைக்க. அவ்வாறு உரைக்கவே, குகரம் பெற்ற வழி அன் பெறற்கு ஏலாமையின், உண்குவ தின்குவ என்னுந் தொடக்கத்தன வகர ஈறேயாம். வருவ செல்வ எனக் குகரம் பெறாத வழி வகர ஈறுதலும் அகர ஈறுதலும் என இரு நிலைமையும் உடையவாம். என்னை? எல்லா வினைக்கண்ணும் சேறன்மாலைத்தாகிய வகர ஈறு ஆண்டு விலக்கப்படாமையானும், அத்தன்மைத்தாகிய அகர ஈறும் ஆண்டு வந்து அன் பெறாதவழிக், கால வகரம் ஊர்ந்து அவ்வாறு நிற்றலுடைமையானும் என்பது.

வரும் என்னும் உகரம் விகாரவகையான்* நீண்டுநின்றது.

ஈற்று வகையான் மூன்றாகிய சொல் என்பார் 'அப்பால் மூன்று' என்றார் (௯)

இந்த ஈறுகள் வினையிலும் வருதல்

௧௦. இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால் அறிய
ஈற்றில்நின் றிசைக்கும் பதினோ ரெழுத்தும்
தோற்றந் தாமே வினையோடு வருமே.

* வருஉம் என்பதை விகார மென்பதைவிட இசைநிறை, யளபெடை என்பதே சிறந்ததாம்.

(இ-ள்): உயர்திணை அஃறிணை யென்னும் இரண்டு திணைக்கண்ணும் உளவாகிய ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பல என்னும் ஐந்து பாலும் அறிய அவ்வச் சொல்லின் இறுதிக்கண் நின்று ஒலிக்கும் பதினோரெழுத்தும் புலப்படுதற்கண் வினைச் சொற்கு உறுப்பாய்ப் புலப்படும்; எ - று.

திணை இரண்டே பால் ஐந்தே என வரையறுத்தற்கு 'இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால்' என்றார்.

னகாரமும் ளகாரமும் ரகாரமும் மாரும் இறுதிநின்றுணர்த்தும் என்பதற்கு 'ஈற்றின் நின்றிசைக்கும் பதினோரெழுத்தும்' என்பது ஞாபக* மாயிற்று. அல்லனவற்றிற்கு அநுவாத† மாத்திரம் என்றார்.

தாமே என்பது கட்டுரைச் சுவைபட‡ நின்றது. வினை எனப் பொதுப்படக் கூறினாராயினும், ஏற்புழிக் கோடல் என்பதனாற் படர்க்கை வினை என்று கொள்ளப்படும்.

இவை பெயரொடு வழிவழித் திரிபின்றிப் பால் விளக்காமையின் வினையொடு வரும் என்றார். (க0)

பெயரும் வினையும் ஒத்த பாலில் வருதல்

கக. வினையின் தோன்றும் பால்அறி கிளவியும்
பெயரின் தோன்றும் பால்அறி கிளவியும்
மயங்கல் கூடா தம்மர பினவே.

ஒரு திணைச்சொல் ஏனைத் திணைச்சொல்லோடு முடியுந் திணைவழுவும், ஒருபாற்சொல் அத்திணைக்கண் ஏனைப் பாற்சொல்லொடு முடியும் பால்வழுவும், பிறிதோர் காரணம் பற்றாது ஒரு பொருட்குரிய வழக்கு ஒரு பொருண்மேற் சென்றதெனப்படும் மரபு வழுவும், வினாயதற்கிறையாகாச் செப்பு வழுவும், வினாவப்படாத பொருளைப்பற்றி வரும் வினா வழுவும், ஓர் இடச்சொல் ஓர் இடத்துச்சொல்லோடு முடியும்இட வழுவும், காலக் கிளவி தன்னோடியையாக் காலமொடு புணரும் கால வழுவும் என வழு எழுவகைப்படும். "வழுவற்க என்றலும்" "வழுவமைத்தலும்" என வழுக் காத்தல் இருவகைப்படும். குறித்த பொருளை அதற்குரிய சொல்லாற் சொல்லுக என்றல் வழுவற்க என்றலாம். குறித்த பொருட் குரிய சொல்லன்றாயினும் ஓராற்றான் அப்பொருள் விளக்குதலின் அமைக என்றல் வழுவமைத்தலாம். இச் சூத்திர முதலாக இவ் வோத்து வழுக் காக்கின்றது.

---

*ஞாபகம் - நினைவுறுத்தல்; 'னஃகா னொற்றே ஆடூஉ அறிசொல்' என்பது முதலிய நூற்பாக்களில் ஈற்றில் நின்றிசைக்குமென்று சொல்லாத ஈறுகள் இங்கு ஈற்றில் நின்றிசைக்குமென்று கூறியது ஞாபகம்.

†அநுவாதம் - வழிமொழிதல். முன் கூறியதையே பின்னும் கூறுதல் ஒரு பயனோக்கியதாயின் வழிமொழிதல் என்னும் குணமும் பயனற்றதாயின் கூறியது கூறல் என்னுங் குற்றமுமாகும், இங்கு வழிமொழிதல்.

‡கட்டுரைச்சுவை - இலக்கிய உரைநடைச்சுவை.

(இ - ள்.) கூறப்பட்ட பதினோரீற்றவாய் வினைபற்றி வரும் பால்அறி சொல்லும், அவன் இவன் உவன் என்பன முதலாகப் பெயர்பற்றி வரும் பால்அறி சொல்லும், தம்முள் தொடருங்கால், ஒரு பாற்சொல் ஏனைப் பாற்சொல்லொடு மயங்கா, தம் பாற் சொல்லொடு தொடரும். எனவே, பிற பாற் சொல்லொடு தொடர்வன வழு என்பதாம்; எ - று.

ஈண்டுப் பெயரென்றது பொருளை.* திணையுணராக்கால் அதன் உட்பகுதியாகிய பால் உணர்தலாகாமையின், பால்அறி கிளவி எனவே திணையறிதலும் பெறப்படும்; படவே, மயங்கல்கூடா என்றது திணையும் பாலும் மயங்கற்க என்றவாறும்.

இன்னும் மயங்கல்கூடா என்றதனால், வினைப் பாலறிசொல்லும் பெயர்ப் பாலறி சொல்லும், பாலறி சொல்லுள் ஒரு சாரனவும்† இடமுங் காலமும் உணர்த்துமாகலின், அவ்வாறு உணர்த்துவனவற்றானும் மயங்கற்க என்றவாறும்; ஆகவே, இடமும் காலமும் மயங்காது வருதலும் கூறப்பட்டதாம்.

எ - டு: அவன் வந்தான், அவள் வந்தாள், அவர் வந்தார், அது வந்தது, அவை வந்தன எனவும்; நெருநல் வந்தான் எனவும் திணையும் பாலும் இடமும் காலமும் வழுவாது முடிந்தவாறு. அவ்வாறன்றி, அவன் வந்தது, அவன் வந்தாள், யான் வந்தான், நாளை வந்தான் என மயங்கி வருவன வெல்லாம் வழுவாம்.

'சிறப்புடைப் பொருளைத் தான் இனிது கிளத்தல்' என்பதனான் ஐம்பால் உணர்த்துதற் சிறப்புடைய படர்க்கை வினைபற்றி ஓதினாரேனும், 'தன்மைச் சொல்லே அஃறிணைக் கிளவி' (சொல் - சக) என்றும், 'முன்னிலை சுட்டிய ஒருமைக் கிளவி' (சொல் - சகஉ) என்றும் பெயர் வழுவமைப்பாராகலின் தன்மை முன்னிலைப் பாலறி கிளவியும் மயங்கற்க என்பது ஈண்டைக் கொள்ளப்படும்.

எ - டு: யான் வந்தேன், யாம் வந்தேம் எனவும்; நீ வந்தாய், நீயிர் வந்தீர் எனவும் வரும். யான் வந்தேம், நீயிர் வந்தாய் என்னுந் தொடக்கத்தன வழுவாம்.

மயங்கல் கூடா என்றது மயங்குதலைப் பொருந்தா என்றவாறு, மயங்கல்கூடா தம்மரபினவே என்பனவற்றுள் ஒன்றனது ஆற்றலான் ஏனையதன் பொருளும் உணரப்படுதலின் ஒன்றே அமையுமெனின் சொல் இல்வழியது உய்த்துணர்வதென்க.

---

*பெயரென்றது பொருளை - நூற்பாவில் பெயர் என்றது பெயரால் குறிக்கப்படும் பொருளை. பெயர் என்னும் சொல் ஒரு பொருளின் பெயரையும் ஆகுபெயராய்த் தான் குறிக்கும் பொருளையும் உணர்த்தும். உலக வழக்கில் இரண்டுபேர் மூன்று பேர் என்பன ஈராட்கள் மூவாட்கள் என உயர்திணைப் பொருளைக் குறித்தல் காண்க. பேர் என்பது பெயர் என்பதன் மரூஉ.

†பாலறி சொல்லுள் ஒரு சாரன எனப் பிரித்துக் கூறியது தன்மை முன்னிலைச் சொற்களை, அவை ஐம்பாலுணர்த்தாது ஒருமைப் பாலும் பன்மைப்பாலும் ஆகிய எண்ணையே உணர்த்துதலின்.

தம் மரபினவே என்பதனைப் பிரித்து வேறோர் தொடராக்கிச் சொற்கண் மரபு பிறழா தம் மரபினவே என மரபுவழுக் காத்ததாக உரைக்க. இது யோகவிபாகம் என்னும் நூற்புணர்ப்பு. *முன் இரு பொருள்பட உரைப்பன வெல்லாம் இந் நூற்புணர்ப்பாகக் கொள்க. யானை மேய்ப்பானைப் பாகன் என்றலும் யாடு மேய்ப்பானை இடையன் என்றலும் மரபு. மேய்த்தல் ஒப்புமையான் யானை மேய்ப்பானை இடையன் என்றலும், யாடு மேய்ப்பானைப் பாகன் என்றலும் மரபுவழு.

செப்புவழாநிலையும், வினாவழாநிலையும் சிறப்பு வகையான் ஓதப்படும் இடவழாநிலையும், இவ்வாறு ஓதப்படும் மரபுவழாநிலையும் ஒழித்து, ஒழிந்தன இச் சூத்திரத்தாற் காத்தார். (கக)

‘பேடி’ என்னும் சொல் இம்முறையில் அமையும் வகை

கஉ. ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி
ஆண்மை அறிசொற்கு ஆகிடன் இன்றே.

(இ - ள்.) ‘உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந் திசைக்கும்’ (சொல் - ச) என்று மேற் கூறப்பட்ட ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி ஆடூஉவறி சொல்லோடு புணர்தற்குப் பொருந்தும் இடனுடைத்தன்று; எ - று.

ஆண்மையறி சொற்கு ஆகிடன் இன்று என்ற விலக்கு ஆண்மையறி சொல்லோடு புணர்த லெய்தி நின்ற பேடிக்கல்லது ஏலாமையின், அலிமேற் செல்லா தென்க.

இச் சூத்திரத்தைப் ‘பெண்மை சுட்டிய’ என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பின் வையாது ஈண்டு வைத்தார், இது வழுவற்க என்கின்றதாகலான். (கஉ)

வினாவும், விடையும் அமையும் வகை

கங. செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஓம்பல்.

(இ - ள்) செப்பினையும் வினாவினையும் வழூவாமற் போற்றுக; எ - று.

செப்பென்பது வினாய பொருளை அறிவுறுப்பது. அஃது இரண்டு வகைப்படும். செவ்வன் இறையும்† இறை பயப்பதும்‡ என. உயிர் எத்தன்மைத்து என்று வினாயவழி உணர்தல் தன்மைத்து என்றல் செவ்வன் இறையாம். உண்டியோ என்று வினாயவழி வயிறு குத்திற்று என்றல், உண்ணேன் என்பது பயந்தமையின், இறை பயப்பதாம்.

கருவூர்க்குச் செல்லாயோ சாத்தா எனப் பருநூல் பன்னிரு தொடி என்பது செப்புவழுவாம். சொல் எப்பொருள் உணர்த்தும் என்று வினாயவழிச் சொல் ஒரு பொருளும் உணர்த்தாது என்பதும் அது.

---

* யோகவிபாகம் கூட்டிப் பிரித்தல், யோகம் - கூட்டம், விபாகம் - பிரிப்பு. இரு பொருள்பட அல்லது இருதொடராக ஒரு நூற்பாவமைத்தல் யோக விபாகம். நூற்புணர்ப்பு - தந்திரவுத்தி.

† செவ்வன் இறை - நேர்விடை.

‡ இறைபயப்பது - நேரன்றிக் குறிப்பாக அல்லது சுற்றுவழியாக விடை தருவது. இறை - விடை.

வினய பொருளை வினவால் உணர்ந்து வினய பொருளை யன்றித் தான் குறித்த பொருளைச் செப்பால் உணர்த்துகிறு ஞகலின் என்பது.

வினு இன்றியும் செப்பு நிகழ்தலின், வினய பொருளை யெனல் வேண்டா எனின், வினய பொருளை யென்னுது அறிவுறுப்பது செப்பு எனின், அறியலுறவினை அறிவுறுத்தலின் வினவும் செப்பாய் அடங்குத லானும் செப்பென்பது உத்தர மென்பதனேடு ஒருபொருட் கிளவியாக லானும், வினய பொருளை யறிவுறுத்தலே இலக்கணமா மென்பது. குமரியாடிப் போந்தேன் சோறு தம்மின் என வினவின்றி நிகழ்ந்த சொல் யாண்டடங்கு மெனின்:—அறிய லுறுதலை யுணர்த்தாது ஒன்றனை அறிவுறுத்து நிற்றலிற் செப்பின்பாற்படும்.

வினு எதிர்வினுதல், ஏவல், மறுத்தல், உற்றதுரைத்தல், உறுவது கூறல், உடம்படுதல் எனச் செப்பு அறுவகைப்படு மென்று உரையாசிரி யர் கூறினராலெனின்:—உயிரெத்தன்மைத் தென்றவழி உணர்தற்றன் மைத் தென்றன் முதலாயின அவற்று ளடங்காமையானும், மறுத்தலும் உடம்படுதலும் வினவப்பட்டார்கண்ணன்றி ஏவப்பட்டார்கண்ண வாகலானும் அறுவகைப் படுமென்று பிறர்மத மேற்கொண்டு கூறினு ரென்பது.

வினவாவது அறியலுறவு வெளிப்படுப்பது. அது மூவகைப்படும். அறியான் வினவும், ஐயவினவும், அறிபொருள் வினவு மென. அறி யான் வினு உயிர் எத்தன்மைத் தென்பது. ஒருபுடையானும் அறியப் படாத பொருள் வினவப் படாமையிற் பொதுவகையான் அறியப்பட் டுச் சிறப்பு வகையான் அறியப்படாமை நோக்கி அறியான் வினவா யிற்று. ஐயவினு குற்றியோ மகனே தோன்றுகின்ற உரு வென்பது. அறிபொருள் வினு அறியப்பட்ட பொருளையே ஒருபயன் நோக்கி அவ் வாய்பாட்டி னென்றுன் வினவுவது. பயன் வேறறிதலும்* அறிவுறுத் தலு முதலாயின. கறக்கின்ற எருமை பாலோ சினையோ என்பது வினு வழுவாம். ஒருபொருள் காட்டி இது நெடிதோ குறிதோ என்பதும் அது.

உரையாசிரியர் அறிபொருள் வினவை அறிவொப்புக் காண்டலும், அவனறிவு தான் காண்டலும், மெய்யவற்குக் காட்டலும் என விரித்து ஏனைய கூட்டி ஐந்தென்ருர்.

இருவகைச் செப்பினும் மூவகை வினவினும், செவ்வன் இறையும் அறியான் வினவும் ஐயவினவும் வழாநிலை யாகலின், வழாஅ லோம்பல் என்பதனுற் கொள்ளப்படும். ஏனைய வழுவமைப்புழிக் காணப்படும். வினு வழீஇயினவிடத்து அமையாதென்று உரையாசிரியர் கூறினரா லெனின்:— அற்றன்று: 'யாதென வருஉம் வினவின் கிளவி' (சொல் - ௩௨.) எனவும் 'வன்புற வருஉம் வினவுடை வினைச்சொல்' (சொல்- ௨௪௪) எனவும் முன்னர் வழுவமைப்பர் ஆகலான், அது போலியுரை யென்க.

(௧௩)

௧௪. வினவும் செப்பே வினஎதிர் வரினே.

(இ - ள்.) வினய பொருளை ஒருவாற்றுன் அறிவுறுத்து வினவிற்கு மறுமொழியாய் வரின், வினவும் செப்பாம்; எ-று.

* வேறறிதல் - தானறிந்தபொருளன்றி வேறேதுமுண்டோ என அறிதல்.

சாத்தா உண்டியோ என்று வினாயவழி உண்ணேனே என வரும். வினாவாய்பாட்டான் வந்ததாயினும், உண்பல் என்பது கருத்துப்பொருளாகலின் செப்பெனப்படும். உண்டியோ என்று வினாயவழி உண்பல் உண்ணேன் என்று இருது தானென்றை வினவுவான் போலக் கூறலின், வழுவமைதியாயிற்று. இது செப்புவழுவமைதியேல் 'செப்பே வழீஇயினும்' என்புழி யடங்குமெனின்:—ஒன்றன் செப்பு ஒன்றற்காவதன்றி *வினாச் செப்பாயினமையின், வேறு கூறினார். (கச)

கரு. செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே
அப்பொருள் புணர்ந்த கிளவி யான.

(இ - ள்.) செவ்வனிறையாகாது செப்பு வழூஇவரினும் கடியப்படாது, ஒருவாற்றான் வினாய பொருட்கு இயைபுபட்ட கிளவி யாதற்கண்; எ - று.

சாத்தா உண்டியோ என்று வினாயவழி, நீ உண் என்றும், வயிறு குத்தும் என்றும், பசித்தேன் என்றும், பொழுதாயிற்று என்றும் வரும்; இவை செவ்வன் இறை அல்லவேனும், வினாய பொருளை ஒருவாற்றான் அறிவுறுத்தலின், அமைந்தவாறு கண்டுகொள்க. அஃதேல், இவை 'தெரிபு வேறு நிலையலுங் குறிப்பின் தோன்றலும்' (சொல் - கடுஎ) என்புழிக் குறிப்பின் தோன்றலாய் அடங்குமாகலின், ஈண்டுக் கூறல் வேண்டா எனின்:—அவ்வாறு அடங்குமாயினும், 'செப்பும் வினாவும் வழாஅ லோம்பல்' (சொல் - கங.) என்றதனான் இவையெல்லாம் வழுவாதல் எய்திற்று, அதனான் அமைக்கல் வேண்டும் என்பது. (கரு)

கசு. செப்பினும் வினாவினும் சினைமுதற் கிளவிக்கு
அப்பொருள் ஆகும் உறழ்துணைப் பொருளே.

(இ - ள்.) செப்பின்கண்ணும் வினாவின்கண்ணும் சினைக்கிளவிக்கும் முதற்கிளவிக்கும் உறழ்பொருளுந் துணைப்பொருளும் அவ்வப்பொருளுக்கு அவ்வப்பொருளே யாம்; எ - று.

எனவே, சினையும் முதலும் தம்முள் மயங்கி வருதல் வழு என்பதாம்.

உறழ்பொருளாவது ஒப்புமை கூறாது மாறுபடக் கூறப்படுவது. துணைப்பொருளாவது ஒப்புமை கூறப்படுவது.

எ - டு: இவள் கண்ணின் இவள் கண் பெரிய, நும் அரசனின் எம் அரசன் முறை செய்யும் எனவும்; இவள் கண்ணின் இவள் கண் பெரியவோ, எம் அரசனின் நும் அரசன் முறை செய்யுமோ எனவும்; இவள் கண் ஒக்கும் இவள் கண், எம் அரசனை ஒக்கும் நும் அரசன் எனவும்; இவள் கண் ஒக்குமோ இவள் கண், எம் அரசனை ஒக்குமோ நும் அரசன் எனவும் வரும்.

'அவன் கோலினுந் தண்ணிய தடமென் தோளே' (பட்டினப். உ00-க) எனவும், 'துளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோளே' (குறுந். உஉஉ)

* ஒன்றன் செப்பு ஒன்றற்காவது - முட்குத்திற்று என்னும் வினாவிற்கு விடையாகிய மூட்குத்திற்று என்பது. செல்வாயோ என்ற வேறோர் வினாவிற்கு விடையாய் வந்து செல்லேன் என்று பொருள்படுவது.

எனவும் மயங்கி வந்தன வழுவாம் பிறவெனின்:—அவை செய்யுள் பற்றி வரும் உவம வழு ஆகலின் ஈண்டைக்கு எய்தா, அணியியலுள் பெறப்படும். இம் மகள் கண் நல்லவோ கயல் நல்லவோ என வழக்கின்கண்ணும் மயங்கி வருமாலெனின்; உண்மை உணர்தற்கு வினாயதன்றி ஐயவுவமை வாய்பாட்டாற் கண்ணைப் புனைந்துரைத்தல் கருத்தாகலின் அன்னவையெல்லாம் உரை என்னுஞ் செய்யுளாம் என்பது. இந் நங்கை மூக்கின் இந் நங்கை கண் நல்ல என்னுந் தொடக்கத்தன மயக்கம் இன்மையின் இலக்கண வழக்காம் பிறவெனின்; அற்றன்று: ஒத்த பண்பு பற்றியன்றே பொருவுவது; கண்ணொடு மூக்குக்கு ஒத்த பண்பின்மையால் பொருவுதல் யாண்டையது. ஒத்த பண்பு பற்றிய பொருவுதற் கண்ணது இவ்வாராய்ச்சி என்பது.

காக்கப்பட்டன செப்பு வழாநிலையும் வினா வழாநிலையும் என்பார் 'செப்பினும் வினாவினும்' என்றார். 'வழாஅலோம்பல்' (சொல் ௧௩) என்புழி அடங்குமாயினும், நுண்ணுணர்வுடையார்க்கல்லது அதனால் உணர்தலாகாமையின், விரித்துக் கூறியவாறு. தன்னினமுடித்தல் என்பதனால் 'பொன்னுந் துகிரும் முத்தும் மணியும்' (புறம் - ௨௧௮) என எண்ணுங் காலும் இனமாய பொருளே எண்ணப்படுமென்பது கொள்க. (௧௬)

இயல்புவழக்கும் தகுதிவழக்கும் அமையும் வகை

௧௭. தகுதியும் வழக்கும் தழீஇயின ஒழுகும்
பகுதிக் கிளவி வரைநிலை யிலவே.

(இ - ள்.) தகுதிபற்றியும் வழக்குப்பற்றியும் நடக்கும் இலக்கணத்திற் பக்கச்சொற் கடியப்படா; எ - று.

தகுதி யென்பது அப் பொருட்குரிய சொல்லாற் சொல்லுதல் நீர்மை அன்று என்று அது களைந்து தக்கதோர் வாய்பாட்டால் கூறுதல். அது செத்தாரைத் துஞ்சினார் என்றலும், சுடுகாட்டை நன்காடு என்றலும், ஓலையைத் திருமுகம் என்றலும், கெட்டதனைப் பெருகிற்று என்றலும் என இத் தொடக்கத்தன.

வழக்கு என்பது காரணமின்றி வழங்கற்பாடே பற்றி வருவது. பண்பு கொள் பெயராயினும் பண்பு குறியாது சாதிப் பெயராய் வெள்யாடு வெண்களமர்* கருங்களமர்† என வருவனவும், குடத்துள்ளும் பிற கலத்துள்ளும் இருந்த நீரைச் சிறிதென்னாது சில என்றலும், அடுப்பின் மேற்புடையை‡ மீயடுப்பு என்றலும், பிறவும் வழக்காறும்.

பொற்கொல்லர் பொன்னைப் பறி என்றலும், வண்ணக்கர் காணத்தை நீலம் என்றலும் முதலாகிய குழுவின் வந்த குறிநிலை வழக்கும், கண் கழீஇ வருதும் கான்மேல் நீர்பெய்து வருதும் என்னுந் தொடக்கத்து இடக்கரடக்கும் தகுதி என்றும், மரூஉமுடிபை வழக்காறு என்றும், உரையாசிரியர் அமைத்தாரால் எனின்: குழுவின் வந்த குறிநிலை வழக்குச் சான்றோர் வழக்கின்கண்ணும் அவர் செய்யுட்கண்ணும் வாராமையின் அமைக்கப்படாவாகலானும், இடக்கரடக்கு 'அவையல் கிளவி' (சொல் - ௪௪௨) எனவும், 'மறைக்குங்காலை' (சொல் - ௪௪௩) எனவும், முன்னர் அமைக்கப்படுதலானும், மரூஉமுடிபு எழுத்ததிகாரத்துக் கூறப்பட்டமையானும், அவர்க்கது கருத்தன்றென்பது. கருமை மூத

---

* வெண்களமர் - வேளாளர். † கருங்களமர் - புலையர்.
‡ புடை - பக்க அடுப்பு.

லாயின ஒருவிகரன அன்மையிற் காக்கையொடு சார்த்திக் களம் பழத்தை விதந்த துணை யல்லது காக்கைக்கு வெண்மை நோமையிற் காக்கையிற் கரிது களம்பழம் என்புழிக் கரிது வெளிதாயிற்றன்று. ஆதலால் வழுவன்று. கிழக்கு மேற்கென்பன வரையறையின்றி ஒன்றனொடு சார்த்திப் பெறப்படுவனவாதலின் ஒன்றற்குக் கீழ்பாலதனைப் பிறிதொன்றற்கு மேல்பாலதென்றலும் வழுவன்று. சிறுவெள்வாயென்பது இடுகுறி. கருவாடு என்பதும் அது. அதனால் இவை வழக்காறு என அமைக்கப்படாவாயினும், உரையாசிரியர் பிறர்மதம் உணர்த்திய கூறினர் என்பது.

தத்தமக்குரிய வாய்பாட்டானன்றிப் பிறவாய்பாட்டாற் கூறுதல் வழுவாயினும், அமைக என மரபுவழு அமைத்தவாறு. (கஎ)

கஅ. இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகோள் பெயர்க்கொடை
வழக்கா றல்ல செய்யு ளாறே.

(இ - ள்.) இனப் பொருளைச் சுட்டுதலின்றிப் பண்படுத்து வழங்கப்படும் பெயர் வழக்குநெறி யல்ல செய்யுள்நெறி; எ - று.

எ - டு: 'செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும், வெண்திங்களுள் வெயில் வேண்டினும்' (புறம் டூஅ) என வரும்.

பல பொருட்குப் பொதுவாகிய சொல்லன்றே ஒரு பொருட்குச் சிறந்த பண்பான் விசேடிக்கப்படுவது; ஞாயிறு திங்கள் என்பன பொதுச்சொல் அன்மையிற் செஞ்ஞாயிறு என்றும் வெண்திங்கள் என்றும் விசேடிக்கப்படாவாயினும், செய்யுட்கண் அணியாய் நிற்றலின், அமைக்க என்றார்.

பெருங்கொற்றன் பெருஞ்சாத்தன் என இல்குணம்* அடுத்து வழக்கின்கண்ணும் இனஞ்சுட்டாது வருதலின் செய்யுளாறென்றல் நிரம்பாதெனின் —அவை இனஞ்சுட்டாமையின் வழுவாயின அல்ல, இல்குணம் அடுத்தலின் வழுவாயின. இனஞ்சுட்டலாவது இனத்தைச் சுட்டி அவற்றினிறும் விசேடிக்கப்படுதல், வெண்மை முதலாயின விசேடித்தலாவது அக் குணமில்லா இனப் பொருளின் நீக்கி அக் குணமுடையதனை வரைந்து சுட்டுவித்தலன்றே; சுட்டப்படுவதன்கண் அக் குணமில்லையாயின் வரைந்து சுட்டுவிக்குமாறு என்னை! அதனால் விசேடிக்கற்பாலது விசேடியாது நின்றதன்றுகலின் ஈண்டைக்கு எய்தா; 'வழக்கின் ஆகிய உயர்சொற் கிளவி' (சொல்-உஎ) என்புழி ஒன்றென முடித்தல் என்பதனால் அமைக்கப்படும்.

குறுஞ்சூலி, குறுந்தடி என்னுந் தொடக்கத்தன சூலி தடி யெனப் பிரிந்து நில்லாமையிற் பண்புகொள் பெயர் எனப்படா, பண்படாது, வடவேங்கடந் தென்குமரி, மூட்டாழை, கோட்சுறு எனத் திசையும் உறுப்புந் தொழிலும் முதலாய அடையடுத்து இனஞ்சுட்டாது வருவன ஒன்றென முடித்தல் என்பதனால் செய்யுளாறென அமைத்துக் கொள்ளப்படும்.

ஒன்றனை தாற்றலான் ஒன்று பெறப்படுதலின்,† வழக்காறல்ல என்றுஞ் செய்யுளாறென்றும் கூற அமையுமெனின் —உய்த்துணர்வது சொல் லில்வழி என மறுக்க.

*இல்குணம் - இல்லாத குணம், †ஒன்றனை தாற்றலான் ஒன்று பெறப்படுதல் - வழக்காறல்ல என்பதால் செய்யுளா றென்பதும், செய்யுளா றென்பதால் வழக்கா றல்ல வென்பதும் அறியப்படுதல்.

பண்புகொள் பெயர் இனங்குறித்து வருதல் மரபு; அம் மரபு வழக்கின்கண் வழுவற்க என்றும், செய்யுட்கண் வழுவமைக்க என்றுங் காத்தவாறாயிற்று. (கஅ)

கக. இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்.

(இ - ள்.) தன்னியல்பில் திரிவாது நின்ற பொருளை, அதனியல்பு கூறுங்கால் ஆக்கமும் காரணமும் கொடாது இற்றெனச் சொல்லுக; எ - று.

இயல்பாவது பொருட்குப் பின் தோன்றாது உடன் நிகழுந் தன்மை.

எ - டு. நிலம் வலிது, நீர் தண்ணிது, தீ வெய்து, வளி உளரும், உயிர் உணரும் என வரும்.

இற்றென்பது வினைக்குறிப்பு வாய்பாடாயினும், உளரும், உணரும் என்னுந் தெரிநிலை வினையும், இற்றென்னும் பொருள்பட நிற்றலின், இற்றெனக் கிளத்தலேயாம்.

நிலம் வலிதாயிற்று என இயற்கைப்பொருள் ஆக்கம்பெற்று வருமால் எனின்:—கல்லும் இட்டிகையும் பெய்து குற்றுச் செய்யப்பட்ட நிலத்தை வலிதாயிற்றெனின், அது செயற்கைப் பொருளேயாம். நீர் நிலமும் சேற்று நிலமும் மூன் மிதித்துச் சென்று வன்னிலம் மிதித்தான், நிலம் வலிதாயிற்று என்றவழி மெலிதாயது வலிதாய் வேறுபட்டதென ஆக்கம் வேறுபாடு குறித்து நிற்றலின் இயற்கைப்பொருள் ஆக்கமொடு வந்ததன்றாம். அல்லது நிலத்திற்கு வன்மை விகாரமென்று ஓர்ந்து நிலம் வலிதாயிற்று என்னுமாயின், திங்கள் கரிது என்பது போலப் பிறழ உணர்ந்தார் வழக்காய் ஆராயப்படாதென்க. (கக)

உ0. செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமொடு கூறல்.

(இ - ள்.) காரணத்தால் தன்மை திரிந்தபொருளை, அத்திரிபு கூறுங்கால், ஆக்கங் கொடுத்துச் சொல்லுக; எ - று.

ஆக்கமொடு கூறல் என்பதனால் திரிபு கூறுதல் பெற்றாம். என்னை? அதன்கணல்லது வாராமையின்.*

இயற்கைப்பொருள் செயற்கைப்பொருள் என்பன, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. (உ0)

உக. ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே.

(இ - ள்.) செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமொடு கூறுங்கால், காரணத்தை முற்கூறி அதன்வழி ஆக்கங் கூறுக; எ - று.

தானே என்பது செய்யுட்சுவை குறித்து நின்றது.

---

*"ஆக்கமொடு கூறல்......வாராமையின்"-ஒரு பொருள் வளர்ச்சியடைவதும் திருந்துவதும் கெடுவதும் இன்னொரு பொருளாய் மாறுவதுமே ஆக்கமாம். அவ்வகை யாக்கமும் திரிபேயாதலின், ஆக்கம் கூறவே திரிபும் உடன் கூறியவாறாம். ஆக்கத்தினாலன்றி வேறு வகையில் திரிபில்லை என்பது.

எ - டு: கடுக்கலந்த கைபிழியெண்ணெய் பெற்றமையான் மயிர் நல்லவாயின; எருப்பெய்து இளங்களை கட்டு நீர் கால் யாத்தமையால் பைங்கூழ் நல்லவாயின: நீர் கலத்தலால் நிலம் மெலிதாயிற்று; தீச் சார்தலால் நீர் வெய்தாயிற்று என வரும்.

மயிர் நல்ல, பயிர் நல்ல எனச் செயற்கைப் பொருள் ஆக்கம் பெறாது வந்தனவா லெனின் :—அந் நன்மை பொருட்குப் பின்தோன் றாது உடன் தோன்றிற்றேல் இயற்கையேயாம்; அவ்வாறன்றி, முன் தீயவாய்ப் பின் நல்ல வாயினவேனும், தீய நிலைமை காணாதான் மயிர் நல்ல பயிர் நல்ல என்றால் படும் இழுக்கென்னை? அது செயற்கையாவது உணர்ந்தான் ஆக்கங்கொடாது சொல்லினன்றே வழுவாவ தென்க.

செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமுங் காரணமுங் கொடுத்துச் சொல்லுக என்பதே கருத்தாயின் சூத்திரம் ஒன்றாகற்பாற்றெனின்:— அவ்வா றாதின், ஆக்கமுங் காரணமுஞ் செயற்கைப் பொருட்கண் ஒத்த வாயின என்பது பட்டுக்* 'காரணமின்றியும் போக்கின்று' (சொல்-௨௨) என்பதனோடு மாறுகோடலானும், காரணஞ் செயற்கைப்பொருளதோ ஆக்கத்ததோ என ஐயுறப்படுதலானும், ஆக்கந்தானே காரண முதற் றெனப் பிரித்துக் கூறினாரென்பது.

இயற்கைப்பொருள் ஆக்கமுங் காரணமும் பெறாது வருதலும் செயற்கைப் பொருள் அவைபெற்று வருதலும் இலக்கண மெனவே, இவ்வாறன்றி வருவன மரபு வழு என்பதாம்.

நுண்ணுணர்வுடையார்க்குத் 'தம்மரபினவே' (சொல்-௧௧) என அடங்குவ வாயினும், ஏனையுணர்வினார்க்கு இவ் வேறுபாடு உணரலாகா மையின் விரித்துக் கூறினார். (௨௧)

௨௨. ஆக்கக் கிளவி காரண மின்றியும்
போக்கின் றென்ப வழக்கி னுள்ளே.

(இ - ள்.) காரணமுதற்றெனப்பட்ட ஆக்கச்சொல் காரண மின்றி வரினுங் குற்றமின்று வழக்கினுள்; எ - று.

எ - டு: மயிர் நல்லவாயின, பயிர் நல்லவாயின என வரும்.

வழக்கினுட் காரணமின்றியும் வருமெனவே, செய்யுளுட் காரணம் பெற்றே வருமென்பதாம்.

எ - டு. 'பரிசிலர்க் கருங்கல நல்கவுங் குரிசில்
வலிய வாகுநின் தாள்தோய் தடக்கை' (புறம்-௧௪)

எனவும்,

"தெரிகணை யெஃகம் திறந்தவா யெல்லாம்
குருதி படிந்துண்ட காகம்—உருவிழந்து
குக்கிற் புறத்த சிரல்வாய செங்கண்மால்
தப்பியா ரட்டகளத்து." (களவழி நாற்பது-௫)

* "ஆக்கமுங்...பட்டு"-செயற்கைப்பொருட்கு ஆக்கம் போன்றே காரணமும் யாப்புறவாய் (நியதியாய்) வரவேண்டுமென்று பொருள் பட்டு.

"வருமழைய வாய்கொள்ளும் வாடாச்சீர் வண்கைக்
கருமூருகன் குடிய கண்ணி—திருநுதலால்
இன்றென் குரற்கூந்தல் பெய்தமையால் பண்டைத்தன்
சாயல வாயின தோள்"

எனவும் காரணம் பெற்று வந்தவாறு கண்டுகொள்க. குக்கிற்புறத்த, சிரல்வாய என ஆக்கமின்றி வந்தனவா லெனின்:—தொகுக்கும் வழித் தொகுத்தல் என்பதனுன் ஆண்டாக்கந் தொக்கு நின்றதென்பது.

"அரிய கானஞ் சென்றோர்க்
கெளிய வாகிய தடமென் றோளே" (குறுந்-எஎ)

எனவும்,

"நல்லவை யெல்லா அந் தீயவாந் தீயவும்
நல்லவாஞ் செல்வஞ் செயற்கு" (குறள் - கூ0கூ)

எனவும், செயற்கைப் பொருள் செய்யுளுள் காரணமின்றி வந்தனவா லெனின் :—களவுக்காலத் தரியன இக்காலத்து எளியவாயின என்பது கருத்தாகலான், இக்காலங் காரணமென்பது பெறப்படுதலானும், ஊழாலென்பது அதிகாரத்தான் வருமாகலானும், அவை காரணமின்றி வந்தன எனப்படாவென்பது. (உஉ)

பால் ஐயமுள்ளன அமையும் வகை

உங. பால்மயக் குற்ற ஐயக் கிளவி
தான்அறி பொருள்வயின் பன்மை கூறல்.

(இ - ள்.) திணை துணிந்து பால்துணியாத ஐயப்பொருளை அவ்வத்திணைப் பன்மையாற் கூறுக; எ - று.

கிளவி என்றது ஈண்டுப் பொருளை.

ஐயப்பொருளாவது சிறப்பியல்பால் தோன்றாது பொதுவியல்பால் தோன்றிய பொருள்.*

எ - டு: 'ஆண்மகன்கொல்லோ பெண்டாட்டிகொல்லோ இஃதோ தோன்றுவார்' எனவும், 'ஒன்றோ பலவோ செய் புக்கன' எனவும் வரும்.

திணைவயின் என்னது தானறிபொருள்வயின் எனப் பொதுப்படக் கூறியவதனுன், 'ஒருவன்கொல்லோ பலர்கொல்லோ கறவை யுய்த்த கள்வர்' எனவும், 'ஒருத்திகொல்லோ பலர்கொல்லோ இக்குருக்கத்தி நீழல் வண்டலயர்ந்தார்' எனவும், திணையோடு ஆண்மை பெண்மை துணிந்த பன்மை யொருமைப்பாலையமுங் கொள்ளப்படும்.

ஒருமையாற் கூறின் வழுப்படுதல் நோக்கிப்,பன்மை கூறல் என வழாநிலைபோலக் கூறினரேனும், ஒருமையைப் பன்மையாற் கூறுதலும் வழுவாதலின், ஐயப்பொருண்மேல் சொல் நிகழுமாறு உணர்த்திய முகத்தால் பால்வழு அமைத்தவாறும். (உங)

உச. உருபென மொழியினும் அஃறிணைப் பிரிப்பினும்
இருவீற்று முரித்தே சுட்டுங் காலை.

---

* சிறப்பியல்பு பால்; பொதுவியல்பு திணை.

(இ - ள்.) உருபெனச் சொல்லுமிடத்தும், ஒருமையும் பன்மையுமாகப் பிரிக்கப்படும் அஃறிணைப் பொதுச் சொற்கண்ணும், இவ்விரு கூற்றினும் ஐயப்புலப் பொதுச் சொல்லாதல் உரித்து; எ - று.

எனவே, 'ஆண்மகன்கொல்லோ பெண்டாட்டிகொல்லோ தோன்றுகின்ற உருபு' எனவும், 'ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்லோ செய் புக்க உருபு' எனவும், 'குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ தோன்றுகின்ற உருபு' எனவும், 'ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்லோ செய் புக்க பெற்றம்' எனவும் சொல்லுக என்பதாம்.

ஐயக்கிளவி யென்பது அதிகாரத்தாற் பெற்றாம்.

உருபினும் என்னாது உருபென மொழியினும் என்றதனான், உரு பின் பொருளவாகிய வடிவு பிழம்பு பிண்டமென்னுந் தொடக்கத்தனவும் கொள்க.

பன்மை கூறல் உயர்திணைப்பாலையத்திற்கு உரித்தென்றும், உருபென மொழிதல் திணையையத்திற்கு உரித்தென்றும், உரையாசிரியர் கூறினாராலெனின்:—அவை அவற்றிற்கே உரியவாயின், அஃறிணைப் பிரிப்பு என்றாற்போல உயர்திணைப்பான் மயக்குற்ற என்றும், திணையையத்து என்றும், விதந்தோதுவர் ஆசிரியர்; அவ்வாறு ஓதாமையானும், நடையுள்* அவை பொதுவாய் வருதலானும், அவை போலியுரை யென்க.

ஒருவன்கொல்லோ பலர்கொல்லோ என்றற் றொடக்கத்து உயர்திணைப் பன்மை யொருமைப்பால் ஐயத்திற்கு உருபு முதலாயின ஏலாமையும், திணையையத்திற்கும் ஏனைப்பாலையத்திற்கும் ஏற்புடைமையும், சுட்டி புணர்க என்பது போதரச் 'சுட்டுங்காலை' யென்றார். சுட்டுதல் - கருதுதல். (உச)

அவை, துணிந்தபின் அமையும் வகை

உரு. தன்மை சுட்டலும் உரித்தென மொழிப
அன்மைக் கிளவி வேறிடத் தான.

(இ - ள்.) ஐயுற்றுத் துணியும்வழி அன்மைக்கிளவி அன்மைத் தன்மையைச் சுட்டி நிற்றலு முரித்து என்று சொல்லுவர், துணிந்து தழீஇக் கொள்ளப்பட்ட பொருளின் வேறாய பொருளிடத்து; எ - று.

என்றது, குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ என்றானும், ஒருவன் கொல்லோ ஒருத்திகொல்லோ என்றானும், ஒன்றுகொல்லோ பல கொல்லோ என்றானும், ஐயம் நிகழ்ந்தவழித் துணிதலுமுண்டு; பிற நடையுள் துணிந்தவழி மறுக்கப்படும் பொருண்மேல் அன்மைத்தன்மை யேற்றினும் அமையும் என்றவாறு.

மகனென்று துணிந்தவழிக் குற்றியன்று மகனெனவும், குற்றியென்று துணிந்தவழி மகனல்லன் குற்றியெனவும், ஆண்மகனென்று

* நடை என்றது வழக்கை.

துணிந்த வழிப் பெண்டாட்டியல்லள் ஆண்மகனெனவும், பெண்டாட்டி யென்று துணிந்தவழி ஆண்மகனல்லன் பெண்டாட்டி யெனவும், ஒன்றென்று துணிந்தவழிப் பலவல்ல ஒன்றெனவும், பலவென்று துணிந்த வழி ஒன்றன்று பல எனவும் மறுக்கப்படும் பொருண்மேல் அன்மைக் கிளவி அன்மைத் தன்மையைச் சுட்டி நின்றவாறு.

உம்மை எதிர்மறைடாகலான், வேறிடத்துச் சுட்டாமையே பெரும்பான்மை யென்பதாம். ஆகவே, இவ்வுருபு குற்றியன்று மகனென ஐயம் புலமாகிய பொதுப்பொருண் மேலானும், குற்றியல்லன் மகனெனத் துணி பொருள் மேலானும் அன்மைக்கிளவி அன்மை சுட்டி நிற்றல் பெரும்பான்மை யென்பதாம்; என்னை? வேறிடத்துச் சுட்டாமையாவது ஈண்டுச் சுட்டலே யாகலான்.

குற்றியன்று மகன் என்றவழி மகனென்பது நின்று வற்றுமெனின் :—

> "எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி
> அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப" (சொல் - சுஅ)

என்பதனன் எழுவாய் வெளிப்படாது நிற்றலுமுண்மையான், வெளிப்படாது நின்ற இவனென்னும் எழுவாய்க்கும் அது பயனில்லையாகலின். நின்று வற்றுதல் யாண்டையது தென்க. அல்லனவற்றிற்கும் ஈது ஒக்கும்.

குற்றியல்லன் என்புழிக் குற்றியென்பது அல்லனென்னுஞ் சொல்லோடியைந்தவாறு என்னை யெனின் :—இவ் வுருபு குற்றியாம் என்றவழி ஆம் என்பதனோடு குற்றியென்பதூஉம் எழுவாயாய் நின்றே இயைந்தாற்போல, இவன் குற்றியல்லன் என்புழி ஆமென்பதன் எதிர்மறையாகிய அன்மைக் கிளவியோடும் குற்றியென்பது எழுவாயாய் நின்றே யியையு மென்பது. எழுவாயாய் இயைதலி னன்றே யான் நீயல்லன் என்புழி நீயென்பது வேற்றுமைக்கேற்ற செய்கை பெறாது நின்ற தென்க. (உரு)

வண்ணச் சினைச்சொல் அமையும் வகை

உசு. அடைசினை முதல்என முறைமூன்றும் மயங்காமை
நடைபெற் றியலும் வண்ணச் சினைச்சொல்.

(இ - ள்.) பண்புச்சொல்லும், சினைச்சொல்லும், முதற்சொல்லும் என மூன்றுங் கூறப்பட்ட முறை மயங்காமல், வழக்கைப் பொருந்தி நடக்கும், வண்ணச் சொல்லோடு தொடர்ந்த சினைச் சொல்லையுடைய முதற்சொல்; எ - று.

வடிவு முதலாகிய பிற பண்பும் உளவேனும், வண்ணப் பண்பினது வழக்குப்பயிற்சி நோக்கி 'வண்ணச் சினைச்சொல்' என்றார்.

எ - டு. செங்கால் நாரை, பெருந்தலைச் சாத்தன் என வரும். கால் செந்நாரை, தலைபெருஞ் சாத்தன் என முறை மயங்கி வரின், மரபு வழுவா மென்க.

வழக்கினுள் மயங்காது வருமெனவே,

"கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த
செவிசெஞ் சேவலும் பொகுவலும் வெருவா
வாய்வன் காக்கையுங் கூகையுங் கூடி" (புறம் - உகஅ)

எனச் செய்யுளுள் மயங்கியும் வரப்பெறும் என்றவாறும். செவிசெஞ் சேவல், வாய்வன் காக்கை என்பன, செஞ்செவிச் சேவல், வல்வாய்க் காக்கை என்னும் பொருள்பட நின்றமையின், வண்ணச் சினைச்சொல் மயக்கமாயின. அஃதேல், சினையடையாகிய செம்மையும் வன்மையும் முதலடை ஆயினவாறு என்னை யெனின்:—சினையொடு முதற்கு ஒற்றுமையுண்மையான் அவை முதலொடும் இயைபுடைய வென்பது.

'பெருந்தோள் சிறுநுசுப்பின் பேரமர்க்கண் பேதை' என்புழி மூன்றும் வழி முதல் கிடவாது பின்னும் அடைவுஞ் சினையும் புணர்த்தமையான் வண்ணச் சினைச்சொல் செய்யுளுள் மயங்கி வந்ததென்று உரையாசிரியர் கூறினரா லெனின்—மூன்றும் வழிப் புணர்க்கப்படும் பேதை யென்னும் முதற்சொல் பேரமர்க்கண் என்னுந் தொகையோடு வேற்றுமைப் பொருள்படத் தொக்கு, அத்தொகை சிறுநுசுப்பு என்னுந் தொகையோடும் அப்பொருள்படத் தொக்கு, ஒரு சொல்லாய், 'பெருந்தோட் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி' என்றாற்போல மூன்றும்வழிப் பிற சொல்லடுத்துப் பேதை யென்னும் முதல் கிடந்ததெனவே படுதலின், மயக்கமின்மையான், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க. அன்றிப் பெருந்தோள் முதலாகிய மூன்றும் பலபெயர் உம்மைத்தொகைபடத் தம்முள் தொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் பேதை யென்பதனோடு வேற்றுமைத் தொகைபடத் தொக்கன வெனினும், அவை உம்மைத் தொகைபடத் தொகாது நின்று பேதை யென்பதனோடு வேற்றுமைத் தொகைபட ஒருங்கு தொக்கன வெனினும், தம்முள் இயையாது பேதை யென்பதனோடு இயைதலின், ஆண்டும் மயக்கமின்மை யறிக. அஃதேல், இவ்வாறு வருதல் வழக்கிற்கும் உரித்தோ எனின்:—அடுக்கிய அடையும் சினையும் பொதுமை நீக்குதற்கன்றி அணி குறித்து நிற்றலின் செய்யுட்கே உரித்தென்பது. 'சிறுபைந்தூவி' (அகம் - கள) எனச் சினையொடு குணம் இரண்டடுக்கி வருதல் செய்யுட் குரித்து என்றும் 'இளம் பெருங் கூத்தன்' என முதலொடு குணம் இரண்டடுக்கி வருதல் வழக்கிற் குரித்து என்றும், பிறர் மதமேற் கொண்டு கூறினார். ஒன்றாக பலவாக இனஞ்சுட்டாதன செய்யுட்கு உரியவாம், இனஞ்சுட்டி நின்றன வழக்கிற்கு உரியவாம் என்பதே உரையாசிரியர் கருத்தென்க. அன்றிப் பிறநூல் முடிந்தது தானுடன்படுதல் என்பதனால் சினையொடு குணம் இரண்டடுக்கல் செய்யுளா றென்று கொள்ளினும் அமையும்;

"முதலொடு குணமிரண் டடுக்கல் வழக்கியல்
சினையோ டடுக்கல் செய்யு ளாறே"

என்றாராகலின்.

வண்ணச் சினைச்சொல் என்றதனால் வண்ணமும் சினையும் முதலுங் கூறுதற்கண்ணது இவ்வாராய்ச்சி யென்பதாம். எனவே இளம்பெருங் கூத்தன், பொரும்பலாக்கோடு என்னுந் தொடக்கத்தன வேண்டியவாறு வரப் பெறுமென்றவாறு.

மயங்காது வருக என மரபுவழுக் காத்தவாறு. (உசு)

பால் வழுவமைதி

உள. ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்
ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்
வழக்கி னாகிய உயர்சொற் கிளவி
இலக்கண மருங்கின் சொல்லா றல்ல.

(இ - ள்.) ஒருவனையும் ஒருத்தியையுஞ் சொல்லும் பன்மைச் சொல்லும், ஒன்றனைச் சொல்லலும் பன்மைச்சொல்லும், வழக்கின்கண் உயர்த்துச் சொல்லுஞ் சொல்லாம், இலக்கண முறைமையாற் சொல்லும் நெறியல்ல; எ - று.

எ - டு: யாம் வந்தேம், நீயிர் வந்தீர், இவர் வந்தார் என வரும்.*

உயர்சொல் உயர்க்குஞ் சொல்.

உயர்சொற் கிளவி யென்புழிக் கூறியது கூறலன்மை பண்புத் தொகை யாராய்ச்சிக்கண் சொல்லுதும்.†

தாம் வந்தார் தொண்டனார் எனப் பன்மைக்கிளவி இழித்தற்கண்ணும் வந்ததாலெனின்:—ஆண்டு உயர்சொல் தானே குறிப்பு நிலையாய் இழிபு விளக்கிற்றென்கது.

இலக்கண மருங்கின் சொல்லா றல்ல என்றதனான் இலக்கண மன்மையும், வழக்கினாகிய உயர்சொற் கிளவி யென்றதனான் வழுவன்மையுங் கூறினார்; கூறவே, வழுவமைதி யென்றவாறாம். அஃதேல், "வழக்கினாகிய உயர்சொற் கிளவி" யெனவே வழுவமைதி யென்பது பெறுதுப்; இலக்கண மருங்கின் சொல்லா றல்ல எனல் வேண்டா வெனின்:—அங்ஙனங் கூறிற் செய்யுள் வரைந்தவாறோ வழுவமைத்தவாறோ என ஐயமாக்கலின், அவ் வாறு கூறல் வேண்டு மென்பது.

பன்மைக் கிளவியும் எனப் பொதுவகையால் கூறினாரேனும், உயர்த்தற்கண் வழங்கப்பட்டு வரும் உயர்திணைப் பன்மையும் விரவுப் பன்மையுமே கொள்ளப்படும் என்றற்கு 'வழக்கினாகிய' என்றார்.

தன்னினம் முடித்தல் என்பதனான் எருத்தையும் ஆவையும், எந்தை வந்தான், எம்மன்னை வந்தாள் என உயர்திணையாய் உயர்த்து வழங்கலும், ஒன்றென முடித்தல் என்பதனால் 'கன்னிஞாழல்,' (சிலப் - கானல் வரி - கஅ) கன்னி யெயில் என அஃறிணையாய் நின்று உயர்திணை வாய்

---

*ஒருவர் என்னும் சொல்லும் உயர்சொற் கிளவியே. ஒருவர் தாமாய் ஒன்றை எண்ணும்போதும் ஓர் ஆசிரியரும் ஒரு தலைவனும் ஒன்றைக் கூறும்போதும் 'யாம்' என்னும் பன்மைச் சொல் நிகழும். ஆசிரியர் கூறுவதை ஆங்கிலத்தில் Editorial 'we' என்பர், யாங்கள் நீங்கள் அவர்கள் என்னும் இரட்டைப் பன்மைப் பெயர்கள் ஆசிரியர் காலத்தில் வழங்கவில்லை.

†நகையாடல் பற்றி வந்த 'நரியனார்' 'தேரையார்' என்பனவும், உயர்வு பற்றி வந்த 'நாலடியார்' 'திருக்கோவையார்' என்பனவும், இவை போன்றவும் ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவிகளாம்.

பாட்டால் கூறப்படுதலும், பண்புகொள் பெயர்க்கொடை, வழக்கினகத்தும், பெருங்கொற்றன், பெருஞ்சாத்தன் என இல்குணம் அடுத்து உயர் சொல்லாய் வருதலுங் கொள்க. (உஎ)

௩. இடம்

இடம் உணர்த்தும் சொற்கள்

*உஅ. சேலவினும் வரவினுந் தரவினுங் கோடையினும்
நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நாற் சொல்லும்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்
அம்மூ விடத்தும் உரிய என்ப.

(இ - ள்.) செலவு முதலாகிய நான்கு தொழிற்கண்ணும் நிலைபெறப் புலப்படாநின்ற அந் நான்கு சொல்லும், தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும் அம் மூவிடத்திற்கு முரியவாய் வரும்; எ - று.

செலவு முதலாகிய தொழிற்கண் சிறப்பு வகையான் நிலைபெறுது பொதுவாய் வரும் இயங்குதல் ஈதல் என்னுந் தொடக்கத்தனவற்றின் † நீக்குதற்கு 'நிலைபெறத் தோன்றும்' என்றார்.

முற்றும் எச்சமும் தொழிற்பெயருமாகி அத் தொழில்பற்றி வரும் வாய்பாடு பலவாயினும், அவையெல்லாம் இந்நான்குதொழிலும்பற்றித் தோன்றுதலின், 'நான்கு சொல்' என்றார்.

பொருள் வகையான் முன்னறியப்பட்டமையான் 'அந்நாற் சொல்லும்' என்றார்.

இச் சூத்திரத்துள் ஈங்கு முதலாயின தன்மைக்கண்ணும், ஆங்கு முதலாயின படர்க்கைக்கண்ணும் அடக்கப்பட்டன.‡

வினைச்சொல் மூன்றிடத்திற்கும் உரியவாதல் வினையியலுள் பெறப்படுதலின் ஈண்டுக் கூறல்வேண்டா எனின் :—ஆண்டுப் பாலுணர்த்தும் ஈற்றான் இடத்திற்குரிமை கூறினார், ஈண்டு ஈற்றானன்றிச் செலவு முதலாயின முதனிலைதாமே இடங்குறித்து நிற்றலுடைமையான், இவ் வேறுபாடு ஆண்டுப் பெறப்படாமையின் ஈண்டுக் கூறினானென்பது. அஃதேல், தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியுந் தன்மை முன்னிலையாயீரிடத்த, படர்க்கையிடத்த கொடைச்சொல்லுஞ் செலவுச் சொல்லும் என ஓதுக, இச் சூத்திரம் வேண்டா வெனின் : — அங்ஙனமோதின்,

---

* உஅ, உக, ௩0 ஆகிய மூன்று நூற்பாக்களையும் தெய்வச் சிலையார் ஒன்றாகக் கொண்டு பொருள் கூறுவர்.

† இயங்குதல், செலவு வரவுகட்கும், ஈதல் தரவு கொடைகட்கும் பொதுவாம்.

‡ ஈங்கு வந்தான் என்பது என்னிடம் வந்தான் என்றும் ஆங்குச் சென்றான் என்பது அவனிடம் சென்றான் என்றும், சில சமயத்திற் பொருள் தருதலால், ஈங்கு முதலாயின தன்மைக்கண்ணும் ஆங்கு முதலாயின படர்க்கைக் கண்ணும் அடக்கப்பட்டன

இடஞ்சுட்டும் முதனிலை இந் நான்குமே யென்னும் வரையறை பெறப் படாமையின், இது வேண்டுமென்பது. அஃதேல், போதல் புகுதல் என்னுந் தொடக்கத்தனவும் இடஞ்சுட்டுதலின் நான்கென்னும் வரை யறை அமையாதெனின் :—அவை இக்காலத்துச் சிலவிடத்துப் பயின்று வருமாயினும் மூன்றிடத்திற்கும் பொதுவாகலினன்றே, ஆசிரியர் அங்ஙாற் சொல்லுமெனை இவற்றையே வரைந்தோதுவா ராயிற் றென்பது. (உஅ)

தன்மை முன்னிலைக்குரிய சொற்கள்

உகூ. அவற்றுள்

தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்

தன்மை முன்னிலை ஆயீ ரிடத்த.

(இ - ள்) கூறப்பட்ட நான்கு சொல்லுள், தருசொல்லும் வருசொல்லுமாகிய இரண்டும் தன்மை முன்னிலையாகிய இரண் டிடத்திற்கும் உரிய; எ - று.

எ - டு. எனக்குத் தந்தான், நினக்குத் தந்தான், என்னுழை வந்தான், நின்னுழை வந்தான் எனவும்; ஈங்கு வந்தான் எனவும் வரும்.

தரப்படும் பொருளை ஏற்பான் தானும் முன்னின்றானும் ஆகலா னும், வரவுதொழில் தன்கண்ணும் முன்னின்றான்கண்ணும் சென்று முடிதலானும், ஈற்றுனன்றி இவ்விரு சொல்லும் தன்மை முன்னிலைக்கு உரியவாயினவாறு கண்டுகொள்க.

"நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நாற் சொல்லும்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும்
அம்மூ விடத்தும் உரிய' (சொல்-உஅ)

என்று மூன்றிடத்திற்கும் வரைவின்றி ஆம் எனவுங்கொள்ள வைத் தமையான்,

'பெருவிற லமரர்க்கு வென்றி தந்த' (புறம் - ருரு)

எனவும்,

'தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாரா தி' (அகம்-நகூ)

எனவும்,

மயங்கி வருவனவும் அமைக்கப்படும். அஃதேல், படர்க்கைச் சொல் மயக்கமும் எய்துமா லெனின் :—அஃது எச்சவியலுள் பெறப் படுதலின்,* ஈண்டுக் கொள்ளப்படாதென்க.

ஒருவன் செய்நிலத்து நின்றும் அணிநிலத்துப் புகுந்தானாயின் செய்நிலம் நோக்க அணிநிலம் ஈங்கெனப்படுதலின், அவன்கண் வந் தான், ஆங்கு வந்தான் என்பன இலக்கணமேயாம். இந் நான்கும்

---

* எச்சவியலுட் பெறப்படுதலின் என்று கூறியது, "கொடுவென் கிளவி படர்க்கை யாயினுந், தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பில், தன்னிடத் தியலு மென்மனார் புலவர்" என்னும் எச்சவியல் 52-ஆம் நூற்பாவை நோக்கி.

கொடைப் பொருளன என்று உரையாசிரியர் கூறினாராலெனின் :— 'தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது' என்பதனை அமைந்தாராகலின், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க.

தரவு வரவை யுணர்த்துவனவற்றைத் தருவதும் வருவதும் போலத் தருசொல், வருசொல் என்றார். (௨௯)

படர்க்கைக்குரிய சொற்கள்

௩௦. ஏனை யிரண்டும் ஏனை யிடத்த.

(இ - ள்.) செலவுச்சொல்லும் கொடைச்சொல்லும் படர்க்கைக்குரிய; எ - று.

எ - டு. அவன்கட் சென்றான், ஆங்குச் சென்றான், அவற்குக் கொடுத்தான் என வரும்.

செலவு தொழில் படர்க்கையான்கண் சென்றுறுதலானும் கொடைப் பொருளேற்பான் படர்க்கையான் ஆகலானும் ஈற்றானன்றி* இவ்விருசொல்லும் படர்க்கையிடத்திற்குரிய வாயினவாறு கண்டு கொள்க. (௩௦)

'யாது' 'எவன்', என்னும் சொற்கள் அமையும் வகை

௩௧. யாது எவன் என்னும் ஆயிரு கிளவியும்
அறியாப் பொருள்வயின் செறியத் தோன்றும்.

(இ - ள்.) யாது எவன் என்னும் இரண்டுசொல்லும் அறியாப் பொருளிடத்து வினவாம்மாப்புறத் தோன்றும்; எ - று.

எ - டு. இச்சொற்குப் பொருள் யாது, இச்சொற்குப் பொருள் எவன் என வரும்.

எவ்வகையானும் அறியாப்பொருள் வினவப்படாமையின், ஈண்டு அறியாப்பொருள் என்றது பொதுவகையான் அறியப்பட்டுச் சிறப்பு வகையான் அறியப்படாத பொருளையாம்.

யா, யாவை, யாவன், யாவர், யார், யாண்டு, யாங்கு என்னும் தொடக்கத்தன திணையும் பாலும் இடனும் முதலாகிய சிறப்பு வகையானும் சிறிதறியப்பட்ட பொருளனவாகலின், அறியாப்பொருள்வயின் செறியத் தோன்றாமையான், இவற்றையே விதந்து 'அறியாப்பொருள் வயின் செறியத் தோன்றும்' என்றார். இவையும் திணையும் பாலும் குறித்து வருதலின் சிறப்புவகையானும் அறியப்பட்ட பொருளனவே யன்றோ எனின் :— அற்றன்று இச்சொற்குப் பொருள் யாது, எவன் என்று வினயவழி, இறுப்பானும், அஃறிணை யொருமையும் பொதுமையொடும் துணிந்து அவற்றன் பகுதியறிதற்கு வினவுகின்றானல்லன் பொது வகையான் வினவுகின்றான் என்று உணரும். ஆகலின் அவ்வாறுதல் வழக்கினகத்து வினவுவானதும் இறுப்பானதும் குறிப்பொடு படுத்து உணர்க.

மூன்னர் வழுவமைத்தற்கு அவை இன்னபொருட்கு உரிய என அவற்றது இலக்கணம் கூறியவாறு. (௩௧)

---

* ஈற்றானன்றி : ஈற்றானல்லது முறனிலையால்.

அவற்றுள் 'யாது' என்னும் சொல்

௩௨. அவற்றுள்
யாதுஎன வரூஉம் வினாவின் கிளவி
அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந் தீர்தற்குத்
தெரிந்த கிளவி யாதலு முரித்தே.

(இ - ள்.) கூறப்பட்ட இரண்டனுள் யாதென்னும் வினாச்சொல் அறியாப்பொருள் வினாவாதலேயன்றி அறிந்த பொருட்கண் ஐயம் நீக்குதற்கு ஆராய்ந்த சொல்லாதலும் உரித்து; எ-று.

எ - டு. இம் மரங்களுள் கருங்காலி யாது, நம்மெருதைந்தனுள் கெட்ட எருது யாது என வரும்.

நமருள் யாவர் போயினார், அவற்றுள் எவ்வெருது கெட்டது எனப் பிறவும் அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந்தீர்தற்குத் தெரிந்த கிளவியாய் வருதலின், அவையும் ஈண்டமைக்கற்பால எனின்:—அவை அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந்தீர்தற்கல்லது யாண்டும் வாராமையின், ஈண்டமைக்கப்படாவென்பது.

இதனால் வினாவழுவமைத்தார். (௩௨)

சினைமுதற் சொல் அமையும் வகை

௩௩. இனைத்தென அறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு
வினைப்படு தொகுதியின்* உம்மை வேண்டும்.

(இ - ள்.) கேட்போரான் இத்துணை யென்று அறியப்பட்ட சினைக்கிளவிக்கும் முதற்கிளவிக்கும் வினைப்படு தொகுதிக்கண் உம்மை கொடுத்துச் சொல்லுக; எ - று.

எ - டு. 'பன்னிரு கையும் பாற்பட வியற்றி' (திருமுருகா - ௧௧௮ திருச்சீரலைவாய்) எனவும், 'மூரசு முழங்குதானை மூவருங் கூடி' (பொருநராற் - ௫௪) எனவும் வரும்.

அறிந்த சினைமுதற்கிளவி எனவே, முன்னறியப்படாக்கால், முருகற்குக் கை பன்னிரண்டு, தமிழ்நாட்டிற்கு வேந்தர் மூவர் என உம்மை பெறாது வரும் என்பதாம்.†

ஐந்தலைநாகம் உடன்றது, நான்மறைமுதல்வர் வந்தார் என்புழி, இனைத்தென அறிந்த சினைமுதற்கிளவியாயினும், வினைப்படுதொகுதியன்மையின், உம்மை பெறாவாயின. அஃதேல், பன்னிருகையும் என்புழியும் தொகுதிப் பெயர் வினையொடு தொடராது கையென்பதனோடு

---

* 'வினைப்படு தொகுதியின்'—முழுத்தொகையையுங் குறித்து வினையொடு முடியும்போது வினை - முடிக்குஞ் சொல்,

† 'முருகற்குக் கை பன்னிரண்டு,' 'தமிழ் நாட்டிற்கு வேந்தர் மூவர்' என்பன முன்னறியப் படாமையானன்று, வினைப்படு தொகுதி யன்மையானேயே உம்மை பெறாவாயின.

ஒட்டிநிற்றலின், வினைப்படு தொகுதியன்றாம் பிறவெனின்:-ஒட்டி நின்றதாயினும், ஐந்தலை நாகம், நான்மறை முதல்வர் என்பனபோலாது இரு சொல்லும் ஒருபொருண் மேல் வருதலின், கையென்பதனோடு இயைந்த இயற்றி என்றும் வினை தொகுதிப்பெயரோடும் இயைந்ததாம்; அதனான் அது வினைப்படு தொகுதியா மென்பது. அஃதேல், கண்ணிரண்டும் குருடு; எருதிரண்டும் மூரி எனப் பெயர் கொண்டவழி உம்மை பெறுமாறு என்னையெனின்:—பெயராக வினையாக முடிக்குஞ் சொல்லொடு படுதலை ஈண்டு வினைப்படுதல் என்றாராகலின், அவையும் வினைப்படு தொகுதியாம் என்க. ஐந்தலை, நான்மறை என்பனவற்றிற்கு நாகம், முதல்வர் என்பன முடிக்குஞ்சொல் அன்மையின், வினைப்படு தொகுதியாகாமை யுணர்க.

'சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்' என்பதனால் சினை முதற் கிளவி யென்றாராயினும், பிறவாத பண்பு முதலாயினவும் கொள்ளப்படும்.

எ - டு: சுவையாறு முடைத் திவ்வடிசில், கதியைந்து முடைத்திக் குதிரை என வரும்.

'இருதோள் தோழர்பற்ற' எனவும், 'ஒண்குழை யொன்று ஒல்கி யெருத்தலைப்ப' எனவும் உம்மையின்றி வந்தனவா லெனின் :—ஆண்டும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கு நின்றன வென்பது. (கூ௩)

நிலையாமைக்குரிய சொல் அமையும் வகை

கூ௪. மன்னாப் பொருளும் அன்ன இயற்றே.

(இ - ள்.) இல்லாப் பொருட்கும் இடமும் காலமும் பொருளும் முதலாயினவற்றோடுபடுத்து இன்மை கூறுதற்கண் உம்மைகொடுத்துச் சொல்லுக; எ - று.

எ - டு: பவளக்கோட்டு நீலயானை சாதவாகனன் கோயிலுள்ளும் இல்லையெனவும், குருடு காண்டல் பகலுமில்லை எனவும், 'உறற்பால நீக்கல் உறுவர்க்கு மாகா' (நாலடி - ௧0௪) எனவும் வரும். இல்லாப் பொருட்கு ஒருகாலும் நிலையுதலின்மையின், 'மன்னாப் பொருள்' என்றார்.

இடம் முதலாயினவற்றோடு படுத்தற்கண் என்பது எற்புழிக் கோடல் என்பதனால் பெற்றாம். அவற்றொடு படாதவழிப் பவளக் கோட்டு நீலயானையில்லை என உம்மையின்றி வருமென்பதாம்.

முற்றும்மையும் எச்ச உம்மையுமாகிய வேறுபாடுடைய வேனும், உம்மை பெறுதல் ஒப்புமையால், 'அன்ன இயற்று' என்றார்.

இரண்டு சூத்திரத்தானும் மரபுவழுக் காத்தவாறு. (கூ௪)

இல்லாமைக் குரிய சொல் அமையும் வகை

கூ௫. எப்பொரு ளாயினும் அல்லது இல்லெனின்
அப்பொருள் அல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்.

(இ - ள்.) யாதாயினும் ஒரு பொருளையாயினும் ஒருவன் அல்ல தில்லெலன்னும் வாய்பாட்டான் இல்லையென லுறின், அப் பொருள் தன்னையே கூறாது அப் பொருளல்லாத பிறிது பொருள் கூறுக; எ - று.

எ - டு: பயறுளவோ வணிகீர் என்று வினயவழி - உழுந்தல்ல தில்லை; கொள்ளல்லதில்லை என அல்லதில் லெலன்பான் பிறிது பொருள் கூறியவாறு கண்டுகொள்க.

அல்லதில்லெலனின் எனப் பொருள்பற்றி ஓதினராகலின், அல்ல தில்லெலன்னும் வாய்பாடேயன்றி, உழுந்தன்றியில்லை உழுந்தேயுள்ளது என அப் பொருள்படுவன எல்லாம் கொள்க. உழுந்தல்லதில்லை எனப் பிறிது பொருள் கூறாது பயறல்லதில்லையென அப் பொருள் கூறின், பயறுள்ள அல்லன வில்லையென மறுதலைப் பொருள்பட்டுச் செப்பு வழுவாமாறு அறிக.

யாதானுமாக அல்லதில்லெனின் பிறிதுபொருள் கூறுக என எஞ் சாமல் தழீஇ யாப்புறுத்தற்கு எப்பொருளாயினும் என்றார்.

அல்லதில் என்பதற்குத் தன்னுழையுள்ளதல்லது என்றும், அப் பொருளல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல் என்பதற்கு இனப்பொருள் கூறுக என்றும், உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்:—பயறுளவோ என்று வினயவழிப் பயறில்லை யென்றுற்படும் வழுவின்மையானும், உள்ளதல்ல தென்றல் கருத்தாயின் ஆசிரியர் அல்லதெனக் குறித்த பொருள் விளங்காமையின் அகப்படச்* சூத்திரியா ராகலானும், பாம் புணிக் கருங்கல்லும்† பயறும் விற்பா ளொருவனுழைச் சென்று பயறுளவோ என்றவழிப் பாம்புணிக் கருங்கல்லதில்லை யென்றால் இனப்பொருள் கூறாமையாற் பட்ட இழுக்கின்மையானும், அவை போலியுரை யென்க. அல்லதூஉம், இனப்பொருள் கூறுக என்பதே கருத்தாயின், அப் பொருளல்லா இனப்பொருள் கூறல் என்னது பிறிது பொருள் கூறல் என்னார் ஆசிரியர், அதனானும் அஃதுரையன்மை யுணர்க. (௩௫)

௩௬. அப்பொருள் கூறின் சுட்டிக் கூறல்.

(இ - ள்.) அல்லதில் என்பான், பிறிது பொருள் கூறாது அப் பொருள் தன்னையே கூறுமாயின், இப் பயறல்லதில்லை எனச் சுட்டிக் கூறுக; எ - று.

பயறுளவோ என்றவழிச் சுட்டாது பயறல்லதில்லை எனின் பயறுன உழுந்து முதலாயின இல்லை எனப் பிறிது பொருளேற்பித்துச் செப்பு வழுவா மென்பது.

அல்லதில் என்பது அதிகாரத்தாற் பெற்றும்.

தன்னின முடித்தல் என்பதனால், பசும்பயறல்லதில்லை, பெரும்பய றல்லதில்லை எனக் கிளந்து கூறுதலுங்‡ கொள்க.

---

* அகப்பட - குறை, குன்றக் கூறலாக.

† பாம்புணிக் கருங்கல் - பாம்பின் நஞ்சையுண்ணுங் கருங்கல்.

‡ கிளந்து கூறல் - சுட்டாமற் பெயர் சொல்லிக் கூறுதல்.

'செப்பும் வினாவும்' (சொல் - கங) என்றதனால் இவ் வேறுபாடு இனிது விளங்காமையானும், 'பொருளொடு புணராச்சுட்டு' (சொல்-கஎ) என வழுவமைக்கின்றாராகலானும், இவற்றை விதந்து கூறினர்.* (கச)

பொருட்பெயரும் சுட்டுப்பெயரும் அமையும் வகை

கஎ. பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெய ராயினும்
பொருள்வேறு படாஅ தொன்று கும்மே.

(இ - ள்.) சுட்டானன்றிப் பொருள் வரையறுத்து உணர்த்தாச் சுட்டுப்பெயரால் கூறினும், பொருள் வேறாகாது இப் பயறெனச் சுட்டிக் கூறிய பொருளேயாம்; எ - று.

என் சொல்லியவாறோ எனின்:—இவையல்லதில்லை என்றவழி, இவை யென்பது பயற்றையே சுட்டாது உழுந்து முதலாயினவற்றிற்கும் பொதுவாய் நிற்றலின் வழுவாமன்றே; ஆயினும், முன் கிடந்த பயறு காட்டி இவை யென்றானாகலின், அவற்றையே சுட்டு முதலானமைக்கவெனச் செப்புவழு வமைத்தவாறு.

சாதியும் பண்புந் தொழிலும்† முதலாயினபற்றி ஒரு பொருளை வரைந்துணர்த்தாது எல்லாப் பொருள்மேலுஞ் சேறலின் "பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெயர்" என்றார்.

வேறுபடாது, ஒன்றாகும் என்பனவற்றுள் ஒன்றே அமையுமெனின் :—பொருள் வரைந்துணர்த்தும் பெயரொடு பொருள் வரைந்துணர்த்தாச் சுட்டுப் பெயர் வேறுபாடுடைத்தேனும், ஒரு பொருள் மேல் முடிதலின் ஒரு பொருட்டாமென்பது விளக்கிய பொருள் வேறுபடாது ஒன்றாகும் என்றார்.

அப்பொருள் கூறுதற்கண் என்றது பொதுப்படக் கூறியவதனால், பிறிது பொருள் கூறும்வழியும் இவையல்லதில்லையெனச் சிறுபான்மை சுட்டுப்பெயரால் கூறினும் அமையும் என்பதாம்.

யானைநூல் வல்லானொருவன் காட்டுட்போவுழி ஓர் யானை யடிச்சுவடு கண்டு இஃதரசுவாவாதற்கேற்ற இலக்கண முடைத்து என்றவழியும்,

"இஃதோர்‡ செல்வற் கொத்தனம் யாமென
மெல்லவென் மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே" (அகம்-உசு)

என்புழியும் சுட்டுப்பெயர் பொருளொடு புணராது நிற்றலின், அவற்றையே அமைக்கின்றது இச் சூத்திரம் என்பாருமுளர். (கஎ)

---

*விதந்துகூறல் - சிறப்பாகப் பிரித்துக் கூறுதல்.

†மொச்சைப்பயறு, கடலைப்பயறு என்பன குலம் (சாதி) பற்றியன; பச்சைப்பயறு, காராமணி என்பன பண்பு பற்றியன; பொரிகடலை, சுண்டற்கடலை என்பன தொழில் பற்றியன.

‡(பா - ம்.) இஃதோ.

௩அ. இயற்பெயர்க் கிளவியும் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும்
வினைக்கொருங் கியலுங் காலந் தோன்றின்
சுட்டுப்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்
இயற்பெயர் வழிய என்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) இயற்பெயரும்* சுட்டுப் பெயரும் ஒன்றனை ஒன்று கொள்ளாது இரண்டும் பிறிதுவினை கோடற்கு ஒருங்கு நிகழுங்காலம் தோன்றுமாயின், உலகத்தார் சுட்டுப் பெயரை முற்படக் கூறார், இயற்பெயர்க்கு வழியவாகக் கூறுவரென்று சொல்லுவார் புலவர்; எ - று.

வினைக்கொருங்கியலுங்கால் அப்பெயர் எழுவாயாயும் உருபேற்றும் நின்றன எல்லாங் கொள்ளப்படும்.

வினைக்கென்புழி அவ்விருபெயரும் ஒருவினை கோடலும் தனித் தனி வினைகோடலுங் கொள்க. ஒருங்கியலும் என்றதனால் அவை ஒரு பொருள்மேல் வருதல் கொள்க.

எ - டு. சாத்தன் அவன் வந்தான், சாத்தன் வந்தான் அவன் போயினான் எனவும், சாத்தி வந்தாள் அவட்குப் பூக் கொடுக்க எனவும் வரும்.

அவன்தான் வந்தான், அவனொருவனும் அறங்கூறும், ஈதொன்று குருடு என இயற்பெயரல்லா விரவுப்பெயர்க்கும் உயர்திணைப் பெயர்க்கும் அஃறிணைப் பெயர்க்கும் வரைவறையின்றிச் சுட்டுப்பெயர் முற் கிளக்கவும் படுதலின், இயற்பெயர்க் கிளவி யென்றார். அவ்வாறு அவை முற்கிளக்கப்படுவது ஒருவினை கோடற்கண்ணே யென்பது. அற்றேல், அவை முடவன் வந்தான் அவற்குச் சோறு கொடுக்க, நங்கை வந்தாள் அவட்குப் பூக்கொடுக்க, குதிரை வந்தது அதற்கு மூதிரை கொடுக்க எனத் தனித்தனி வினைகோடற்கண் சுட்டுப்பெயர் பிற்கிளக்கப்படுதல், முன்னையதற்குத்† தன்னின முடித்தலினானும் ஏனையிரண்டற்கும்‡ இயற்பெயரென்ற மிகையானும்§ கொள்க.

பிறிதுவினை கோடற்கண் எனவே, அவன் சாத்தன், சாத்தன் அவன் என ஒன்றற் கொன்று பயனிலையாதற்கண்ணும், ஒரு பொருண் மேல் நிகழுமெனவே, அவனுஞ் சாத்தனும் வந்தார், சாத்தனும் அவனும் வந்தார் என வேறு பொருளவாய் வருதற்கண்ணும், யாது முற் கூறினும் அமையும் என்பதாம்.

வினை என்றது முடிக்குஞ் சொல்லை.

---

*இயற்பெயர் - ஒரு பொருளுக்கு இயல்பாக ஏற்பட்ட அல்லது முதலாவது இடப்பட்ட பெயர்; மக்களின் பிள்ளைப்பெயரெல்லாம் இயற்பெயரே.

†முன்னையது - விரவுப்பெயர் (முடவன்).

‡ஏனையிரண்டு - உயர்திணைப் பெயரும் (நங்கை) அஃறிணைப் பெயரும் (குதிரை).

§இயற்பெயரென்ற மிகை - நூற்பாவில் இயற்பெயர் என்று மறு முறையுங் கூறியது.

சுட்டுப்பெயர் யாண்டும் இயற்பெயர்வழிக் கிளக்கப்படுமென யாப்புறுத்தற்கு, முற்படக்கிளவார் என்றும், இயற்பெயர் வழிய என்றுங் கூறினார்.

சுட்டுப்பெயர் என்றாராயினும், அகர இகரச் சுட்டுப்பெயரே கொள்க.*

இதுவும் ஓர் மரபு வழாநிலை. (௩அ)

௩௯. முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளுள் உரித்தே.

(இ - ள்.) இயற்பெயரும் சுட்டுப்பெயரும் வினைக்கொருங்கியலும்வழிச் சுட்டுப்பெயரை முற்படக் கூறுதல் செய்யுளுள் உரித்து; எ - று.

எ - டு. "அவனணங்கு நோய்செய்தான் ஆயிழாய் வேலன்
விறன்மிகுதார்ச் சேந்தன்பேர் வாழ்த்தி - முகனமர்ந்து
அன்னை யலர்கடப்பந் தாரணியில் என்னைகொல்
பின்னை யதன்கண் விளைவு."

எனவரும். இதனுள் சேந்தன் என்பது இயற்பெயர்.

ஒருவினை கொள்வழிச் சுட்டுப்பெயர் முற்கிளத்தல் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.

இது செய்யுளிடத்து மரபுவழு அமைத்தவாறு. (௩௯)

௪௦. சுட்டுமுத லாகிய காரணக் கிளவியும்†
சுட்டுப்பெய ரியற்கையின் செறியத் தோன்றும்.

(இ - ள்.) சுட்டை முதலாகவுடைய காரணப் பொருண்மையை உணர்த்தும் சொல்லும் சுட்டுப் பெயர்போலத் தன்னாற் சுட்டப்படும் பொருளை உணர்த்தும் சொற்குப்பின் கிளக்கப்படும்; எ - று.

ஈண்டுச் சுட்டப்படும் பொருள் தொடர்மொழிப் பொருள்.

எ - டு: சாத்தன் கையெழுதுமாறுவல்லன் அதனால் தந்தை உவக்கும், சாத்தி சாந்தரைக்குமாறு வல்லள் அதனால் கொண்டான் உவக்கும் எனவரும்.

சுட்டுமுதலாய காரணக்கிளவி உருபேற்று நின்ற சுட்டுமுதற்பெயரோடு ஒப்பதோர் இடைச்சொல்லாகலின், 'சுட்டுப்பெய ரியற்கையின் செறியத் தோன்றும்' என்றார். செயற்கென்னும் வினையெச்சம், உருபேற்று நின்ற தொழிற் பெயரோடு ஒப்புமையுடைத்தாயினும், உருபும்

---

*உகரச்சுட்டு வழக்கற்றமையின், "அகர இகரச் சுட்டுப்பெயரே கொள்க," என்றார்.

†சுட்டு முதலாகிய காரணக்கிளவி - அதனால் என்னும் இணைப்புச் சொல்.

பெயரும் ஒன்றாகாது* பகுப்பப் பிளவுபட் டிசையாது ஒன்றுபட் டிசைத்தலான், அதனின் வேறாயினாற்போல, இதுவும் உருபேற்ற சுட்டுப்பெயரோடு ஒப்புமையுடைத்தாயினும் பிளவுபட்டிசையாது ஒன்றுபட் டிசைத்தலான், வேறாகவே கொள்ளப்படுமென்பது. அஃதேல், சாத்தன் வந்தான் அஃதரசற்குத் துப்பாயிற்று எனத் தொடர்மொழிப் பொருளையும் சுட்டி வரும் சுட்டுப்பெயர்கூறாது காரணக்கிளவியே கூறியதென்னை யெனின்:—அவ்வாறு வருவன தன்னின முடித்தல் என்பதனால் அடங்கும். ஈண்டுச் சுட்டப்படும் பொருளை யுணர்த்துவது பெயரன்மையின், சுட்டுப்பெயரியற்கை என்றது வழக்கினகத்துச் சுட்டப்படும் பொருளை உணர்த்தும் சொற்குப் பின்னிற்றலும் செய்யுளகத்து முன்னிற்றலுமாகிய அத்துணையே யாம். செய்யுட்கண் முன்னிற்றல் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. பொருள் பற்றாது பண்பு முதலாயின பற்றிவந்த சுட்டாதலின் வேறு ஓதப்பட்டதென்று உரையாசிரியர் கூறினாரெனின்:—சாத்தன்வந்தான் அஃதரசற்குத் துப்பாயிற்று எனவும், கிழவன் பிரிந்தான் அதனைக் கிழத்தி யுணர்ந்திலள் எனவும், எழுவாயாயும் ஏனை வேற்றுமையேற்றும் அச் சுட்டுப் பயின்று வருதலால் பண்பு முதலாயினவற்றைச் சுட்டும் சுட்டெனப் பொது வகையால் கூறாது காரணக் கிளவி என ஒருசார் வேற்றுமைக்குரிய வாய்பாடுபற்றி ஓதுதல் குன்றக்கூறலாகலானும், சுட்டுப் பெயராயின் சுட்டு முதலாகிய காரணக் கிளவி என்றும் சுட்டுப் பெயரியற்கையின் செறியத் தோன்றும் என்றும் கூறுதல் பொருந்தாமையானும், அது போலியுரை யென்க.

இதனான் வழக்கின்கண் மரபு வழாநிலையுஞ் செய்யுட்கண் மரபு வழுவமைதியும் உணர்த்தினார். (௪௦)

இயற்பெயரும் சிறப்புப் பெயரும் அமையும் வகை

௪௧. சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.

(இ - ள்.) வினைக்கொருங்கியலும்வழிச் சிறப்பினாகிய பெயர்க்கும் இயற்பெயரை உலகத்தார் முற்படக் கிளவார் பிற்படக் கிளப்பர்; எ - று.

வினைக்கொருங்கியலும் என்பது ஏற்புழிக்கோடல் என்பதனாற் பெற்றாம்.

ஈண்டுச் சிறப்பாவது மன்னர் முதலாயினாராற் பெறும் வரிசை. எ - டு: ஏனாதி† நல்லுதடன், காவிதி‡ கண்ணந்தை என வரும்.

உம்மையால், தவம், கல்வி, குடி, உறுப்பு முதலாயினவற்றானாகிய பெயரும் கொள்ளப்படும். அவை முனிவனகத்தியன் எனவும், தெய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன் எனவும், சேரமான் சேரலாதன் எனவும், குருடன் கொற்றன் எனவும் வரும்.

---

*செயற்கு எனும் வினையெச்சம் பெயரும் உருபுமாய்ப் பிளவுபட் டிசையாது உருபேற்றுநின்ற தொழிற் பெயரினின்று வேறுபட்டாற் போல, அதனால் என்னும் சுட்டிடைச் சொல்லும் உருபேற்ற சுட்டுப் பெயரினின்று வேறுபடும்.

†ஏனாதி - படைத்தலைவன். ‡காவிதி - மந்திரி.

திருவீரவாசிரியன், மாந்தக்கொங் கேனாதி என இயற்பெயர் முன் வந்தனவாலெனின்:—அவை தொகைச்சொல்* லாகலான், அவற்றின் கண்ணதன்று இவ்வாராய்ச்சியென்பது. ஆண்டியற்பெயர் முன்னிற்றல் பண்புத்தொகை யாராய்ச்சிக்கட் பெறுதும். (௪௧)

௪௨. ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி
தொழில்வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடன் இலவே.

(இ - ள்.) ஒரு பொருளைக் குறித்து வந்த பல பெயர்ச் சொற்கள், ஒருதொழிலே முடிபாகக் கூறாது பெயர்தோறும் வேறாகிய தொழில்களைக் கொடுத்து முடிப்பின், ஒரு பொருளவாய் ஒன்றா; எ - று.

ஆசிரியன் பேரூர்கிழான் செயிற்றியன் இளங்கண்ணன் சாத்தன் வந்தான் என்னாது, ஆசிரியன் வந்தான் பேரூர்கிழா னுண்டான் செயிற்றியன் சென்றான் என வேறு வேறு தொழில் கிளந்தவழி, வந்தானும் உண்டானுஞ் சென்றானும் ஒருவனாகாது வேறாய்த் தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க.

எந்தை வருக எம்பெருமான் வருக மைந்தன் வருக மணாளன் வருக என்புழிக் காதல் முதலாயினபற்றி ஒரு தொழில் பலகால் வந்ததையல்லது வேற்றுத் தொழிலின்மையான், ஒருதொழில் கிளத்தலேயாமென்பது.

ஈண்டுத் தொழிலென்றது முடிக்குஞ் சொல்லை.

ஆசிரியன் வந்தானென்று ஒருகாற்கூறி இடையிட்டு அவனையே பின்னொருகால் பேரூர்கிழான் சென்றான் என்று கூறியவழி, ஒரு தொடரன்மையான் ஆண்டாராய்ச்சி யில்லை யென்பது. அஃதேல், ஆசிரியன் வந்தான் பேரூர்கிழா னுண்டான் செயிற்றியன் சென்றான் என இடையீடின்றி நின்றனவும் ஒரு தொடரன்மையின், ஆராய்ச்சி யின்றாம் பிறவெனின்:—அற்றன்று; உட்டொடர் பலவாயினும், அவற்றின் றொகுதியாய் அவன் தொழில் பலவுங் கூறுதற் பொருண்மைத்தாகிய பெருந்தொடர் ஒன்றெனவே படுமென்பது.

---

*திருவீரவாசிரியன், மாந்தக் கொங்கேனாதி என்பன, திருவீரன் ஆசிரியன், மாந்தக் கொங்கன் ஏனாதி எனப் பிரிந்து நில்லாமல் ஈறு கெட்டுப் புணர்ந்து நின்றனவென்றோ அவற்றினிடையில் ஆகிய என்னுஞ் சொல் தொக்கு நின்றதென்றோ கொண்டு, "அவை தொகைச் சொல்லாகலான், அவற்றின்கண்ணதன்று இவ்வாராய்ச்சியென்பது, ஆண்டியற்பெயர் முன்னிற்றல் பண்புத்தொகை யாராய்ச்சிக்கட் பெறுதும்," என்றார் சேனாவரையர். எனவே திருவீரவாசிரியன் மாந்தக் கொங்கேனாதி என்பவற்றை அவர் பண்புத்தொகையாகக் கொண்டமை புலனாம். ஏனாதி நல்லுதடன் காவிதி கண்ணந்தை என்பவற்றின் இடையிலும் ஆகிய என்னுஞ் சொல் விரிக்கலாமாகலின், திருவீரவாசிரியன் போன்றவை நச்சினார்க்கினியர் கூறியது போலப் பிற்கால வழக்கென்றும், சிறப்புப் பெயர் மூற்பட வரின் இயற்பெயர் திரியுமென்றும் கொள்வதே மிகப் பொருத்தமாம். நூற்பாவில் மூன் என்றது இடமுன்.

ஆசிரியன் பேரூர்கிழான் செயிற்றிய னிளங்கண்ணன் சாத்தன் வந்துண்டு சென்றான் என்றது, ஆசிரியன் வந்தான் பேரூர்கிழா னுண்டான் செயிற்றியன் சென்றான் எனப் பெயர்தோறும் வேறு தொழில் கொடுத்தல் மரபன்மையின், மரபுவழுக் காத்தவாறாயிற்று. (௬௨)

இடவழுவமைதி

௬௩. தன்மைச் சொல்லே அஃறிணைக் கிளவியென்று
எண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்.

(இ - ள்.) தன்மைச்சொல்லும் அஃறிணைச் சொல்லும் எண்ணுதற்கண் விராய்வரப்பெறும்; எ - று.

என் சொல்லியவாறோ எனின்:—உயர்திணைச் சொல்லும் அஃறி ணைச் சொல்லும் எண்ணுதற்கண் விராய் வந்து உயர்திணைமுடிபு கொள்ளினும், அஃறிணை முடிபு கொள்ளினும் வழுவாமாகலின், 'மயங் கல்கூடா தம்மரபின' (சொல் - ௧௧) எனவே அவை விராய் எண்ணப் படாமையும் எய்தி நின்றது; தன்மைப்பன்மைச் சொல்லாய் அஃறி ணைச்சொல்லும் முடியுமாகலால், தன்மைச்சொல்லும் அஃறிணைச் சொல்லும் விராய்வந்து உயர்திணைமுடிபு கொள்ளினும் அமையும் எனத் திணைவழுக் காத்தவாறு.

எ - டு. யானும் என்னெஃகமும் சாறும் என வரும்.

பன்மைத் தன்மைவினை கோடல் எற்றாற் பெறுதுமோ எனின்:— தன்மைச்சொல்லே யென்றதனானும்,

'பன்மை உரைக்குந் தன்மைக் கிளவி
எண்ணியன் மருங்கில் திரிபவை யுளவே' (சொல் - ௨௦௬)

என்பதனானும் பெறுதுமென்பது. 'அஃதேல், எண்ணியன் மருங்கில் திரிபவை உளவே' என்பதனான் விராய்வந்து உயர்திணைமுடிபு கோட லும் பெறப்படுதலின், இச் சூத்திரம் வேண்டா எனின்:—உய்த்துணர்ந் திடர்ப்படுவது எடுத்தோத் தில்வழி என மறுக்க. (௬௩)

௪. எண் ஒருமைக்குரிய சொற்கள்

௬௪. ஒருமை யெண்ணின் பொதுப்பிரி பாற்சொல்
ஒருமைக் கல்லது எண்ணுமுறை நில்லாது.

(இ - ள்.) ஒருமையெண்ணினை உணர்த்தும் பொதுப் பிரி பாற்சொல்லாகிய ஒருவன் ஒருத்தி என்னுஞ் சொற்கள், ஒரு மைக்கண்ணல்லது, இருமை முதலாகிய எண்ணுமுறைக்கண் நில்லா; எ - று. எனவே, பொதுப்பிரியாப் பாற்சொல்லாகிய ஒருவர் என்னுஞ்சொல் இருவர் மூவரென எண்ணுமுறைக்கண் ணும் நிற்குமென்பதாம்.

பொதுப்பிரி பாற்சொல் என்றாரேனும், ஒருவன் ஒருத்தி என்பன வற்றது பாலுணர்த்துமீறே கொள்ளப்படும் என்னை? எண்ணுமுறை நில்லா என்று விலக்கப்படுவன அவையேயாகலினென்பது.

மகன் மகள் என்னுந்தொடக்கத்துப் பெயர்ப்பொதுப்பிரி பாற் சொல்லின் நீக்குதற்கு ஒருமை யெண்ணின் என்றும், ஒருவர் ஒன்று என்பனவற்றின் நீக்குதற்குப் பொதுப்பிரி பாற்சொல் என்றுங் கூறினார்.

ஒருவரென்னும் ஆண்மைப்பெண்மைப் பொதுவிற் பிரிதலின் பொதுப்பிரி பாற்சொல் லன்றாம்.

பொதுப்பிரி பாற்சொல் என்னும் ஒற்றுமையான் நில்லாது என ஒருமையாற் கூறினார்.

ஒருவன் ஒருத்தி என ஒருமைக்கண் நிற்றலும், இருவன் மூவன் இருத்தி மூத்தி என எண்ணு முறைமைக்கண் நில்லாமையும் கண்டு கொள்க.

ஒன்றென முடித்தல் என்பதனான் ஒருவேன் ஒருவை என்னும் தன்மை முன்னிலையீறும் எண்ணு முறை நில்லாமை கொள்க.

இது பால்வழுக் காத்தவாறு. (௪௪)

வியங்கோள் அமையும் வகை

௪௫. வியங்கோள் எண்ணுப்பெயர் திணைவிரவு வரையார்.

(இ - ள்.) வியங்கோளொடு தொடரும் எண்ணுப்பெயர் திணைவிராய் வருதல் வரைகார்; எ - று.

எ - டு. ஆவு மாயனுஞ் செல்க எனவரும்.

தன்மைப் பன்மை வினைபோலாது வியங்கோள் இருதிணைக்கும் உரிய சொல்லாகலான் இருதிணைச் சொல்லையும் முடிக்குமன்றே, அதனான் ஆவு மாயனுஞ் செல்க என்புழி வழுவின்மையின் அமைக்கற்பாற்றன்று எனின்:—இருதிணைப் பொருட்கும் உரித்தேனும், ஒருதிணைப் பொருளைச் சொல்லுதற்கண் இருதிணைப்பொருளும் உணர்த்தாமையின், ஒரு திணையே உணர்த்தல் வேண்டும்; ஒரு திணை உணர்த்தியவழி ஏனைத்திணைப்பெயரோடு இயையாமையின் திணைவழுவாம், அதனான் அமைக்கல் வேண்டுமென்பது.

*எண்ணென்றும்† உறழென்றும்‡ ஆயிரண்டும் இன்றெனன்றல்§ வேண்டுமென்பது இலக்கணமாகலான்$ யானுமென்னெஃகமுஞ் சாறும் என்புழியும் ஆவுமாயனுஞ் செல்க என்புழியும் இனனல்லன உடனெண்ணப்படுதலின் வழுவென்றாரால் உரையாசிரியரெனின்:—திணைவேறுபாடுண்டேனும் யானுமென் எஃகமும் என்புழி வினைமுதலும் கருவியுமாகிய இயைபும் ஆவு மாயனும் என்புழி மேய்ப்பானும் மேய்க்கப்படுவனவுமாகிய இயைபும் உண்மையான் உடனெண்ணப் படுதலானும், யானை தேர் குதிரை காலாள் எறிந்தான் என முன்னர்

---

* ஒரு சொல்லுடன் எண்ணுதற்கண் எண்ணென்று பொருள்களை வுறழென்று எனவும் பாடம்.

† எண் - பொருள்களை எண்ணுதல்.

‡ உறழ் - பொருள்களை வேறுபடுத்தல்.

§ இனனென்றல் - ஓரினப்பொருள்களையே கூறுதல்.

$ இவ்விலக்கணத்தை இவ்வியல் ௪௨-ஆம் நூற்பாவிற் காண்க.

உதாரணங் காட்டுபவாகலானும் பிறண்டும் 'எண்ணுத் திணை விரவுப் பெயர் அஃறிணை முடிபின' (சொல் - ௫௧) என ஆசிரியர்க்கு ஆராய்ச்சி முடிபுகோடற்கண்ணதாகலானும், அவர்க்கது கருத்தன் றென்க. அல்லதூஉம், திணைவிராய் எண்ணல் வழூ என்பதே கருத்தாயின்,

'நெடுநல் யானையுந் தேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாம்' (புறம் - ௭௨)

எனவும், 'இருமனப் பெண்டிருங் கள்ளுங் கவறும்' (குறள் ௯௨௦) எனவும், படர்க்கைச்சொல்லும் அஃறிணைக் கிளவியும் விராய் எண்ணுதல் வழக்குப் பயிற்சி யுடைமையான் அவையும் அடங்க 'உயர்திணைச் சொல்லே அஃறிணைக் கிளவி' எனப் பொதுப்பட ஓதாது 'தன்மைச் சொல்லே அஃறிணைக் கிளவி' (சொல் - ௪௧) எனத் தன்மைச் சொல்லையே விதந்தோதல் குன்றக் கூறலா மாகலானும், அவர்க்கது கருத்தன்மை யறிக.

'ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்மரண் சேர்மின்.' (புறம்-௯)

எனத் திணைவிராய் வந்து முன்னிலைவினை கோடல் எற்றாற் பெறுதுமெனின்:—அங்கீகரன செய்யுள் முடிபு எனப்படும், அவற்றை அதிகாரப் புறனடையாற்* கொள்க. திணைவிராய் எண்ணப்படும் பெயர் வியங்கோளல்லா விரவுவினை†யொடு தொடர்ந்து வருவன வழக்கினுள் உளவேல் ஒன்றென முடித்தல் என்பதனாற் கொள்க. (௪௫)

பன்மைக் குரிய சொற்கள்

௪௬. வேறுவினைப் பொதுச்சொல் ஒருவினை கிளவார்.

(இ - ள்.) வேறுபட்ட வினையையுடைய பல பொருட்குப் பொதுவாகிய சொல்லை ஒன்றற்குரிய வினையாற் கிளவார், எ - று.

எனவே, பொதுவினையாற் கிளப்பர் என்றவாறும். அவை அடிசில் அணி இயம் படை யென்னும் தொடக்கத்தன.

அடிசில் என்பது உண்பன தின்பன பருகுவன நக்குவன என்னும் நால்வகைக்கும், அணி என்பது கவிப்பன கட்டுவன செறிப்பன பூண்பன என்னும் தொடக்கத்தனவற்றிற்கும், இயம் என்பது கொட்டுவன ஊதுவன எழுப்புவன என்னும் தொடக்கத்தனவற்றிற்கும், படை என்பது எய்வன எறிவன வெட்டுவன குத்துவன என்னும் தொடக்கத்தனவற்றிற்கும் பொதுவாகலின், அடிசில் அயின்றார், மிசைந்தார் எனவும், அணி அணிந்தார், மெய்ப்படுத்தார் எனவும்; இயம் இயம்பினார், படுத்தார் எனவும்; படை வழங்கினார், தொட்டார் எனவும் பொதுவினையால் சொல்லுக. அடிசில் தின்றார், பருகினார் எனவும்; அணி

---

* அதிகாரப் புறனடை என்றது இச்சொல்லதிகாரப்புறனடையை (எச் - ௧௭),

† வியங்கோளல்லா விரவுவினை, செய்யும் என்னும் முற்றும் வேறு இல்லை உண்டு என்னும் குறிப்பு வினைமுற்றுக்களும் ஏவல்வினையும்.

கவித்தார், பூண்டார் எனவும்; இயம் கொட்டினார், ஊதினார் எனவும்; படை எறிந்தார், எய்தார் எனவும் ஒரு சார்க்குரிய வினையாற் சொல்லின் மரபு வழுவாமென்பது.

பொருளின் பொதுமையைக் சொன்மேலேற்றி வேறு வினைப் பொதுச்சொல் என்றார். (௪௬)

௪௭. எண்ணுங் காலும் அதுஅதன் மரபே.

(இ - ள்) வேறுவினைப் பொருள்களைப் பொதுச் சொல்லாற் கூறாது பிரித்தெண்ணுமிடத்தும் அதனிலக்கணம் ஒருவினையாற் கிளவாது பொதுவினையாற் கிளத்தலையாம்; எ - று.

எ - டு. சோறுங்கறியும் அயின்றார், யாழுங்குழலும் இயம்பினார் எனவரும். சோறுங்கறியும் தின்றார், யாழுங் குழலும் ஊதினார் எனின் வழுவாம். அஃதேல், 'ஊன்துவை கறிசோ றுண்டு வருந்துதொழில் அல்லது' (புறம் - ௧௪) என்புழி உண்டென்பது ஒன்றற்கே உரிய வினையாகலின் வழுவாம் பிறவெனின்: உண்டலென்பது உண்பன தின்பன எனப் பிரித்துக் கூறும் வழிச் சிறப்பு வினையாம்; பசிப்பிணி தீர நுகரப்படும் பொருளெல்லாம் உணவெனப்படுமாகலின் பொது வினையுமாம், அதனானது வழுவன்றென்பது. கறியொழித்து ஏனையவற்றிற்கெல்லாம் உண்டற்றொழில் உரித்தாகலின் பன்மைபற்றிக் கூறினார் எனினும் அமையும். (௪௭)

இரட்டைக் கிளவி அமையும் வகை

௪௮. இரட்டைக் கிளவி இரட்டிற்பிரிந் திசையா.

(இ - ள்.) இரட்டித்து நின்று பொருளுணர்த்துஞ் சொற்கள் இரட்டித்து நிற்றலில் பிரிந்து நில்லா; எ - று.

எ - டு: சுருசுருத்தது, மொடுமொடுத்தது என இசைபற்றியும், கொறுகொறுத்தார், மொறுமொறுத்தார் எனக் குறிப்புப்பற்றியும், குறுகுறுத்தது கறுகறுத்தது எனப் பண்புபற்றியும் இரட்டித்துவந்தன. பிரிந்து நில்லாமை கண்டுகொள்க. அஃதேல், குறுத்தது குறுத்தது எனப் பிரிந்தும் வந்தனவாலெனின்:—அற்றன்று. குறுத்த தென்பதோர் சொல் குறுவென்பதோர் சொல்லடுத்துக் குறுகுறுத்ததென நின்று குறுமை மிகுதி உணர்த்திற்றாயின் குறுத்ததென்பது குறுமையுணர்த்தக் குறுவென்பது மிகுதி உணர்த்திற்றாதல் வேண்டும். குறுவென்பது மிகுதியுணர்த்தாமையின் குறுகுறுத்ததென்பது ஒரு சொல்லாய் நின்று அப் பொருளுணர்த்திற்றெனவேபடும். அதனாற்றான் அக் குறுமை மாத்திரம் உணர்த்தி நிற்பது அதனின் வேறுமென்பது. கறு கறுத்த தென்பதுக்கும் ஈதொக்கும். கறுத்தது கறுத்தது, குறுத்தது குறுத்தது எனச் சொன்முழுவதும் இருமுறை வாராமையின், அடுக்கன்மை யறிக.

ஈண்டிரட்டைக் கிளவி யென்றது, மக்களிரட்டை விலங்கிரட்டை போலவேற்றுமையுடையனவற்றையன்றி இலையிரட்டையும்பூவிரட்டையும் போல ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் உடையனவற்றை யென்று உணர்க.

இரட்டித்து நின்று பொருளுணர்த்துவனவற்றைப் பிரித்து வழங்கல் மரபன்மையின், மரபுவழுக் காத்தவாறு. (௪௮)

பன்மைக்குரிய வழக்குகள்

௪௯. ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொல் உள்பொருள் ஒழியத்
தெரிபுவேறு கிளத்தல் தலைமையும் பன்மையும்
உயர்திணை மருங்கினும் அஃறிணை மருங்கினும்.

(இ - ள்.) உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் ஒரு பெயராய்ப் பலபொருட்குப் பொதுவாகிய சொல்லைப் பிற உள் பொருளொழியத் தெரிந்துகொண்டு பொதுமையின் வேறாகச் சொல்லுக தலைமையானும் பன்மையானும்; எ - று.

தெரிபு என்பதற்குச் செயப்படுபொருள் தலைமையும் பன்மையுமே யாம்.

பிறரும் வாழ்வா ருளரேனும் பார்ப்பனச்சேரி* யென்றல் உயர் திணைக்கண் தலைமைபற்றிய வழக்கு எயினர்நா டென்பது அத்திணைக் கண் பன்மை பற்றிய வழக்கு. பிற புல்லும் மரனும் உளவேனும் கமுகந்தோட்டம் என்றல் அஃறிணைக்கண் தலைமை பற்றிய வழக்கு. ஓடுவங்கா டென்பது அத் திணைக்கண் பன்மைபற்றிய வழக்கு. பார்ப் பார் பலராயினும் கமுகு பலவாயினும் அவை தாமே பன்மை பற்றிய வழக்காம்.

பலபொருளொருசொல்லின் நீக்குதற்கு ஒரு பெயரென்றார்.

ஒன்றென முடித்தல் என்பதனான், அரசர் பெருந்தெரு, வயிரகட கம், ஆதீண்டுகுற்றி, ஆனதர், எருத்தில் எனப் பொதுச்சொல்லின் றி வருவனவுங் கொள்க.

உள்பொருளெல்லாம் கூறாது ஒன்றனையெடுத்துக் கூறுதல் மர பன்றாகலின், பொதுச்சொல்மேற்சொல் நிகழுமாறு உணர்த்திய தூகத் தான் மரபு வழுக் காத்தவாறு. (௪௯)

௫௦. பெயரினும் தொழிலினும் பிரிபவை யெல்லாம்
மயங்கல் கூடா வழக்குவழிப் பட்டன.

(இ - ள்) உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் பெயரினானும் வினையினானும் பொதுமையிற் பிரிந்து ஆண்மைக் கும் பெண்மைக்கும் உரியவாய் வருவன எல்லாம் வழுவாகா, வழக்குவழிப் பட்டனவாகலான்; எ - று.

உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் என்பது அதிகாரத் தான் வந்தது.

---

* பண்டைக்காலத்தில் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருந்த ஒரு குலத்தார் வீட்டுத் தொகுதிக்குச் சேரி என்று பெயர். அது இக்காலத்தில் குடி அல்லது தெரு எனப்படும். சேரி என்பது நகருக்குப் புறம்பாக உள்ள தாழ்த்தப்பட்டோர் இருக்கையைக் குறித்தது பிற்கால வழக்கு. அக் கிரகாரம் என்பது பார்ப்பன வழக்கு.

'தொடியோர்* கொய்குழை யரும்பிய குமரி ஞாழல்' என்பது உயர்திணைக்கண் பெயரிற் பிரிந்த ஆண்மொழி மிகுசொல். வடுகரச ராயிரவர் மக்களையுடையர் என்பது பெயரிற் பிரிந்த பெண்மொழி மிகு சொல். இவர் வாழ்க்கைப்பட்டார் என்பது தொழிலிற் பிரிந்த ஆண்மொழி மிகுசொல். இவர் கட்டிலேறினார் என்பது தொழிலிற் பிரிந்த பெண்மொழி மிகுசொல். நம்பி நூறெருமையுடையன் என்பது அஃறிணைக்கண் பெயரிற் பிரிந்த ஆண்மொழி மிகுசொல். நம்மரசன் ஆயிரம் யானையுடையன் என்பது பெயரிற் பிரிந்த பெண்மொழி மிகுசொல். தொடிசெறித்தலும், மக்கட்டன்மையும், இல்வாழ்க்கைப்படுதலும் கட்டிலேறுதலும், எருமைத் தன்மையும், யானைத் தன்மையும் ஒழிக்கப் படும் பொருட்கு மூன்மையால் பொதுவாய் நிற்கற்பாலன ஒருபாற் குரியவாய் வருதலின், மரபுவழு வமைத்தவாறு.

பிறசொல்லாற் பிரிவன 'வேறுபடு வினையினும் இனத்தினுஞ் சார் பினும்' (சொல் - ௫௧) எனவும், 'தெரிநிலையுடைய அஃறிணை யியற் பெயர், (சொல் - ௧௭௧) எனவும், 'வினையுங்காலைத் தத்தம் மரபின் வினை யோடல்லது பால்தெரி பிலவே' (சொல் - ௧௭௨) எனவும் முன்னே தப்படுதலானும், ஆண்டு வழுவின்மையானும், ஈண்டுத் தாமே பிரி வனவே கொள்க.

தம்மாற்றும் பிரியுமென்பார் 'பெயரினுந் தொழிலினும்' என்றார். பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணுந் தாமே பிரிவன எனினும் அமையும்.

அஃறிணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்தன உளவேல் கண்டுகொள்க. இன்று இவ்வூர்ப் பெற்றமெல்லா மறங்கறக்கும், உழவொழிந்தன என உரையாசிரியர் காட்டினாராலோ வெனின்:— பெற்றமென்னும் பொதுப்பெயர் கறத்தலும் உழுதலுமாகிய சிறப்புவினையால் பொதுமை நீங்குதல் வழுவன்மையான் ஈண்டைக் கெய்தாமையின், அவர்க்கது கருத்தன்றென்பது. (௫௦)

௫௧. பலவயி னானும் எண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர்
அஃறிணை முடிபின செய்யு ளுள்ளே.

(இ - ள்.) திணை விராய் எண்ணப்பட்ட பெயர் செய்யு ளகத்துப் பெரும்பான்மையும் அஃறிணைச்சொற் கொண்டு முடியும்; எ - று.

உ - ம். ''வடுக ரருவாளர் வான்கரு நாடர்
சுடுகாடு பேயெருமை யென்றிவை யாறுங்
குறுகா ரறிவுடையார்''

எனவும்,

---

*தொடி என்பது வளையல், காப்பு, கடகம் (தோள்வளையல்) முதலியவற்றைக் குறிக்கும். வளையல் பெண்டிர்க்கே உரியது; கடக மும் காப்பும் இருபாலார்க்கும் உரியன. 'தொடியோர்.........ஞாழல்' என்பதில் தொடியோர் பெண்டிரையே குறித்தது. அரசர் மக்களை யுடையவர் என்னும்போது மக்கள் என்னுஞ் சொல் போர்மறவரைக் குறிக்கும். வாழ்க்கைப்படுதல் ஒருத்தி ஒருவனுக்கு இல்லக்கிழத்தியா தல். இச் சொல் தென்னாட்டு வழக்கு. கட்டில் என்பது அரசு கட்டில், அஃதாவது அரியணை.

"கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங்
கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும்
நெஞ்சுடைய புகன்மறவருமென
நான்குடன் மாண்ட தாயினும்" (புறம் - ௫௫)

எனவும் வரும்.

எண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர் பெரும்பான்மையும் அஃறிணைச் சொற்கொண்டு முடியுமெனவே, சிறுபான்மை உயர்திணைச் சொற்கொண்டு முடியவும் பெறுமென்பதாம்.

உ - ம்: "பார்ப்பார் அறவோர் பசுப்பத் தினிப்பெண்டிர்
மூத்தோர் குழவி யெனுமிவரைக் கைவிட்டு"
(சிலப் - வஞ்சினமாலை)

எனவும்,

"பார்ப்பார் தவரே சுமந்தார் பிணிப்பட்டார்
மூத்தா ரிளையார் பசுப்பெண்டி ரென்றிவர்கட்
காற்ற வழிவிலங்கி னாரே பிறப்பிடைப்
போற்றி யெனப்படு வார்." (ஆசாரக்கோவை - ௨௪)

எனவும் வரும்.

இருதிணைப்பெயரும் விராய் வந்து ஒரு திணைச்சொல்லான் முடிதல் வழுவாயினும், செய்யுளகத்தமைக எனத் திணைவழு அமைத்தவாறு.

"பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்று
இந்நான் கல்லது குடியு மில்லை."* (புறம்-௩௩௫)

என இருதிணைப்பெயரும் விரவி வாராது உயர்திணைப்பெயரே வந்து செய்யுளுள் அஃறிணை முடிபு கொண்டன என்று உரையாசிரியர் கூறினாரெனின்—பாணன் முதலாயினாரைக் குடியென்று சுட்டிய வழிக் குடிக்கேற்ற தொகை கொடுத்தல் வழுவன்மையான், அவ்வுரை போலியுரை யென்க. குடியென்று சுட்டாதவழிப் பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பன் என்று இந்நால்வருமல்லது குடியில்லை யென்றே யாம்.

"தம்மூடைய தண்ணளியுந் தாமுந்தம் மான்றேரும்
எம்மை நினையாது விட்டனரேல் விட்டகல்க"

எனவும்,

"யானுந் தோழியும் ஆயமும் ஆடுந் துறைநண்ணித்
தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்
[தேனும் பாலும் போல்வன சொல்லிப் பிரிவானேல்
கானும் புள்ளுங் கைதையு மெல்லாங் கரியன்றே."]

எனவும் இவை யெவ்வாறு வந்தனவோவெனின் :—அவை தலைமைப் பொருளையும், தலைமையில் பொருளையும் விராய் எண்ணித் தலைமைப்

*பாணன், பறையன் முதலிய பெயர்கள் இங்கு மக்களைக் குறித்த ஆண்பாற் பெயர்களல்ல; மக்கள் வகுப்பைக் குறித்த குடிப்பெயர்கள்; ஆதலால் அஃறிணையாம்

பொருட்கு வினை கொடுப்பவே தலைமையில் பொருளும் முடிந்தனவாவ தோர் முறைமைபற்றி வந்தன, ஈண்டைக்செய்தா என்பது. தானுந் தன் புரவியுந் தோன்றினான் என்பதுமது. (௫௰)

பலபொருளொருசொல் அமையும் வகை

௫௰. வினைவேறு படூஉம் பலபொரு ளொருசொல்
வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொலென்று
ஆயிரு வகைய பலபொரு ளொருசொல்.

(இ - ள்) வினைவேறுபடும் பலபொரு ளொருசொல்லும் வினை வேறுபடாப் பலபொரு ளொருசொல்லும் என இரண்டு வகைப்படும் பலபொருளொருசொல்; எ - று.

இன முஞ் சார்பும் உளவேனும் வேறுபடுத்தற்கண் வினைசிறப்புடைமையின், அதனாற் பெயர் கொடுத்தார், ஆதீண்டு குற்றி யென்பது போல.

இலக்கணச் சூத்திரங்களே* யமையும் இச் சூத்திரம் வேண்டாபிற வெனின்:— இருவகைய வென்னும் வரையறை யவற்றால் பெறப் படாமையானும், வகுத்துப் பின்னும் இலக்கணங் கூறியவழிப் பொருள் இனிது விளங்குதலானும், இச் சூத்திரம் வேண்டுமென்பது. (௫௰)

௫௰. அவற்றுள்
வினைவேறு படூஉம் பலபொரு ளொருசொல்
வேறுபடு வினையினும் இனத்தினுஞ் சார்பினுந்
தேறத் தோன்றும் பொருள்தெரி நிலையே.

(இ - ள்.) அவ்விரண்டனுள்ளும், வினைவேறுபடும் பல பொரு ளொருசொல், ஒருபொருட்கே சிறந்த வினையானும், இனத்தானும் சார்பானும், பொருள்தெரிநிலைக்கண் பொதுமை நீங்கித் தெளியத் தோன்றும்; எ - று.

மா என்பது ஒருசார் விலங்கிற்கும் மரத்திற்கும் வண்டிற்கும் பிற பொருட்கும் பொது. குருகு என்பது ஒரு பறவைக்கும் உலைமூக்கிற்கும் வளைக்கும் பிறவற்றிற்கும் பொது. நாகம் என்பது மலைக்கும் ஒருசார் மரத்திற்கும் யானைக்கும் பாம்பிற்கும் பிறவற்றிற்கும் பொது. சே என்பது ஒருசார்ப் பெற்றத்திற்கும் ஒரு மரத்திற்கும் பிறவற்றிற்கும் பொது.

மாப்பூத்தது; மாவுமருது மோங்கின என வேறுபடு வினையானும் இனத்தானும், மரமென்பது விளங்கிற்று. கவசம் புக்கு நின்று மாக் கொணா வென்றவழிக் குதிரை யென்பது சார்பினால் விளங்கிற்று. குருகு முதலாயினவுமன்ன.

*இலக்கணச் சூத்திரங்கள் வரையறை (Definition) கூறும் நூற்பாக்கள்.

வேறுபடுவினையினு மென்றாரேனும், ஒன்றென முடித்த லென்பத னான் இம்மா வயிரம், வெளிறு என வேறுபடுக்கும் பெயருங் கொள்ளப் படும்.

இனத்தொடு சார்பிடை வேற்றுமை யென்னை யெனின்:—ஒரு சாதிக்கணைந்த சாதி இனமெனப்படும்; அணைந்த சாதியன்றி ஒரு வாற்றா னியைபுடையது சார்பெனப்படுமென்பது. (ருக)

ருச. *ஒன்றுவினை மருங்கின் ஒன்றித் தோன்றும்
வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொல்
நினையுங் காலைக் கிளந்தாங்கு இயலும்.

(இ - ள்.) வேறுபடாத வினை கொண்டவழி வேறுபடாது தோன்றும் வினை வேறுபடாப் பலபொருளொருசொல் ஆராயுங்கால் கிளந்து சொல்லப்படும்;† எ - று.

எ - டு: மாமரம் வீழ்ந்தது, விலங்குமா வீழ்ந்தது என வரும்.

வினைவேறுபடாப் பலபொருளொரு சொலென வேறு விற்பனவில்லை வேறுபடுவினை முதலாயினவற்றான் வேறுபடுவனதாமே பொது வினை கொண்டவழி வினை வேறுபடாப் பல பொருளொரு சொல்லா மென்பது அறிவித்தற்கு 'ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றும்' என்றார். 'ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றும்' என ஒரு சூத்திரமாக உரையாசிரியர் பிரித்தாராலெனின்:—அங்ஙனம் பிரிப்பின் ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றுதலும் வினைவேறுபடூஉம் பலபொருளொரு சொற்கே இலக்கணமாய் மாறுகோடலானும் வினைவேறுபடுவன தாமே பொதுவினை கொண்டவழி வினைவேறு படாதனவா மென்பது அதனாற் பெறப்படாமையானும், அது போலியுரை யென்க.

மூன்றும் பின்னும் வருஞ் சார்பு முதலாயினவற்றாற் குறித்த பொருள் விளங்காக்கால் கிளந்தே சொல்லுகவென யாப்புறுத்தற்கு 'நினையுங்காலை' என்றார்.

ஆங்கென்பது உரையசை.

குறித்த பொருள் விளங்காமைக்கூறல் மரபன்மையின் மரபுவழுக் காத்தவாறு. (ருச)

இதற்கு வழுவமைதி

ருரு. குறித்தோன் கூற்றம் தெரித்துமொழி கிளவி.

(இ - ள்.) ஒருபொருள் வேறுபாடு குறித்தோன், அஃது ஆற்றல் முதலாயினவற்றால் விளங்காதாயின, அதனைத் தெரித்துச்சொல்லுக; எ - று.

---

*'ஒன்றுவினை மருங்கி னொன்றித் தோன்றும்' என்பது ஒரு நூற்பாவாகவும் மற்ற இரண்டடியும் வேறொரு நூற்பாவாகவுங் கொண்டு பொருள் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

†கிளந்து சொல்லுதல்—மாமரம் விலங்குமா என்றாற்போல அவ்வப்பொருளைப் பெயர் கூறிச் சொல்லுதல்.

எ - டு. 'அரிதாரச் சாந்தங் கலந்தது போல
வுருகெழத் தோன்றி வருமே - முருகுறழும்
அன்பன் மலைப்பெய்த நீர்'

எனவும்,

'வாரு மதச்சோலை வண்டு திர்த்த நாண்மலரால்
நாறு மருவி நளிமலை நன்னாட'

எனவும் வரும். 'கலந்ததுபோல வருமே யிலங்கருவி யன்பன் மலைப் பெய்த நீர்' எனவும், 'நாறு மருவி நளிமலை நன்னாட' எனவும் தெரிந்து மொழியாதவழிக் குறித்தது விளங்காது வழுப்படுதலின் மரபுவழுக் காத்தவாறு. வடநூலார் இதனை நேய மென்ப.

'ஊட்டி யன்ன வொண்டளிர்ச் செயலை' (அகம் - ௬௮) என்புழி இன்னதனை யென்று தெரித்து மொழியாமையின் வழுவாம் பிற வெனின்:—உவமை யென்னும் அலங்கார மாயினன்றே இன்ன தொன்றனை யெனல்* வேண்டுவது. செயலையந் தளிரினது செய்யாத் திறத்தைச்† செய்ததுபோலக் கூறுங் கருத்தினானாகலிற் பிறிதோ ரலங் காரமாம்‡ அதனான் அது கடாவன் றென்பது.

'படுத்துவைத் தன்ன பாறை மருங்கின்
எடுத்துநிறுத் தன்ன விட்டருஞ் சிறுநெறி' (மலைபடு-௧௯)

என இன்னோரன்ன வெல்லாம் அவ் வலங்காரம் பற்றி வந்தன.

'ஒல்லேலங் குவளைப் புலாஅல் மகன்மார்பிற்
புல்லெருக்கங் கண்ணி நறிது'

என்புழிக் குவளை புலால் நாறுதற்கும் எருக்கங்கண்ணி நறிதாதற்கும் காரணங் கூறாமையின் வழுவாம் பிறவெனின்:—புதல்வற் பயந்த பூங் குழன் மடந்தை பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த கிழவனொடு புலந்துரைக் கின்றாளாகலின் குவளை புலால் நாறுதற்கு அவன் தவற்றோடு கூடிய அவள் காதல் காரண மென்பதூஉம், எருக்கங்கண்ணி நறிதாதற்கு மகிழ்நன் செய்த துனி கூர் வெப்பம் முகிழ்நகை முகத்தால் தணிக்கும் புதல்வன்மேல் ஒரு காலைக் கொருகால் பெருகு மன்பு காரண மென்பதூஉம் பெறப்படுதலின், வழுவாகா தென்பது.

மீக்கூற்ற மென்புழிப்போலக் கூற்றுக் கூற்றமென நின்றது. (௰௯)

௩. புறனடை

திணைக்குப் புறனடை

௨௰. 'குடிமை ஆண்மை இளமை மூப்பே
அடிமை வன்மை விருந்தே குழுவே
பெண்மை அரசே மகவே குழவி

---

*இன்னதொன்றனை யெனல்—இன்ன பொருளை ஊட்டி யன்ன என்பது.

†செய்யாத திறம்—ஊட்டாத இயற்கை நிறம்.

‡பிறிதோரலங்காரம்—தற்குறிப் பேற்றவணி.

தன்மை திரிபெயர் உறுப்பின் கிளவி
காதல் சிறப்பே செறற்சொல் விறற்சொலென்று
ஆவறு மூன்றும் உளப்படத் தொகைஇ
அன்ன பிறவும் அவற்றொடு சிவணி
முன்னத்தி னுணருங் கிளவி யெல்லாம்
உயர்திணை மருங்கின் நிலையின ஆயினும்
அஃறிணை மருங்கின் கிளந்தாங்கு இயலும்.

(இ - ள்.) குடிமைமுதலாக விறற்சொல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினெட்டு முளப்பட அன்ன பிறவும் அவற்றொடு பொருந்தித் தொக்கு முன்னத்தினுணருங் கிளவிகளெல்லாம், உயர்திணைப் பொருண்மேல் நின்றனவாயினும், அஃறிணைப் பொருளையுணர்த்தி நின்றவழிப்போல, அஃறிணைமுடிபே கொள்ளும்; எ - று.

எ - டு. குடிமை நன்று, குடிமை தீது; ஆண்மை நன்று, ஆண்மை தீது என வரும். ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இவ்வாறு பொருந்தும் வினை* தலைப்பெய்க.

தன்மை திரிபெயர் அலி. இதனோடு ஒருபொருட் கிளவியாய் வருவனவுங் கொள்க.

உறுப்பின் கிளவி குருடு மூடம் என்னுந் தொடக்கத்தன. காதற்சொல் பாவை யானை யென ஒப்புமை கருதாது காதல்பற்றி வருவன. சிறப்புச்சொல் கண்போலச் சிறந்தானைக் கண்ணென்றலும் உயிர்போலச் சிறந்தானை உயிரென்றலும் என இவை முதலாயின. செறற்சொல் செறுதலைப் புலப்படுக்கும் பொறியறை கெழீஇயினி யென்னுந் தொடக்கத்தன. விறற்சொல் விறலையுணர்த்தும் பெருவிறல் அருந்திறல் என்னுந் தொடக்கத்தன. தன்மை திரிபெயர் முதலாயின பொருள் வகையான் ஆறாக அடக்கப்பட்டன.

குடிமை, ஆண்மை, இளமை, மூப்பு, அடிமை, பெண்மை உறுப்பின் கிளவி, சிறப்புச்சொல், விறற்சொல் என்பன உயர்திணைக்கண் ஆகுபெயராயல்லது வாரா; அல்லன இருதிணைக்கண்ணும் ஒத்த வுரிமையவெனக் கொள்க. காதல்பற்றிச் சிறுவனை யானையென்றலும் ஆகுபெயராமன்றோ எனின்:—யாதானுமோர் இயைபுபற்றி ஒன்றன் பெயர் ஒன்றற்காயது ஆகுபெயராம்; இயைபு கருதாது காதல் முதலாயினவற்றான் யானை யென்றவழி ஆகுபெயருள் அடங்கா வென்பது. சிறுவனை யானை யென்றலும் ஒன்றன்பெயர் ஒன்றற்காதலொப்புமையான் ஆகுபெயரென்பாருமுளர்.

சொல்லானன்றித் திணைவேறுபாடு சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்துணரப்படுதலின், 'முன்னத்தினுணருங் கிளவி' என்றார்.

'அஃறிணை முடிபின' என்னாது 'அஃறிணை மருங்கிற் கிளந்தாங்கியலும்' எனப் பொதுப்படக் கூறியவதனான், குடிமை நன்று, குடிமை

*அழிதா முதலியவை.

நல்ல; அடிமை நன்று, அடிமை நல்ல என ஏற்புழி ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாய் நிற்றலுங் கொள்ளப்படும்.

அன்ன பிறவும் என்றதனான் வேந்து வேள் குரிசில் அமைச்சு புரோசு என்றுந் தொடக்கத்தனவுங் கொள்க.

குடிமை முதலியன உயர்திணை யுணர்த்தும்வழி அஃறிணையான் முடிதல் வழுவாயினும் அமைகவெனத் திணைவழுவமைத்தவாறு. (௫௬)

பாலுக்குப் புறனடை

௫௭. காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கள் சொல்என வருஉம்
ஆயீ ரைந்தொடு பிறவும் அன்ன
ஆவயின் வருஉங் கிளவி யெல்லாம்
பால்பிரிந் திசையா உயர்திணை மேன.

(இ - ள்.) காலமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட பத்தும் அத்தன்மைய பிறவுமாகிய அப் பகுதிக்கண் வருஞ் சொல்லெல்லாம், உயர்திணைச் சொல்லாயினும், உயர்திணைக்கண் பால்பிரிந் திசையா, அஃறிணைப்பாலா யிசைக்கும்; எ - று.

எ - டு. இவற்குக் காலமாயிற்று, உலகம் பசித்தது, உயிர் போயிற்று, உடம்பு நுணுகிற்று, தெய்வஞ் செய்தது, வினை விளைந்தது, பூதம் புடைத்தது, ஞாயிறு பட்டது, திங்க ளெழுந்தது, சொன் னன்று என வரும்.

பிறவும் என்றதனால், பொழுது நன்று, யாக்கை தீது, விதிவலிது, கனலி கடுகிற்று, மதி நிறைந்தது, வெள்ளி யெழுந்தது, வியாழ நன்று என்பன போல்வன கொள்க.

காலமென்பது காலக் கடவுளை. உலகமென்றது ஈண்டு மக்கட் டொகுதியை.

உயிரே யுடம்பே யெனப் பொதுவகையாற் கூறினாரேனும், மக்களுயிரு முடம்புமே கொள்ளப்படும். என்னை? உயர்திணை முடிவு கொள்ளா என விலக்கப்படுவன அவையேயாகலி னென்பது. 'அஃறிணை யென்மனா ரவரல பிறவே' என்புழி அஃறிணையா யடங்கி உயர்திணை முடிபெய்தாமையின், அவையும் விலக்கற்பாட்டிற் கேலா வெனின்:—அற்றன்று; மக்கட் சுட்டுடைமையான் அவை உயர்திணையேயா மென்பது. யாதோ மக்கட்சுட்டுடையவாறெனின்:— அறஞ்செய்து துறக்கம் புக்கான் எனவும், உயிர்நீத்தொருமகன் கிடந்தான் எனவும், உயிருமுடம்பும் அவரின் வேறன்றி அவராக வுணரப்பட்டு உயர்திணைக் கேற்ற முடிபுகொண்டு நிற்றலின் மக்கட்சுட்டுடைய வென்பது. ஓராவை எம்மன்னை வந்தாளென்றும் ஓரெருத்தை எந்தை வந்தானென்றும் உயர்திணை வாய்பாட்டாற் கூறியவாறுபோல, உயிருமுடம்பும் அவ்வாறு கூறப்பட்டன வென்று கொள்ளாமோ வெனின்:— கொள்ளாம்; அவற்றான் வரும் பயனோக்கிக் காத-

லால் எம்மன்னனை எந்தை யென்றான் ஆண்டு; ஈண்டுக் காதல் முதலா யின இன்மையின் மக்கட்சுட்டுடைய வென்பது.

பால்வரை தெய்வமென்பது எல்லார்க்கு மின்ப துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினையையும் வகுப்பது. வினை யென்பது அறத் தெய்வம். சொல்லென்பது நாமகளாகிய தெய்வம்.

அஃதேல், குடிமை யாண்மை யென்பனவற்றோடு இவற்றிடை வேற்றுமை யென்னையெனின்:—அவை இருதிணைப்பொருட்கண்ணுஞ் சேறன் மாலைய: இவை அன்னவல்லவென்பது.

உலகமென்பது இடத்தையும் ஆகுபெயரான் இடத்து நிகழ் பொரு ளாகிய மக்கட்டொகுதியையும் உணர்த்துமாகலான், இருதிணைக்கண் ணும் சென்றதன்றோவெனின்:—அற்றன்று; வடநூலுள் உலக மென்பது இருபொருட்கு முரித்தாக ஓதப்பட்டமையின், மக்கட் டொகுதியை யுணர்த்தும் வழியும் உரிய பெயரே யாகலின் ஆகுபெய ரன்று; அதனால் ஒருசொல் இருபொருட்கண்ணுஞ் சென்றதெனப் படாது இருபொருட்கு முரிமையான் இரண்டு சொல்லெனவே படு மென்பது. வேறுபொருளுணர்த்தலின் வேறு சொல்லாதலே துணி வாயினும், பலபொருளொருசொ லென்புழி எழுத்தொப்புமை பற்றி ஒரு சொல்லென்றார்.*

மேலென்பது ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளுணர்த்துவதோ ரிடைச் சொல்லாகலின், ஈறு திரிந்து மேனவென நின்றது.

இதுவும் திணைவழுவமைதி. (௫எ)

இடத்துக்குப் புறனடை

௫அ. நின்றாங்கு இசைத்தல் இவணியல் பின்றே.

(இ - ள்.) ஈறு திரியாது நின்றாங்கு நின்று உயர்திணையா யிசைத்தல் ஈண்டு இயல்பின்று; எ - று.

ஈண்டென்றது காலமுதலாகிய சொற்களை. அவை இடையிடின்றி மேற்சொல்லப்பட்டு நிற்றலின் 'இவண்' என்றார்.

இவணியல்பின்று எனவே, குடிமை ஆண்மை முதலாயின சொல் லின்கண், குடிமைநல்லன், வேந்து செங்கோலன் என நின்றாங்கு நின்று உயர்திணையாயிசைத்தல் இயல்புடைத்தென்பதாம். (௫அ)

௫௯. இசைத்தலும் உரிய வேறிடத் தான.

(இ - ள்.) காலமுதலாகிய சொல் உயர்திணையாய் இசைத் தலு முரிய, ஈறு திரிந்து வாய்பாடு வேறுபட்டவழி; எ - று.

காலன் கொண்டான், உலகர் பசித்தார் என வாய்பாடு வேறுபட்ட வழி உயர்திணையாய் இசைத்தவாறு கண்டுகொள்க. (௫௯)

---

*ஒரு சொல் ஒரு பொருளே தரும். ஒரே சொல் பல பொருள் தருமாயின் பொருள்தொறும் வேறு சொல்லாம். ஆயினும், எழுத்தொப் புமை பற்றித் தொல்காப்பியர் பல பொருளொரு சொல் (52) என்றார் என்பது.

௫௦. எடுத்த மொழிஇனஞ் செப்பலும் உரித்தே.

(இ - ள்) இனமாகிய பலபொருட்கண் ஒன்றனை வாங்கிக் கூறியவழி அச்சொல் தன் பொருட்கினமாகிய பிறபொருளைக் குறிப்பால் உணர்த்தலு முரித்து; எ - று.

உம்மை எதிர்மறையாகலான் உணர்த்தாமையு முரித் தென்பதாம்.

எ - டு: 'அறஞ்செய்தான் துறக்கம் புகும்' எனவும், 'இழிவறிந் துண்பான்கண் இன்பமெய்தும்' (குறள் ௯௪-௬) எனவும் வரும். இவை சொல்லுவார்க்கு இனப்பொருளியல்பு உரைக்குங் குறிப்புள்வழி, மறஞ்செய்தான் துறக்கம் புகான், கழிபேரிரையான் இன்பமெய்தான் என இனஞ் செப்புதலும், அக் குறிப்பில்வழி இனஞ்செப்பாமையுங் கண்டு கொள்க.

எடுத்த பொருளை உணர்த்தும் மொழியை 'எடுத்த மொழி' என்றார். இனனல் பொருளின் நீக்குதற்கு 'இனம்' என்றார்.

அஃதேல், மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தது எனக் கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டது எனவும், குடங்கொண்டான் வீழ்ந்தான் எனக் குடம் வீழ்ந்தது எனவும், இவை இனஞ் செப்பு மென்றும், ஆ வாழ்க அந்தணர் வாழ்க என்பன இனஞ்செப்பா வென்றும் உரையாசிரியர் கூறினாரா லெனின்:—அற்றன்று; கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்ட தின்றி மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தல் அமையாமையானும், குடம் வீழ்த லின்றிக் குடங்கொண்டான் வீழ்தல் அமையாமையானும், கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்டலும் குடம் வீழ்தலும் சொல்லானன்றி* இன்றி யமையாமையாகிய பொருளாற்றலால் பெறப்படுமாகலான் ஈண்டைக் கெய்தா, இது சொல்லாராய்ச்சியாகலா னென்பது † இன்னோரன்ன சொல்லாற்றலால் பெறப்பட்டன வெனின்:—புகையுண் டென்றவழி எரியுண்மை பெறுதலுஞ் சொல்லாற்றலால் பெறப்பட்டதா மென்பது. இனி ஆ வாழ்க அந்தணர் வாழ்க என்புழிச் சொல்லுவான் ஒழிந்த விலங்கும் ஒழிந்த மக்களுஞ் சாக வென்னுங் கருத்தின னாயின் இவையு மினஞ் செப்புவன வன்றோ வென்பது. அதனான் அவை போலியுரை யென்க.

ஒருதொடர் ஒரு பொருளுணர்த்தி யமையாது வேறொரு பொருளுங் குறித்து நிற்றல் வழூவாயினும் அமைக என மரபுவழுக் காத்தவாறு. (௫௦)

எண்ணுக்குப் புறனடை

௫௧. கண்ணுந் தோளும் முலையும் பிறவும்
பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி.

---

* சொல்லாற்றலானன்றி என இருத்தல் நன்று.

† ஓர் ஊரை அல்லது சேரியைச் சூழக் கீழைச்சேரி மேலைச்சேரி வடசேரி தென்சேரி எனப் பல சேரிகள் இருத்தல் கூடுமாதலானும், குடஞ் சுமப்பான் குடம் தலையிலிருந்தபடியே உட்கார்ந்தாற்போற் கீழே விழுதலுமுண்டாதலானும், "கீழ்ச்சேரிக் கோழி யலைப்புண்ட தின்றி மேற்சேரிக் கோழி யலைத்தல் அமையாமையானும், குடம் வீழ்தலின்றிக் குடங்கொண்டான் வீழ்தல் அமையாமையானும்" என்று சேனாவரையர் கூறுவது பொருந்தாது.

பன்மை கூறுங் கடப்பா டிலவே
தம்வினைக்கு இயலும் எழுத்தலங் கடையே.

தம்வினைக் கியலு மெழுத்தான் முடிதலும், தம் முதல்வினைக் கியலு மெழுத்தான் முடிதலு மெனச் சினைநிலைக்கிளவி இரு முடிபுடையவற்றுள், முதல் வினைக் கியலு மெழுத்தான் முடிவுழி யென்பார், தம் வினைக்கியலு மெழுத்தலங்கடை யென்றார்.

(இ - ள்.) கண்முதலாயவும் பிறவும் பன்மைகுறித்துநின்ற சினைநிலைக்கிளவி; அவை தம்வினைக்கியலு மெழுத்தான் முடியாது தம் முதல்வினைக்கியலுமெழுத்தான் முடியும்வழிப் பன்மையாற் சொல்லப்படும் யாப்புறவுடைய வல்ல; முதலொன்றாயின் ஒருமையானும், பலவாயிற் பன்மையானுங் கூறப்படும்; எ - று.

எ - டு: கண்ணல்லன், தோணல்லன், முலைநல்லள் எனவும்; கண்ணல்லர், தோணல்லர், முலைநல்லர் எனவும் வரும்.

பிறவு மென்றதனால் புருவங் காதென்னுந் தொடக்கத்தனவுங் கொள்க.

'பன்மைகூறுங் கடப்பா டிலவே' யென்றதனால் பால்வழுவும், 'தம் வினைக்கியலு மெழுத்தலங்கடை' யென்றதனால் திணைவழுவுமமைத்தார்.

பன்மை கொண்டன, பன்மையொருமை மயக்கமில்லாத் திணை வழுவாகலின், தம்வினைக்கியலு மெழுத்தலங்கடை யென்பதனான் அமைக்கப்படும்.

மூக்கு நல்லள், கொப்பூழ் நல்லள் என ஒருமைச் சினைப்பெயர் நின்று உயர்திணை கொண்டனவும் சிறங்கரியள், கவவுக்கடியள் எனப் பண்புந் தொழிலும் நின்று உயர்திணை கொண்டனவும் தன்னினமுடித்தல் என்பதனானமைக்கப்படும்.

கோடு கூரிதுகளிறு, குளம்பு கூரிது குதிரை என அஃறிணைப் பன்மைச் சினைப்பெயர் நின்று முதல்வினையாகிய ஒருமையான் முடிந்தனவும் அமையுமா றென்னையெனின்:—ஆண்டுப் பன்மையொருமை மயக்கமல்லது திணைவழுவின்மையின் ஈண்டைக்கெய்தா; அப் பன்மை யொருமை மயக்கம் ஒன்றெனமுடித்தல் என்பதனானமைக்கப்படும். அஃதேல், இச் சூத்திரத்தால் திணைவழுவோடு கூடிய பால்வழு அமைக்கப்பட்ட தென்பது எற்றாற்பெறுதுமெனின்:—சினைக்கிளவிக்குத் தம்வினைக்கியலு மெழுத்தாவது அஃறிணை வினைக்குரிய எழுத்தாம்; அஃதல்லாதது உயர்திணைவினைக்குரிய எழுத்தேயாம், என்னை? அஃறிணைக்கு மறுதலை உயர்திணையேயாகலான். அதனால் திணைவழுவுதலும் பெறுதுமென்பது. அஃதேல், தம் வினைக்கியலுமெழுத்தாவன சினைவினைக்குரிய எழுத்தென்றும், அவை யல்லாதனவாவன முதல் வினைக்குரிய எழுத்தென்று முரைக்க; உரைக்கவே, உயர்திணைச்சினையும் அஃறிணைச்சினையுமெல்லாம் அடங்குமெனின்:—அற்றன்று; அஃறிணைக்கண் சினைவினைக்குரிய எழுத்தோடு முதல்வினைக்குரிய எழுத்திற்கு வேறுபாடின்றி எல்லாம் அஃறிணையெழுத்தேயாகலின், 'தம்வினைக் கியலு மெழுத்தலங்கடை' யென்பதற் கேலாதாகலால், கண் முதலாயின உயர்திணைச்சினையேயா மென்பது. (௬௧)

கிளவியாக்கம் முற்றிற்று.

உ. வேற்றுமையியல்

[பெயர்கள் உருபேற்றுப் பொருள் வேற்றுமைப்படும் இயல் புணர்த்துவது.]

க. வேற்றுமையின் வகை

வேற்றுமை இத்தனை என்பது

சுஉ. வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப.

நான்குசொற்கும் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்தினர் அதற்கிடையீடின்றி அவற்றது சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துதல் முறைமையாயினும், வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்துதற்கு வேறிட மின்மையானும், பொது விலக்கணமாதல் ஒப்புமையானும், உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாகலின் வேற்றுமை யுணர்த்திப் பெயருணர்த்தல் முறையாகலானும், கிளவியாக்கத்திற்கும் பெயரியற்குமிடை வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டார். வேற்றுமையாவன பெயரும் ஓரிடைச்சொல்லு மாகலின், அவற்ற திலக்கணமும் பொது விலக்கணமேயாம்.*

வேற்றுமையிலக்கணமென ஒன்றாயினும் சிறப்புடைய எழுவகை வேற்றுமையும் அவற்றது மயக்கமும் விளிவேற்றுமையுந் தனித்தனி யுணர்த்தத் தகும் வேறுபாடு யாப்புடைமையான், மூன்றோத்தா னுணர்த்தினர்.

பொதுவிலக்கணமுணர்த்திச் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துதல் முறையாகலின், முதற்கண்ணதாகிய பெயர்ச்சொற்குப் பயனிலைகோடலும்† உருபேற்றலும்‡ காலந்தோன்றாமையுமாகிய§ இலக்கணமுணர்த்துவார் இயைபுபட்டமையான் வேற்றுமையிலக்கணம் உணர்த்தினாரென மேலோத்தினோடு இவ்வோத்திடையியைபு கூறினாரால் உரையாசிரியரெனின்:—அற்றன்று; இவ்வோத்துப் பெயரிலக்கணம் நுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயின், உருபேற்றலும் பயனிலை கோடலும் காலந்தோன்றாமையுமாகிய பெயரிலக்கணம் முன்னோதி, இயைபுபடுதலான் வேற்றுமை யுணர்த்துங் கருத்தினராயின் அவற்றையும் இன்னவிலக்கணத்த என உணர்த்திப் பின்னும் எடுத்துக்கொண்ட பெயரிலக்கணமேபற்றி யோதிப் பெயரியலென ஓரோத்தான் முடியபாற்றன்றே; அவ்வாறன்றி, வேற்றுமையிலக்கணமே முன்கூறி 'அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே' (சொல்-சுசு) எனவும், 'ஈறு பெயர்க் காகு மியற்கைய வென்ப' (சொல் - சுகூ) எனவும் வேற்றுமையிலக்கணம் கூறி அச் சூத்திரத்தாற் பயனிலை கோடலும் உருபேற்ற

---

* "வேற்றுமை...பொது விலக்கணமேயாம்"—இக் கூற்று அத்துணைப் பொருத்தமுடையதன்று. பெயரும் உருபும் ஓரளவு ஒன்றுபட்டு நிற்கும். வேற்றுமைப் பெயரில் உருபைப் பிரித்து வைத்து, இடைச்சொல்லெனக் கொள்ளின், பெயர்களினும் வினைகளினும் இறுதியிலுள்ள பால்காட்டு மீறுகளையும் பிரித்துணர்ந்து இடைச் சொல்லெனக் கொள்ள வேண்டும். விரவுப்பெயர்களும் மகடூஉ மருங்கிற் பாலிரி கிளவியும் பயனிலையோடு சேர்த்தல்லது, காட்டப்படாமையின், பயனிலை கூறல்பற்றி வேற்றுமையைப் பொதுவிலக்கணம் என்றலும் பொருந்தாது.

† சுசு-வது நூற்பா. ‡ சுகூ-வது நூற்பா. § எ௦-வது நூற்பா.

லும் பெயர்க்கிலக்கண மென்பது உய்த்துணர வைத்துப் பின்னும் வேற்றுமையிலக்கணமே யுணர்த்தி, இதனை வேற்றுமையோத்தென் றும், அவற்றது மயக்கமுணர்த்திய ஓத்தை வேற்றுமை மயங்கியலென் றும், சிறப்பில்லா விளிவேற்றுமையுணர்த்திய ஓத்தை விளிமரபென் றும், நுதலியதறைப் பெயர் கொடுத்து, மூன்றோத்தாக வைத்து, பெயரியலென வேறோரோத்திற்குப் பெயர் கொடுத்தமையானும், 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே' (சொல் - ௧௫௫) என்பது முதலாகிய ஐந்து சூத்திரமும் பெயரிலக்கண முணர்த்து மோத்தின் முன் வையாது இடைவைத்தல் பொருந்தாமையானும், இவ்வோத்துப் பெயரிலக்கணம் நுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதன்று, வேற்றுமை யிலக்கணமே நுதலி யெழுந்ததெனவே படும்; அதனான் அவர்க்கது கருத்தன் றென்க. அல்லதேல், 'பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்றா' (சொல - ௭௦) எனப் பெயரிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறியது என்னை யெனின்:—பயனில்லோட லும் உருபேற்றலும் பெயரிலக்கண மென் பது ஈண்டுப் பெறப்பட்டமையான், அவற்றோடியையக் காலந் தோன்றாமையும் ஈண்டே கூறினார். பெயரிலக்கணமாத லொப் புமையா னென்பது.

(இ - ள்) வேற்றுமையாவன ஏழென்று சொல்லுவர் தொல்லாசிரியர்; எ - று.

செயப்படுபொருண் முதலாயினவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறு படுத்துணர்த்தலின், வேற்றுமையாயின. செயப்படுபொருண் முதலா யினவற்றின் வேறுபடுத்துப் பொருண்மாத்திர முணர்த்தலின், எழுவா யும் வேற்றுமையாயிற்று. அல்லதூஉம், வேற்றுமையென்பது பன்மை பற்றிய வழக்கெனினு மையும்.

தாமே யென்பது கட்டுரைச் சுவைபட நின்றது. (௧)

௬௩. விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.

(இ - ள்) விளிகொள்வதன்கண்ணதாகிய விளியோடு தலைப்பெய்ய வேற்றுமை யெட்டாம்; எ - று.

வேற்றுமை யென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.

முன்னர்,

'விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரொடு
தெளியத் தோன்றும் இயற்கைய வென்ப' (சொல்-௧௧௮)

என்பவாகலின், விளிகொள்வ தென்றது விளிகொள்ளும் பெயரை. அதன்கண் விளியென்றதனால், பெயரு மன்று, பெயரின் வேறு மன்று. விளி வேற்றுமையாவது திரிந்தும் இயல்பாயும் நிற்கும் பெயரிறுதி யென்பதாம்.

'வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப' (சொல்-௬௨) எனப் பிறர் மதங்கூறி இச் சூத்திரத்தால் தந்துணி புரைத்தார்.† (௨)

---

* பிறர் மத மென்றது தொல்காப்பியர்க்கு முந்தின பிற தமிழிலக் கணிகளின் மதத்தை.

† இக்கருத்து ௭௬-வது நூற்பா உரையில் வலியுறுத்தப்படுதல் காண்க.

வேற்றுமையின் பெயர் முறை

கூச. அவைதாம்
பெயர் ஐ ஒடு கு
இன் அது கண்விளி யென்னும் ஈற்ற.

(இ - ள்.) எட்டெனப்பட்ட வேற்றுமையாவன விளி வேற்றுமையை இறுதியாகவுடைய பெயர், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண்ணும்; எ - று.

பெயர் ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்பன பல பெயர் உம்மைத் தொகை. அஃது ஒரு சொல்லாய் விளி யென்னு மீற்ற என்பதனன் விசேடிக்கப்பட்டது. பெயரும் ஐயும் ஒடுவும் குவ்வும் இன்னும் அதுவும் கண்ணும் என விரியும்.

சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்த லென்பதனுன் ஒடு வென்றும் அது வென்றும் ஓதினுராகலின், *ஆனுருபும் அகரவுருபுங் கொள்ளப்படும்.

விளிவேற்றுமையினது சிறப்பின்மை விளக்கிய பெயர் ஐ ஒடு கு இன் அது கண் விளி யென்னுது 'விளியென்னு மீற்ற' எனப்பிரித்துக் கூறினர். (கூ)

உ. முதல் வேற்றுமை

எழுவாய் வேற்றுமை

கூரு. அவற்றுள்
எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே.

(இ - ள்.) மேற் சொல்லப்பட்ட வேற்றுமையுள், முதற்கட் பெயரென்று கூறப்பட்ட வேற்றுமையாவது பெயர் தோன்றிய துணையாய் நிற்கும் நிலைமையாம்; எ - று.

பெயர் தோன்றிய துணையாய் நிற்கும் நிலைமையாவது, உருபும் விளியு மேலாது பிறிதொன்றனேடு தொகாது நிற்கும் நிலைமை. எனவே, உருபும் விளியுமேற்றும் பிறிதொன்றனேடு தொக்கும் நின்ற பெயர் எழுவாய் வேற்றுமையாகா தென்றவாறும். (ச)

எ - டு: ஆ, அவன் என வரும்.

எழுவாய் ஏற்கும் பயனிலைகள்

கூகூ. பொருண்மை சுட்டல் வியங்கோள வருதல்
வினைநிலை யுரைத்தல் வினவிற் கேற்றல்
பண்புகோள வருதல் பெயர்கோள வருதலென்று
அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே.

---

* கOஅ-வது நூற்பாப் பார்க்க.

(இ - ள்.) பொருண்மை சுட்டல்—ஆ வுண்டு என்பது. வியங்கொள வருதல்—ஆ செல்க என்பது. வினைநிலை யுரைத்தல்—ஆ கிடந்தது என்பது. வினாவிற் கேற்றல்—அஃதியாது அஃதெவன் என வினாச் சொல்லொடு தொடர்தல். பண்புகொள வருதல்—ஆ கரிது என்பது; தன்னின முடித்த லென்பதனால், ஆ வில்லை, ஆ வல்ல என்னுந் தொடக்கத்துக் குணப்பொருள வல்லா வினைக் குறிப்போடு தொடர்தலுங் கொள்க. பெயர் கொள வருதல்—ஆ பல என்பது. அன்றியனைத்தும் பெயர்ப் பயனிலையே யென்பது அவ்வாறும் பெயர்வேற்றுமைப் பயனிலை யாம்; எ - று.

முடிக்குஞ் சொற்பொருள் அத்தொடர்மொழிக்குப் பயனாகலின் பயனிலை என்றார்.

உண்டென்பது பண்பு முதலாயின சுட்டாது உண்மையே சுட்டலின் வேறு கூறினார். பொய்ப்பொருளின் மெய்ப்பொருட்கு வேற்றுமை யுண்மையாகலின், அவ் வுண்மையைப் பொருண்மையென்றார்.

வியங்கொள வருதல் வினைநிலை யுரைத்தற்கண்ணும், வினாவிற் கேற்றல் பெயர்கொள வருதற்கண்ணும், வினைக்குறிப்பாயவழிப் பண்பு கொள வருதற்கண்ணும் அடங்குமாயினும் வினையும் பெயரும் பண்பும் முடிக்குஞ் சொல்லாதலேயன்றி முடிக்கப்படுஞ் சொல்லாதலு முடைய, வியங்கோளும் வினாவும் முடிக்குஞ் சொல்லாயல்லது நில்லாமையின், அவ் வேறுபாடறிவித்தற்கு வேறு கூறினாரென்பது.

'பெயர்தோன்று நிலை' (சொல்-௬௫) என்றதனானும், அன்றியனைத்தும் பெயர்ப் பயனிலையே யென்பதனானும், பெயர் தோன்றிய துணையாய் நின்று பயனிலைத்தாதல் எழுவாய் வேற்றுமைய திலக்கணமென்பது பெற்றாம்.

ஆபல என்புழிப் பலவென்பதற்குப் பயனிலை யாதெனின், அது பயனிலையாய் ஆவென்பதனை முடித்தற்கு வந்ததாகலின், தான் பிறிதோர் சொன்னோக்காது ஆவென்பதனோடு தொடர்ந்து அதனை முடித்தமைந்து மாறுமென்பது. அஃதேல், பயனிலை கொள்ளாதது எழுவாய் வேற்றுமையாமா றென்னையெனின்:—உருபேற்றல் பெயர்க் கிலக்கணமாயினும் உருபேலாதவழியும் பெயராமாறுபோல, எழுவாய் வேற்றுமை பயனிலை கொள்ளாதவழியும் எழுவாய் வேற்றுமையே யாமென்பது. இலக்கிய மெங்குஞ் செல்லாதன இலக்கணமாமா றென்னையெனின்;—ஆண்டிலக்கணமாவன உருபேற்றற்கேற்ற* தன்மையும் பயனிலையும் பயனிலை கோடற்கேற்ற தன்மையுமாகலின், அத்தன்மை எல்லாவற்றிற்கு முண்மையின் இலக்கணமாமென்பது.

அகரச்சுட்டு அன்றி யென ஈறு திரிந்து நின்றது. அன்றியனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலை யெனவே, பயனிலைகோடல் பெயர்க்கிலக்கணமென்பதூஉம் பெற்றாம். (௬)

---

* உருபேற்றலும் என்றிருப்பது நன்று.

தொகைப் பெயரும் பயனிலை கொள்ளல்

௯௭. பெயரி னாகிய தொகையுமா ருளவே
அவ்வு முரிய அப்பா லான.

(இ - ள்.) பெயரும் பெயருந் தொக்க தொகையு முள; அவையுமுரிய எழுவாய் வேற்றுமையாய்ப் பயனிலை கோடற்கு, எ - று.

எ - டு. யானைக்கோடு கிடந்தது, மதிமுகம் வியர்த்தது, தொல் யானை நின்றது, கருங்குதிரை யோடிற்று, உவாப்பதினான்கு கழிந்தன, பொற்றொடி வந்தாள் என வரும்.

பெயரினாகிய தொகையு மென்னும் உம்மையாற், பெயரொடு பெயர் தொக்கனவே யன்றி, நிலங்கிடந்தான், மாக்கொணர்ந்தான் எனப் பெயரொடு வினை வந்து தொக்க வினையினாகிய தொகையு முள என்பதாம். ஆகவே பெயரொடு பெயரும் பெயரொடு தொழிலுந் தொக்கன தொகை யென்பது பெற்றாம்.

அவ்வு முரிய எனப் பொதுவகையாற் கூறினாரேனும், ஏற்புழிக் கோடலென்பதனான் எழுவாய் வேற்றுமையாதற் கேற்புடைய பெயரினாகிய தொகையே கொள்ளப்படும்.

இரு தொடர்படச் சூத்திரித் திடர்ப்படுவ தென்னை? பெயரினாகிய தொகையும் எழுவாய் வேற்றுமையாமென் றோத அமையாதோ எனின்:—அங்ஙனமோதின் பெயரொடு பெயரும், பெயரொடு வினையுந் தொக்கன தொகைச் சொல்லா மென்னுந் தொகையிலக்கணம் பெறப் படாதாம்; அவ் விலக்கண முணர்த்துதற்கு இவ்வாறு பிரித்தோதினா ரென்பது.

பெயரினாகிய தொகையுமென்ற உம்மையான் வினையினாகிய வினைத் தொகை தழுவப்பட்ட தென்றும், 'எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய' (சொல்-௪௨0) என்பதனால் தொகைச் சொல்லெல்லாம் எழுவாய் வேற்றுமையாதல் பெறப்படுதலின், ஈண்டு அவ்வு முரிய அப்பா லான என்றது தொகைச் சொற்குப் பயனிலை கோடன்மாத்திர மெய்துவித்தற்கென்றும், உரையாசிரியர் கூறினாராலெனின்:—அற்றன்று; வினைத்தொகைக்கு நிலைமொழி வினையென்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தன்மை 'வினையின் றொகுதி காலத் தியலும்' (சொல்-௪௧௫) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் சொல்லுதும் இனி 'எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய' (சொல்-௪௨0) என்பதற்கு ஒரு சொன்னடையவா மென்பதல்லது எழுவாய் வேற்றுமையாமென்னுங் கருத்தின்மையானும், அக் கருத் துண்டாயின் அவையும் எழுவாய் வேற்றுமையாய் நின்று 'அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே' (சொல்-௬௬) என்றதனால் பயனிலை யெய்துமாகலின் அவ்வு முரிய அப்பா லான வென்றல் கூறியது கூறிற்றாமாகலானும், அதுவுமுரையாசிரியர் கருத்தன்றென்க.

அஃதேல் தொகையும் எழுவாய் வேற்றுமையா மென்பதே இச் சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாயின் 'எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே' (சொல்-௬௫) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பின் வைக்க எனின்:— பெயர் தோன்றிய துணையாய் நிற்றலும் பயனிலை கோடலுமாகிய எழுவாய் வேற்றுமை யிலக்கண மிரண்டுந் தொகைச்சொற்கு மெய்து

வித்தற்கு அவ்விரண்டு சூத்திரத்திற்குப் பின் வைத்தாரென்பது. ஆண்டு வைப்பின், 'அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே' (சொல்-௪௩) என்றதனாற் பயனிலைகோடல் பெயர்க்கேயாய்த் தொகைக் கெய்தாதா மென்பது. (௬)

எழுவாயும், தோன்றா எழுவாயும்

சூ. ௮. எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப.

(இ - ள்.) மூன்றிடத்துப் பெயரும் செவிப்புலனாகத் தோன்றி நின்று பயனிலை கோடல் செவ்விதென்ப ஆசிரியர்; எ - று. எனவே, அவ்வாறு தோன்றாது நின்றும் பயனிலை கோடலுமுண்டு; அது செவ்விதன்று என்றவாறாம்.

பெயரென்றது ஈண்டெழுவாயை.

கருவூர்க்குச் செல்லாயோ சாத்தா என்றவழிச் செல்வல் எனவும், யான் யாது செய்வல் என்றவழி இது செய் எனவும், இவன் யார் என்ற வழிப் படைத்தலைவன் எனவும் செப்பியவழி, யான் நீ இவன் என்னும் எழுவாய் வெளிப்படாது நின்று, செல்வல், இது செய், படைத்தலைவன் என்னும் பயனிலை கொண்டவாறு கண்டுகொள்க.

எவ்வயிற் பெயரும் என்றது என்னையெனின் :—செல்வல், இது செய் என்னுந் தன்மை முன்னிலை வினைகளான் யான் நீ யென்பன வற்றின் பொருளு முணரப்படுதலின் யான் செல்வல், நீ யிது செய் யெனப் பெயர் வெளிப்படுதல் பயமின்றாயினும் வழக்கு வலியுடைத் தாகலின், அவ்வாறு வருதல் பயமின்றெனப்படா தென்பது விளக்கிய எவ்வயிற் பெயரு மென்றாரென்பது.

அவ்வியலா னிலைய லென விரியும்.

பயனிலைக்கு இருநிலைமையு* மோதாது எழுவாய்க்கே யோதுத லாற் பயனிலை வெளிப்பட்டே நிற்கும்.

எவ்வயிற் பெயரும் பயனிலை கோடல் செவ்விதென, உருபேற்றல் செவ்விதன்றா மென வுரைத்து அவ்வாய் நீயி ரென்பன உருபேலா வென்று காட்டினாரால் உரையாசிரியரெனின் :—அவ்வாயென்பது இடைச்சொல்லாய் ஆண்டென்னும் பொருள்பட நின்றவழி உருபே யன்றிப் பயனிலையும் ஏலாதாம். இனி அல்வழிக்கண் †நும்மென்பது திரிந்து நீயிரென நின்ற திரிபைப் பெயரெனக் கொண்டு உருபேலா தென்றாராயின், ‡நீயென்பதன் திரிபாகிய நின் என்பதனையும் பெய ராகக் கொண்டு பயனிலை கொள்ளாதென்றுங் கூறல்வேண்டும்; அன்றி நும்மின் திரிபாகிய நீயிரென்பதனை 'எல்லா நீயிர் நீயெனக் கிளந்து' (சொல்-௧௭௪) என இயற்கைப் பெயரோடு ஒருங்கு வைத்தது நீயி ரென்னுந் திரியே இயல்பாக வேற்றுமைக்கண் நும்மெனத் திரியினு மமையு மென்னுங் கருத்தினராயன்றே. அதனால் இயல்பாகக் கொள்

---

* இருநிலை - வெளிப்பட்டு நிற்றலும் மறைந்து நிற்றலும்.

† தொல். எழுத்து ௩௨௧; தொல். சொல். ௧௪௬.

‡ தொல். எழுத்து ௧௭௧.

ளப்பட்ட நிலைமைக்கண் நீயி ரென்பதனை உருபேலா தென்றாராயின் நும்மெனத் திரிந்து* உருபேற்பதனை உருபேலாதென்றல் பொருந்தா தாம். அதனானது போலியுரை யென்க. (எ)

பெயரில் உருபு நிற்கும் இடம்

சுக. கூறிய முறையின் உருபுநிலை திரியாது
ஈறுபெயர்க் காகும் இயற்கைய வென்ப.

எழுவாய் வேற்றுமை யுணர்த்தி ஏனை யறுவகை வேற்றுமையிலக் கணமு முணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டார்.

(இ - ள்.) பெயர், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண் என்று கூறப்பட்ட முறைமையையுடைய உருபு தந்நிலை திரியாது பெயர்க்கீறு மியல்பையுடைய வென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

எ - டு: சாத்தனை, சாத்தனொடு, சாத்தற்கு, சாத்தனின், சாத்தனது, சாத்தன்கண் என வரும்.

அம்முறைபற்றி அவை யெண்ணுப்பெயரான்† வழங்கப்படுதலின் 'கூறிய முறையி னுருபு' என்றார்.

வினைச்சொ லிறுதி நிற்குமிடைச்சொல், தாமென வேறு உணரப் படாது அச்சொற்குறுப்பாய் நிற்குமன்றே, இவை யவ்வாறு பெயர்க் குறுப்பாகாது தாமென வேறுணரப்பட் டிறுதி நிற்குமென்பார் 'நிலை திரியாது' என்றார்.

உருபு பெயர் சார்ந்து வருமெனவே, உருபேற்றலாகிய பெயரிலக் கணமும் பெறப்பட்டது. (அ)

பெயரின் இயல்பு

எ0. பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்றா
தொழில்நிலை யொட்டும் ஒன்றலங் கடையே.

(இ - ள்.) பெயர்ச்சொற் காலந் தோன்றா. ‡வினைச்சொல் லோடொக்கும் ஒரு கூறல்லாத விடத்து; எ - று.

சாத்தன், கொற்றன், உண்டல், தின்றல் எனக் காலந்தோன்றாது நிற்றலும், உண்டான், தின்றான் எனத் தொழினிலை யொட்டுவன காலந்தோன்றி நிற்றலுங் கண்டுகொள்க.

---

* நும் என்னும் பெயர் நீயிர் எனத் திரிந்தது என்பது முற்றிலும் வழுவாம். நாம் என்ற வழக்கற்ற முன்னிலைப் பன்மைப் பெயரே நும் எனக் குறுகி வேற்றுமை யேற்கும். நீயிர் என்பது நீ என்னும் முன் னிலை யொருமைப் பெயர் படர்க்கைக்குரிய 'இர்' ஈற்றொடு கூடியது. ஆதலின் எழுவாய் வேற்றுமை மட்டும் பெறும்.

† எண்ணுப்பெயரான் வழங்கப்படுதலாவது முதலாம் வேற்றுமை 2-ஆம் வேற்றுமை என வழங்கல்.

‡ தொழில்நிலை யொட்டும் ஒன்று-வினையாலணையும் பெயர்.

உண்டான், தின்றான் என்னுந் தொடக்கத்துப்படுத்துச் சொல்லப்படும் தொழிற்பெயர்* வினைச்சொற்போலத் திணையும் பாலுங் காலமும் முதலாயினவற்றை விளக்கி, அன் ஆன் முதலாகிய ஈற்றவாய் வருதலின், 'தொழில்நிலை யொட்டும்' என்றார். ஒட்டுமென்பது உவமச் சொல்.

பெயராகிய நிலைமை யுடையது பெயர்நிலை யென அன்மொழித் தொகை. பெயர்-பொருள். தொழில்நிலையு மது.†

காலந் தோன்றா என்பன ஒரு சொல்லாய்ப் பெயர்நிலைக் கிளவி யென்பதற்கு முடிபாயின.

படர்க்கையிற் கோடலும் உருபேற்றலுமாகிய பெயரிலக்கணம் ஈண்டுப் பெறப்படுதலின், அவற்றோடியையக் காலந்தோன்றாமையாகிய பெயரிலக்கணமும் ஈண்டே கூறினார். பெரும்பான்மைபற்றிக் காலந் தோன்றாமை‡ பெயரிலக்கணமாயிற்று. (௭௰)

௩. இரண்டாம் வேற்றுமை

'ஐ' உருபின் பொருள்

௭௧. §இரண்டா குவதே
ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
யெவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்பு
அவ்விரு முதலில் தோன்றும் அதுவே.

(இ - ள்.) 'பெயர் ஐ ஒடு கு' என்னுஞ் சூத்திரத்து ஐ எனப் பெயர் பெற்ற வேற்றுமைச்சொல் இரண்டாவதாம். அஃதியாண்டுவரினும் வினையும் வினைக்குறிப்புமாகிய அவ்விரண்டு முதற்கண்ணுந் தோன்றுமவை பொருளாக வரும் எ - று.

உ - ம்: குடத்தை வனைந்தான், குழையையுடையன் என வரும்.

எண்ணுமுறையான் இரண்டாவதென்பது பெறப்படுமாயினும், இக்குறி தொல்லாசிரியர் வழக்கென்ப தறிவித்தற்கு ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி யிரண்டாவ தென்றார். இது மூன்றாவது முதலாயினவற்றிற்கு மொக்கும்.

பெயரிய என்பது பெயரென்பது முதலாக முடிந்ததோர் பெயரெச்சம்.

---

* தொழிற் பெயர் - வினையாலணையும் பெயர்.

† அது - அன்மொழித்தொகை (தொழினிலை - தொழிலாகிய நிலையையுடையது.)

‡ காலங்காட்டும் வினையாலணையும் பெயர் சிறுபான்மை.

§ இந்நூற்பா முதல் ஏழாம்வேற்றுமை நூற்பா முடிய ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்கும் ஒவ்வொரு நூற்பாவாகவே கொண்டு பொருள் கூறினர், இளம்பூரணர். [71-ம் 72-ம் ஒருநூற்பாவே இளம்பூரணருக்கு]

தம்மை யுணர்த்துவனவும் பெயரெனப்படுதலின் 'ஐயெனப் பெயரிய'வென்றார்.

வினையே வினைக்குறிப் பென்றாராயினும் அவற்றின் செயப்படு பொருளே கொள்ளப்படும்; அவ்விருமுதலிற் றோன்று மென்றமையான், முத*லாதற்கும் வேற்றுமை பொரு†ளாதற்கும் ஏற்பன அவையே யாகலின். என்னை அவை முதலாதற் கேற்றவாறெனின்:— செயப்படுபொருள் முதலாயின தொழிற்குக் காரணமாகலானும், 'ஆயெட்டென்ப தொழின்முத னிலையே' (சொல் - ௧௧௨) என அவற்றை முதனிலையென்று கூறுபவாகலானு மென்பது. அஃதேல், செயப்படு பொருளாவது வினைமுதலது தொழிற் பயனுறுவதாதலால், குழை முதலாயினவற்றிற்கு அவ்விலக்கண மேலாமையிற் செயப்படு பொருளன்மையான் வினைக்குறிப்பெனல் வேண்டாவெனின்:— அற்றன்று; 'அம்மூக் காலமுங் குறிப்பொடுங் கொள்ளு, மெய்ந்நிலை யுடைய' (சொல்-௨௦௦) என்றாராகலின், குறிப்புச்சொற் காலமொடு தோன்றித் தொழிற்சொல்லாதலும் குழை முதலாயின தொழிற்பய னுறுதலும் ஆசிரியர் துணிபாகலின், அவையுஞ் செயப்படுபொருளா மென்பது. ஆயின், செயப்படுபொருட்கட் டோன்று மையவமையும். வினையே வினைக்குறிப் பெனல் வேண்டாவெனின்:— அங்ஙனங் கூறிற், செயப்பா டினிது விளங்குஞ் சிறப்புடைத் தெரிநிலைவினைச் செயப்படு பொருளையே கூறினாரோ குறிப்புப் பொருளு மடங்கப் பொதுவகையாற் கூறினாரோ வென் றையமாம்; ஐயம் நீங்க வினையே வினைக்குறிப் பென்றாரென்பது. வினை வினைக்குறிப்பு என்பன ஈண்டாகுபெயர்.

புகழை நிறுத்தான், புகழை நிறுத்தல், புகழையுடையான், புகழை யுடைமை என இரண்டாவது பெயரொடு தொடர்ந்தவழியும் வினைச் செயப்படுபொருளுங் குறிப்புச்செயப்படுபொருளும் பற்றியே நிற்கு மென்பார், எவ்வழி வரினு மென்று யாப்புறுத்தார்.

இயற்றப்படுவதும்,‡ வேறுபடுக்கப்படுவதும்,§ எய்தப்படுவது∥மெனச் செயப்படுபொருள் மூன்றாம். இயற்றுதலாவது முன்னில்லதனை யுண்டாக்குதல், வேறுபடுத்தலாவது முன்னுள்ளதனைத் திரித்தல். எய்தப்படுதலாவது இயற்றுதலும் வேறுபடுத்தலுமின்றித் தொழிற்பயனுறுந் துணையாய் நிற்றல். (௭௧)

அப்பொருளின் பாகுபாடுகள்

௭௨. காப்பின் ஒப்பின் ஊர்தியின் இழையின்
ஒப்பின் புகழின் பழியின் என்று
பெறலின் இழவின் காதலின் வெகுளியின்
செறலின் உவத்தலின் கற்பின் என்று
அறுத்தலின் குறைத்தலின் தொகுத்தலின் பிரித்தலின்

(உ-ம்) * முதல்—தொழிற் காரணம்.

† வேற்றுமைப் பொருள்—வேற்றுமை யேற்கும் பொருள்.

‡ கோயிலைக் கட்டினான், நூலை இயற்றினான்.

§ குடத்தை வனைந்தான், கட்டிடத்தை இடித்தான்.

∥ ஊரை அடைந்தான், சோற்றை உண்டான்.

நிறுத்தலின் அளவின் எண்ணின் என்று
ஆக்கலின் சார்தலின் செலவின் கன்றலின்
நோக்கலின் அஞ்சலின் சிதைப்பின் என்று
அன்ன பிறவும் அம்முதற் பொருள
என்ன கிளவியும் அதன்பால என்மனார்.

செயப்படு பொருள் மூன்றனையும்* பற்றி வரும் வாய்பாடுகளை விரிக்கின்றார்.

(இ - ள்.) காப்பு முதலாகச் சிதைப்பு ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட இருபத்தெட்டுப் பொருளும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய அம்முதற்பொருள்மேல் வரும் எல்லாச் சொல்லும் இரண்டாம் வேற்றுமைப் பால என்று சொல்லுவர் புலவர்: எ - று.

என்றுவென்பது எண்ணிடைச் சொல்,

இன்னெல்லாம் புணரியனிலையிடைப் பொருணிலைக்குதவாது† (சொல் - உ௫௦) எண்ணின்கண் வந்தன. முன்னர் வருவனவற்றிற்கும் ஈதொக்கும்.

'அம்முதல்' என்றது கூறப்பட்ட செயப்படுபொருள் என்றவாறு.

எ - டு. எயிலை யிழைத்தான் என்பது இயற்றப்படுவது. கிளியை யோப்பும், பொருளை யிழக்கும், நாணை யறுக்கும், மரத்தைக் குறைக்கும், நெல்லைத் தொகுக்கும், பிணியைப் பிரிக்கும், அறத்தை யாக்கும், நாட்டைச் சிதைக்கும் என்பன வேறுபடுக்கப்படுவன. குறைத்தல் சுருக்குதலும் சிறிதிழக்கச் சிதைத்தலுமாம்.‡ அறுத்தல் சிறிதிழவாமற் சினையையாயினும் முதலையாயினும் இருகூறு செய்தல். ஊரைக் காக்கும், தந்தையை யொக்கும், தேரை யூரும், குரிசிலைப் புகழும், நாட்டைப் பழிக்கும், புதல்வரைப் பெறும், மனைவியைக் காதலிக்கும், பகைவரை வெகுளும், செற்றாரைச் செறும், நட்டாரை யுவக்கும், நூலைக் கற்கும், பொன்னை நிறுக்கும், அரிசியை யளக்கும், அடைக்காயை யெண்ணும், ஊரைச் சாரும், நெறியைச் செல்லும், சூதினைக் கன்றும், கணையை நோக்கும், கள்வரை யஞ்சும் என்பன எய்தப்படுவன. வெகுளலுஞ் செறலும் கொலைப்பொருளவாயவழி வேறுபடுக்கப் படுவனவாம். செறல் வெகுளியது காரியம்.§

* செயப்படுபொருள் மூன்று—முந்தின நூற்பாவுரையிற் கூறப்பட்ட, இயற்றப்படுவது முதலிய மூன்று.

† புணரியல் நிலையிடைப் பொருணிலைக் குதவுதலாவது "எல்லாவற்றையும் என்புழி வற்றுச்சாரியை நிலைமொழிப்பொருள் அஃறிணைப் பொருளென்பதுபட வருதலும், எல்லாநம்மையும் என்புழி நம்முச்சாரியை அப்பொருள் தன்மைப் பன்மையென்பது பட வருதலுமாம்," (தொல். சொல், உ௫௦, நச், உரை)

‡ சுருக்குதல்—குடை மடக்கலும் கருத்துரைத்தலும்போல ஒரு பொருள் முழுவதையும் சுருக்குதல. சிறிதிழக்கச் சிதைத்தல் - ஒரு பகுதியை மட்டும் நீக்குதல்.

§ வெகுளியது காரியம், கொல்லுதல்.

இயற்றப்படுவது ஒருதன்மைத்தாகலின், அதற்கொரு வாய்பாடே கூறினார், ஏனைய பல விலக்கணத்தவாகலின் பல வாய்பாட்டான் விரித்துக் கூறினார்.

அன்ன பிறவு மென்றதனால், பகைவரைப் பணித்தான், சோற்றை யட்டான், குழையை யுடையான், பொருளை யிலன் என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க.

காப்பு முதலாயின பொருள்பற்றி யோதப்பட்டமையான்,* ஊரைப் புரக்கும், ஊரையளிக்கும், தந்தையை நிகர்க்கும், தந்தையை யொட்டும், தேரைச் செலுத்தும், தேரைக் கடாவும் என்பன போல்வன வெல்லாங் கொள்க.

இயற்றப்படுதல் முதலாகிய வேறுபாடு, குறிப்புவினைச் செயப்படு பொருட்கண் ஏற்பன கொள்க. (கக)

௪. மூன்றாம் வேற்றுமை

'ஒடு' உருபின் பொருள்

எ௩. மூன்றா குவதே
ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைமுதல் கருவி அனைமுதற் றதுவே.

(இ - ள்.) மேல் ஒடுவெனப் பெயர்கொடுத் தோதிய வேற்றுமைச் சொல் மூன்றாவதாம், அது வினைமுதலுங் கருவியுமாகிய இரண்டு முதலையும் பொருளாக வுடைத்து; எ - று.

மேல் ஐயொடு குவ்வென்றோதியவழி ஆனுருபுந் தழுவப்பட்டமையான், ஈண்டும் அவ்வாறே கொள்ளப்படும்; படவே மூன்றாவதாதலும் வினைமுதல் கருவிப் பொருட்டாதலும் ஆனுருபிற்கு மெய்தும்.

வினைமுதலாவது கருவி முதலாயின காரணங்களைத்† தொழிற் படுத்துவது. கருவியாவது வினைமுதற் றொழிற்பயனைச் செயப்படு பொருட்கணுய்ப்பது.

---

* பொருள்பற்றி யோதப்பட்டமை—'கொன்னைச் சொலவலே 'என வென் கிளவி' யெனச் சொற்பற்றிக் கூறாமல் 'புரத்தலும் அளித்தலும் முதலிய காப்பும், நிகர்த்தலும் ஒட்டுதலும் முதலிய ஒப்பும்' எனப் பொருள்பற்றிக் கூறுதல்.

† கருவி முதலாயின காரணங்கள்:—முதற்காரணம் துணைக்காரணம் நிமித்தகாரணம் எனக் காரணம் மூன்று. இவை கருவி யென்றுங் கூறப்படும். நிமித்தகாரணத்தை ஏழுவாயென்று கொள்ளுதைவிட நோக்கம் என்று கொள்வது பொருந்தும். எதன் நிமித்தம் என்பது எதன்பொருட்டு என்று பொருள்படுதலையும், கருவியைக் கொண்டு கருமஞ் செய்யும் தலைவன் கருவியினும் வேறாயிருத்தலையும், ஒரு கருமத்தின் பயனை நோக்குவதும் அக் கருமஞ் செயப்படுவதற்குக் காரணமாயிருத்தலையும் நோக்குக. நோக்கம் பயனின் முன்னிலையும், பயன் நோக்கத்தின் பின்னிலையுமாகும். அடையப்படாத குறிக்கோள் நோக்கமும், அடையப்பட்ட பேறு பயனுமாகும். ஊதியம் வினைக்கு

அனை யென்பது அத்தன்மையவாகிய முதலெனை அவற்ற திலக்கணத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தவாறு.

முதலென்பதற்கு மேலே யுரைத்தாம்.

எ - டு. கொடியொடு துவக்குண்டான், ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும் எனவும், அகத்தியனால் தமிழுரைக்கப்பட்டது, வேலா லெறிந்தான் எனவும் வரும்.

பிறபொருளு முளவேனும் வினைமுதல் கருவி சிறந்தமையான் 'வினை முதல் கருவி யனைமுதற்று' என்றார்.

வினைமுதல் கருவிக்கண் ஒடுவெனுருபு இக்காலத் தருகி யல்லது வாராது. (௬௨)

அப் பொருளின் பாகுபாடுகள்

௭௪. அதனி னியறல் அதற்றகு கிளவி
அதன்வினைப் படுதல் அதனி னாதல்
அதனிற் கோடல் அதனொடு மயங்கல்
அதனோ டியைந்த ஒருவினைக் கிளவி
அதனோ டியைந்த வேறுவினைக் கிளவி
அதனோ டியைந்த ஒப்பல் ஒப்புரை
இன்னா னேது ஈங்கென வரூஉம்
அன்ன பிறவும் அதன் பால என்மனார்.

(இ - ள்.) அதனின் இயறல்—மண்ணானியன்ற குடம் என்பது மண் முதற்காரணம். முதற்காரணமாவது காரியத்தோடொற்றுமை யுடையது. அதன் தகு கிளவி—வாயாற்றக்கது வாய்ச்சி; அறிவானமைந்த சான்றோர் என்பன. இவை கருவிப்பாற்படும். அதன் வினைப்படுதல்—சாத்தனான் முடியுமிக் கருமம் என்பது இது வினைமுதற்பாற்படும். அதனின் ஆதல்—வாணிகத்தானாயினான் என்பது, அதனின் கோடல்—காண*த்தாற் கொண்டவரிசி என்பது. இவையுங் கருவிப்பாற்படும். இவையைந்து பொருளும் ஒடுவுருபிற்குஞ் சிறுபான்மை யுரியவாயினும், பெரும்பான்மைபற்றி ஆனுருபிற்கே யுரிய போலக் கூறினார். அதனொடு மயங்கல்—எண்ணொடு விராய வரிசி என்பது. அதனோடு இயைந்த ஒருவினைக் கிளவி —ஆசிரியனொடு வந்த மாணாக்கன் என்பது. வருதற்றொழில் இருவர்க்கு மொத்தலின், ஒருவினைக் கிளவியாயிற்று. அதனோடு இயைந்தவேறு

முன ... படுவதாயன் நோக்கமும் பயனும் நன்றேயாம். கருவியைக் காரகம் ஞாபகம் என்றும் இரண்டாய்ப் பகுப்பார். காரகம் ஒரு தொழிலைச் செய்ய உதவுவது; ஞாபகம் ஒரு பொருளை அறிய உதவுவது.

* காணம்—பொற்காசு.

வினைக் கிளவி—மலையொடு பொருத மால்யானை என்பது. பொருதல் யானைக்கல்ல தின்மையின் வேறுவினைக் கிளவியாயிற்று; அதனோடு இயைந்த ஒப்பல் ஒப்புரை—பொன்னோ டிரும்பனையர் நின்னொடு பிறரே• என்பது. ஒப்பல்லதனை யொப்பாகக் கூறலின் ஒப்பலொப்புரை யாயிற்று. இம் மூன்றற்கும் உடனிகழ்தல் பொது வென்பதூஉம் அவை ஒடுவெனுருபிற்கே யுரிய வென்பதூஉ முணர்த்திய, அதனோடியைதல் மூன்றற்குங் கூறினர். அதனொடு மயங்கற்கும் ஈதொக்கும். எல்லாப் பொருட்கண்ணும் அது வென்றது உருபேற்கும் பெயர்ப் பொருளை. 'அதற்கு வினையுடைமையின்' (சொல்-எசு) என்ப தற்கும் ஈதொக்கும். இன்னானேது என்பது முயற்சியிற் பிறத் தலா னொலி நிலையாது என்பது. அதனினாதலெனக் காரக ஏது முற்கூறப்பட்டமையான், இது ஞாபக ஏதுவாம். இப் பொருள் ஆனுருபிற்கும் இன்னுருபிற்கு முரித்தெனபது விளக்கிய ஏது என்னாது இன்னானேது என்றார். இன்னானென்பது உம்மைத் தொகை. அவற்றதேதுப் பொருண்மை; எ - று.

என வென்பதனை மாற்றி ஏது வென்பதன் பின் கொடுத்து, ஈங்கு வரூஉ மன்ன பிறவுமென வியைக்க. ஈங்ஙனமென்று பாட மோதுவாரு முளர்.

அதனினியற லென்பதற்குத் தச்சன் செய்த சிறுமாவையமென் றும், இன்னானென்பதற்குக் கண்ணாற் கொத்தை காலான் முடவனென் றும், உதாரணங்காட்டினரால் உரையாசிரியரெனின் :—அற்றன்று; தச்சன் செய்த சிறுமா வையமென்பது 'வினைமுதல் கருவி யனை முதற்று' (சொல் - எக) என்புழி யடங்குதலான் ஈண்டும் பாற்படுக்க வேண்டாமையானும், சினைவிகாரத்தை முதன்மேலேற்றிக் கூறும் பொருண்மை இன்னானென்பதனாற் பெறப்படாமையானும், அது போலி யுரை யென்க.

ஒடுவும் ஆனும் இரண்டு வேற்றுமை யாகற்பால வெனின் :—அற் றன்று; வேற்றுமை மயக்கமாவது ஒரு வேற்றுமையது ஒரு பொருட் கண்ணாக, சில பொருட் கண்ணாக ஏனை வேற்றுமையுஞ் சேறலன்றே; அவ்வா றன்றிச் சிறிதொழித்து எல்லாப் பொருட்கண்ணும் இரண் டுருபுஞ் சேறலானும், வட நூலுள் பொருள் வேற்றுமை யல்லது உருபு வேற்றுமையான் ஒரு வேற்றுமையாக வோதப்படாமையானும், ஈண் டெல்லா வாசிரியரும் ஒரு வேற்றுமையாகவே யோதினாரென்க. வட நூலொடு மாறுகொள்ளாமைக் கூறல் ஆசிரியர்க்கு மேற்கோளாயின், விளிவேற்றுமையை எழுவாய் வேற்றுமைக்கண் அடக்கற்பாலராவர், அவ்வா றடக்கிலரெனின்—அற்றன்று; விளிவேற்றுமையை எழுவாய் வேற்றுமைக்கண் அடக்கல் ஆண்டு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததன்று;

'எழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை
வேறெனை விளம்பான் பெயரது விகாரமென்
றோதிய புலவனு முளனொரு வகையா
னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்'

என்பவாகலின், ஐந்திர நூலார் விளிவேற்றுமையை எட்டாம்வேற்றுமையாக நேர்ந்தாரென்பது பெறப்படும்; ஆசிரியர் அவர் மதம்பற்றிக் கூறினாராகலின் அதனோடு மாறுகொள்ளாதென்பது. இக் கருத்து விளக்கியவன்றே, பாயிரத்துள் 'ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்' எனக் கூறிற்றென்க.

அன்னபிறவு மென்றதனால், கண்ணுற்கொத்தை, தூங்கு கையானோங்கு நடைய (புறம்-௨௨), மதியோடொக்குமுகம், குலொடு கழுதை பாரஞ் சுமந்தது என்பன போல்வன கொள்க. (௧௨)

௪. நான்காம் வேற்றுமை

'கு' உருபின் பொருள்

௭௫. நான்கா குவதே
குவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
எப்பொரு ளாயினுங் கொள்ளும் அதுவே.

(இ - ள்.) மேல் கு எனப் பெயர்கொடுத்தோதப்பட்ட வேற்றுமைச்சொல் நான்காவதாம். அது யாதானுமொரு பொருளாயினும் அதனை யேற்று நிற்கும்; எ - று.

எ - டு. அந்தணற் காவைக் கொடுத்தான் எனவரும்.

மாணுக்கற்கு நூற்பொருளுரைத்தான் எனக் கொடைப் பொருளவாகிய சொல்லானன்றிப் பிறவாய்பாட்டாற்கூறப்படுவனவும், மாணுக்கற்கு அறிவுகொடுத்தானெனக் கொடுப்பான் பொருளாய்க் கொள்வான்கட் செல்லாது ஆண்டுத் தோன்றும் பொருளுமெல்லா மடங்குதற்கு 'எப்பொருளாயினும்' என்றார்.

பிறபொருளு முளவாயினும், கோடற்பொருள் சிறந்தமையின், எப்பொருளாயினுங் கொள்ளு மென்றார். (௧௪)

அப் பொருளின் பாகுபாடுகள்

௭௬. அதற்குவினை யுடைமையின் அதற்குடம் படுதலின்
அதற்குப்படு பொருளின் அதுவாகு கிளவியின்
அதற்கியாப் புடைமையின் அதன்பொருட் டாதலின்
நட்பின் பகையின் காதலின் சிறப்பினென்று
அப்பொருட் கிளவியும் அதன்பால என்மனார்.

(இ - ள்.) அதற்கு வினையுடைமை - கரும்பிற்கு வேலி என்பது. வினை - ஈண்டுபகாரம். அதற்குடம்படுதல் - சாத்தற்கு மகளுடம்பட்டார் என்பது. சான்றோர் கொலைக்குடம்பட்டார் என்பதுமது. அதற்குப் படுபொருளாவது பொதுவாகிய பொருளைப் பகுக்குங்கால் ஒரு பங்கிற்படும் பொருள்; அது சாத்தற்குக் கூறு கொற்றன் என்பது. அதுவாகு கிளவி-

கடிசூத்திரத்திற்குப்* பொன் என்பது, பொன் கடிசூத்திரமாகத் திரியுமாகலின் அதுவாகு கிளவி யென்றார். கிளவி - பொருள். அதற்கு யாப்புடைமை - கைக்கு யாப்புடையது கடகம் என்பது. அதற்பொருட்டாதல் - கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும் என்பது. நட்பு - அவற்கு நட்டான், அவற்குத் தமன் என்பன. பகை - அவற்குப் பகை, அவற்கு மாற்றான் என்பன. காதல் - நட்டார்க்குக் காதலன், புதல்வற் கன்புறும் என்பன. சிறப்பு - வடுகாசர்க்குச் சிறந்தார் சோழியவரசர், கற்பார்க்குச் சிறந்தது செவி என்பன.

அப்பொருளென்றது அன்னபொருளை; இவ்வாடையு மந்நூலானியன்ற தென்றதுபோல. எனவே, அன்னபிறவு மென்றவாறும்.

அப்பொருட்கிளவியு மென்றதனால், பிணிக்கு மருந்து, நட்டார்க்குத் தோற்கும், அவற்குத் தக்காளிவள், உற்றார்க் குரியர் பொற்றொடி மகளிர் என்பன போல்வன வெல்லாங் கொள்க. (௭௬)

௬. ஐந்தாம் வேற்றுமை

'இன்' உருபின் பொருள்

௭௭. ஐந்தா குவதே
இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
இதனின் இற்றிது வென்னு மதுவே.

(இ - ள்.) மேல் இன்னெனப் பெயர்கொடுத் தோதப்பட்ட வேற்றுமைச்சொல் ஐந்தாவதாம். அஃது இப்பொருளி னித்தன்மைத்து இப்பொருளென்னும் பொருண்மையை உணர்த்தும்; எ - று.

ஐந்தாவது நான்கு பொருண்மையுடைத்து; பொருவும், எல்லையும், நீக்கமும், ஏதுவுமென. அவற்றுட் பொருவு இருவகைப்படும்; உறழ் பொருவும் உவமப் பொருவு மென, ஏதுவும் இருவகைப்படும்; ஞாபக வேதவும், காரக ஏதுவுமென, அவற்றுள் ஞாபகவேதுப் பொருண்மை மேலே கூறப்பட்டது. காரக ஏதுப்பொருண்மை அச்ச மாக்க மென்பன வற்றாற் பெறப்படும். நீக்கப் பொருண்மை நீர்தல் பற்றுவிடுதல் என்பனவற்றால் பெறப்படும். ஏனை யிரண்டும் இதனி னிற்றிது என்பதனாற் கொள்ளப்படும், அவ்விரண்டனையும் அஃதிருமுறையானுணர்த்துமாகலான்† எல்லைப்பொருள் - காவூரின் கிழக்கு; இதனி

---

* கடிசூத்திரம் - அரைஞாண்.

† ஏனை யிரண்டு - பொருவும் எல்லையும். இவை 'இதனின் இற்று இது' என்பதனாற் கொளப்படுதலாவது: இப்பொருளின் இப்பொருள் இத்தகையது (உவமப் பொருவு) அல்லது, இப் பொருளினும் இப் பொருள் இத்தகையது (உறழ் பொருவு) என்னும் வாய்பாட்டால் பொருவுப்பொருளும், இவ்விடத்தின் இவ்விடம் இத்திசையது என்னும் வாய்பாட்டால் எல்லைப்பொருளுங் கூறப்படுதல்.

னாங்கு என வரும். கிழக்கு ஊங்கு என்பன, வினைக்குறிப் பல்ல வேனும் இற்றென்னும் பொருள்பட நிற்றலின், இற்றென்றலேயாம். பொருஉப் பொருட்குதாரணம் முன்னர்ப் பெறப்படும். (௧௬)

அப் பொருளின் பாகுபாடுகள்

௧௭. வண்ணம் வடிவே யளவே சுவையே
தண்மை வெம்மை அச்சம் என்று
நன்மை தீமை சிறுமை பெருமை
வன்மை மென்மை கடுமை யென்று
முதுமை யிளமை சிறத்த லிழித்தல்
புதுமை பழமை ஆக்க மென்று
இன்மை யுடைமை நாற்றந் தீர்தல்
பன்மை சின்மை பற்று விடுதலென்று
அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார்.

(இ - ள்.) வண்ணமுதலாகப் பற்றுவிடுதலீறுகச் சொல்லப்பட்டனவும் அவைபோல்வன பிறவும் ஐந்தாம் வேற்றுமைத் திறத்தனவாம்; எ - று.

வண்ணம் வெண்மை கருமை முதலாயின. வடிவு வட்டஞ் சதுர முதலாயின. அளவு நெடுமை குறுமை முதலாயின. சுவை கைப்புப் புளிப்பு முதலாயின. நாற்றம் நறுநாற்றந் தீநாற்ற முதலாயின.

எ - டு. காக்கையிற்கரிது களம்பழம், இதனின் வட்டமிது, இதனி னெடிதிது, இதனிற் றீவிதிது, இதனிற் றண்ணிதிது, இதனின் வெய்திது, இதனி னன்றிது, இதனிற் றீதிது, இதனிற் சிறிதிது, இதனிற் பெரிதிது, இதனின் வலிதிது, இதனின் மெலிதிது, இதனிற் கடிதிது, இதனின் முதிதிது, இதனி னிளைதிது, இதனிற் சிறந்ததிது, இதனி னிழிந்ததிது, இதனிற் புதிதிது, இதனிற் பழைதிது, இவனி னிலனிவன், இவனி னுடையனிவன் இதனி னாறுமிது, இதனிற் பலவிவை, இதனிற் சிலவிவை எனவும்; அச்சம் கள்ளரி னஞ்சும் எனவும், ஆக்கம் - வாணிகத்தி னாயினான் எனவும், தீர்தல்-ஊரிற் றீர்ந்தான் எனவும், பற்றுவிடுதல் - காமத்திற் பற்றுவிட்டான் எனவும் வரும்.

அச்சமுதலிய நான்கு† மொழித்து ஒழிந்த இருபத்து நான்கும் ஒத்த பண்பு வேறுபாடுபற்றிப் பொருஉப்பொருள் விரித்தவாறு.

அன்னபிறவுமென்றதனால், அவனி னளியனிவன், அதனிற் சேய்த்திது, இகழ்ச்சியிற் கெட்டான், மகிழ்ச்சியின் மைந்துற்றான் என்பன போல்வன கொள்க.

---

* தீவிது - தித்திப்பு.

† அச்சம் முதலிய நான்கு - அச்சம் ஆக்கம் தீர்தல் பற்றுவிடுதல் என்பன: இவற்றுள் முன்னிரண்டும் ஏது; பின்னிரண்டும் நீக்கம்.

பல வாய்பாட்டோடு வழக்கின்கட் பயின்று வருதலுடைமையாற் பொருட்பொருள் இதற்குச் சிறப்புடைத்தாகலின், பெரும்பான்மையும் அதனையே விரித்தார். (கஎ)

எ. ஆறும் வேற்றுமை

'அது' உருபின் பொருள்

எசு. ஆறு குவதே
அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
தன்னினும் பிறிதினும் இதனது இதுவெனும்
அன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே.

(இ - ள்.) அதுவெனப் பெயர்கொடுத் தோதப்பட்ட வேற்றுமைச்சொல் ஆறுவதாம் அது உடையதாய் நிற்குந் தன்னானும் பிறிதொன்றானும் இதனதிதுவென்பதுபட நிற்குங் கிளவியிற் றோன்றுங் கிழமையைப் பொருளாக வுடைத்து; எ - று.

எனவே, ஆறுவது கிழமைப் பொருட்டென்றும், அக்கிழமை தன்னான் வந்த தற்கிழமையும் பிறிதான் வந்த பிறிதின்கிழமையுமென இரண்டென்றுங் கூறியவாறாம்.

தன்னென்றது தன்னோடொற்றுமையுடைய பொருளை, பிறிதென்றது தன்னின் வேறாகிய பொருளை.

அஃதேல், தன்னினும் பிறிதினுமாகிய கிழமைத்தென்னாது இதனதிது வெனு மன்ன கிளவிக் கிழமைத்தென்ற தென்னையெனின் :— பொருட்கிழமையும், பண்புக்கிழமையும், தொழிற்கிழமையும் அவை போல்வனவுமெனக் கிழமைதாம் பல, அவற்றுளொன்று சுட்டாது இதனதிதுவென்னுஞ் சொல்லாற் றோன்றும் கிழமைமாத்திரம் சுட்டுமென்றற்கு 'இதனதிது வெனுமன்ன கிளவிக் கிழமைத்து' என்றார்.

இதனவிவையென்னும் பன்மை யுருபுத் தொடரு மடங்குதற்கு அன்ன கிளவியென்றார்.

ஒன்று பல குழீஇய தற்கிழமையும், வேறு பல குழீஇய தற்கிழமையும் ஒன்றியற்கிழமையும், உறுப்பின் கிழமையும், மெய்திரிந்தாய தற்கிழமையுமெனத் தற்கிழமை ஐந்து வகைப்படும்.*

பொருளின் கிழமையும், நிலத்தின் கிழமையும், காலத்தின் கிழமையுமெனப் பிறிதின்கிழமை மூவகைப்படும். அவற்றிற்கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும். (கஅ)

---

* நன்னூலார் ஒன்றுபல குழீஇய தற்கிழமையை ஒன்றன் கூட்டம் என்றும், வேறு பல குழீஇய தற்கிழமையைப் பலவின் ஈட்டம் என்றும், ஒன்றியற் கிழமையைப்பண்பு என்றும், மெய்திரிந்தாய தற்கிழமையைத் திரிபினாக்கம் என்றும் கூறுவர். நச்சினார்க்கினியர் இங்குக் கூறிய ஐந்து தற்கிழமையுள் அடங்காதன, கபிலரது அகவல் என்னும் செய்யுட்கிழமையும், எனது உயிர் என்னும் ஒன்றிய தற்கிழமையுமாகும்.

அப் பொருளின் பாகுபாடுகள்

௭௦. இயற்கையின் உடைமையின் முறைமையின் [கிழமையின்
செயற்கையின் முதுமையின் வினையி னென்று
கருவியின் துணையின் கலத்தின் முதலின்
ஒருவழி யுறுப்பின் குழுவி னென்று
தெரிந்துமொழிச் செய்தியின் நிலையின் வாழ்ச்சியின்
திரிந்துவேறு படூஉம் பிறவும் அன்ன
கூறிய மருங்கில் தோன்றுங் கிளவி
ஆறன் பால என்மனார் புலவர்.*

(இ - ள்.) இயற்கை முதலாக வாழ்ச்சி யீறுகச் சொல்லப் பட்டனவும் திரிந்து வேறுபடூஉ மன்ன பிறவுமாகிய மேற்கூறப் பட்ட கிழமைப்பொருட்கண் தோன்றுஞ் சொல்லெல்லாம் ஆறும் வேற்றுமைத் திறத்தனவென்று சொல்லுவர் புலவர்; எ - று.

திரிந்து வேறுபடூஉ மன்ன பிறவுமென்றாரேனும் திரிந்து வேறு படுதல் அன்ன பிறவுமென்றதனால் தழுவப்படுவனவற்றுள் ஒருசாரன வற்றிற்கே கொள்க.

உ - ம்: எள்ளது குப்பை, படையது குழாம் என்பன குழூஉக் கிழமை. அவை முறையானே ஒன்று பல குழீஇயதும் வேறு பல குழீஇ யதுமாம். சாத்தன தியற்கை, நிலத்ததகலம் என்பன இயற்கைக்கிழமை. சாத்தனது நிலைமை, சாத்தன தில்லாமை† என்பன நிலைக்கிழமை. இவை யொன்றியற்கிழமை‡ யானையதுகோடு, புலியதுகிர் என்பன உறுப்பின்கிழமை உறுப்பாவது பொருளின் ஏகதேச மென்பு தறிவித் தற்கு ஒருவழி யுறுப்பென்றார். சாத்தனது செயற்கை, சாத்தனது கற் றறிவு என்பன செயற்கைக்கிழமை. அரசனது முதுமை, அரசனது முதிர்வு என்பன முதுமைக்கிழமை. முதுமை யென்பது பிறிதோர் காரணம் பற்றாது காலம் பற்றி ஒருதலையாக அப் பொருட்கட் டோன் றும் பருவமாகலின் செயற்கையு ளடக்காது வேறு கூறினார். சாத்த னது தொழில், சாத்தனது செலவு என்பன வினைக்கிழமை. இவை மெய்திரிந்தாய தற்கிழமை சாத்தனது உடைமை, சாத்தனது தோட்டம் என்பன உடைமைக்கிழமை மறியது தாய், மறியது தந்தை என்பன முறைமைக்கிழமை. இசையது கருவி, வனைகலத்தது திகிரி

* இந் நூற்பாவிற் கூறப்பட்டுள்ள கிழமைகளுள், இயற்கை, செயற்கை, முதுமை, வினை, உறுப்பு, குழு, நிலை, திரிந்து வேறுபடுவது என்பன தற்கிழமை; உடைமை, முறைமை, கிழமை, கருவி, துணை, வாழ்ச்சி என்பன பிறிதின்கிழமை; தெரிந்துமொழிச்செய்தி என்பது, பொதுக்கிழமை.

† சாத்தனது இல்லறம்; [தெய்வச்சிலையார்]

‡ ஒன்றியற்கிழமை - பண்புத்தற்கிழமை. இது குணப்பண்பு, தொழிற்பண்பு என இருவகைப்படும்.

என்பன கருவிக்கிழமை. அவனது துணை, அவனதிணங்கு என்பன துணைக்கிழமை. நிலத்ததொற்றிக்கலம்,* சாத்தனது விலைத்தீட்டு என்பன கலக்கிழமை. ஒற்றியது முதல், ஒற்றியது பொருள் என்பன முதற்கிழமை. கபிலரது பாட்டு, பரணரது பாட்டியல் என்பன செய்யுட்கிழமை. தெரிந்து மொழியாற் செய்யப்படுதலின் தெரிந்துமொழிச் செய்தியாயின. இவை பொருட்பிறிதின்கிழமை. முருகனது குறிஞ்சி நிலம், வெள்ளியதாட்சி என்பன கிழமைக்கிழமை. காட்டதியானை, யானையது காடு என்பன வாழ்ச்சிக்கிழமை. அவற்றுள் முருகனது குறிஞ்சிநிலம், யானையது காடு என்பன நிலப்பிறிதின்கிழமை. காட்டதியானை என்பது பொருட்பிறிதின்கிழமை. ஏனையது காலப்பிறிதின்கிழமை.

திரிந்து வேறுபடூஉ மன்ன பிறவு மென்றதனால், எட்சாந்து கோட்டு நூறு சாத்தனதொப்பு தொகையதுவிரி, பொருளது கேடு, சொல்லது பொருள் என்னுந்தொடக்கத்தன கொள்க. அவற்றுள் எட்சாந்து, கோட்டு நூறு என்பன முதலாயின முழுவதூஉந் திரிதலின், வேறு கூறினர்.

மேற்சொல்லப்பட்ட தற்கிழமை பிறிதின்கிழமையென்பனவற்றை விரித்தவாறு. (கக)

அ. ஏழாம் வேற்றுமை

'கண்' உருபின் பொருள்

அக. ஏழா குவதே
கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைசெய் இடத்†தின் நிலத்தின் காலத்தின்
அனைவகைக் குறிப்பின் தோன்றும் அதுவே.

(இ - ள்.) கண்ணெனப் பெயர்கொடுத் தோதப்பட்ட வேற்றுமைச்சொல் ஏழாவதாம். அது வினைசெய்யா நிற்றலாகிய இடத்தினகண்ணும், நிலமாகிய இடத்தின்கண்ணும் காலமாகிய இடத்தினகண்ணுமென அம் மூவகைக் குறிப்பின்கண்ணுந் தோனறும், எ - று.

எனவே, ஏழாவது இடப்பொருண்மைத் தென்றவாறும்.

குறிப்பின் தோன்றுமது என்றது அவற்றை யிடமாகக் குறித்த வழி அவ் வேற்றுமை தோன்றுமென்றவாறு.

எனவே, இடமாகக் குறிக்கப்படாதவழி அப் பெயர்க்கண் வேற்றுமை தோன்றாதென்பதாம்.

---

* கலம் - ஓலைப்பத்திரம்.

† வினைசெய் இடம் என்றது வினைநிகழ்ச்சியை. ஆகவே, வினைநிகழ்ச்சி வினைநிலம் வினைக்காலம் என இடம் மூன்றும். எ - டு. போரின்கண், போர்க்களத்தின்கண், போர்க்காலத்தின்கண்.

தன்னின முடித்த லென்பதனுன் ஏனை வேற்றுமைச் சொற்களும் அவ்வப்பொருட்கண் குறிப்பில்வழி அவ்வப்பெயர்க்கண் வாராமை கொள்க.

எ - டு: தட்டுப் புடைக்கண் வந்தான், மாடத்தின்கணிருந்தான், கூதிர்க்கண் வந்தான் என வரும். (உ0)

அஉ. கண்கால் புறமகம் உள்ளுழை கீழ்மேல்
பின்சார் அயல்புடை தேவகை* யெனுஅ
முன்னிடை கடைதலை வலமிட மெனுஅ
அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனர்.

(இ - ள்.) கண் முதலாக இடமீருகச் சொல்லப்பட்ட பத்தொன்பது பொருளும் அவைபோல்வன பிறவும் ஏழாவதன் திறத்தன; எ - று.

கண்ணென்னும் பொருளாவது 'கண்ணின்று கூறுதலாற்ரு னவ ஞயின்' (கலி - கூஎ) எனவும், 'கண்ணகன்ஞாலம்' எனவும், கண்ணென்று மிடைச்சொல்லா னுணர்த்தப்படும் இடப்பொருண்மை. தேவகையென்பது திசைக் கூறு. கண்கால் புறமகமுள்ளென்பன முதலாயினவற்றது பொருள் வேற்றுமை வழக்கு நோக்கி யுணர்ந்து கொள்க.

கண்ணின்று சொல்லியானை என்கண்ணின்றிவை சொல்லற்பாலை யல்லை என்றும், ஊர்க்காற்செய்யை ஊர்கட்செய் என்றும், ஊர்ப் புறத்து நின்றமரத்தை ஊர்க்கண்மரம் என்றும், எயிலகத்துப் புக்கானை எயிற்கட்புக்கான் என்றும், இல்லுளிருந்தானை இற்கணிருந்தான் என்றும், அரசனுழை யிருந்தானை அரசன்கணிருந்தான் என்றும், ஆலின் கீழ்க் கிடந்த ஆவை ஆலின்கட் கிடந்தது என்றும், மரத்தின்மேலிருந்த குரங்கை மரத்தின்கணிருந்தது என்றும், ஏர்ப்பின்சென்ருனை ஏர்க்கட் சென்ருன் என்றும், காட்டுச்சாரோடுவதனைக் காட்டின்கணேடும் என்றும், உறையூர்க்கயனின்ற சிராப்பள்ளிக் குன்றை உறையூர்க்கட்குன்று என்றும், எயிற்புடை நின்ருரை எயிற்கண் நின்ருர் என்றும், வடபால் வேங்கடம் தென்பாற் குமரி என்பனவற்றை வடக்கண்வேங்கடம் தெற் கட்குமரி என்றும், புலிமுன்பட்டானைப் புலிக்கட்பட்டான் என்றும், நாலினிடையுங் கடையுந் தலையு நின்ற மங்கலத்தை நூற்கண்மங்கலம் என்றும், கைவலத்துள்ளதனைக் கைக்கணுள்ளது என்றும், தன்னிடத்து நிகழ்வதனைத் தன்கண் நிகழ்வது என்றும் அவ் விடப் பொருள்பற்றி ஏழாம்வேற்றுமை வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

எனுஅவென்பது எண்ணிடைச்சொல்.

கண்முதலாயினவெல்லாம் உருபென்ருரால் உரையாசிரிய ரெனின்:—உருபாயின், ஏழாவதற்குக் கண்ணென்பது உருபாதல் மேலே பெறப்பட்டமையாற் பெயர்த்துங் கண்காலென்றல் கூறியது கூறிற்ரு மாகலானும் ஊர்ப்புறத்திருந்தான், ஊரகத்திருந்தான், கைவலத்துள் ளது கொடுக்கும் எனப் புறம் அகம் வலமென்பனவற்றுவழி அத்துச்

* தே=தேயம், இடம். வகை=கூறு. தேவகை=தேயக்கூறு: இடக்கூறு.

சாரியை கொடுத்து உதாரணங் காட்டினமையானும், அவர்க்கது கருத் தன்றென்க.* உருபல்லவேல், என்னுழை, என்முன் என கிலமொழி உருபிற்கோதிய செய்கை பெற்றவாறென்னையெனின்:—'அதற்பொருட் டாகலின்' (சொல் - எக) எனவும், 'தம்முடைய தண்ணளியுந் தாமும்' எனவும் உருபின் பொருள்பட வரும். பிறமொழி வந்துழியும் கிலமொழி அச் செய்கை பெற்று கிற்றலின், அச் செய்கை உருபுபுணர்ச்சிக்கே யென்னும் யாப்புறவின் றென்க.

அன்னபிறவு மென்றதனால், பொருட்கண் உணர்வு, என்கண் அன் புடையன், மலர்க்கண் நாற்றம், ஆகாயத்துக்கட் பருந்து என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. (உக)

கூ. வேற்றுமையின் தொகைவிரி இயல்பு

அகூ. †வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை
ஈற்றுநின் றியலுந் தொகைவயின் பிரிந்து
பல்லா றுகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கும்
எல்லாச் சொல்லும் உரிய வென்ப.‡

(இ - ள்.) வேற்றுமைத்தொகையை விரிக்குமிடத்து, வேற் றுமையேயன்றி, அன்மொழித்தொகையை விரிப்புழிப் பல்லாற் றுன் அன்மொழிப் பொருளொடு புணர்ந்து வரும் எல்லாச் சொல்லும், விரிக்கப்படும்; எ - று.

உருபுதொகப் பொருள் கிற்றலின், வேற்றுமைத்தொகையை வேற்றுமைப் பொருளென்றார். தொகையை வேற்றுமைப் பொரு ளென்றும் பொருளென்றும் யாண்டுமாள்ப.

அன்மொழித்தொகை பண்புத்தொகை முதலாகிய தொகை இறுதி கின்றியறலின், ஈற்றுநின்றியலுந்தொகை யென்றார்.

தாழ்குழல், பொற்றொடி, மட்காரணம் என்னும் அன்மொழித் தொகைகளை விரிப்புழி, தாழ்குழலையுடையாள், பொற்றொடியை யணிந் தாள், மண்ணாகிய காரணத்தா னியன்றது என வரும் உடைமையும், அணிதலும், இயறலும், கருங்குழற் பேதை, பொற்றொடியரிவை, மட் குடம் என்னும் வேற்றுமைத் தொகைகளை விரிப்புழியும் கருங் குழலை யுடைய பேதை, பொற்றொடியை யணிந்த அரிவை, மண்ணானியன்ற குடம் என வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

---

* 'கண்கால்' முதலியன 'பொருட்டு' 'உடைய' என்பனபோலச் சொல்லுருபு என்பது சேனாவரையர் கருத்து.

† "வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை
ஈற்றுநின் றியலுந் தொகைவயிற் பிரிந்தே"

என ஒரு சூத்திரமாகவும் மற்ற இரண்டடியும் வேறொரு சூத்திரமாகவுங் கொண்டு பொருள் கூறினர் இளம்பூரணர்.

‡ இச் சூத்திரத்துக்குச் சேனாவரையர் முதலாயினார் உரைத்த உரையைச் சிவஞான முனிவர் மறுத்துரைப்பர். தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க.

பொருள் புணர்ந்திசைக்கு மெனவே, இருதொகைக்கண்ணும், ஒருவாய் ரட்டானன்றிப் பொருள் சிதையாம லுணர்த்துதற் கேற்ற வாய்பாடெல்லாவற்றானும் வருமென்பதாம். அவ்வாறாதல் மேற்காட்டப் பட்டனவற்றுள் கண்டுகொள்க.

அன்மொழித் தொகையிற் சொற்பெய்து விரித்தல் யாண்டுப் பெற்றாமெனின்:—அதுவும் அநுவாதமுகத்தான் ஈண்டே பெற்றா மென்க. பெறவே, இரண்டு தொகையும் விரிப்புழி வரும் வேறுபாடு கூறியவாறாம்.

இதனை 'வேற்றுமைத் தொகையே யுவமைத் தொகையே' (சொல்-௪௧௨) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பின் வைக்கவெனின்:—அதுவு முறை யாயினும், இனி வருஞ் சூத்திரங்களான் வேற்றுமைத் தொகை விரி பற்றிய மயக்க முணர்த்துதலான், ஆண்டுப்படு முறைமை யுணர்த்துதல் ஈண்டு மியைபுடைத் தென்க.

உரையாசிரியர் இரண்டு சூத்திரமாக அறுத்து ஆசிரியர் மத விகற் பங்கூறித் தம்மத மிது வென்பது போதர வொன்றாக வுரைப்பாரு முள ரென்றார். இரண்டாய் ஒன்றாயவழிப் பிறிதுரையின்மையின், உரை யாசிரியர் கருத்து இதுவேயாம். (௨௨)

வேற்றுமையியல் முற்றிற்று

௩. வேற்றுமை மயங்கியல்

[வேற்றுமையுருபுகள் தம்முள் மயங்கிப் பொருள் வேறுபாடுகொள்ளும் இயல்புணர்த்துவது.]

௧. வேற்றுமையுருபுகள் மயங்குதல்

சார்பு பொருளில்

௮௪. கருமம் அல்லாச் சார்பென் கிளவிக்கு
உரிமையு முடைத்தே கண்ணென் வேற்றுமை.

மேற்கூறப்பட்ட வேற்றுமை தம்முள் மயங்குமாறுணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டார். அம்மயக்கம் இருவகைப்படும்; பொருள் மயக்கமும், உருபு மயக்கமுமெனை. பொருள் மயக்கமாவது தன் பொருளில் தீராது பிறிதொன்றன் பொருட்கண் சேறல். உருபுமயக்கமாவது தன் பொருளிற்றீர்ந்து சேறல். 'யாதன் உருபிற் கூறிற் றாயினும்' (சொல் - ௧௦௪) என்பதனான் உருபு மயக்கமுணர்த்தினார்; அல்லனவற்றானெல்லாம் பொருண் மயக்கமுணர்த்தினார். இவ்விருவகை மயக்கமுமுணர்த்துதலான், இவ்வோத்து வேற்றுமை மயங்கியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மயக்கமேயன்றி வேற்றுமைக்கோதிய இலக்கணத்திற் பிறழ்ந்து வழீஇயமைவனவும் பிறவும் இயைபுடையன ஈண்டுணர்த்துதலான், இக்குறி பன்மை நோக்கிச் சென்ற குறியெனவுணர்க

(இ - ள்) இரண்டாவதற்கோதப்பட்ட சார்பு பொருண்மை கருமச் சார்புங் கருமமல்லாச் சார்புமென இரண்டு வகைப்படும். அவற்றுள், கருமச் சார்பு தூணைச் சார்ந்தான் என ஒன்றனை யொன்று மெய்யுறுதலாம். கருமமல்லாச் சார்பு மெய்யுறுதலின்றி அரசரைச் சார்ந்தான் என வருவதாம். கருமமல்லாத சார்பு பொருண்மைக்கு உரித்தாய் வருதலுமுடைத்து ஏழாவது எ - று.

எ - டு: அரசர்கட் சார்ந்தான் என வரும்.

தருமமாவது ஈண்டு மெய்யுறுதலாயின், அரசர்கட் சார்ந்தான் என்புழி உறுதலின்மையிற் சார்பாமாறென்னை யெனின்:—தூண்பற்றாக ஒரு சாத்தன் சார்ந்தாற்போல அரசர் பற்றாக அச் சார்ந்தானொழுகுதலின் சார்பாயிற்றென்பது.

உம்மை எதிர்மறை.

தூணின்கட் சார்ந்தான் எனக் கருமச்சார்பின்கண் ஏழாவது சென்றாற் படுமிழுக்கென்னையெனின்:— அன்னதோர் வழக்கின்மையே பிறிதில்லை யென்க. இக்காலத்து அவ்வாறு வழங்குபவாலெனின்:— கருமமல்லாச் சார்பின்கண் வருமுருபைச் சார்பென்னும் ஒப்புமையாற் கருமச்சார்பின்கண்ணுங் கொடுத்து உலகத்தார் இடைத்தெரிவின்றி*

---

*இடைத்தெரிவின்றி வழங்குதல் - இன்னவிடத்து இன்னவுருபு வருமென்று இடந்தெரியாது வழங்குதல்.

வழங்குகின்ற ரெனவேபடும்; ஆசிரியர் கருமமல்லாச் சார்பென் கிளவியென விதந்து கூறினமையா னென்பது. (க)

சினைப் பெயரில்

அரு. சினைநிலைக் கிளவிக்கு ஐயுங் கண்ணும்
வினைநிலை யொக்கும் என்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) சினைமேல் நிற்குஞ் சொல்லிற்கு இரண்டாவதும் ஏழாவதும் வினைநிலைக்கண் ஒக்குமென்று சொல்லுவர் புலவர்; எ - று.

எ - டு: கோட்டைக் குறைத்தான், கோட்டின்கட் குறைத்தான் என வரும்.

வினைக்குறிப்பை நீக்குதற்கு வினையென்றார்.

வினைநிலையொக்கு மென்றாரேனும், புகழ்தல் பழித்த லென்னுந் தொடக்கத்தன வொழித்து மயங்குதற்கேற்கும் அறுத்தல் குறைத்தன் முதலாயின வினையே கொள்ளப்படும்.

இரண்டாவதன் பொருட்கண் ஏழாவது சென்றதாயினும், சிறுவர விற்றன்றி இரண்டாவதுபோல ஏழாவது வழக்கின்கட் பயின்று வருத லின், ஒக்குமென்றார்; அது காரணத்தால், கருமமல்லாச் சார்ச்சிக்கும் சினைக்கிளவிக்கும் ஏழாவது உரிமையுடைத்தென உடன்கூறாது, வேறு கூறினா ரென்பது. (உ)

கன்றல் செல்லல் பொருளில்

அசு. கன்றலுஞ் செலவும் ஒன்றுமார் வினையே.

(இ - ள்.) கன்றல்பொருண்மேல் வருஞ் சொல்லும் செலவு பொருண்மேல் வருஞ் சொல்லும் இரண்டாவதற்கும் ஏழாவ தற்கும் ஒரு தொழில்; எ - று.

எ - டு: சூதினைக்கன்றினான், சூதின்கட்கன்றினன்; நெறியைச் சென்றான், நெறிக்கட்சென்றான் என வரும்.

பொருள்பற்றி யோதினமையால், சூதினையிவறினான், சூதின்க ணிவறினான்: நெறியை நடந்தான், நெறிக்கணடந்தான் என வருவனவுங் கொள்க.

இரண்டாவதற்கு இப்பொருள் மேலே கூறப்பட்டமையால், கன் றல் செலவென்னும் பொருட்கு ஏழாவது புரித்தென்றோத° அமையு மெனின், அங்ஙனமோதின் ஏழாவதன் வரவு சிறுபான்மை யென்பது படும்; ஆகலின் உடனோதினாரென்பது.

சினைநிலைக்கிளவி நிலைமொழிவரையறையாகலானும், இது வரு மொழிவரையறையாகலானும், வேறு கூறினா ரென்பது. (ங)

முதற் பெயர் சினைப் பெயர்களில்

அஎ. முதற்சினைக் கிளவிக்கு அதுவென் வேற்றுமை
முதற்கண் வரினே சினைக்கை வருமே.

(இ - ள்.) முதற் சொல்லோடு தொடர்ந்த சினைச்சொல் லிற்கு ஆறும் வேற்றுமை முதற்கண் வருமாயின், சினைச்சொல் லின்கண் இரண்டாம் வேற்றுமையே வரும்; எ - று.

எ - டு: யானையது கோட்டைக் குறைத்தான் என வரும்.

'சினைநிலைக் கிளவிக் கையுங் கண்ணும்' (சொல்-௮௪) என்றதனான் முதற்சினைக் கிளவிக்கும் இரண்டு வேற்றுமையு மெய்துவதனை நியமித்த வாறு.* இது வருஞ் சூத்திரத்திற்கு மொக்கும். (௪)

௮௫. முதல்முன் ஐவரின் கண்ணென் வேற்றுமை
சினைமுன் வருதல் தெள்ளி தென்ப.

(இ - ள்.) அம் முதற்சினைக் கிளவிக்கண், முதற்சொல் முன் ஐகார வேற்றுமை வரின், சினைச்சொல்முன் கண்ணென் னும் வேற்றுமை வருதல் தெள்ளிது; எ - று.

எ - டு: யானையைக் கோட்டின்கட் குறைத்தான் என வரும்.

தெள்ளிது என்றதனான், யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான் எனச் சிறுபான்மை ஐகார வேற்றுமையும் வருமென்பதாம்.

சினைக் கிளவிக்கண் மயக்க முணர்த்துகின்ற சூத்திரத்திடைக் 'கன்றலுஞ் செலவும்' என்னுஞ் சூத்திரம் வைத்ததென்னை யெனின்:— ஐயுங் கண்ணுமென்பது அதிகாரத்தான் வரச் சூத்திரஞ் சுருங்குமாக லின், 'சினைநிலைக் கிளவிக்கு' என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பின் அதனை வைத்தா ரென்பது. (௫)

௮௬. முதலுஞ் சினையும் பொருள்வேறு படாஅ
நுவலுங் காலைச் சொற்குறிப் பினவே.

(இ - ள்.) முதலுஞ் சினையும் முதலாயது முதலேயாய்ச் சினையாயது சினையேயாய்த் தம்முள் வேறு பொருளாகா; சொல் லுங்கால், சொல்லுவானது சொல்லுதற் குறிப்பினான் முதலென் றுஞ் சினையென்றும் வழங்கப்படும்; எ - று.

சொற்குறிப்பின வென்றது முதலெனப்பட்டது தானே தன்னைப் பிறிதொன்றற்கு ஏகதேசமாகக் குறித்தவழிச் சினையுமாம்; சினையெனப் பட்டது தானே தன்கண் ஏகதேசத்தை நோக்கி முதலெனக் குறித்த வழி முதலுமாம் எ - று.

கோட்டது நுனியைக் குறைத்தான், கோட்டை நுனிக்கட் குறைத் தான், கோட்டை நுனியைக் குறைத்தான் என முதற்கோதப்பட்ட உருபு சினைக்கண்ணும் வந்ததாலென்று ஐயுற்றார்க்கு, கருத்து வகை யாற் கோட்டென்பது ஆண்டு முதலாய் நிற்றலின், முதலிற்கு ஓதிய உருபே முதற்கண் வந்ததென், ஐய மகற்றியவாறு. (௬)

*இங்கு ஐதான் வருமென்பது. [இரண்டு வேற்றுமைகள் வர இருக்க ஒன்றனை நியமித்தல்.]

பிண்டப் பெயரில்

௯0. பிண்டப் பெயரும் ஆயியல் திரியா
பண்டியல் மருங்கின் மரீஇய மரபே.

(இ - ள்.) பிண்டத்தை யுணர்த்தும் பெயரும் முதற்சினைப் பெயரியல்பிற் றிரியா; அவ்வாறு அவற்றை முதலுஞ் சினையுமாக வழங்குதல் மேற்றொட்டு வழங்கிவாராநின்ற கூற்றான் மருவிய முறை; எ - று.

பிண்டம் பலபொருட்டொகுதி.

ஈண்டு ஆயியல் திரியாவென மாட்டெறிந்தது, முதற்சினைக் கிளவிக்குப் போலப் பிண்டப் பெயர்க்கு முதற்கண் ஆறாவது வரின் சினைக்கு இரண்டாவது வருதலும், முதற்கு இரண்டாவது வரின் சினைக்கு ஏழாவது வருதலும், சிறுபான்மை இரண்டாவது வருதலுமாம்.

எ - டு. குப்பையது தலையைச் சிதறினான், குப்பையைத் தலைக்கட் சிதறினான், குப்பையைத் தலைையைச் சிதறினான் என வரும்.

பிண்டமும் முதலுஞ் சினையுமேயாகலின் வேறு கூறல் வேண்டா எனின் :—குப்பை யென்புழி, தொக்க பல பொருளல்லது அவற்றின் வேறாய் அவற்றானியன்று தானொன்றெனப்படும் பொருளின்மையின், தொல்லாசிரியர் அதனை முதலென்று வேண்டார்; அதனான் வேறு கூறினாரென்பது. படை காடு கா முதலாயினவுமன்ன. (எ)

உயர்பு பொருளில்

௯௧. ஒருவினை யொடுச்சொல் உயர்பின் வழித்தே.

(இ - ள்) அதனோடியைந்த ஒருவினைக் கிளவியென மூன்றாவதற்கோதிய ஒருவினை யொடுச்சொல் உயர்பொருளை யுணர்த்தும் பெயர்வழித் தோன்றும்; எ - று.

எ - டு: அரசனொடிளையர் வந்தார், ஆசிரியனொடு மாணாக்கர் வந்தார் என வரும்.

உயர்பொருட்பெயர்வழி ஒடுக்கொடுக்க எனவே, உயர்பில்வழிச் சாத்தனுங் கொற்றனும் வந்தார் என இருவயநும் எழுவாயாய் நிற்றலு மென்பதாம். நாயொடு நம்பி வந்தான் என இழிபெயர்க்கண்ணும் ஒருவினை யொடுச்சொல் வந்ததா லெனின் : பாகனுமோ சாற்றான் அதற்குயர்புண்டாயி னல்லது அவ்வாறு கூறார்; கூறுவாராயின், அஃது ஒருவினையொடுச்சொ லெனப்படாது, கைப்பொருளொடு வந்தான் என்பதுபோல, அது தனக்குண்டாக வந்தானெனப் பிறிது பொருள் படுவதோரொடு வுருபா மென்க.

இதனை வேற்றுமை போக்கின்கண் 'அதனினியறல்' (சொல். எசு) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பின் வையாது ஈண்டு வைத்த தென்னை யெனின்:—வேற்றுமையது பொருளும் முறையுந் தொகையும் பொது வகையான் அவற்றதிலக்கண முணர்த்தியதல்லது, இன்ன வேற்றுமை இன்ன பொருட்கண் இன்னவாறாமென்னும் விசேட இலக்கணம் அதிகாரம்பட்டின்றாகலான், ஆண்டு வையாது, மூன்றாவது இப்பொருட்

கண் இவ்வாறுமென விசேட இலக்கணம் 'மூன்றனு மைந்தனும்' (சொல் - கூஉ) எனக் கூறுகின்றாராகலின், அதனோடியைய ஈண்டு வைத்தார்; இதுவும் ஒரு பொருள் பற்றி யோதுகின்ற விசேட இலக்கணமாகலானென்பது. (அ)

கூஉ. மூன்றனும் ஐந்தனுந் தோன்றக் கூறிய
ஆக்கமொடு புணர்ந்த ஏதுக் கிளவி
நோக்கோ ரனைய என்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) மூன்றாம் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கண்ணும் விளங்கச் சொல்லப்பட்ட ஆக்கத்தோடு கூடிய ஏதுச்சொல் அவ் வேதுப் பொருண்மையை நோக்கும் நோக்கு ஒரு தன்மைய; எ - று.

எ - டு. வாணிகத்தானாயினான், வாணிகத்தாலாய பொருள் எனவும், வாணிகத்தினாயினான் வாணிகத்தினாய பொருள் எனவும் வரும்.

வாணிகத்தான், வாணிகத்தின் என வுருபொடு தொடர்ந்து நின்ற சொல்லை ஏதுக்கிளவி யென்றார்.

'அதன் வினைப் படுதலதனி னாதல்' (சொல் - எச) என்றும் 'புதுமை பழமை யாக்கம்' (சொல் - எஅ) என்றும் மூன்றாவதற்கும் ஐந்தாவதற்கும் ஏதுப்பொருள் மேற்கூறப்பட்டமையான் இச் சூத்திரம் வேண்டா வெனின்:—அற்றன்று; பிரிநிலையேகார முதலாகிய இடைச்சொல்லும் ஒருசார் வினைச்சொல்லும்* முன்னோதப்பட்டன வேனும், எச்சமாதலொப்புமையான் எச்சவாராய்ச்சிக்கண் அவைதம்மையே,

'பிரிநிலை வினையே பெயரே யொழியிசை
யெதிர்மறை யும்மை யெனவே சொல்லே' (சொல் - சக0)

எனப் பின்னுங் கூறினாற்போல, ஏதுப்பொருண்மை மூன்றாவதற்கும் ஐந்தாவதற்கும் மேற்கூறப்பட்டதாயினும், மயக்கமாதலொப்புமையான் மயக்கவாராய்ச்சிக்கண் ஈண்டுங் கூறினாராகலின், கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமின்றென்பது. இஃது 'அச்சக்கிளவி' (சொல் - க00) என்பதற்குமொக்கும்.

அஃதேல், மயக்கமாவது ஒரு வேற்றுமை பிறிதொன்றன்பொருட்கட் சேறலன்றே; ஏதுவின்கண் வரும் மூன்றாவதும் ஐந்தாவதும் தம் பொருளேபற்றி நிற்றலின் மயங்கின வெனப்படாவெனின்:—நன்று சொன்னாய்; ஏதுப்பொருண்மை தனக்குரியவாற்றான் அவற்றிற்குத் தன் பொருளாயினவாறுபோலப் பிறிதொன்றற் குரியவாற்றாற் பிறிதொன்றன் பொருளாதலுமுடைமையின், அம்முகத்தான் மயங்கின வெனவே படுமென்பது. அல்லதூஉம் ஒரு பொருட்கண் இரண்டுருபு சென்றமையான மயக்கமாயிற்றெனினு மமையும்.

ஆக்கமொடு புணர்ந்த ஏதுக்கிளவி† யெனவே, ஆக்கமொடு புணராது ஞாபகவேதுப் பொருண்மைக்கண் வருவன இன்னும் ஆனும் ஒத்த வரவினவல்ல என்பதாம். ஆண்டைந்தாவது பெருவரவிற்றெனக் கொள்க. (க)

---

*ஒரு சார் வினைச்சொல் - சில பெயரெச்ச வினையெச்சங்கள்.

†ஆக்கமொடு புணர்ந்த ஏது - காரண ஏது.

நோக்கப் பொருளில்

௯௩. இரண்டன் மருங்கின் நோக்கல் நோக்கம்அவ்
இரண்டன் மருங்கின் ஏதுவு மாகும்.

(இ - ள்.) 'நோக்கலி னஞ்சலின்' (சொல்-௭௨) என இரண்டாவதற்கோதிய நோக்கப் பொருண்மை நோக்கிய நோக்கமும் நோக்கல் நோக்கமுமென இரண்டு வகைப்படும். நோக்கிய நோக்கம் கண்ணானோக்குதல். நோக்கல்நோக்கம் மனத்தானொன்றனை நோக்குதல். அந் நோக்கல்நோக்கமாகிய பொருள் மூன்றாவதற்கும் ஐந்தாவதற்குமுரிய ஏதுப் பொருண்மையுமாம்; எ - று.

நோக்கல் நோக்கத்தால் நோக்கப்படும் பொருளை, நோக்கல், நோக்கமென்றார்,

நோக்கல்நோக்க மவ் விரண்டன் மருங்கின் ஏதுவுமாகு மெனவே, அவ்வேதுப் பொருண்மைக்குரிய இரண்டுருபும் அவ் வேதுப் பொருண்மையிற் றீராது இரண்டாவதன் பொருட்கண் வருமென்பதாம். ஓம்படைப்பொருட்கண் வருனவற்றிற்கும் ஈதொக்கும்.

எ - டு. 'வானோக்கி வாழு முலகெல்லாம் மன்னவன்
கோனோக்கி வாழுங் குடி' (குறள் - ௫௪௨)

என்புழி, வானை நோக்கி வாழும், கோலை நோக்கி வாழும் என இரண்டாவது வருதலேயன்றி, வானானோக்கி வாழும், வானினோக்கி வாழும், கோலானோக்கி வாழும், கோலினோக்கி வாழும் என மூன்றாவதும் ஐந்தாவதும் வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

ஏதுவாயினவாறென்னை யெனின்:—உயிருங் குடியும் வானையுங் கோலையு நோக்குவது அவற்றானாய பயன்பற்றி அவற்றைத் தாமின்றியமையாமை யன்றே; அதனை அவ்வாறு பயன்படுவன அவற்றதின்றியமையாமைக்கு ஏதுவாதலு முடையவென்பது. அஃதேல், வானுங் கோலும் ஏதுவாயவழி நோக்கப்படுவன பிறவாவான் செல்லுமெனின்:- அற்றன்று; கண்ணுட் குத்தினான் என்றவழிக் கண்ணே செயப்படு பொருளாதலும் பெறப்பட்டாற்போல, வானானோக்கும், கோலானோக்கும் என்புழியும் அவைதாமே செயப்படு பொருளாதலும் பெறப்பட்டமையால், நோக்கப்படுவன பிறவாவான் செல்லாவென்பது. (௧௦)

உடைமைப் பொருளில்

௯௪. அதுவென் வேற்றுமை உயர்திணைத் தொகைவயின்
அதுவென் உருபுகெடக் குகரம் வருமே.

(இ - ள்.) ஆறும் வேற்றுமைப் பொருண்மேல் வரும் உயர்திணைத் தொகைக்கண் உருபு விரிப்புழி அதுவென்னுமுருபு கெட அதன் பொருட்கண் நான்காமுருபு வரும்; எ - று.

ஈண்டு அதுவெனுருபு கெடுதலாவது அவ்வுருபு ஆண்டு வாராமை.

நம்பி மகன், நங்கை கணவன் என்னுந் தொகைகளை விரிப்புழி நம்பிக்கு மகன், நங்கைக்குக் கணவன் என நான்கனுருபு வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

உயர்திணைத் தொகைவயி னதுவெனுருபு கெடக் குகரம் வருமென்றதனால், ஆறனுருபு அஃறிணைப்பால்தோன்ற நிற்றல் பெற்றாம்.*

உயர்திணைத் தொகைவயின் ஆறனுவதனை விலக்கி நான்காவதே சேறலின். 'இதனதிதுவிற்று' (சொல் - ககO) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறப்படும் பொருளோடு உடன் வையாது இதனை வேறு கூறினர். (கஙு)

தடுமாறு பொருளில்

கூகு. தடுமாறு தொழிற்பெயர்க் கிரண்டு மூன்றுங்
கடிநிலை யிலவே பொருள்வயி னான.

(இ - ள்.) தனக்கே யுரித்தாய் நில்லாது ஒருகால் ஈற்றும் பெயரோடுஞ் சென்று தடுமாறு தொழிலொடு தொடர்ந்த பெயர்க்கு இரண்டாவதும் மூன்றாவதுங் கடியப்படா, அவ் வேற்றுமை தொக அவற்றின் பொருள் நிற்குந் தொகையிடத்து; எ - று.

எ - டு. புலிகொன்ற யானை, புலிகொல் யானை என்புழிப் புலியைக்கொன்ற யானை எனவும், புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை எனவும் இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் மயங்கியவாறு கண்டுகொள்க.

கொன்ற, கோல்லென்பன வினைமுதற் பொருட்குரியவாகப் புலியென்பது செயப்படு பொருளாயவழியல்லது இரண்டாவது வாராமையானும், அச்சொற்கள் செயப்படு பொருட்குரியவாகப் புலி வினைமுதலாயவழியல்லது மூன்றாவது வாராமையானும், இவை ஒருபொருட்கண் வந்தன அன்மையின் மயக்கமாமாறென்னை யெனின்:—ஒரு பொருட்கண் வாராமையின் மயக்கமெனப்படாதாயினும், தடுமாறு தொழிற்றொகைக்கண் இரண்டும் வந்து நிற்றலின் மயக்கப்பாற்படுமென்பது. (கசு)

கூசு. ஈற்றுப்பெயர் முன்னர் மெய்யறி பனுவலின்
வேற்றுமை தெரிப வுணரு மோரே.

(இ - ள்.) தடுமாறு தொழிலொடு புணர்ந்த பெயருள், இறுதிப் பெயர்முன்னர்ப் பொருள் வேறுபாடுணர்த்துஞ் சொல்

---

* கண் சாத்தனது, கண்கள் சாத்தன என்னும் எழுவாய்த் தொடர்களே சாத்தனது கண், சாத்தன கண்கள் என முறைமாறி ஆறாம் வேற்றுமை வடிவு பெற்றமையின் 'அது' 'அ' என்னும் அஃறிணை யுருபுகள் உயர்திணைக்கேலாமைபற்றி அத்திணைக்கண் குவ்வுருபு விரிக்குமாறு கூறப்பட்டது. நம்பி மகன் என்பது நம்பிக்கு மகன் என விரிக்கப்படினும், குவ்வுருபு இருசொற்றொடர்க்கே ஏற்குமெனவும் நம்பிக்கு மகன வந்தான் என்புழிப் பிளவுபட்டிசைத்து வேறு பொருளும் படுதலின் பல சொற்றொடர்க்கு இன்னுருபே ஏற்குமெனவும் அறிந்துகொள்க. 'உடைய' என்னும் உருபோவெனின், அது சொல்லுருபாதலானும் இன்னோசைத்தாகாமையானும் இன்னுருபு போலச் சிறந்ததன்றென்க.

வரின், அச் சொல்லான் அப் பொருள் வேற்றுமை தெரிவர் உணர்வோர்; எ - று.

எ - டு. புலிகொல்யானை யோடாநின்றது, புலிகொல் யானைக் கோடு வந்தன என வரும்.

பிறவாக்கம் போலாது ஈண்டுப் பொருள் வேறுபா டுணர்தல் அல்லது உருபு விரிக்கலாகாமையின், 'மெய்யறி பனுவலின் வேற்றுமை தெரிப' என்றார்.

முன் புலியைக் கொன்ற யானை, பின் பிறிதொன் றனான் இறந்துழி யும் புலிகொல்யானைக்கோடு வந்தன வென்ப; அவ்வழிக் கொன்றது, கொல்லப்பட்டது என்னும் வேறுபாடு குறிப்பானுணரப்படுமென்பார் 'உணருமோர்' என்றார். பிறவுமன்ன. (கசு)

பாதுகாத்தற் பொருளில்

கஎ. ஓம்படைக் கிளவிக் கையும் ஆனும்
தாம்பிரி விலவே தொகைவரு காலை.

(இ - ள்.) ஓம்படைப் பொருண்மைக்கு ஐகாரவுருபும் ஆனுருபும் ஒத்தவுரிமைய, அவ்வேற்றுமை தொக்கவழி; எ-று.

ஓம்படுத்தல் - பாதுகாத்தல்.

புலிபோற்றிவா என்புழி ஓம்படைக்கிளவி இரண்டாவதற்கோதிய காப்பின்கண் அடங்குதலின், புலியைப் போற்றி வாவென ஐகார வுருபும், புலி தவலைப் போற்றி வாராதற்கு ஏதுவாதலுமுடைமையால் புலியாற் போற்றி வாவென ஆனுருபும், ஒத்தவுரிமையவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

புலியேதுவாதலு முடைத்தாயின், "இரண்டன் மருங்கி னோக்க னோக்கமவ் விரண்டாகு மேதுவு மாகும்" எனவமையும் இச் சூத்திரம் வேண்டாவெனின்:—அங்ஙனமோதின் ஓம்படைப் பொருண் மைக்கு ஐகார முருபு மெய்தும்; அதனை விலக்குதற்கு ஐயு மானுந் தாம் பிரிவிலவென வேறு கூறினார். இவை பிரிவிலவெனவே, இன்னுருபு பிரிவுடைத்தாய், புலியிற் போற்றிவாவெனச் சிறுபான்மை வருமென் பதாம்.

இரண்டு வேற்றுமைக்கும் ஓம்படைப் பொருண்மை இச் சூத்தி ரத்தானெய்துவித்தா ரெனினு மமையும்.

தாமென்பது செய்யுட்சுவைபடநின்றது. (கஎ)

வாழ்தற் பொருளில்

கஅ. அறன் மருங்கின் வாழ்ச்சிக் கிழமைக்கு
ஏழும் ஆகும் உறைநிலத் தான.

(இ - ள்.) ஆறாம் வேற்றுமைக்கண் ஓதிய வாழ்ச்சிக்கிழ மைக்கு உறைநிலத்தின்கண் ஏழாவதும் வரும்; எ - று.

காட்டியானை என்பது காட்டதியானையென விரித்தலேயன்றிக் காட்டின்கண் யானையெனச் சிறுபான்மை ஏழாவது விரியினு மமையு மென்றவாறு.

யானைக்காடு, நம்பியூர் என்பன வாழ்ச்சிக்கிழமைப் பொருளவாயினும், ஆண்டேழாவது மயங்காதென்றற்கு 'உறைநிலத்தான' வென்றார். எனவே, உறைநிலப் பெயர் பின்மொழியாய வழியது இம் மயக்கமென்பதாம். (கஅ)

கொடைப்பொருளில்

கூகூ. குத்தொக வரூஉங் கொடையெதிர் கிளவி
அப்பொருள் ஆறற்கு உரித்தும் ஆகும்.

(இ - ள்.) குவ்வென்னு முருபு தொகவருங் கொடையெதிர் கிளவியாகிய தொகையினது கொடையெதிர்தலாகிய அப்பொருண்மை ஆறும் வேற்றுமைக் குரித்துமாம்; எ - று.

நாகர்பலி என்பது நாகர்க்கு நேர்ந்த பலியென விரிதலே யன்றி நாகரது பலியென விரியினுமமையு மென்றவாறு.

கொடையெதிர் கிளவி யென்பதற்குத் தருசொல் வருசொற் குரைத்ததுரைக்க.

கொடையெதிர்தல் கொடையை விரும்பி மேற்கோடல்.

நாகர்க்குக் கொடுத்தலை விரும்பி மேற்கொண்டவழித் திரிபின்றி அவர்க்கஃதுடைமையாதலின், கிழமைப் பொருட்குரிய உருபாற் கூறினுமமையு மென்றவாறு. (கக)

அச்சப்பொருளில்

க00. அச்சக் கிளவிக் கைந்து மிரண்டும்
எச்ச மிலவே பொருள்வயி னான.

(இ - ள்.) அச்சப் பொருண்மைக்கு ஐந்தாம் வேற்றுமையும் இரண்டாம் வேற்றுமையும் ஒத்த கிழமைய, வேற்றுமை தொக அவற்றின் பொருள் நின்றவழி; எ - று.

பழியஞ்சும் என்புழி, பழியினஞ்சும், பழியையஞ்சும் என இரண்டும், ஒத்த கிழமையவாய் நின்றவா றறிக.

அஃதேல், ஒரு பொருட்கண் வரினன்றே மயக்கமாவது; இவை செயப்படு பொருளும் ஏதுவுமாகிய பொருள் வேறுபாடுடையவாகலின் மயக்கமாமாறென்னையெனின்:—அற்றன்று; ஈண்டேதுவாதலே அஞ்சப்படுதலாய் வேறன்றி நிற்றலின், ஒரு பொருட்கண் வந்தனவேயாம்; அதனான் மயக்கமாமென்பது. (கஎ)

வேற்றுமை மயக்கத்திற்கு வழக்கு முதன்மை

க0க. அன்ன பிறவுந் தொன்னெறி பிழையாது
உருபினும் பொருளினும் மெய்தடு மாறி
இருவயின் நிலையும் வேற்றுமை யெல்லாம்
திரிபிட னிலவே தெரியு மோர்க்கே.

(இ - ள்.) மேல் மயக்கங் கூறப்பட்ட வேற்றுமையேயன்றி, அவை போல்வன பிறவும், தொன்றுதொட்டு வரும் வழக்கிற் பிழையாது, உருபானும் பொருளானும் ஒன்றன் நிலைக்களத்து ஒன்று சென்று, பிறிதொன்றன் பொருளுந் தன் பொருளு மாகிய ஈரிடத்தும் நிலைபெறும் வேற்றுமையெல்லாந் திரிபுடைய வல்ல தெரிந்துணர்வோர்க்கு; எ - று.

பொதுவகையான் இருவயினிலையு மென்றாரேனும், வழிபோயினு ரெல்லாங் கூறை கோட்பட்டார் என்றவழிக் கூறை கோட்படுதல் கடவுளரை யொழித்து ஏனையோர்க்கே யாயினவாறு போல ஏதுப் பொருட்கண் வரும் மூன்றாவதும் ஐந்தாவதும் ஒரு பொருளேபற்றி நிற்றலின் இருவயினிலையற்கேலாமையான், அவற்றை யொழித்து அஃதேனையவற்றிற்கேயாம். என்னை? ஏனைய தன் பொருளிற் றீராது பிறிதொன்றன் பொருட்கட் சேறலுடைமையான் இருவயினிலையற் கேற்றவா றறிக.

அன்ன பிறவாவன—நோயினீங்கினான் நோயை நீங்கினான் எனவும், சாத்தனை வெகுண்டான் சாத்தனொடு வெகுண்டான் எனவும், முறையாற் குத்துங்குத்து முறையிற் குத்துங்குத்து எனவும், கடலொடு காடொட்டாது கடலைக் காடொட்டாது எனவும் வருவனவும் பிறவு மாம்.

இக்காலத்துச் சிதைந்து வழங்கும் மயக்கமு முண்மையால், தொன்னெறி பிழையாதன ஆராய்ந் துணரப்படுமென்பார் 'தெரியுமோர்க்கு' என்றார். (கஅ)

உ. அவ் வுருபுகளின் இயல்புகள்

உருபு தொடர்ந்தடுக்கி வருதல்

க0உ. உருபுதொடர்ந் தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி
ஒருசொன் னடைய பொருள்சென் மருங்கே.

(இ - ள்.) பலவுருபுந் தம்முட்டொடர்ந் தடுக்கிவந்த வேற்றுமைச் சொற்களெல்லாம் முடிக்குஞ் சொல்லொன்றனான் முற்றுப் பெற்று நடக்கும், அவ் வொன்றனாற் பொருள் செல்லுமிடத்து; எ - று.

ஈண்டு வேற்றுமைக் கிளவியென்றது வேற்றுமை யுருபை யிறுதி யாகவுடைய சொல்லை.

எ - டு: 'என்னொடு நின்னொடுஞ் சூழாது' எனவும்,
'அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கு மாதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்' (குறள்-௫௪௩)
எனவும் வரும்.

சாத்தன்றாயைக் காதலன், நாய் தேவனுயிற்று என்புழி, தாயை, தேவன் என்பன, காதலன் ஆயிற்றென்னும் பயனிலைக்கு அடையாய் இடைநின்றாற் போல, கோட்டை நுனிக்கட் குறைத்தான், தினையிற் கிளியைக் கடியும் என்புழி, நுனிக்கண், கிளியை யென்பன, குறைத்தான், கடியுமென்னும் முடிக்குஞ் சொல்லிற்கு அடையாய் இடைநின்ற

வாகலான், அவையடுக் கன்மையின், அவை யுதாரணமாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன் றென்க.

குழையைச் சாத்தனது கள்ளரின் என இவ்வாறு தொடராது வருவனவற்றை நீக்குதற்கு உருபு தொடர்ந்தடுக்கியவென்றும், நீ தந்த சோற்றையுங் கூறையையுமுண்டுடுத்திருந்தேம் என இன்னோரன்னுழி ஒரு சொல்லாற் பொருள் செல்லாமையின் அவற்றை நீக்குதற்குப் பொருள்சென் மருங்கென்றுங் கூறினார். பிறவுமன்ன. (கசு)

உருபு விரிந்து நிற்குமிடம்

க0௩. **இறுதியும் இடையும் எல்லா வுருபும்**
நெறிபடு பொருள்வயின் நிலவுதல் வரையார்.*

(இ - ள்.) வேற்றுமைத்தொடரிறுதிக்கண்ணும் அதனிடை நிலத்தும் ஆறுருபுந் தத்தமக்கோதிய பொருட்கண் நிற்றலை வரையார்; எ - று.

எ - டு: கடந்தான் நிலத்தை, வந்தான் சாத்தனொடு, கொடுத்தான் சாத்தற்கு, வலியன் சாத்தனின், இருந்தான் குன்றத்துக்கண் எனவும்; நிலத்தைக் கடந்தான், சாத்தனொடு வந்தான், சாத்தற்குக் கொடுத்தான், சாத்தனின் வலியன், சாத்தனதாடை, குன்றத்துக் கணிருந்தான் எனவும் வரும்.

நெறிபடு பொருள்வயின் நிலவுதல் வரையா ரெனவே, அப் பொருளுணர்த்தாக்கால் நிலவுதல் வரையப்படு மென்பதாம். அங்ஙனம் வரையப்படுவன யாவையெனின் :—ஆறாவதும் ஏழாவதும், சாத்தனதாடை குன்றத்துக்கட் கூகை என இடை நின்று தம்பொருளுணர்த்தினாற் போல, ஆடை சாத்தனது, கூகை குன்றத்துக்கண் என இறுதி நின்றவழி அப் பொருளுணர்த்தாமையான், அவ் வுருபுகள் ஆண்டு வரையப்படும். ஆறனுருபேற்ற பெயர் உருபொடு கூடிப் பெயராயும் வினைக் குறிப்பாயும் நிற்றலுடைமையான், அந்நிலைமைக்கண் ஆடை சாத்தனது என இறுதிக்கண்ணும் நிற்குமென்பது. இவ் வரையறை யுணர்த்துதற்கும், 'மெய்யுருபு தொகாஅ விறுதி யான' (சொல் - க0கு) என முன்னருணர்த்தப்படும் வரையறைக்கு இடம் படுத்தற்கும் 'ஈறுபெயர்க் காகும்' (சொல் - கக) என்றோதப்பட்ட உருபு தம்மையே இறுதியுமிடையும் நிற்குமென வகுத்துக் கூறினாரென்பது. (உ0)

உருபு மற்றொன்றேற்றலும் தொக்கு வருதலும்

க0௪. **பிறிதுபிறி தேற்றலும் உருபுதொக வருதலும்**
நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கென்ப.

(இ - ள்.) பிறிதோருருபு பிறிதோருருபை யேற்றலும் ஆறுருபுந் தொக்கு நிற்றலும், நெறிபட வழங்கிய வழக்கைச் சார்ந்து வருதலான், வழுவாகா; எ - று.

---

* இச் சூத்திரத்திற்கும் மேல்வரும் 'பிறிது பிறிதேற்றலும்' என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குஞ் சேனாவரையர் முதலாயினர் உரைத்த உரையை மறுத்துச் சிவஞான முனிவர் வேறுரை யுரைத்தார். தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க.

ஏற்புழிக் கோட லென்பதனால், பிறிதோருருபேற்பது ஆறுவதே யாம்.*

பிறிதேற்றலு மென்றமையால், தானல்லாப் பிறவுரு பேற்றல் கொள்க.

எ - டு: சாத்தனதனை, சாத்தனதனொடு, சாத்தனதற்கு, சாத்தன தனின், சாத்தனதன்கண் என உருபு உருபேற்றவாறும்; நிலங்கடந் தான், தாய்மூவர், கருப்பு வேலி, வரைவீழருவி, சாத்தன்கை, குன்றக் கூகை எனவும்; கடந்தானிலம், இருந்தான் குன்றத்து எனவும் உருபு தொக்கு நின்றவாறுங் கண்டு கொள்க.

இறுதியு மிடையு மென்பதனை அதிகாரத்தான் வருவித்து இரண் டிடத்துங் கூட்டி யுரைக்க.

சாத்தனதனது எனச் சிறுபான்மை தன்னையுமேற்றல் உரையிற் கோடலென்பதனாற் கொள்க.

பெயரிறுதி நின்ற உருபு தன் பொருளொடு தொடராது பிறிதோ ருருபை யேற்றலும், தான் நின்று தம்பொருளுணர்த்தற்பாலன தொக்கு நிற்றலும், இலக்கணமன்மையின், வழுவமைத்தவாறு. (உக)

கoஉ. ஐயுங் கண்ணும் அல்லாப் பொருள்வயின்
மெய்யுருபு தொகாஅ இறுதி யான.

(இ - ள்.) ஐகார வேற்றுமைப் பொருளுங் கண்ணென் வேற்றுமைப் பொருளுமல்லாத பிற பொருளின்மேனின்ற உருபு தொடர்மொழியிறுதிக்கண் தொக்குநில்லா; எ - று.

இறுதியுமிடையுமென்பது அதிகரிக்க உருபு தொக வருதலுமென் றமையான் வரைவின்றி எல்லாவுருபும் இறுதிக்கண்ணுந் தொகுமென் பது பட்டதனை விலக்கி, இவ்விரு பொருட்கண்ணும் வருவனவே இறுதிக்கட்டொகுவன அல்லன தொகாவென வரையறுத்தவாறு.

அறங்கறக்கும் என இடைக்கண் தொக்கு நின்ற நான்காவது கறக்கு மறம் என இறுதிக்கண் தொக்கு நில்லாமை கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன. (உஉ)

வேற்றுமை, பொருள்பற்றியது

கoங. யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்
பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்.

(இ - ள்.) ஒரு தொடர் யாதானுமோர் வேற்றுமையதுருபு கொடுத்துச் சொல்லப்பட்டதாயினும், அவ்வுருபு தன் பொரு

*சாத்தனது என்னும் அஃறிணைப் படர்க்கை யொன்றன்பாற் குறிப்பு வினைமுற்று வினையாலணையும் பெயராகி, சாத்தனதை சாத்தன தனை சாத்தனதோடு சாத்தனதனொடு எனப் பிற வுருபேற்கும். பிற வேற்றுமை யுருபுகள் இங்ஙனம் வினைமுற்றீறும் பெயரீறுமாகாமையின் பிறவுருபேலாவென அறிக.

ளான் அத் தொடர்ப்பொருள் செல்லாதவழிப் பொருள் செல்லும் பக்கத்து வேற்றுமையைச் சாரும்; எ - று.

பொருள் செல்லாமையாவது உருபேற்ற சொல்லும் உருபு நோக்கிய சொல்லுந் தம்மு ளியையாமை. அவ் வேற்றுமையைச் சார்தலாவது அதன் பொருட்டாதல்.

'கிளையரி நாணற் கிழங்குமணற் கீன்ற
முளையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்.' (அகம்-உகஉ)

என்றவழி நான்காவதன் பொருளான் அவ் வுருபேற்ற சொல்லும் அவ்வுருபு நோக்கிய சொல்லும் தம்மு ளியையாமையின், அவற்றை யியைக்கும் ஏழாவதன் பொருட்டாயினவாறு கண்டுகொள்க.

உருபு தன் பொருளிற் றீர்ந்து பிறவுருபின் பொருட்டாயும் நிற்குமென உருபும்யக்கங் கூறியவாறாயிற்று.

அஃதேல், அரசர்கட்சார்ந்தான் என்புழியும் இரண்டாவதன் பொருட்கண் ஏழாவது சென்றதென்றமையான், அதனோடு தனிடை வேற்றுமை யென்னையெனின்—அரசர்கட்சார்ந்தான் என்புழி, அரசரது சார்தற்கிடமாதலே சாரப்படுதலுமாய் இருபொருண்மையும் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்றலின், தத்தம்பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணு மாகுபெயர் போல, இடப் பொருண்மைக்குரிய கண்ணெனுருபு அவ்விடப் பொருண்மையோடு ஒற்றுமையுடைத்தாகிய செயப்படு பொருட்கும் ஆண்டுரித்தேயாம். மணற்கீன்ற என்புழி, நான்காவதன் பொருளோடு ஏழாவதன் பொருட்கென்னு* மியைபின்மையான், ஒப்பில்வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டும் ஆகுபெயர்போல, அப்பொருட் குரித்தன்றி வந்ததெனப்படும். அன்னபிறவற்றுள்ளும் இவ் வேறுபாடு தெரிந்துணர்க.

தன்பொருளிற் றீர்தல் இலக்கணமன்மையின், இதனை யிலக்கணத் தோடுறழ்ந்து வருவனற்றோடு வைத்தார். (உக)

எதிர்மறைக்கண்ணும் வேற்றுமை ஒக்கும்

க0எ. எதிர்மறுத்து மொழியினுந் தத்தம் மரபின்
பொருள்நிலை திரியா வேற்றுமைச் சொல்லே.

(இ - ள்.) விதிமுகத்தாற் கூறாது எதிர்மறுத்துக் கூறினும், தத்தமிலக்கணத்தான் வரும் பொருணிலைமை திரியா வேற்றுமையுருபு; எ - று.

எ - டு: மரத்தைக் குறையான் வேலா னெறியான் எனவரும்.

என்சொல்லியவாறோவெனின் :—குறையான், எறியான் என்றவழி வினை நிகழாமையின், மரமும் வேலுஞ் செயப்படுபொருளுங் கருவியுமெனப்படாவாயினும், எதிர்மறை வினையும் விதிவினையோடொக்குமென்பது நூன்முடிபாகலான், ஆண்டுவந்த உருபுஞ் செயப்படு பொருண் முதலாயினவற்றுமேல் வந்தன வெனப்படுமென வழுவமைத்தவாறு. பிறவுமன்ன. (உச)

*என்னும் - சிறிதும்.

உருபுகளின் திரிபு

கoரு. கு ஐ ஆனென வரூஉ மிறுதி
அவ்வொடு சிவணுஞ் செய்யு ளுள்ளே.*

(இ - ள்.) கு ஐ ஆனென வரூஉ மூன்றுருபும், தொடரிறுதிக் கண்ணின்றவழி, அகரத்தோடு பொருந்தி நிற்றலுமுடைய செய்யுளுள் ; எ - று.

எ - டு : 'கடிநிலை யின்றே யாசிரி யற்க' (தொல். புள். கச) எனவும், 'காவ லோனக் களிறஞ் சும்மே' 'களிறு மஞ்சுமக் காவ லோன' எனவும், 'புரைதீர் கேள்விப் புலவ ரான' எனவும், 'உள்ளம்போல வுற்றுழி யுதவும், புள்ளியற் கலிமா வுடைமை யான' எனவும் வரும்.

குகரமும் ஐகாரமும் ஈறு கெட அகரத்தொடு சிவணலுடைமையான், ஐ ஆன் கு என முறையிற் கூருது, கு ஐ என அவற்றை இயைய வைத்தார். இயைய வைக்கின்றவர் ஐகாரம் முன்வைக்கவெனின் :—முறை அதுவாயினுஞ் செய்யுளின்பம் நோக்கிக் குகரம் முன்வைத்தாரென்பது.

அஃதேல், இத் திரிபு 'தம்மீறு திரிதல்' (சொல்-உகூக) என இடைச்சொற்கோதிய பொதுவிலக்கணத்தாற் பெறப்படுதலின் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டாவெனின் :—அப் பொது விலக்கணத்தான் எய்துவன உருபிற்குமெய்துமேல், 'பிறிது பிறி தேற்றலும், பிறிதவணிலைய' (சொல்-உகூக) லாயடங்குதலான், ஈண்டுக் கூறல் வேண்டாவாம்; அதனுன் அன்ன பொது விலக்கணம் உருபிற்கெய்தாதென மறுக்க. (உரு)

கoசு. அ எனப் பிறத்தல் அஃறிணை மருங்கின்
குவ்வும் ஐயும் இல்லென மொழிப.

(இ - ள்.) அஃறிணைப் பெயர்க்கண் அகரத்தொடு சிவணி ஈறுதிரிதல் குவ்வும் ஐயுமில்லென எய்தியது விலக்கியவாறு.

அ எனத் திரிதலை, 'அ எனப் பிறத்த' லென்ருர். (உசு)

உருபுகள் பல பொருள்களிலும் மயங்குதல்

ககo. இதன திதுவிற் றென்னுங் கிளவியும்
அதனைக் கொள்ளும் பொருள்வயி னானும்
அதனாற் செயற்படற் கொத்த கிளவியும்
முறைக்கொண் டெழுந்த பெயர்ச்சொற் கிளவியும்
பால்வரை கிளவியும் பண்பி னாக்கமும்
காலத்தி னறியும் வேற்றுமைக் கிளவியும்
பற்றவிடு கிளவியும் தீர்ந்துமொழிக் கிளவியும்
அன்ன பிறவும் நான்க னுருபில்
தோன்னெறி மரபின தோன்ற லாறே.

---

*நூற்பாவிற் கூறப்பட்ட மூன்றுருபுகளும் அகரத்தொடு பொருந்தும்போது, 'ஐ' கெடும்; ஏனை 'கு' 'ஆன்' இரண்டும் கெடா.

(இ - ள்.) இதனதிது இத்தன்மைத் தென்னும் ஆறுவதன் பொருண்மையும், ஒன்றனையொன்று கொள்ளு மென்னும் இரண்டாவதன் பொருண்மையும், ஒன்றனொடொன்று தொழிற் படற்கு ஒக்கும் என்னும் • மூன்றுவதன் பொருண்மையும், முறைப் பொருண்மையைக் கொண்டு நின்ற பெயர்ச்சொல்லி னது ஆறும் வேற்றுமைப் பொருண்மையும், நிலத்தை வரைந்து கூறும் பொருண்மையும் பண்பின்கணும் பொருவுமாகிய ஐந்தா வதன் பொருண்மையும், காலத்தின்கண் ணறியப்படும் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருண்மையும், பற்றுவிடு பொருண்மையும், தீர்ந்துமொழிப் பொருண்மையுமாகிய ஐந்தாவதன் பொருண் மையும், அவைபோல்வன பிறவும், நான்கனுருபாற் றோன்றுதற் கண் தொன்னெறி மரபின ; எ - று.

எ - டு : யானைக்குக்கோடு கூரிது எனவும், இவட்குக் கொள்ளு மிவ்வணி எனவும், அவற்குச் செய்யத்தகு மக்காரியம் எனவும், ஆவிற் குக் கன்று எனவும், கருவூர்க்குக் கிழக்கு எனவும், சாத்தற்கு நெடியன் எனவும், காலைக்கு வரும் எனவும், மனைவாழ்க்கைக்குப் பற்றுவிட்டான் எனவும், ஊர்க்குத் தீர்ந்தான் எனவும், அப் பொருளெல்லாவற்றின் கண்ணும் நான்காமுருபு வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

வன்பால் மென்பால் என்பவாகலின் நிலத்தைப் பாலென்றார்.

'சிறப்பே நலனே காதல் வலியோடு
அந்நாற் பண்பும் நிலைக்கள மென்ப.'   (பொருள் - உஎக)

என, உவமை நிலைக்களத்தைப் பண்பென்ப வாகலின், 'பண்பி னாக்கம்' என்றார்.

இதுவும் வேற்றுமை மயக்கமாகலின் மேற்கூறப்பட்டவற்றோடு வையாது இத்துணையும் போதந்து வைத்த தென்னையெனின் :—அது தொகை விரிப்ப மயங்குமதிகாரம்; இது தொகையல்வழி யானையது கோடு கூரிது என்னுந் தொடர்மொழிப்பொருள் சிதையாமல் யானைக்குக் கோடு கூரிது என நான்காவது ஆண்டுச் சென்று நின்ற தாகலான், அவற்றோடு வையாராயினரென்பது.

அஃதேல், ஆவின்கன்று எனவும் கருவூர்க்கிழக்கு எனவுந் தொகையாயும் வருதலின், அப் பொருட்கண் நான்காவது வருதல் ஈண்டுக் கூறற்பாற்றன்றெனின் :—அஃதொக்குமன் னாயினும், பிற வேற்றுமைப் பொருட்கண் நான்காவது சேறலொப்புமையான் அவற் றிற்கு வேறோர் சூத்திரஞ் செய்யாது இவற்றோ டொருங் கோதினா ரென்பது.

அன்னபிறவு மென்றதனான், ஊர்க்கட்சென்றான், ஊர்க்கணுற்றது செய்வான் என்னு மேழாவதன்பொருட்கண்ணும், ஊரிற்சேயன் என் னும் ஐந்தாவதன் பொருட்கண்ணும், ஊர்க்குச் சென்றான், ஊர்க்குற் றது செய்வான், ஊர்க்குச் சேயன் என நான்காவது வருதல் கொள்க. பிறவுமன்ன.   (உஎ)

ககக. **ஏனை யுருபும் அன்ன மரபின**
மான மில*வே சொன்முறை யான.

(இ - ள்.) நான்கனுருபல்லாத பிறவுருபுந் தொகையல்லாத தொடர்மொழிக்கண் ஒன்றன்பொருள் சிதையாமை ஒன்று மயங்குதற்கட் குற்றமில, வழங்கு முறைமையான்; எ - று.

எ - டு: நூலது குற்றங்கூறினான் என்னுந் தொடர்மொழிக்கண் நூலைக் குற்றங்கூறினான் எனவும், அவட்குக் குற்றேவல் செய்யும் என்னுந் தொடர்மொழிக்கண் அவளது குற்றேவல் செய்யும் எனவும் வருவனகொள்க. பிறவுமன்ன. (உஅ)

வேற்றுமை தோன்றுதற்கு ஏது

கக௨. **வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே**
நிலனே காலம் கருவி யென்றா
இன்னதற் கிதுபய னாக† வென்னும்
அன்ன மரபின் இரண்டொடுந் தொகைஇ
ஆயெட் டென்ப தொழின்முதல் நிலையே.

(இ - ள்.) வினையும், வினை முதலும், செயப்படுபொருளும், நிலமும், காலமும், கருவியுமாகிய ஆறும், இன்னதற்கு, இது பயனாக என்று சொல்லப்படும் இரண்டொடுந் தொகுத் தொழிலது முதனிலையெட்டாமென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

ஈண் டேதுப்பொருண்மை கருவிக்கண் அடக்கப்பட்டது.

தொழின்முதனிலை யென்றது தொழிலது காரணத்தை. காரியத்தின் முன்னிற்றலின் முதனிலையாயிற்று. காரண மெனினும் காரக மெனினு மொக்கும்.

வனைந்தான் என்றவழி, வனைதற்றொழிலும், வனைந்த கருத்தாவும், வனையப்பட்ட குடமும், வனைதற்கிடமாகிய நிலமும், அத்தொழில் நிகழுங் காலமும், அதற்குக் கருவியாகிய திகிரி முதலாயினவும், வனையப்பட்ட குடத்தைக் கொள்வானும், வனைந்ததனானாய பயனுமாகிய எட்டும்பற்றி அத் தொழில் நிகழ்ந்தவாறு கண்டுகொள்க.

அஃதேல், தொழிலின் வேறாயது காரகமாகலின் வனைதற்றொழிற்கு அத்தொழில்தான் காரகமாமா றென்னை யெனின்:— வனைந்தானென்பது வனைதலைச் செய்தா னென்னும் பொருட்டாகலின், செய்தற்கு வனைதல் செயப்படுபொருள் நீர்மைத்தாய்க் காரகமா

---

* மானித்தல் —கருதுதல், அளவிடுதல். மானம்—கருத்து, மதிப்பு, அளவு. அளவு ஒன்றன் வரையறையாதலின், அளவுக்கருத்தில் விலக்கற் கருத்துத் தோன்றும். மானமில—விலக்கத் தக்கனவல்ல. ஒப்புநோக்க: வரைநிலை—விலக்குநிலை. "வரைநிலை யின்றே" (219). வரை—அளவு, விலக்கு. மானம் என்னுஞ் சொல் 'தமிழ்மொழி நூல்' ஆசிரியர் கருதுகிறவாறு வடசொல்லன்று.

† (பாடம்) 'பயமாக'

மென்பது. அற்றாகலினன்றே, கொளலோகொண்டா னென்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொடராயிற்றென்பது.

இன்னதற்கு, இதுபயனாக என்னும் இரண்டும் அருகியல்லது வாராமையின், அன்னமரபி னிரண்டொடு மெனப் பிரித்துக் கூறினார்.

அஃதேல், செய்வது முதலாகிய முதனிலை வேற்றுமையோத்தினுள் கூறப்பட்டமையின் இச் சூத்திரம் வேண்டாவெனின்:—அற்றன்று; இரண்டாவதற்கோதிய பொருளெல்லாவற்றையுஞ் செயப்படுபொருளெனத் தொகுத்து, ஏதுவைக் கருவிக்கண்ணும் வினைசெய்யிடத்தைக் காலத்தின்கண்ணும் அடக்கி, ஏழாகச்செய்து, அவற்றோடு ஆண்டுப் பெறப்படாத வினையென்னு முதனிலை கூட்டி, எட்டென்றாராகலின், இப் பாகுபாடு ஆண்டுப் பெறப்படாமையான், இச் சூத்திரம் வேண்டுமென்பது.

இதனாற் பயன் 'விலனும் பொருளுங் காலமும் கருவியும்' (சொல்-உ௬௪) 'செயப்படு பொருளைச் செய்தது போல' (சொல்-உ௪௬) எனவும் வினைக்கிலக்கணங் கூறுதலும் பிறவுமாம். (உ௯)

௧௧௯. அவைதாம்
வழங்கியன் மருங்கின் குன்றுவ குன்றும்.

(இ-ள்.) மேற்கூறப்பட்ட தொழின் முதனிலை தாம் எல்லாத் தொழிற்கும் எட்டும் வருமென்னும் யாப்புறவில்லை; வழக்கின்கட் சில தொழிற்கட் குன்றத்தகுவன குன்றிவரும்; எ-று.

குன்றத் தகுவனவாவன செயப்படுபொருளும் ஏற்பதும் பயனுமாம்.

கொடியாடிற்று, வளிவழங்கிற்று என்புழி, செயப்படுபொருளும் ஏற்பதும் பயனுமாகிய முதனிலையில்லையாயினும், ஒழிந்தனவற்றான் ஆடுதலும் வழங்கலுமாகிய தொழினிகழ்ந்தவாறு கண்டுகொள்க.

இதனாற் பயன், எல்லாத்தொழிற்கும் முதனிலையெட்டுங் குன்றாது வருமோ சிலதொழிற்குச் சில குன்றி வருமோ வென்னும் ஐயம் நீங்குதலும், செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையை யுணர்த்துஞ் சொல் இரண்டாவதனோ டியையா தென்பது பெறுதலுமாம். (௩0)

௯. இதன்கண் ஆகுபெயர் முடிவு

அதன் இயல்பு

௧௧௪. முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கிளவியும்
சினையிற் கூறும் முதலறி கிளவியும்
பிறந்தவழிக் கூறலும் பண்புகோள் பெயரும்
இயன்றது மொழிதலும் இருபெய ரொட்டும்
வினைமுத லுரைக்குங் கிளவியொடு தொகைஇ
அனைமர பினவே ஆகுபெயர்க் கிளவி.

(இ - ள்.) முதற்சொல் வாய்பாட்டாற் கூறப்படுஞ் சினையறிகிளவியும், சினைச்சொல் வாய்பாட்டாற் கூறப்படும் முதலறிகிளவியும், நிலத்துப் பிறந்த பொருண்மேல் அந் நிலப்பெயர் கூறலும், பண்புப்பெயர் அப் பண்புடையதனை யுணர்த்திப் பண்புகொள் பெயராய் நின்றதூஉம், முதற் காரணப்பெயரான் அக் காரணத்தானியன்ற காரியத்தைச் சொல்லுதலும் அன்மொழிப் பொருண்மேனின்ற இருபெயரொட்டும், செயப்பட்ட பொருண்மேல் அதனைச் செய்தான் பெயரைச் சொல்லுஞ் சொல்லுமென அப் பெற்றிப்பட்ட இலக்கணத்தை யுடையன ஆகுபெயர்; எ - று.

எ - டு: கடுத்தின்றான், தெங்குதின்றான் என முதற்பெயர் சினைமேலும், இலை நட்டு வாழும், பூ நட்டு வாழும் எனச் சினைப்பெயர் முதன் மேலும், குழிப்பாடி நேரிது என நிலப்பெயர் அந் நிலத்துப் பிறந்த ஆடை மேலும், இம் மணி நீலம் எனப் பண்புப்பெயர் அப் பண்புடையதன் மேலும், இக் குடம் பொன் எனக் காரணப்பெயர் அதனானியன்ற காரியத்தின்மேலும், பொற்றொடி வந்தாள் என இருபெயரொட்டு அன்மொழிப் பொருள்மேலும், இவ்வாடை கோலிகன் எனச் செய்தான் பெயர் செயப்பட்டதன்மேலும், வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

அன்மொழித்தொகை எச்சவியலுள் உணர்த்தப்படுதலின் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டா வெனின்:—அன்மொழித் தொகை தொகையாதலுடைமையான் ஆண்டுக் கூறினார்; இயற்கைப்பெயர் ஆகுபெயர் எனப் பெயர் இரண்டாயடங்கும்வழி ஒரு பெயர்ப்பட்டதென மேலும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. அன்மொழித்தொகை எச்சவியலுளுணர்த்தப்படும்; அதனால் அவ் வாகுபெயராதலுடைமை பற்றி ஈண்டுக் கூறினார்: எச்சவியலுட் கூறப்பட்டவாயினும் வினையெச்ச முதலாயின வினைச்சொல்லாதலும் இடைச்சொல்லாதலு முடைமையான் அவற்றை வினையியலுள்ளும் இடையியலுள்ளுங் கூறியவாறு போல வென்பது.*

தொல்காப்பியனானுங் கபிலனானுஞ் செய்யப்பட்ட நூலைத் தொல்காப்பியங் கபிலமென்றல் வினைமுதலுரைக்குங் கிளவியென்றாரால் உரையாசிரிய ரெனின்:—அற்றன்று; ஒரு மொழி யிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறாராயினும் வெற்புச் சேர்ப்பு என்னும் பெயரிறுதி இதனையுடையானென்னும் பொருள் தோன்ற அன்னென்பதோ ரிடைச்சொல் வந்து வெற்பன் சேர்ப்பன் என நின்றாற்போல, தொல்காப்பியன் கபிலன் என்னும் பெயரிறுதி இவனாற் செய்யப்பட்டதென்னும் பொருள் தோன்ற அம்மென்பதோ ரிடைச்சொல் வந்து அன் கெடத் தொல்காப்பியம் கபிலம் என நின்றனவென்பது ஆசிரியர் கருத்தாம்; அதனான் அவை யுதாரணமாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன்றென்க.

அனையமரபின வென்றது அவ்வா றியாதானுமோரியைபுபற்றி ஒன்றன் பெயர் ஒன்றற்காதலென ஆகுபெயரிலக்கணத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தவாறு. ஒன்றன் பொருட்கண் ஒன்று சேறலென்னு மொப்புமையான் இவற்றை யீண்டுக் கூறினார். அஃதேல் ஆகுபெயர் எழுவாய்

* ஆகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும் ஒன்றென்றல் பொருந்தாமை தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியுட் காண்க.

வேற்றுமை மயக்க மாதலான் ஈண்டுக் கூறினரென்றுராரல் உரையாசிரிய ரெனின்:—ஆகுபெயர் ஏனைவேற்றுமையு மேற்று நிற்றலானும், எழுவாய் வேற்றுமையாய் நின்றவழியும் அது பிறிதோர் வேற்றுமைப் பொருட்கட் சென்று மயங்காமையின் வேற்றுமை மயக்கமெனப்படா மையானும் அது போலியுரை என்க. (௬௧)

*௧௧௫. அவைதாம்
தத்தம் பொருள்வயின் தம்மோடு சிவணலும்
ஒப்பில் வழியான் பிறிதுபொருள் சுட்டலும்
அப்பண் பினவே நுவலும் காலை
வேற்றுமை மருங்கின் போற்றல் வேண்டும்.

(இ - ள்.) மேற்கூறப்பட்ட ஆகுபெயர்தாம் தத்தம் பொருளின் நீங்காது தம்பொருளின் வேறல்லாத பொருளொடு புணர்தலும், தம் பொருட்கியைபில்லாத பிறிது பொருளைச் சுட்டி நிற்றலுமென இரண்டியல்புடைய வேறுபாடு போற்றி யுணரப் படும்; எ - று.

கடுவென்னு முதற்பெயர் முதலோடொற்றுமையுடைய சினைமேல் நிற்றல் தத்தம்பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணலாம். குழிப்பாடியென்னு மிடப்பெயர் இடத்தின் வேருய ஆடைமேனிற்றல் ஒப்பில் வழியாற் பிறிது பொருள் சுட்டலாம். அஃதேல், குழிப்பாடியும் ஆடையும் இடமும் இடத்துநிகழ் பொருளுமாகிய இயைபுடைய வாகலினன்றே அதன் பெயர் அதற்காயிற்று; அதனன் அஃதொப்பில் வழியாற் பிறிது பொருள் சுட்டலாமாறென்னையெனின்:—நன்று சொன்னய்; அவ் வியைபுடையவேனும், முதலுஞ்சினையும் பண்பும் பண்புடையதுமாதன் முதலாகிய ஒற்றுமையாகிய இயைபிலவாகலின், அவை தம்முள் வேறெனவே படும்; அதனற் குழிப்பாடியென்பது ஒப்பில் வழியாற் பிறிதுபொருள் சுட்டலேயா மென்பது. ஒற்றுமையாகிய இயைபுள்வழி அது தத்தம் பொருள்வயிற் றம்மொடு சிவணிற்றென்றும், அவ்வியை பின்றி இடமும் இடத்துநிகழ் பொருளுமாதன் முதலாகிய இயைபேயாய வழி இஃதொப்பில் வழியாற் பிறிது பொருள் சுட்டிற்றென்றும், வேறு படுத்துணரப்படுமென்பார், 'வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல்வேண்டு மென்றார்' என்பது. அஃதேல், இதனைப் பிரித்து ஒரு சூத்திரமாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்:—அங்ஙனம் பிரிப்பின், தம்மொடு சிவணலும் பிறிதுபொருள் சுட்டலுமாகிய இவற்றது வேறுபாட்டின்கணென்பது இனிது பெறப்படாமையானும், எழுத்தோத்தினுள் 'புள்ளி யிறுதியு முயிரிறு கிளவியும்' (எழு-௧௫௬) என்னுஞ் சூத்திரத்து இந் நிகர்ப் பாதுகாவலைப் பிரியாது ஒன்ருகவே யுரைத்தலானும், அவர்க்கது கருத்தன் றென்க. (௬௨)

௧௧௬. அளவும் நிறையும் அவற்றெடு கொள்வழி
உளவென மொழிப உணர்ந்திசி னேரே.

*முதல் நான்கடியும் ஒரு சூத்திரமாகவும் பின் ஒரு அடியாகிய "வேற்றுமை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்" என்பதை மற்றொரு சூத்திரமாகவுங் கொண்டு பொருள் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

(இ - ள்.) அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் ஆகுபெயராகக் கொள்ளுமிடமுமுடையவென்று சொல்லுவர் உணர்ந்தோர்; எ - று.

பதக்குத்தூணி யென்னும் அளவுப்பெயர் இந்நெற்பதக்கு இப்பயறு தூணி எனவும், தொடி துலாமென்னும் நிறைப்பெயர் இப்பொன்றொடி, இவ்வெள்ளி துலாம் எனவும், அளக்கப்பட்ட பொருண்மேலும் நிறுக்கப்பட்ட பொருண்மேலும் ஆகுபெயராய் நின்றவாறு கண்டுகொள்க.

ஒன்று இரண்டென்னுந் தொடக்கத்து எண்ணுப் பெயரும் எண்ணப்பட்ட பொருண்மேனின்றவழி ஆகுபெயரேயாகலின் அவற்றை யொழித்த தென்னையெனின்: —அவை எண்ணப்படு பொருட்கு* முரியவாகலின் ஆகுபெயரெனப்படா; அதனுன் அவற்றை யொழித்தாரென்பது.† (௧௧)

அதற்குப் புறனடை

௧௧௭. விளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினும்
விளந்தவற் றியலான் உணர்ந்தனர் கொளலே.

(இ - ள்.) சொல்லப்பட்டனவேயன்றிப் பிறவும் ஆகுபெயருளவேல், அவையெல்லாஞ் சொல்லப்பட்டவற்ற தியல்பானுணர்ந்து கொள்க; எ - று.

சொல்லப்பட்டவற்ற தியல்பாவது யாதானுமோ ரியைபு பற்றி ஒன்றன் பெயர் ஒன்றன்மேல் வழங்கப்படுதல்.

யாழ்குழல் என்னுங் கருவிப்பெயர் யாழ்கேட்டான், குழல்கேட்டான் என அவற்றானாகிய ஓசைமேலும் ஆகுபெயராய் நின்றன. யானை பாவை என்னும் உவமைப்பெயர் யானை வந்தான், பாவை வந்தாள் என உவமிக்கப்படும் பொருண்மேலும், ஏறு குத்து என்னுந் தொழிற்பெயர் இஃதோரேறு, இஃதோர்குத்து என அத்தொழிலானும் வடுவின்மேலும், வருவனவெல்லாங் கொள்க. பிறவுமன்ன.

இயைபுபற்றி ஒன்றன்பெயர் ஒன்றற்காங்கால் அவ்வியைபு ஓரிலக்கணத்ததன்றி வேறுபட்ட இலக்கணத்தை யுடைத்து, அவ்விலக்கணமெல்லாம் கடைப்பிடித்துணர்க என்பார், 'வேறுபிற தோன்றினும்' என்றார். (௧௪)

வேற்றுமை மயங்கியல் முற்றிற்று.

———

*'ஏனைப்பொருட்கு' எனவும் பாடம்.

†எண்ணுப்பெயர் ஆகுபெயராதல் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க.

ச. விளிமரபு

[சொற்கள் விளியேற்கும் இயல்புணர்த்துவது.]

க. விளியின் இயல்பு

கக௯. விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரொடு
தெளியத் தோன்றும் இயற்கைய வென்ப.

நிறுத்த முறையானே விளிவேற்றுமை யுணர்த்திய வெடுத்துக் கொண்டார்; அதனான் இவ்வோத்து விளிமரபென்னும் பெயர்த் தாயிற்று.

(இ - ள்.) விளியென்று சொல்லப்படுவன தம்மையேற்கும் பெயரொடு விளங்கத் தோன்று மியல்பையுடைய வென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

விளிவேற்றுமை எதிர்முகமாக்குதற் பொருட்டாதல் பெயரானே விளங்குதலிற் கூறாராயினார்.

ஈறுதிரிதலும், ஈற்றயனீடலும், பிறிது வந்தடைதலும், இயல்பாதலுமென்னும் வேறுபாடுடைமையான் 'விளியெனப் படுப' என்றார்.

கொள்ளும் பெயரோ டெனவே, கொள்ளாப் பெயருமுள வென்பதாம்.

இயல்புவிளிக்கண் திரியாது நின்ற பெயர்க்கே விளியெனப் படுதலின், ஆண்டுந் தெற்றென விளங்கு மென்பார் 'தெளியத் தோன்றும்' என்றார். (க)

ககக. அவ்வே
இவ்வென அறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப.

(இ - ள்.) விளி கொள்ளும் பெயரும் கொள்ளாப் பெயரும் இவையென மாணாக்கனுணர்தற்பொருட்டு அவை யிவ்வோத்தி னகத்துப் பொருள்படக் கிளக்கப்படும்; எ - று.

இது கூறுவாமென்னுந் தந்திரவுத்தி.

அவ்வேயெனக் 'கொள்ளும் பெயரொடு தெளியத் தோன்றும்'
(சொல் - கக௯) எனப் பெயரா னுணர்த்தப்படுவதாய் நின்ற விளியைச்
சுட்டிய, பெயரைச் சுட்டுதல் இடருடைத்தெனின் :—விளிவேற்றுமை
யாவது கொள்ளும் பெயரின் வேறன்றி அவை தாமேயாய் நிற்றலின்,
அப் பெயரைச் சுட்டவே விளியுஞ் சுட்டப் பட்டனவேயாம்; அதனான்
இடரின் றென்பது. இவ்வாறுரையாது அவ்வேயெனச் சுட்டப்பட்டன
விளி, வேற்றுமை யெனின் :—வருஞ் சூத்திரத்தின் அவைதாமெனப்
பட்டனவும் விளி வேற்றுமையேயாய் 'மெய்ப்பொருள் சுட்டிய விளி
கொள் பெயர்' (சொல் - கஉ0) என்பதனோடு இயையாவாமென்பது.
விளி கொள்ளும் பெயரும், கொள்ளாப் பெயரும், உயர்திணை விரவுப்

பெயர் ஈண் டுயர் திணைப் பெயருள்ளுமடங்குதலும், நுண்ணுணர்வினோர்க் கல்லது அறியலாகாமையின், ஏனோரும் அறிதற்கு அவை கிளக்கப்படு மென்பார் 'இவ்வென வறிதற்கு' என்றார். (உ)

உ. உயர்திணைப்பெயர் விளியேற்குமாறு

அதன்கண் விளியேற்கும் உயிரீறுகள்

கஉ०. அவைதாம்
இ உ ஐ ஓ வென்னு மிறுதி
அப்பால் நான்கே யுயர்திணை மருங்கின்
மெய்ப்பொருள் சுட்டிய விளிகோள் பெயரே.

(இ - ள்.) கிளக்கப்படுவனவாகிய பெயர்தாம் இ உ ஐ ஓ என்னுமிறுதியையுடைய அக் கூற்று நான்கு பெயரும் உயர் திணைப் பெயருள் விளி கொள்ளும் பெயர்; எ - று.

அஃறிணைப்பெயர் ஆகுபெயராய் உயர்திணைக்கண் வந்துழியும், விரவுப் பெயர் உயர்திணைக்கண் வருங்காலும், அவை விளியேற்கு மிடத்து உயர்திணைப் பெயராமென்றற்கு 'உயர்திணை மருங்கின் மெய்ப் பொருள் சுட்டிய வென்றார்.

எ - டு: 'சுடர்த்தொடீ கேளாய்' (கலி. ருக) எனவும்; சாத்தீ எனவும் அவை உயர்திணைப் பெயராய் விளியேற்றவாறு கண்டுகொள்க.

மெய்ப்பொருள் சுட்டிய விளிகொள் பெயர் அப்பால் நான்கென்பன எழுவாயும் பயனிலையுமாய் இயைந்து, ஒரு சொன்னீர்மையவாய், அவை தாமென்னும் எழுவாய்க்குப் பயனிலையாயின.

அஃதேல், உயர்திணை விரவுப் பெயரைப் பொருள்பற்றி உயர் திணைப் பெயர்க்கண் அடக்கினாரா லெனின், முன்னர் 'விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை' (சொல் - கருO) எனல் வேண்டாவாம் பிற வெனின் :—நன்று சொன்னாய்; 'விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை' என்புழி, விரவுப்பெயரென்றது அஃறிணை விரவுப் பெயரென அஃ றிணைக்கண் வருவனவற்றை விதந்தோதுகதலான், உயர்திணைக்கண் வருவன உயர்திணைப் பெயருள் அடங்கு மென்பதற்கு அச் சூத்திரமே கரியாயிற்றென்பது. அல்லதூஉம், புள்ளியீற்றுயர்திணைப் பெயர்க்கண் அவ்வீற் றுயர்திணை விரவுப் பெயரு மடங்கி விளிகோடலெய்துதலா னன்றே, தாம் நீயிரென்பன விளி கொள்ளாவென எய்தியது விலக் குவாராயிற்று; அதனானுமடங்குதல் பெறுதுமென்பது. அல்லதூஉம், உயர்திணை யதிகாரத்து முறைப்பெயர் விளியேற்குமாறு கூறினமை யானும் பெறப்படும். விரவுப் பெயரை உயர்திணைப் பெயரோடு மாட் டெடுப வாகலின், மாட்டேற்றான் முறைப் பெயர் ஆகாரமும் ஏகாரமும் பெற்று விளியேற்ற லெய்தாமையின் ஈண்டுக் கூறினாரென்றாரால் உரையாசிரியரெனின் :—அக் கருத்தினராயின் அஃறிணையென்னுஞ் சொல்லொழித்துக்,

'கிளந்த விறுதி யஃறிணை விரவுப்பெயர்
விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை' (சொல் - கருO)

எனவும், இதன் பின்,

'முறைப்பெயர் மருங்கி னையெ னிறுதி
யாவொடு வருதற் குரியவு முளவே' (சொல்-கஉக)

எனவும், இதன்பின் னகார ளகார வீற் றிருவகை முறைப்பெயரு மடங்கப்,

'புள்ளி யிறுதி யேயொடு வருமே' (சொல்-கஙக)

எனவும் ஓதுவார்மன் னாசிரியர். என்னை? மயங்கக் கூறலென்னுங் குற்றமும் நீங்கிச் சூத்திரமுஞ் சுருங்குமாதலான். அவ்வா றோதாமையானும், முறைப் பெயரே யன்றித் தாம் நீயி ரென்பனவும் ஈண்டுக் கூறப் பட்டமையானும், உரையாசிரியர்க்கு அது கருத்தன் றென்க. (க)

அவற்றுள், இகர ஐகார ஈறுகள்

கஉக. அவற்றுள்
இ ஈ யாகும் ஐஆய் ஆகும்.

மேற்கூறப்பட்ட நான்கீறும் விளியேற்குமாறு கூறுகின்றார்.

(இ - ள்.) அவற்றுள் என்பது அந் நான்கீற்றினுள் என்றவாறு. நம்பி, நம்பீ என இகரம் ஈகாரமாயும், நங்கை நங்காய் என ஐகாரம் ஆயாயும் ஈறு திரிந்து விளியேற்கும்; எ - று. (உ)

ஓகார உகர ஈறுகள்

கஉஉ. ஓவும் உவ்வும் ஏயொடு சிவணும்.

(இ - ள்.) கோ, கோவே எனவும், வேந்து, வேந்தே எனவும், ஓகாரமும் உகரமும் ஏகாரம் பெற்று விளியேற்கும்; எ - று. (௩)

கஉ௩. உகரந் தானே குற்றிய லுகரம்.

(இ - ள்.) மேற்கூறப்பட்ட உகரமாவது குற்றியலுகரம்; எ - று.

திரு, திருவே எனச் சிறுபான்மை முற்றுகரவீறுமுளவேனும், ஓதிய முறையானே விளியேற்பன குற்றுகரவீறே யாகலின் குற்றிய லுகரமென்றார். (ச)

முடிபு

கஉச. ஏனை யுயிரே யுயர்திணை மருங்கில்
தாம்விளி கொள்ளா என்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) மேற்கூறப்பட்ட நான்கீறுமல்லா உயிரீறு உயர் திணைக்கண் விளி கொள்ளாவென்று சொல்லுவர் புலவர்; எ-று.

கொள்வன இவையென வரையறுத் துணர்த்தவே, ஏனைய கொள்ளா வென்ப துணரப்படும். வரையறைக்குப் பயன் அதுவாகலான் அதனா னிச்சூத்திரம் வேண்டாவெனின் :—அஃதொக்கும்: வரை

யறையாற் பெறப்படுவதனையே ஒருபயன் நோக்கிக் கூறினர். யாதோ பயனெனின்:—ஏனையுயிர் விளிகொள்ளாவென, மேற்கூறப்பட்ட உயிர் கூறியவாறன்றிப் பிறவாற்றானும் விளி கொள்வனவு முளவென்ப துணர்த்துதற்கென்பது.

எ–டு: கணி, கணியே; கரி, கரியே என வரும். பிறவுமன்ன.

தாமென்பதனான் ஏனையுயிர் தம்மியல்பாற் கொள்ளாவாயினுஞ் சொல்லுவான் குறிப்புவகையாற் கொள்வனவு முளவென்பதாம். மக வென்பது விளி பெருதாயினுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பான் மகவேயென விளியேற்றவாறு கண்டுகொள்க. (எ)

அளபெடைப் பெயர்

கஉரு. அளபெடை மிகூஉம் இகர இறுபெயர்
இயற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப.

(இ-ள்.) அளபெடை தன்னியல்புமாத்திரையின் மிக்கு நான்கும் ஐந்தும் மாத்திரை பெற்று நிற்கும் இகரவீற்றுப் பெயர் இ ஈ யாகாது இயல்பாய் விளியேற்குஞ் செயற்கையை யுடையவாம்; எ-று.

அளபெடைமிக்கியற்கையவாகுஞ் செயற்கைய வென்றது 'மிகூஉ மிகர விறுபெயரென' அநுவதித்தாரேனும், மாத்திரைமிக் கியல்பா மென்பது அதனாற் பெறப்படும்.

எ-டு: *தோழீஇ எனவும், தோழீஇஇ எனவும் வரும்.

இ ஈ யாகாமையின் இயற்கையவாகுமென்றும், மாத்திரை மிகுத லாகிய செயற்கையுடைமையாற் செயற்கைய வென்றுங் கூறினர்.

இகரவிறுபெயரென்பது இகரத்தானிற்ற பெயரென விரியும். (அ)

முறைப் பெயர்

கஉசு. முறைப்பெயர் மருங்கின் ஐயென் இறுதி
ஆவோடு வருதற் குரியவு முளவே.

(இ-ள்.) முறைப்பெயரிடத்து ஐயென்னு முடிபு ஆயா காது ஆவொடு வருதற்கு முரியனவுள; எ-று.

எ-டு: அன்னை, அன்னா எனவும்; அத்தை அத்தா எனவும் வரும்.

உம்மையான் அன்னாய் அத்தாய் என ஆயாதலுமுடைய வென்ப தாம் உம்மை பிரிந்து நின்றது. (கு)

அண்மை விளி

கஉஎ. அண்மைச் சொல்லே யியற்கை யாகும்.

---

*'தொழிலீஇ என்பதனை 'அளபெடை மிகூஉம் இகரவிறு பெயர்' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். 'மலிதிரையூர்ந்து' என்னும் முல்லைக் கலியுட் காண்க.

இ - ள்: நான்கீற் றண்மைச்சொல்லும் இயற்கையாய் விளியேற்கும்: எ - று.

அண்மைக்கண் விளி கொள்வதனை 'அண்மைச்சொல்' என்றார்.

எ - டு: நம்பி வாழி, வேந்து வாழி, நங்கை வாழி. கோ வாழி என வரும்.

விளியேற்கும் புள்ளி ஈறுகள்

கஉஅ. னரலள என்னம் அந்நான் கென்ப
புள்ளி யிறுதி விளிகோள் பெயரே.

உயிரீற் றுயர்திணைப்பெயர் விளியேற்குமா றுணர்த்தி. இனிப் புள்ளியீற் றுயர்திணைப்பெயர் விளியேற்குமா றுணர்த்துகின்றார்.

இ. ள்: புள்ளியீற்றுயர்திணைப்பெயர் னரலள வென்னும் அந்நான்கீற்ற வென்று சொல்லுவர், ஆசிரியர்; எ - று.

னரலள வென்னுமொற்றை ஈருகவுடைய சொல்லை 'னரலள' வென்றார். (கக)

முடிவு

கஉகூ. ஏனைப் புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா.

இ - ள்: அந்நான்குமல்லாத புள்ளியீற்றுப் பெயர் விளி கொள்ளா; எ - று,

ஈண்டும் விளிகொள்ளா வென்றதனற் பயன், கூறப்பட்ட புள்ளி யீறு பிறவாற்ருன் விளி கொள்வனவுளவென்ப துணர்த்தலாம்.

எ - டு: பெண்டிர், பெண்டிரோ எனவும், தம்முன், தம்முன எனவும் வரும். பிறவுமன்ன.

'விளங்குமணிக் கொடும்பூணஅய்' (புறம்-கஙO) என ஏனைப் புள்ளி சிறுபான்மை விளியேற்றலுங் கொள்க. (கஉ)

அவற்றுள், னகர ஈறு

கஙO. அவற்றுள்
அன்னேன் இறுதி ஆவா கும்மே.

இ - ள்: அவற்றுள் அன்னென்னும் னகர வீறு ஆவாய் விளியேற்கும்; எ - று.

எ - டு: சோழன், சோழா; சேர்ப்பன், சேர்ப்பா என வரும். (கங)

அதன்கண், அண்மைவிளி

கஙக. அண்மைச் சொல்லிற்கு அகர மாகும்.

இ - ள்: அண்மைவிளிக்கண் அன்னீறு அகரமாம்; எ-று.

எ - டு: துறைவன், துறைவ; ஊரன், ஊர என வரும். (கச)

ஆன் என்னும் ஈறு

௧௩௨. ஆனேன் இறுதி இயற்கையாகும்.

(இ - ள்.) ஆனென்னும் னகரவீறு இயல்பாய் விளியேற்கும் ; எ - று.

சேரமான், மலையமான் என்பன கூவுதற்கண்ணும் அவ்வாறு நிற்றல் கண்டு கொள்க. (௧௫)

அதன்கண் வினையாலணையும் பெயர்

௧௩௩, தொழிலிற் கூறும் ஆனேன் இறுதி
ஆயா கும்மே விளிவயி னான.

இ - ள் : தொழிலானொருபொருளைச் சொல்லும் ஆனீற்றுப் பெயர் விளிக்கண் ஆயாம் ; எ - று.

எ - டு : வந்தான், வந்தாய்; சென்றான், சென்றாய் என வரும்.

விளியதிகாரமாகலான் விளிவயினான எனல் வேண்டா எனின் :— சொல்லில் வழி உய்த்துணர்வதென்று மறுக்க. (௧௬)

பண்புப் பெயர்

௧௩௪. பண்புகொள் பெயரும் அதனோ ரற்றே.

இ - ள் : ஆனீற்றுப் பண்புகொள் பெயரும் அவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்போல ஆயாய் விளியேற்கும்; எ - று.

எ - டு : கரியான், கரியாய்; செய்யான், செய்யாய் என வரும். (௧௭)

அளபெடைப் பெயர்

௧௩௫. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை யியல.

இ - ள் : ஆனீற்றளபெடைப்பெயர் இகரவீற்றளபெடைப் பெயரேபோல மூன்று மாத்திரையி னீண்டு இயல்பாய் விளியேற்கும் ; எ - று

எ - டு : உழாஅஅன், கிழாஅஅ அன் என வரும்.

அளபெடை மூன்றுமாத்திரையின் நீண்டிசைத்தலாகிய விகார முடைமையான் 'ஆனெ னிறுதி யியற்கை யாகும்' (சொல்-௧௩௨) என் புழி அடங்காமை யறிக. (௧௮)

முறைப் பெயர்

௧௩௬. முறைப்பெயர்க் கிளவி ஏயொடு வருமே.

இ - ள் : னகாரவீற்று முறைப்பெயர் ஏகாரம் பெற்று விளி யேற்கும்; எ - று.

எ - டு : மகன், மகனே· மருமகன், மருமகனே என வரும். (௧௯)

னகர ஈற்றுள் விளி ஏலாதவை

கஙௗ. தானென் பெயருஞ் சுட்டுமுதற் பெயரும்
யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரும்
அன்றி யனைத்தும் விளிகோ ளிலவே.

இ - ள்: தானென்னும் பெயரும, அவன் இவன் உவனென்னும் சுட்டுமுதற்பெயரும், யானென்னும் பெயரும், யாவனென்னும் வினாப்பெயருமாகிய அவ்வனைத்தும், னகரவீறேயாயினும், விளிகொள்ளா: எ - று. (உ0)

ரகார ஈறு

கங௮. ஆரும் அருவும் ஈரொடு சிவணும்.

நிறுத்த முறையானே ரகாரவீறு விளியேற்குமா றுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: ரகாரவீற்றுள் ஆர், அர் என நின்ற இரண்டும் ஈராய் விளியேற்கும்; எ - று.

எ - டு: பார்ப்பார், பார்ப்பீர்; கூத்தர், கூத்தீர் என வரும். (உக)

அதன்கண் வினையாலணையும் பெயர்

கங௯. தொழிற்பெய ராயின் ஏகாரம் வருதலும்
வழுக்கின் றென்மனார் வயங்கி யோரே.

இ - ள்: மேற்கூறிய இரண்டீற்றுத் தொழிற் பெயர்க்கும் ஈரோடு ஏகாரம் வருதலுங் குற்றமன்று - எ - று.

எ - டு: வந்தார், வந்தீரே; சென்றார், சென்றீரே என வரும்.

அர் ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

ஏகாரம் வருதலும் வழுக்கின்றென்றதனான், ஏகாரம் பெறாது ஈரோடு சிவணலே பெரும்பான்மை யென்பதாம். (உஉ)

பண்புப் பெயர்

கச0. பண்புகொள் பெயரும் அதனோ ரற்றே

இ - ள்: அவ் விரண்டீற்றுப் பண்புகொள் பெயரும் அவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர் போல, ஈரோடு சிவணியும், சிறுபான்மை ஈரோ டேகாரம் பெற்றும் விளியேற்கும்; எ - று.

கரியார், கரியீர், இளையர், இளையீர் எனவும்; கரியீரே, இளையீரே எனவும் வரும். (உங)

அளபெடைப் பெயர்

கசக. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை யியல.

இ - ள் : ரகாரவீற்றளபெடைப்பெயர், முற்கூறிய அளபெடைப் பெயரேபோல, மூன்று மாத்திரையின் மிக்கியல்பாய் விளியேற்கும் ; எ - று.

எ - டு : சிருஅஅர் ; மகாஅஅர் என வரும். (உ௪)

ரகர ஈற்றுச் விளி ஏலாதவை

௧௪௨. சுட்டுமுதற் பெயரே முற்கிளந் தன்ன.

இ - ள் : அவர், இவர், உவர் என வரும் ரகாரவீற்றுச் சுட்டு முதற்பெயர், னகாரவீற்றுச் சுட்டுமுதற்பெயரே போல விளி கொள்ளா ; எ - று. (உ௫)

௧௪௩. நும்மின் திரிபெயர்* வினாவின் பெயரென்று
அம்முறை யிரண்டும் அவற்றியல் பியலும்.

இ - ள் : நும்மின் திரிபாகிய நீயிரும் வினாவின் பெயராகிய யாவரும் இரண்டும், மேற்கூறிய சுட்டுப் பெயரே போல, விளி யேலா ; எ - று.

நீயிரென்பதனை நும்மெனத் திரியாது நும்மென்பதனை நீயிரெனத் திரிப்பினும் இழுக்காதென்னுங் கருத்தான் எழுத்தோத்தினுள் நும் மென நிறுத்தித் திரித்தா ராகலான், அதுபற்றி நீயிரென்பதனை நும் மின் றிரிபெயரென்றார். (உ௬)

லகர ளகர ஈறு

௧௪௪. எஞ்சிய விரண்டின் இறுதிப் பெயரே
நின்ற ஈற்றயல் நீட்டம் வேண்டும்.

நிறுத்த முறையானே லகாரளகார வீற்றுப்பெயர் விளியேற்குமா றுணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டார்.

இ - ள் : உணர்த்தாது நின்ற லகார ளகாரமென்னும் இரண்டு புள்ளியை யிறுதியாகவுடைய பெயர், ஈற்றயலெழுத்து நீண்டு விளியேற்கும் ; எ - று.

---

* நும்மின் திரிபெயர் :—நும்மின் திரிபெயர் நீயிர் என்பது சரி யன்று. எழுவாய்ப் பெயரினின்று வேற்றுமைப்பெயர் தோன்றுமே யன்றி வேற்றுமைப் பெயரினின்று எழுவாய்ப்பெயர் தோன்றாது, நும் என்பது நாம் என்னும் வழக்கமற்ற பண்டை முன்னிலைப் பன்மைப் பெயரின் வேற்றுமைத் திரிபாகும். நீயிர் என்பது நீ என்னும் முன்னிலை ஒருமைப்பெயர் 'இர்' விகுதியொடு கூடியதாகும்.

ஒருமை : நான் < நுன் - நுன்னை, நுன்னால் மு - ன.
பன்மை : நாம் < நும் - நும்மை. நும்மால் மு - ன;
நுன் < உன். நும் < உம். நாங்கள் < நுங்கள் < உங்கள்
ஒருமை : நீன் < நின். நீன் < நீ.
பன்மை : நீம் < நிம். நீம் + கள் = நீங்கள்.
நீ = இர் = நீயிர்-நீவிர்.

எ - டு ; குரிசில், குரிசீல், மக்கள், மக்காள் எனவரும். (உஎ)

கசரு. அயல்நெடி தாயின் இயற்கை யாகும்.

இ - ள் : ஈற்றயலெழுத்து, நெட்டெழுத்தாயின் இயல்பாய் விளியேற்கும் ; எ - று.

எ - டு : பெண்பால், கோமாள் என வரும். (உஅ)

ளகர ஈற்று வினைப்பெயரும் பண்புப் பெயரும்

கசசு. வினையினும் பண்பினும்
நினையத் தோன்றும் ஆளென் இறுதி
ஆயா கும்மே விளிவயி ஞன.

இ - ள் : வினையின்கண்ணும் பண்பின்கண்ணும் வரும் ஆளீற்றுப்பெயர், இயல்பாகாது, ஆயாய் விளியேற்கும் ; எ - று.

எ - டு : நின்ருள், நின்ருய் எனவும் ; கரியாள், கரியாய் எனவும் வரும்.

விளிவயினன என்பதனை முன்னும் பின்னுந் தகுவனவற்ரோடு கூட்டுக. (உகூ)

முறைப் பெயர்

கசஎ. முறைப்பெயர்க் கிளவி முறைப்பெய ரியல.

இ - ள் : ளகாரவீற்று முறைப்பெயர், ணகாரவீற்று முறைப் பெயர்போல, ஏகாரம் பெற்று விளியேற்கும் ; எ - று.

எ - டு : மகள், மகளே ; மருமகள், மருமகளே என வரும். (ந0)

ளகர ஈற்றன் விளி ஏலாதவை

கசஅ. சுட்டுமுதற் பெயரும் வினவின் பெயரும்
முற்கிளந் தன்ன என்மனர் புலவர்.

இ - ள் : அவள், இவள், உவளென்னும் ளகார ஈற்றுச் சுட்டு முதற்பெயரும், யாவளென்னும் வினப்பெயரும், மேற் கூறிய சுட்டு முதற்பெயரும் வினப்பெயரும்போல, விளி கொள்ளா ; எ - று. (நக)

லகர ளகர ஈற்று அளபெடைப் பெயர்

கசகூ. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை யியல.

இ - ள் : லகார ளகாரவீற்றளப்பெடைபெயர், மேற்கூறிய அளபெடைப்பெயரே போல, அளபு நீண்டு இயல்பாய் விளி யேற்கும் ; எ - று.

எ - டு : *மாஅஅல், கோஒஒன் என வரும்.

---

* 'மாஅஅல் நின்னிறம்போல் மழையிருட் பட்டதே, கோஒஒன் கொளக்கோடு கொண்டு' என்ற அடிகளிலுள்ள சொற்கள் வந்துள்ளன.

இவை அளபெடைப் பெயராயின், மால் கோளென அளபெடை யின்றி வருவன செய்யுணோக்கி அளபு சுருங்கி வந்தனவாம்; இவை அளபெடைப் பெயரல்லவாயின், அளபெடைப்பெயர் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (கஉ)

ங. விரவுப்பெயர் விளியேற்குமாறு

கரு௦. கிளந்த இறுதி அஃறிணை விரவுப்பெயர்
விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை.

உயர்திணைப் பெயரும் உயர்திணை விரவுப் பெயரும் விளிகொள்ளுமா றுணர்த்தி, இனி யஃறிணை விரவுப்பெயர் விளிகொள்ளுமா றுணர்த்து கின்றார்.

இ - ள்: கிளந்த இறுதியாவன உயிரீறு நான்கும் புள்ளி யீறு நான்குமாம். அவற்றை யிறுதியாகவுடைய அஃறிணைக்கண் வரும் விரவுப்பெயர் மேற்கூறிய நெறியான் விளியேற்கும்; எ - று.

எ - டு: சாத்தி, சாத்தீ; பூண்டு, பூண்டே; தந்தை, தந்தாய் எனவும், சாத்தன், சாத்தா; கூந்தல், கூந்தால், மக்கள், மக்காள் எனவும் வரும். சாத்தி, பூண்டு, தந்தை, சாத்த என அண்மைவிளியாய் வருவனவுங் கொள்க.

ஓகாரவீறும் ரகாரவீறுமாய் வருவன விரவுப்பெயருளவேற் கொள்க. பிறவுமன்ன. (கங)

ச. அஃறிணைப்பெயர் விளியேற்குமாறு

கருக. புள்ளியு முயிரும் இறுதி யாகிய
அஃறிணை மருங்கி னெல்லாப் பெயரும்
விளிநிலை பெறூஉங் காலந் தோன்றின்
தெளிநிலை யுடையஏ காரம் வரலே.

இ - ள்: புள்ளியீறும் உயிரீறுமாகிய அஃறிணைப்பெயரெல்லாம், விளி கொள்ளுங் காலந் தோன்றின், ஏகாரம் பெறுதலைத் தெற்றெனவுடைய; எ - று.

எ - டு: மரம், மரமே; அணில், அணிலே; நரி, நரியே; புலி, புலியே என வரும்.

அஃறிணைப்பெயருள் விளிகேட்கும் ஒருசார் விலங்கின் பெயரும், விளி கேளாதனவற்றைக் கேட்பனவாகச் சொல்லுவார் கருதியவாற்றான் விளியேற்பனவுமல்லது, ஒழிந்த பெயரெல்லாம் விளி யேலாமையின், 'விளிநிலை பெறூஉங் காலந் தோன்றின்' என்றார். அதனானே சுட்டுப் பெயர் முதலாயின விளி யேலாமையுங் கொள்க.

தெளிநிலையுடைய ஏகாரம் வரலே என ஏகாரம் பெற்று விளி யேற்றலை யாப்புறுப்பவே, யாப்புறவின்றிச் சிறுபான்மை பிறவாற்றான் விளியேற்பனவு முளவென்பதாம். 'அவை வருந்திணை வாழியென்

னெஞ்சம்' (அகம் - கசு) 'கருங்கால் வெண்குரு கொன்று கேண்மதி' (நற்றி - உச) 'காட்டுச் சாரோடுங் குறுமுயால்' 'ஓண்டுவி நாராய்' என்னுந் தொடக்கத்தன. (உச)

ரு. விளி மரபு

மூவகைப் பெயரினும் சேய்மை விளி

கருஉ. உளவெனப் பட்ட எல்லாப் பெயரும்
அளபிறந் தனவே விளிக்குங் காலைச்
சேய்மையி னிசைக்கும் வழக்கத் தான.

இ - ள்: உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் விளியேற்பனவாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பெயரும், விளிக்குமிடத்து, தத்தமாத்திரையி னிறந்திசைத்தனவாம், சேய்மைக்கண் ஒலிக்கும் வழக்கத்தின்கண்; எ - று.

எ - டு: நம்பீஇ, சாத்தாஅ என வரும்.

அளபெடைமிகூஉம் என்றமையான், அளபெடைப் பெயரொழித்து நின்ற பெயர் கொள்க.

அளபிறந்தன என்றது, நெட்டெழுத்து அளபெடையாயும் அளபெடை மூன்று மாத்திரையி னிறந்தும், சேய்மைக்குத் தக்கவாறு நீண்டிசைக்கும் என்றவாறு.

சேரமான், மலையமான் என்னும் ஈற்றயல் அளபிறந்தவழி இயல்பு விளி யென்றது ஈற்றயல் நீண்டதாகக் கொள்க. அளபிறப்பன எழுத்தாகலின், ஒற்றுமை நயத்தாற் பெயரளபிறந்தன என்றார். (கரு)

'அம்ம' என்னும் இடைச்சொல் விளி

கருங. அம்ம என்னும் அசைச்சொல் நீட்டம்
அம்முறைப் பெயரொடு சிவணா தாயினும்
விளியொடு கொள்ப தெளியு மோரே.

இ - ள். அம்மவென்னும் அசைச்சொல்லினது நீட்டம். விளிகொள்ளும் பெயரொடு தோன்றாது, இடைச்சொல்லோடு தோன்றிற்றாயினும், விளியாகக் கொள்வர் தெளிவோர்; எ - று.

எ - டு: அம்மா சாத்தா என வரும்.

சாத்தா என்பதே எதிர்முகமாக்குமாயினும், அம்மா என்பது அவ்வெதிர்முகமாக்குதலே குறித்து நிற்றலின், விளியாகக் கொள்ளப்படுமென்பார் 'விளியொடு கொள்ப' என்றார். (கசு)

உயர்திணைப் பெயருள் விளி ஏலாதவை

கருச. தாநு எஎன அவைமுத லாகித்
தன்மை குறித்த னரளஎன் இறுதியும்
அன்ன பிறவும் பெயர்நிலை வரினே
இன்மை வேண்டும் விளியொடு கொளலே.

இ - ள்: த ந நு என்னு முயிர்மெய்யையும் எ என்னு முயிரையும் முதலாகவுடையவாய் ஒருவனது கிழமைப் பொருண்மையைக் குறித்து நின்றன ர ள என்னும் மூன்று புள்ளியை இறுதியாகவுடைய சொல்லும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய பெயர்ச்சொல் வருமாயின், விளியொடு பொருந்துதலில; எ - று.

எ - டு: தமன் தமர் தமள், நமன் நமர் நமள், நுமன் நுமர் நுமள், எமன் எமர் எமள் எனவும்; தம்மான் தம்மார் தம்மாள், நம்மான் நம்மார் நம்மாள், நும்மான் நும்மார் நும்மாள், எம்மான் எம்மார் எம்மாள் எனவும் வரும்.

அன்ன பிறவுமென்றதனுன், மற்றையான், மற்றையார், மற்றையாள், பிறன், பிறர், பிறள் என வருவன கொள்க.

அஃதேல் இவற்றைத் தத்தமீற்றகத் துணர்த்தாது ஈண்டுக் கூறியதென்னை யெனின்:—இவற்றை யீற்றகத் துணர்த்தின் மூன்று சூத்திரத்தா னுணர்த்தல் வேண்டுதலிற் சூத்திரம் பல்கும்; அதனு ணுண்டுணர்த்தாராயினர். அஃதேல், உயர்திணை யதிகாரத்துக்குப் பின் வைக்கவெனின்:—ஆண்டு வைப்பின் 'விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை' (சொல் - கரு0) என்னும் மாட்டேற்று இனிது பொருள்கொள்ளாதாம், அதனுல் பிறிதிடமின்மையின் ஈண்டு வைத்தாரென்பது. (ந௭)

விளிமரபு முற்றிற்று.

———

ரு. பெயரியல்

[பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணம் உணர்த்துவது]

க. சொற்களின் இயல்பு

சொற்கள் பொருளுணர்த்தல்

கருரு. எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே.

நான்கு சொல்லும் பொதுவகையா னுணர்த்தி, பொதுவிலக்கண மாதலொப்புமையானும் வேற்றுமை பெயரோ டியைபுடைமையானும் பெயரிலக்கணத்திற்கும் பொதுவிலக்கணத்திற்கும் இடை வேற்றுமை யிலக்கணமுணர்த்தி, இனிச் சிறப்புவகையான் நான்குசொல்லு முணர்த்துவா னெடுத்துக்கொண்டு, இவ்வோத்தான் அவற்றின் முதற் கண்ணதாகிய பெயரிலக்கண முணர்த்துகின்றார். அதனு னிது பெய ரியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

இ - ள் : பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இடைச் சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாகிய எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே, பொருள் குறியாது நில்லா ; எ - று.

'ஆயிரு திணையி னிசைக்கும்' (சொல்-க) என்றதனுன் இது பெறப் படுதலின் இச் சூத்திரம் வேண்டாவெனின்:—அற்றன்று; சொல்லிசைக் கும் பொருளாவன இவ்விரண்டு திணையுமே பிறிதில்லையென்ப தல்லது, சொல்லெல்லாம் பொருளுணர்த்துதன்மாலையவே, உணர்த்ாதன வில்லையென்னும் யாப்புறவு அதனுற் பெறப்படாமையின், அசைநிலை முதலாயினவும் பொருள்குறித்து நிற்குமென ஐயமறுத்தற்கு இச் சூத் திரம் வேண்டுமென்பது. அசைநிலை முதலியன பொருளுணர்த்துமாறு மேலே* கூறிப்போந்தாம்.

முயற்கோடு, யாமைமயிர்க்கம்பலம் என்பன பொருளுணர்த்தாவா லெனின்:— அவை தொடர்மொழியாகலான் ஈண்டைக்கெய்தா வென் பது அஃதேல், தொடர்மொழிதான் பொருள் குறியாது வருமோ வெனின்:— வாரா. அவை மெய்ப்பொருள் குறிப்பனவும் பொய்ப் பொருள் குறிப்பனவுமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் பொய்ப் பொருள் குறிப்பனவும் பொருளுணர்த்துவனவேயாம். அல்லாக்கால், †இல்லோன் றலைவனுக வருந் தொடர்நிலைச் செய்யுள் பொருளுணர்த் தாமையின், அவை புலவராற் கொள்ளப்படாவென்பது.

அஃதேல், இச் சூத்திரம் முதலாக ஐந்து சூத்திரத்தாற் கூறப் பட்டன பொதுவிலக்கண மாகலான், இவற்றை ஈண்டு வையாது கிளவியாக்கத்துள் வைக்கவெனின்:—இவை பொதுவிலக்கணமே யெனினும், ஆண்டுக் கூறப்பட்டன வழூஉக் காத்தலும் வழூஉக்காத் தற்கு உபகாரமுடையனவுமன்றே; 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தன' என ஐயமகற்றலும் சொற்பொருள் இனைத்துப் பாகுபடுமென்

---

* மேலே என்றது கிளவியாக்கத்து முதல்நூற்பா வுரையுள்.

† கோவை முதலிய நூல்கள்.

றலும் சொல் வினைத்தென்றலுமென வழூஉக்காத்தலும், வழூஉக்காத்தற் குபகாரமுடையனவு மன்மையான், ஆண்டுணர்த்தாது. பொருள் வேறுபாடுபற்றிச் சிறப்புவகையான் நான்கு சொல்லு முணர்த்துங்கால் அவை யுணர்த்தியல்லது உணர்த்தலாகாமையின், அவற்றை யீண்டுணர்த்தினாரென்பது. பொருள் வேறுபாடுபற்றிச் சொல் லுணர்த்துமாறு முன்னர்க் காணப்படும். (க)

சொல் தன்னையும் பொருளையும் உணர்த்தல்

கருசு. பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்
சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்.

இ - ள்: தன்னின் வேறாகிய பொருளறியப்படுதலும் பொருளறியப்படாது அச் சொற்றானே யறியப்படுதலும் இரண்டுஞ் சொல்லானா மென்று சொல்லுவர் புலவர்; எ - று.

எ - டு: சாத்தன் வந்தான், பண்டு காடு மன், உறு கால் என்பனவற்றால் பொருளுணரப்பட்டவாறும் நியென் கிளவி, செர்தெனெச்சம், தஞ்சக்கிளவி, கடியென் கிளவி என்பனவற்றாற் பொருளுணரப்படாது அச் சொற்றாமே யுணரப்பட்டவாறுங் கண்டுகொள்க.

'ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன சொல்லே', 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' (சொல் கருஉ) 'ஈறுபெயர்க் காகும் இயற்கைய வென்ட' (சொல் - சுக) என்புழிச் சொல்லென்னுஞ் சொல்லும் பெயரென்னும் பெயரும் அறியப்படுதற்கண் சொன்மை தெரிதலாம்; ஏனைச் சொல்லும் ஏனைப் பெயரு மறியப்படுதற்கண் பொருண்மை தெரிதலாம். அதனான் ஆண்டுச் சொன்மை தெரிதலும் பொருண்மை தெரிதலும் ஒருங்கு வந்தன எனப்படும். அல்லாக்கால், சொல்லென்னுஞ் சொற் பொருளுணர்த்துதலும் பெயரென்னும் பெயரிறுதியுருபு வருதலும் பெறப்படாவா மென்பது.

மேலைச் சூத்திரத்தாற் சொற்கள் பொருளுணர்த்து மென்பது பெறப்பட்டமையால் தானும் பிறிதுமெனப் பொருள் இரண்டு வகைப்படுமென அதனது பாகுபாடு உணர்த்தியவாறு.

இதனாற் பயன், சொற் றன்னையுணர நின்றவழியுஞ் சொல்லேயாமென ஐயமறுத்தலாம். (உ)

குறிப்பும் வெளிப்படையும்

கருஎ. தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றோன்றலும்
இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.

இ - ள்: மேற் கூறப்பட்ட பொருண்மை தெரிதல், சொன்மாத்திரத்தான் விளங்கி வேறுநிற்றலுஞ் சொன்மாத்திரத்தாற் றோன்றாது சொல்லொடு கூடிய குறிப்பாற் றோன்றலுமென, இரண்டு கூற்றை யுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர்; எ - று

எ - டு: அவன். இவன், உவன்; வந்தான், சென்றான் என்றவழிப் பொருள்தெரிபு வேறு நின்றன. ஒருவர் வந்தார் என்றவழி ஆண்பால்

பெண்பாலென்பதூஉம், சோறுண்ணுகின்றான் கற்கறித்து. 'நன்கட்டாய்' என்றவழித் தீங்கட்டாய் என்பதூஉம், குறிப்பாற் றோன்றின. கடுத்தின்றான். தெங்குதின்றான் எனப் பிறிதின் பெயராற் பிறிது பொருள் தோன்றலுங் குறிப்பிற் றோன்றலாம். தின்றானென்னுந் தொழிலொடு முதற்பொருள் இயையாமையின் அதனோ டியையுஞ் சினைப்பொருள் அத்தொட ராற்றலாற் பெறப்பட்டமையால் குறிப்பிற் றோன்றலாகாதெனின்:—அற்றன்று; அவ்வியையாமை சொல்லுவான் குறிப்புணர்தற் கேதுவாவதல்லது முதற்பெயரைச் சினைப்பொருட் டாக்கு மாற்றலின்றாகலான், அதுவுங் குறிப்பிற் றோன்றலேயாமென்க. பிறவு மன்ன.

> 'இளைதாக முண்மரங் கொல்க களையுநர்
> கைகொல்லுங் காழ்த்த இடத்து' (குறள் - அஎகூ)

என்னுந் தொடர்மொழியான், நிலைபெற்றபின் களையலுறிற் களையலுற்றாரை அவர்தாங் கொல்வர். அதனாற் றீயாரை அவர் நிலைபெறாக் காலத்தே களைக என்னும் பொருள் விளங்குதலுங் குறிப்பிற் றோன்றலாம். அணியிலக்கணங் கூறுவார் இன்னோரன்னவற்றைப் பிறிது மொழித லென்பதோ ரணியென்ப. (ங)

சொற்களின் பாகுபாடு

கருஅ. சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்
றாயிரண் டென்ப அறிந்திசி னோரே.

இ - ள்: சொல்லாவன பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லுமென இரண்டென்று சொல்லுவர் அறிந்தோர்; எ - று.

பெயர்ச்சொற்கிலக்கணம் வேற்றுமையோத்தினுட் கூறினார்; வினைச்சொற்கிலக்கணம் வினையியலுட் கூறுப.

பிறசொல்லு முளவாயினும், இவற்றது சிறப்பு நோக்கிப் 'பெயரே வினையென் றாயிரண் டென்ப' என்றார். இவற்றுள்ளும் பொருளது புடைபெயர்ச்சியாகிய தொழில்பற்றாது அப் பொருள்பற்றி வருஞ் சிறப்புடைமையாற் பெயரை முற்கூறினார். (ச)

கருகூ. இடைச்சொல் கிளவியும் உரிச்சொல் கிளவியும்
அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்று மென்ப.

இ - ள்: இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயரையும் வினையையுஞ் சார்ந்து தோன்றும்; எ - று.

அவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்று மென்றாரேனும், பெயரையும் வினையையுஞ் சார்ந்து தோன்றும் இவ்விரண்டையும் அவற்றோடு தலைப்பெய்யச் சொல் நான்காமென்பது கருத்தாகக் கொள்க. சார்ந்து தோன்றுமெனவே, அவற்றது சிறப்பின்மை பெறப்படும். வழக்குப் பயிற்சி நோக்கி இடைச்சொல் முற் கூறினார். (ரு)

௨. பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணம்

௧௬௦. அவற்றுள்
பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலை
உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக் குரிமையும்
ஆயிரு திணைக்குமோர் அன்ன வுரிமையும்
அம்மூ வுருபின தோன்ற லாறே.

பொருள் வேறுபாடுபற்றிச் சிறப்பு வகையான் நான்கு சொல்லு முணர்த்துதற்கு உபகாரமுடைய பொதுவிலக்கண முணர்த்தி, நிறுத்த முறையானே இனிப் பெயர்ச்சொல் உணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட நான்கனுள், பெயரென்று சொல்லப்படுவன உயர்திணைக்குரியவாய் வருவனவும், அஃறிணைக்குரியவாய் வருவனவும், இரண்டு திணைக்கு மொத்த வுரிமையவாய் வருவனவுமென மூன்று வேறுபாட்டனவாம் தோன்று நெறிக்கண்; எ - று. (௬)

௧௬௧. இருதிணைப் பிரிந்த வைம்பாற் கிளவிக்கும்
உரியவை யுரிய பெயர்வயி னான.

இ - ள்: இருதிணைப்பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவியாதற்குப் பெயருள் உரியன உரியவாம்; எ - று.

அவன், பெண்மகன், சாத்தன் என னகரவீறு ஆடூவிற்கும் மகடூவிற்கும், அஃறிணையாண்பாற்கும் உரித்தாய் வருதலானும், அவள், மக்கள், மகள் என ளகரவீறு மகடூவிற்கும் பல்லோர்க்கும், அஃறிணைப் பெண்பாற்கும் உரித்தாய் வருதலானும், பெண்டாட்டி நம்பி எனவும், ஆடூ மகடூ எனவும் இகரவீறும் ஊகாரவீறும் இருபாற்கு முரியவாய் வருதலானும், வினைச்சொற்போல இன்னவீறு இன்னபாற் குரித்தெனப் பெயர்ச்சொல் ஈறுபற்றி* உணர்தலாகாமையின், 'உரியவை யுரிய' என்றார். பிறவுமன்ன.

பல்குமென் றஞ்சி இன்ன பெயர் இன்ன பாற் குரித்தெனக் கிளந் தோதாராயினர். அஃதேல், இவற்றது பாற் குரிமை யெற்றாற் பெறுதுமோ வெனின்:— உரியவையென்றது வழக்கின்கட் பாலுணர்த்துதற் குரியவாய் வழங்கப்படுவன வென்றவாறன்றே; அதனான் வழக்கு நோக்கிக் கொள்ளப்படுமென்பது.

மற்றும், நஞ்சுண்டான் சாம் என்பது ஒருபாற்குரிய சொல்லாயினும் நஞ்சுண்டாள் சாம், நஞ்சுண்டார் சாவர், நஞ்சுண்டது சாம், நஞ்சுண்டன சாம் என ஏனைப் பாற்கு முரித்தாம் அச் சொல்லென இப் பொருண்மை யுணர்த்துகின்றது இச் சூத்திரமென்றாரால் உரையாசிரியரெனின்:—நஞ்சுண்டல் சாதற்குக் காரணமென்பான் ஒரு பான்மேல்

---

* 'சிங்கம் நடப்பதுபோற் சேர்ந்து பூத்தூய்ப் பலர்வாழ்த்தத்
தங்கா விருப்பில் தம்பெருமான் பாத முடிதீட்டி'
என்னும் சிந்தாமணி முத்தி இலம்பகம் ௧௦-ஆம் செய்யுளடிகளில் ஆன் விகுதி பெண்பாலுணர்த்தி வருவதை யறிக.

வைத்து நஞ்சுண்டான் சாமென்றதல்லது, ஆண்டுத் தோன்றும் ஆண்மையும் ஒருமையுஞ் சாதற்குக் காரணமென்னுங் கருத்தினனல்லன்; அதனாற் சொல்லுவான் கருத்தொடு கூடிய பொருளாற்றலாற் சாதல் ஏனைப்பாற்கும் ஒக்குமெனச் சேறல் சொல்லிலக்கணத்திற் கூறப்படாமையான், ஆசிரியர்,

'ஒருபாற் கிளவி யேனைப்பாற் கண்ணும்
வருவன தானே வழக்கென மொழிப' (பொருளியல் - உஅ)

என இப் பொருண்மை பொருளியலிற் கூறினாராகலின், இச் சூத்திரத்திற்கு இஃதுரையாதல் உரையாசிரியர் கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம், பார்ப்பான் கள்ளுண்ணான் என்றவழிக் கள்ளுண்ணாமை சாதிபற்றிச் செல்வதொன்றாகலின் பார்ப்பனிக்கும் பார்ப்பார்க்குமல்லது பிறசாதியார்க்கும் அஃறிணைக்குஞ் செல்லாமையின், ஐம்பாற்கிளவிக்குமுரியவென்றல் பொருந்தாமையானும் அவர்க்கது கருத்தன்மை யறிக. (எ)

ங. உயர்திணைப் பெயர்கள்

கசூஉ. அவ்வழி
அவன் இவன் உவனென வரூஉம் பெயரும்
அவள் இவள் உவளென வரூஉம் பெயரும்
அவர் இவர் உவரென வரூஉம் பெயரும்
யான்யாம் நாமென வரூஉம் பெயரும்
யாவன் யாவள் யாவ ரென்னும்
ஆவயின் மூன்றோடு அப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த உயர்திணைப் பெயரே.

இ-ள்: மூவகையாக மேற்சொல்லப்பட்ட பெயருள், அவனென்பது முதலாக யாவரென்ப தீறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினைந்தும் பால் விளங்க நிற்கும் உயர்திணைப்பெயர்; எ-று.

யானென்பது, ஒருவன் ஒருத்தி யென்னும் பகுதி யுணர்த்தாதாயினும், அத்திணை யொருமை யுணர்த்தலின் பாலறிவந்த பெயராம். அல்லதூஉம், பாலறி வந்தவெனப் பன்மைபற்றிக் கூறினாரெனினுமமையும். (அ)

கசூங. ஆண்மை யடுத்த மகனென் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த மகளென் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த இகர இறுதியும்
நம்மூர்ந்து வரூஉம் இகர ஐகாரமும்
முறைமை சுட்டா மகனு மகளும்
மாந்தர் மக்க ளென்னும் பெயரும்
ஆடூ மகடூ ஆயிரு பெயரும்
சுட்டுமுத லாகிய அன்னும் ஆனும்

அவைமுத லாகிய பெண்டேன் கிளவியும்
ஒப்போடு வரூஉங் கிளவியோடு தொகைஇ
அப்பதி னைந்தும் அவற்றோ ரன்ன.

இ - ள்: இப்பெயர் பதினைந்தும் மேற்கூறப்பட்டன போல பாலறிவந்த உயர்திணைப்பெயராம்: எ - று.

ஆண்மையடுத்த மகனென் கிளவி ஆண்மக னென்பது ஒற்றுமை நயத்தான் ஆண்மை யுணர்த்துஞ் சொல்லை ஆண்மையென்றார். இது பெண்மையடுத்த வென்புழியு மொக்கும். பெண்மையடுத்த மகளென் கிளவியும் பெண்மையடுத்த இகரவிறுதியுமாவன பெண்மகள், பெண்டாட்டி என்பன. நம்மூர்ந்து வரூஉ மிகரமும் ஐகாரமுமாவன நம்பி, நங்கை என்பன. நமக்கின்னாரென்னும் பொருள்பட வருதலின் நம்மூர்ந்துவரூஉ மென்றார். அவை நம்மென்பது முதனிலையாக அப் பொருளுணர்த்தாவாயின், நம்மூர்ந்து வரூஉ மிகரமும் நம்மூர்ந்து வரூஉமைகாரமுமெனப் பிரித்துக் கூறல் வேண்டுமென்பது. இவை யுயர்சொல். முறைமை சுட்டா மகனு மகளு மாவன முறைப்பெயரன்றி மகன் மகளென ஆடூ மகடூ வென்னுந் துணையாய் வருவன. மாந்தர் மக்களென்பன பன்மைப் பெயர். ஆடூ மகடூ வென்பன மேற் சொல்லப்பட்டன. சுட்டு முதலாகிய அன்னும் ஆனுமாவன அவ்வாளன், இவ்வாளன், உவ்வாளன்; அம்மாட்டான், இம்மாட்டான், உம்மாட்டான் என்பன. இவற்றுள் ஆனீறு இக் காலத்துப் பயின்று வாரா. அவை முதலாகிய பெண்டென் கிளவி இக்காலத்து விழுந்தனபோலும். பெண்டன் கிளவி யென்று பாடமோதி, அவையாவன அவ்வாட்டி, இவ்வாட்டி, உவ்வாட்டி என்பாருமுளர். ஒப்பொடு வரூஉங் கிளவியாவன பொன்னன்னான்; பொன்னன்னாள் என்னுந் தொடக்கத்தன. இவை மேலனபோலப் பயின்றுவாராமையின், அவற்றோடொருங்கு வையாது வேறு கூறினார். (க)

கசுச. எல்லாரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
எல்லீரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
பெண்மை யடுத்த மகனேன் கிளவியும்
அன்ன இயல என்மனார் புலவர்.

இ - ள்: எல்லாரு மெனவும், எல்லீரு மெனவும், பெண் மகனெனவும் வரும் மூன்றும் மேற் கூறப்பட்டனபோலப் பாலறிவந்த உயர்திணைப் பெயராம்; எ - று.

புறத்துப் போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்மகளை மாறோக்கத்தார்* இக் காலத்தும் பெண்மகனென்று வழங்குப.

எல்லோரும் எல்லீரும் என்புழிப் படர்க்கைப் பன்மை யுணர்த்தும் ஆரும் முன்னிலைப் பன்மை யுணர்த்தும் ஈரும் உம்மை யடுத்து வருதலானும், பெண்மகனெனப் பால் திரிதலானும், இவற்றை வேறு கூறினார். (க0)

*மாறோக்கம் - கொற்கை சூழ்ந்த நாடு. மாறோகம் எனவும் பாடம்.

௧௬௫. நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே
வினைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகொள் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப் பெயரே
கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற் பெயரே
இன்றிவ ரென்னும் எண்ணியற் பெயரோடு
அன்றி யனைத்தும் அவற்றியல் பினவே.

இ - ள்: நிலப்பெயர் முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவும் மேலனபோலப் பாலறிவந்த உயர்திணைப் பெயராம்; எ - று.

நிலப்பெயர்—அருவாளன், சோழியன் என்பன. குடிப்பெயர்—மலையமான், சேரமான் என்பன. குழுவின் பெயர்—அவையத்தார், அத்திகோசத்தார் என்பன. வினைப்பெயர்—வருவார், செல்வார் என்பன; தச்சன், கொல்லன் என்பனவு மவை. உடைப்பெயர்—அம்பர் கிழான், பேரூர்கிழான் என்பன; வெற்பன், சேர்ப்பான் என்பனவு மவை. பண்பு கொள் பெயர்—கரியான், செய்யான் என்பன. பல்லோர்க் குறித்த முறை நிலைப் பெயர்—தந்தையார், தாயர் என்பன. பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயர்—பெருங்காலர், பெருந்தோளர் என்பன. பல்லோர்க் குறித்த திணை நிலைப்பெயர்—பார்ப்பார் அரசர், வணிகர், வேளாளர், ஆயர், வேட்டுவர் என்பன. பல்லோர்க் குறித்த வென்று விசேடித்தலான், இம் மூவகைப் பெயருள் ஒருமைப்பெயர் இரண்டு திணைக்கு முரியவாம். கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற் பெயர்—*பட்டிபுத்திரர், கங்கைமாத்திரர் என்பன. இவை ஆடல்குறித் தினையார்

* பட்டி புத்திரர்—பட்டி யென்பவன் குமாரர். இப் பட்டி யென்பவன் உச்சயினிபுரத் தரசனாகிய விக்கிரமார்க்கன் மந்திரி. இவன் மதி நுட்ப நூலோ டுடையவனாக விருந்ததோடு மக்களாற் செயற்கரிய அரும் பெருங் காரியங்களை யியற்றியவன். இவன் பேராற்றலையும் மதி நுட்பத் தையு மறியாத தமிழ்மக்கள் இலர். அவன் மக்களென வே அன்னாரும் அத்தகைய பேராற்றலும், மதி நுட்பமும். செயற்கரியனவற்றைச் செய்து போதரும் வன்மையும் உடையார் என்பது விளக்கிய, பட்டி புத்திரர் என்றார். கங்கைமாத்திரர்—கங்கையை அளவிடுபவர். மக்களால் அளவிடற்கரிய கங்கையினையும் அளவிட்ட றியும் ஆற்றலுடையார் என்பது விளக்கிய, கங்கை மாத்திரர் என்றார். இப்பெயர்கள் பண்டைக் காலத்துச் சிறார்கள் விளையாடல் குறித்த காலத்துப் படைத்திட்டுக் கொண்ட பெயராம்.

இக்காலத்தும் இளந் துணைமகார் பலர் குழுமித் தம்மிற் கூடி விளையாடல் குறித்த போழ்தத்து அம்மகாரில் இருவர் தலைவராக நிற்க ஏனையோர் இருவர் இருவராகப் பிரிந்து. தனியிடஞ் சென்று தம்மிற் பெயர் புனைந்து தலைவர்களை யண்மி 'காற்றைக் கலசத்தி லடைத்தவன் ஒருவன்' 'கடலைக் கையால் நீந்தினவன் ஒருவன்,' இவருள் நுமக்கு யாவன் வேண்டு'மெனவும், 'வானத்தை வில்லாக வளைத்தவன் ஒருவன்,' 'ஆற்றுமணலைக் கயிறாகத் திரித்தவனொருவன்,' இவருள் யாவன் நுமக்கு வேண்டு' மெனவும் வினவுவர். அத் தலைவர்கள் இன்னின்னார் வேண்டு மென, அவர்கள் பகுதியிற் சேர்ந்து ஆடலியற்றுவர் என்க. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இளந்துணை மகார் தம்மிற் கூடி விளையாடல்குறித்த

பகுதிபடக் கூடியவழி யல்லது வழங்கப் படாமையிற் குழுவின் பெயரின் வேறாயின. அக் குழுவின் பெயர் ஒரு துறைக்கண் உரிமை பூண்ட பல்லோர்மேல் எக்காலத்தும் நிகழ்வன. இன்றிவரென்னு பெண்ணியற் பெயராவன ஒருவர், இருவர், முப்பத்துமூவர் என்பன. இன்றிவரென்பது இத்துணையரென்னும் பொருட்டுப்போலும். எண் ணுகிய வியல்பு பற்றிப் பொருளுணர்த்துதலான் 'எண்ணியற் பெயர்' என்றார்.

ஒருநிமித்தம்பற்றிச் சேறலிற் பல்பெயர் ஒரு பெயராக அடக்கப் பட்டமையான், நிலப்பெயர் முதலாயினவற்றை வேறு கூறினர். அஃதேல், ஒப்பொடு வரூஉங்கிளவியும் அன்னதாகலின் இவற்றொடு வைக்கற்பாற்றெனின்:—அற்றேனும், வழக்குப்பயிற்சி யின்மையான் அவற்றொடு வைத்தா ரென்க. (கக)

புறனடை

கசு௬. அன்ன பிறவும் உயர்திணை மருங்கின்
பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
என்ன பெயரும் அத்திணை யவ்வே.

இ - ள்: மேற்சொல்லப்பட்ட பெயர்போல்வன பிறவும், உயர்திணைக்கண் பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பாலறிவந்த எல் லாப் பெயரும், உயர்திணைப் பெயராம்; எ - று.

*பாலறிவந்த என்னுது, ஒருமைப்பாலுணர்த்துவனவும், அடங்கு தற்குப் 'பன்மையும் ஒருமையும் பாலறிவந்த' என்றார்.

அன்னபிறவுமாவன—ஏனுதி, காவிதி, எட்டி, வாயிலான், பூயி லான், வண்ணத்தான். சுண்ணத்தான், பிறன், பிறள், பிறர், மற்றை யான், மற்றையாள், மற்றையார் என்னுந் தொடக்கத்தன. (கஉ)

ச. அஃறிணைப் பெயர்கள்

ககஎ. அதுஇது உதுவென வரூஉம் பெயரும்
அவைமுத லாகிய ஆய்தப் பெயரும்
அவைஇவை உவையென வரூஉம் பெயரும்
அவைமுத லாகிய வகரப் பெயரும்
யாதுயா யாவை யென்னும் பெயரும்
ஆவயின் மூன்றே டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த அஃறிணைப் பெயரே.

நிறுத்தமுறையானே உயர்திணைப்பெயருணர்த்தி, இனியஃறிணைப் பெயருணர்த்துகின்றார்.

(இ - ள்.) அது, இது, உதுவென வரூஉம் பெயரும், அப் பெயர்க்கு முதலாகிய சுட்டே முதலாக ஆய்தத்தோடு கூடி அஃது, இஃது, உஃது என வரூஉம் பெயரும், அவை, இவை,

பொழுதைக்குப் படைத்திட்டுக் கொண்ட பெயர். அவை பட்டி புத்திரர், கங்கை மாத்திரர் என்றதனுனும் இது நன்கு விளங்கும்.

* முப்பாலறிவந்த எனவும் பாடம்,

உவையென வரூஉம் பெயரும், அச் சுட்டே முதலாக அவ், இவ், உவ் என வரூஉம் வகரவீற்றுப் பெயரும், யாது, யா, யாவை என்னும் வினாப்பெயருமென இப் பதினைந்து பெயரும், பால் விளங்க வரூஉம் அஃறிணைப் பெயராம்; எ - று.

சுட்டு முதலாகிய ஆய்தப் பெயரும் அவை முதலாகிய வகரவீற்றுப் பெயரும் அவையல்லதின்மையின், அவ்வாறு கூறினர். (க௩)

கசுஅ. பல்ல பலசில என்னும் பெயரும்
உள்ள வில்ல என்னும் பெயரும்
வினைப்பெயர்க் கிளவியும் பண்புகோள் பெயரும்
இனைத்தெனக் கிளக்கும் எண்ணுக்குறிப் பெயரும்
ஒப்பி னாகிய பெயர்நிலை உளப்பட
அப்பால் ஒன்பதும் அவற்றோ ரன்ன.

இ - ள்: பல்லவென்பது முதலாகக் கூறப்பட்ட ஒன்பது பெயரும் மேற்கூறப்பட்ட அஃறிணைப் பெயர்போலப் பாலுணர நிற்கும்; எ - று.

பல்ல, பல, சில, உள்ள, இல்ல வென்னும் ஐந்து பெயரும் தம்மை யுணர்த்தி னின்றன. அல்லன பொருளுணர்த்தி நின்றன.

வினைப்பெயர்க்கிளவியாவன வருவது, செல்வது என்பன; பண்பு கொள் பெயராவன கரியது, செய்யது என்பன; இனைத்தெனக் கிளக்கு மெண்ணுக் குறிப் பெயர் ஒன்று, பத்து, நூறு என எண்பற்றி எண்ணப் படும் பொருண்மேனின்றன. ஒப்பினாகிய பெயர்நிலையாவன பொன் னன்னது, பொன்னன்னவை என்பன.

முன்னையவைபோலப் பல்ல முதலாயின வழக்கின்கட் பயின்று வாராமையின், வேறு கூறினர். பல சில வென்பன பயின்றவாயினும், பல்ல இல்ல உள்ள என்பனவற்றோடு ஒப்புமையுடையவாகலின், இவற் றொடு கூறினர். (கச)

அவற்றிற்குக் கள் விகுதி

கசுகூ. கள்ளொடு சிவணும் அவ்வியற் பெயரே
கோள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே.*

---

* 'கள்' விகுதி பலவின்பாற்குரியதென்று இந்நூற்பா வரையறுக் கினும், இவ் விகுதி பெற்ற மக்கள் என்னுஞ் சொல் ஆசிரியர் காலத்தி லேயே உயர்திணை குறித்தமை,

"உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே"

என்பதனாலறியப்படும். மக்கள் என்பது பலர்பால் வினைகொண்டு முடி தலின் தொகுதிப் பெயரன்றிப் பலர்பாற்பெயரே. மக + கள் = மக்கள்; இது மரூஉப் புணர்ச்சி. மகவு என்னும் பெயர் குழந்தையைக் குறித்த லாலும், பகுத்தறிவில்லாத குழந்தை அஃறிணையின் பாற்பட்டதே யாதலாலும், மரபியலில் குரங்குக் குட்டிக்கும் மகவுப் பெயர் கூறப்பட்

இ - ள் : கள்ளென்னுமீற்றெடு பொருந்தும் அஃறிணை யியற்பெயர் கள்ளீற்றேடு பொருந்துதற்கண் பலவறி சொல் லாம் ; எ - று.

அஃறிணை யியற்பெயராவன ஆ, நாய், குதிரை, கழுதை, தெங்கு, பலா, மலை, கடல் என்னுந் தொடக்கத்துச் சாதிப்பெயர். ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாய் நிற்றலின் இயற்பெயரென்றார். இவை கள் ளென்னு மீற்றவாய், ஆக்கள், குதிரைகள் என நின்றவழிப் பன்மை விளக்கலின் பலவறி சொல்லாயினவாறு கண்டுகொள்க.

அஃறிணையியற்பெய ரெனவே, பாலறிபெயரேயன்றி அஃறிணைப் பொதுப்பெயரு முளவென்பது பெற்றும்.

பாற்குரிமை சுட்டாது அஃறிணைக்குரிமை சுட்டிய, 'அவ்வியற் பெயர்' என்றார். (கரு)

புறனடை

கஎ0. அன்ன பிறவும் அஃறிணை மருங்கின்
பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
என்ன பெயரும் அத்திணை யவ்வே.

இ - ள் : மேற்கூறப்பட்ட பெயர்போல்வன பிறவும், அஃறிணைக்கட் பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால் விளங்க வந்த எல்லாப் பெயரும் அத்திணைக்குரிய ; எ - று.

அன்னபிறவு மென்றதனுற் கொள்ளப்படுவன பிறிது, பிற; மற்றை யது, மற்றையன; பல்லவை, சில்லவை; உள்ளது, இல்லது; உள்ளன, இல்லன என்னுந் தொடக்கத்தன. (கசு)

அஃறிணைப் பெயர் விரூதி பெறுமற் பால் உணர்த்துமாறு

கஎக. தெரிநிலை யுடைய அஃறிணை இயற்பெயர்
ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வரினே.

இ - ள் : கள்ளொடு சிவணுத அஃறிணை இயற்பெயர் ஒருமையும் பன்மையும் விளங்கு நிலையுடைய, அதற்கேற்ற வினையொடு தொடர்ந்தவழி ; எ - று.

எ - டு : ஆ வந்தது, ஆ வந்தன ; குதிரை வந்தது, குதிரை வந்தன என வினையாற் பால் விளக்கியவாறு கண்டுகொள்க.

டிருத்தலாலும், முதலில் அஃறிணை மரபிற் சிறு பிள்ளைகளைக் குறித்த மக்கள் என்னும் பெயர் பிற்காலத்தில் ஒருவனின் மக்களான பெரி யோரையும் ஓர் ஊர்த் தலைவனின் மக்களான பொதுமக்களையும் குறிக்கத் தலைப்பட்டதென்று கொள்ள இடமுண்டு. முது பண்டைக் காலத்தில் ஒவ்வோர் ஊரும் ஒவ்வொரு பெருங் குடும்பமாயிருந்து அவ்வக் குடும்பத் தலைவனுலேயே ஆளப்பட்டு வந்தமை நோக்குக. மக்கள் என்னுஞ் சொல் முதன் முதல் அஃறிணை குறித்தமை கருதியே, 'மக்கள் என்னுஞ் சொல்லாற் சுட்டப்படும் உயர்குலம்' என்னும் கருத் தில் மக்கட் சுட்டென்று கூறியிருக்கலாம் தொல்காப்பியர்.

இஃது அஃறிணைப் பெயரிலக்கணமாயினும், பொதுப்பெயர் வினையொடு வந்தது பால் விளங்குத லொப்புமை நோக்கி ஈண்டு வைத்தாரென்பது. அஃதேல், கள்ளொடு சிவணு மென்பதனையும் ஈண்டு வைக்கவெனின் :—இயற்பெயர் முன்ன ராரைக்கிளவி போலக் கள்ளென்பது அஃறிணை யியற்பெயர்க்கு ஈருய் ஒன்றுபட்டு நிற்றலின், வினையானன்றிப் பெயர்தாமே பன்மை யுணர்த்தியவாம் ; அதனால் அதனைப் பாலறி வந்த பெயருணர்த்தும் அதிகாரத்து வைத்தார். (கஎ)

ரு. விரவுப் பெயர்கள்

திணை தெரியுமாறு

கஎஉ. இருதிணைச் சேர்ற்குமோ ரன்ன உரிமையின்
திரிபுவேறு படூஉம் எல்லாப் பெயரும்
நினையுங் காலைத் தத்தம் மரபின்
வினையோ டல்லது பால்தெரி பிலவே.

இ - ள் : இருதிணைச் சொல்லாதற்குமொத்த உரிமையவாதலின் உயர்திணைக்கட் சென்றுழி உயர்திணைப் பெயராயும் அஃறிணைக்கட் சென்றுழி அஃறிணைப் பெயராயும் வேறுபடும் விரவுப்பெயரெல்லாம், ஆராயுங்கால், தத்தம் மரபின் வினையோடியைந்தல்லது, திணைவிளங்க நில்லா ; எ - று.

வினையோடல்லதெனவே, திணைக்கேற்றவாற்றான் ஈறு வேறுபடாது ஓரீற்றவாய் நிற்றலின், பெயர்தாமே நின்று தத்தமரபினென்றதனாற் பொதுவினையொடு வந்து திணை விளக்கா வென்பது பெறப்படும்.

இனி அவை, தத்தம் மரபின் வினையொடு பால் விளக்குமாறு :— சாத்தன் வந்தான், சாத்தன் வந்தது ; முடவன் வந்தான், முடவன் வந்தது* என வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

தத்தம் மரபின் வினையாவன உயர்திணைக்கும் அஃறிணைக்கு முரிய பதினோரீற்றுப் படர்க்கைவினை†.

எல்லாப் பெயரு மென்பதனை ஆறு போயினரெல்லாருங் கூறைகோட்பட்டார் என்பது போலக் கொள்க.

இருதிணைக்கும் பொதுவாகிய சொல், வினையாற் பொதுமை நீங்கி ஒருதிணைச்சொல்லா மென்பது கருத்தாகலின், ஈண்டுப் பாலெனப்பட்டது திணையேயாம்.

---

* 'இருதிணை மருங்கின்', என்ற (கிளவியாக்கம் - க0) சூத்திரவுரையிற் காண்க.

† பழந்தமிழர் ஆவையும் எருதையும் அவற்றின் பயம்பாடும் உழைப்பும்பற்றி அருமையாய்ப் பேணி, அவற்றுக்குச் சாத்தி சாத்தன் என்னும் மக்கட் பெயரையே இட்டு அழைத்து வந்திருக்கின்றனர். முடவன் என்பது முட எருதையும் முடத்தி என்பது முட ஆவையுங் குறிக்கும்.

'சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்' என்பதனால் தத்தம் மரபின் வினையோடல்லது பால்தெரிபில என்றாரேனும் சாத்த னொருவன் சாத்தனென்று எனத் தம் மரபின் பெயரொடு வந்து பால்விளக்குதலுங் கொள்க. (கஅ)

களாடு. நிகழூஉ நின்ற பலர்வரை கிளவியின்
உயர்திணை யொருமை தோன்றலும் உரித்தே
அன்ன மரபின் வினைவயி னான.

இ - ள்: நிகழ்காலம்பற்றி வரும் பலர்வரை கிளவியான் உயர்திணை யொருமைப்பால் தோன்றுதலும் உரித்து அவ் வொருமைப்பால் தோன்றுதற்கேற்ற வினையிடத்து; எ - று.

பலர்வரை கிளவியென்றது செய்யுமென்னு முற்றுச்சொல்லை.

எ - டு: சாத்தன் யாழெழூஉம், சாத்தி சாந்தரைக்கும் என்றவழி யாழெழூஉதலுஞ் சாந்தரைத்தலுமாகிய வினை அஃறிணைக்கேலாது ஒரு வற்கும் ஒருத்திக்கு மேற்றலின், உயர்திணையொருமைப்பால் விளங்கிய வாறு கண்டுகொள்க.

நிகழூஉநின்ற தொழிலையுணர்த்துஞ் சொல்லை ஒற்றுமை நயத்தான் நிகழூஉநின்ற பலர்வரைகிளவி யென்றார். நிகழூஉநின்ற வென்றது நிகழாநின்ற வென்றவாறு.

நடத்தல் கிடத்தல் முதலாகிய பிறதொழில்பற்றி வரும் பலர்வரை கிளவியான் உயர்திணையொருமை தோன்றாமையின், 'அன்ன மரபின் வினைவயி னான' வென்றார்.

தோன்றலு முரித்தென்னும் எதிர்மறை யும்மையான், அன்ன மரபின் வினைக்கட் டோன்றாமையு முரித்தென்றது, பலர்வரை கிளவி யாற் றோன்றாமையு முரித்தென்று கொள்க.

அஃதேல், யாழெழூஉதலுஞ் சாந்தரைத்தலு முதலாகிய தொழில் வேறுபாடுபற்றி வரும் முன்னிலைவினையானும் வியங்கோளானும் இரு வகை யெச்சத்தானு மெல்லாம் உயர்திணைப்பால் தோன்றுதலால் பலர் வரை கிளவியி னென வரைந்துகூறல் பொருந்தாதெனின் :—அற்றன்று; 'முன்னஞ் சேர்த்தி முறையின் உணர்தல்' (சொல் - ககூடு) என முன்னிலைப் பெயராற் பாலுணருமாறு முன்னருணர்த்தப்படுதலானும், அன்னமரபின் வினைபற்றி வரும் வியங்கோள் ஏவற் பொருண்மைத் தாகலின் ஏயதுணர்ந்து செய்யு முயர்திணை சுட்டி யல்லது பெரும் பான்மையும் வாராமைபான் ஆண் டன்னமரபின் வினையாற் பாலுணர் தல் ஒருதலையன்றாகலானும் பெயரெச்சத்திற்கு முடிவாகிய பெயரும் வினையெச்சமும் சிறுபான்மை பொதுவினை கொண்டவழியல்லது தத்த மரபின் வினைகொண்டவழி அவ் வினையே பால் விளக்கலான் ஆண் டெச்சம் பால் விளக்கல்வேண்டாமையானும், அவையொழித்துப் பலர் வரை கிளவியே விதந்து கூறினார், இருவகை யெச்சத்தானும் வியங்கோ ளானுஞ் சிறுபான்மை உயர்திணைப்பால் தோன்றல் ஒன்றெனை முடித்த லென்பதனாற் கொள்க.

நிகழ்காலத்துப் பிறசொல்லை நீக்குதற்குப் 'பலர்வரைகிளவி' யென்றார்.

பன்மைவிரவுப்பெயரை நீக்குதற்கு 'நிகழூஉகின்ற' வென்றார்.

மேல் விரவுப்பெயர் தத்தமரபின் வினையோடல்லது பால்தெரிபில வென்றார்; இனி அவற்றுளன்றிப் பொதுவினையானும் பால்தெரிய நிற்குமென்பது உணர்த்தியவாறு. அஃதேல், சாத்தன் புற்றினும், சாத்தி கன்றீனும் எனச் செய்யுமென்னுஞ்சொல்லான் அஃறிணைப் பாலுந் தோன்றுதலின். அது கூறாராயிற் றென்னையெனின் :—எழுதலும் அரைத்தலும் அஃறிணைக்கின்னும் இயைபில்லாதவாறு போலப் புற்றின்றல் உயர்திணைக்கு எவ்வாற்றானு மியைபின்றெனப் படாமையானும், கன்றீனும் என்புழி ஈனுமென்னும் வினையானன்றிக் கன்றென்னுஞ் சார்பான் அஃறிணைப்பால் தோன்றுதலானும், ஒருமை வினையான் ஒருவழி அஃறிணைப்பால் தோன்றினும் அது சிறுபான்மையாகலானும், கூறாராயின ரென்பது. (கசு)

விரவுப் பெயரின் தொகை, வகை

கஎச. இயற்பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி தாமே தானே
எல்லா நீயிர் நீயெனக் கிளந்து
சொல்லிய அல்ல பிறவு மாஅங்கு
அன்னவை தோன்றின் அவற்றொடுங் கொளலே.

விரவுப்பெயர் பால்தெரிய நிற்குமா றுணர்த்தி, இனி அவைதம்மை யுணர்த்துவா னெடுத்துக்கொண்டார்.

இ - ள் : இயற்பெயர் முதலாக நீ யென்ப தீறாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டனவல்லாத அன்னபிறவும் ஆண்டு வருமாயிற் சொல்லப்பட்டவற்றொடுங் கூட்டுக ; எ - று.

இயற்பெயராவன சாத்தன் கொற்றன் என வழங்குதற் பயத்த வாய் நிமித்தமின்றிப் பொருளேபற்றி வரும் இடுபெயர். இயற்பெயரெனினும் விரவுப்பெயரெனினு மொக்குமாயின், அவற்றுள் ஒருசாரனவற்றிற்கு அப் பெயர் கொடுத்த தென்னையெனின்:—அவற்றது சிறப்பு நோக்கி அப் பெயர் கொடுத்தார் : பாணியுந் தாளமும் ஒருபொருளவாயினும் இசை நூலார் தாளத்துள் ஒருசாரனவற்றிற்குப் பாணி யென்னும் பெயர் கொடுத்தாற்போல வென்பது.

சினைப்பெயராவன பெருங்காலன், முடவன் என அச் சினையுடைமையாகிய நிமித்தம்பற்றி முதன்மேல் வரும் பெயர். சினைமுதற்பெயராவன சித்தலைச்சாத்தன், கொடும்புறமருதி எனச் சினைப்பெயரொடு தொடர்ந்து வரும் முதற்பெயர். சாத்தன், மருதி யென்னு முதற்பெயர் சினைப்பெயரொடு தொடர்ந்தல்லது பொருளுணர்த்தாமையிற் சினைமுதற் பெயராயின. முறைப்பெயராவன தந்தை தாயென முறைபற்றி முறையுடைப் பொருண்மேல் வருவன. முறையாவது பிறவியான் ஒருவனோடொருவர்க்கு வருமியைபு. அல்லன வைந்துந் தம்மை யுணர்த்தி நின்றவாகலான், தாமென்பது முதலாகிய சொல்லேயாம்.

பிறவுமென்றதனான், மக, குழவி போல்வன கொள்க. இவற்றை உயர் திணைப் பெயரென்றாரால் உரையாசிரியரெனின் — மரபியலுள்,

'மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்பும்
அவையும் அன்ன அப்பா லான' (மரபியல்-கச)

எனவும்,

'குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை' (மரபியல்-கக)

எனவும், அவை அஃறிணைக்காதல் கூறி,

'குழவியும் மகவும் ஆயிரண் டல்லவை
கிழவ அல்ல மக்கட் கண்ணே' (மரபியல்-உங)

என வுயர்திணைக்கு மோதிவைத்தாராகலின், அவை விரவுப்பெயரே யாம்; அதனுன் அது போலியுரை யென்க.

ஒரு நிமித்தத்தான் இரண்டுதிணைப் பொருளுமுணர்த்துதலின் விரவுப் பெயர் பொருடோறு நிமித்தவேறுபாடுடைய பலபொருளொரு சொலன்மை யறிக. (உ0)

விரவுப் பெயரின் விரி

களரு அவற்றுள்
நான்கே இயற்பெயர் நான்கே சினைப்பெயர்
நான்கென மொழிமனுர் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி இரண்டா கும்மே
ஏனைப் பெயரே தத்தம் மரபின.

இ - ள்: மேற்கூறிய விரவுப்பெயருள் இயற்பெயருஞ் சினைப்பெயருஞ் சினைமுதற்பெயரும் ஒரொன்று நந்நான்காம்; முறைப்பெயர் இரண்டாம்; ஒழிந்தன ஐந்து பெயருந் தத்த மிலக்கணத்தனவாம்; எ - று.

தத்தமிலக்கணத்தன வென்றது பொதுவிலக்கணத்தன வல்ல சிறப்பிலக்கணத்தனவேயா மென்றவாறு. எனவே, அவை ஒரொன்ருகி நிற்குமென்றவாறும். ஈண்டுத் தத்தமென்பது, அந்நிகரன வெனப் பொதுமை சுட்டாது, ஒரொன்ருய் நின்ற பெயரைச் சுட்டி நின்றது. தனிப்பெயரைந்தும் விரிப்பெயர் பதினுன்குமாகப் பத்தொன்ப தென்ற வாறும்.

கூறப்பட்ட பெயரது பாகுபாடாகிய ஒருபொருணுதலுதல்பற்றி ஒரு சூத்திரமாயிற்று. நான்காய் விரிதலும் இரண்டாய் விரிதலுந் தாமே யாதலுமாகிய பொருள்வேற்றுமையான் மூன்று சூத்திரமெனினு மமையும். (உக)

இயற் பெயர்

களசு. அவைதாம்
பெண்மை இயற்பெயர் ஆண்மை இயற்பெயர்
பன்மை இயற்பெயர் ஒருமை இயற்பெயரென்று
அந்நான் கென்ப இயற்பெயர் நிலையே.

சினைப்பெயர்

கள எ. பெண்மைச் சினைப்பெயர் ஆண்மைச் சினைப்பெயர்
பன்மைச் சினைப்பெயர் ஒருமைச் சினைப்பெயரென்று
அந்நான் கென்ப சினைப்பெயர் நிலையே.

சினைமுதற் பெயர்

கள அ. பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
ஆண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
பன்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
ஒருமை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரென்று
அந்நான் கென்ப சினைமுதற் பெயரே.

முறைப் பெயர்

கள கூ. பெண்மை முறைப்பெயர் ஆண்மை முறைப்பெய
ஆயிரண் டென்ப முறைப்பெயர் நிலையே. [ரேன்று

இயற்பெயர் முதலிய நான்கன் விரியாகிய பதினைன்கும் இவையென வுணர்த்தியவாறு.

இவற்றிற்கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

இயற்பெயர் முதன்மூன்றும் ஓரொன்று நான்காய் விரிதலும், முறைப்பெயர் இரண்டாதலும், மேலைச் சூத்திரத்தாற் பெறப்பட்டமையான் அந் நான்கும் இரண்டுமாவன இவையென்பது இச் சூத்திரங்கட்குக் கருத்தாகக் கொள்க. இவ்வா றிடர்ப்படாது தொகைச்சொற்களைப் பயனிலையாகக் கொள்ளவே, இச் சூத்திரங்களான் அவையின்னவென்றலும் இத்துணைய வென்றலும் பெறப்படுமாகலின், மேலைச் சூத்திரம் வேண்டாவெனின் :— அற்றன்று; இவற்றான் விரவுப்பெயர் பத்தொன்பதென்னும் வரையறை பெறப்படாமையானும், வகுத்துக் கூறல் தந்திரவுத்தியாகலானும் அது வேண்டு மென்பது. (உஉ-உரு)

பெண்மை சுட்டிய பெயர்

கஅ0. பெண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்
ஒன்றற்கும் ஒருத்திக்கும் ஒன்றிய நிலையே.

மேற்கூறிய பதினைன்கு பெயரும் இருதிணையும்பற்றிப் பாலுணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார். அவை பெண்மைப்பெயர் நான்கும், ஆண்மைப் பெயர் நான்கும், பன்மைப்பெயர் மூன்றும், ஒருமைப்பெயர் மூன்றுமாம்.

இ - ள்: பெண்மை பற்றி வரும் நான்கு பெயரும், அஃறிணைப் பெண் ணொன்றற்கும் உயர்திணை யொருத்திக்கும் உரிய ; எ - று.

அந் நான்குமாவன : பெண்மையியற்பெயரும், பெண்மைச்சினைப் பெயரும், பெண்மைச் சினைமுதற்பெயரும், பெண்மை முறைப் பெயருமேயாம்.

எ - டு: சாத்தி வந்தது, சாத்தி வந்தாள் எனவும்; முடத்தி வந்தது, முடத்தி வந்தாள் எனவும், முடக்கொற்றி வந்தது, முடக்கொற்றி வந்தாள் எனவும், தாய் வந்தது தாய் வந்தாள் எனவும்; அவை முறையானே அஃறிணைப் பெண்மைக்கும், உயர்திணைப் பெண்மைக்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. முடமென்பது சினையது விகாரமாகலிற் சினையாயிற்று.

ஒன்றற்குமெனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனும், பெண்மை சுட்டிய பெயரென்றமையான் அஃறிணைப் பெண்ணொன்றேயாம். இஃது 'ஆண்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரும்' (சொல் - கஅக) என்புழியு மொக்கும்.

ஒன்றிய நிலையுடையவற்றை 'ஒன்றிய நிலை' யென்றார். (உசு)

ஆண்மை சுட்டிய பெயர்

கஅக. ஆண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்
ஒன்றற்கும் ஒருவற்கும் ஒன்றிய நிலையே.

இ - ள்: ஆண்மைபற்றி வரும் நான்கு பெயரும், அஃறிணையா ணொன்றற்கும், உயர்திணை யொருவனுக்கும் உரிய; எ - று.

அந் நான்குமாவன: ஆண்மை யியற்பெயரும், ஆண்மைச் சினைப் பெயரும், ஆண்மைச் சினைமுதற்பெயரும், ஆண்மை முறைப்பெயருமே யாம்.

எ - டு: சாத்தன் வந்தது, சாத்தன் வந்தான் எனவும்; முடவன் வந்தது, முடவன் வந்தான் எனவும்; முடக்கொற்றன் வந்தது, முடக்கொற்றன் வந்தான் எனவும்; தந்தை வந்தது, தந்தை வந்தான் எனவும் அவை முறையானே அஃறிணையாணொன்றற்கும், உயர்திணையாண்பாற்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன. (உஎ)

பன்மை சுட்டிய பெயர்

கஅஉ. பன்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்
ஒன்றே பலவே யொருவ ரென்னும்
என்றிப் பாற்கும் ஓரன் னவ்வே.

இ - ள்: பன்மை சுட்டி வரும் மூன்று பெயரும், அஃறிணை யொருமையும் அத்திணைப் பன்மையும் உயர்திணை யொருமையுமெனச் சொல்லப்பட்ட மூன்று பாற்கும் உரிய; எ - று

அம் மூன்றுமாவன: பன்மையியற்பெயரும், பன்மைச்சினைப்பெயரும், பன்மைச்சினை முதற்பெயருமாம்.

எ - டு: யானை வந்தது, யானை வந்தன, யானை வந்தான், யானை வந்தாள் எனவும்; நெடுங்கழுத்தல் வந்தது, நெடுங்கழுத்தல் வந்தன, நெடுங்கழுத்தல் வந்தான், நெடுங்கழுத்தல் வந்தாள் எனவும்; பெருங்கால் யானை வந்தது, பெருங்கால் யானை வந்தன, பெருங்கால் யானை வந்தான், பெருங்கால் யானை வந்தாள் எனவும் அவை முறையானே

அஃறிணையொருமைக்கும், அத்திணைப் பன்மைக்கும், உயர்திணையொருமைக்கும் உரியவாய் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

பன்மைக்கேயன்றி ஒருமைக்குமுரியவாய் வருவனவற்றைப் பன்மைப் பெயரென்ற தென்னையெனின்:—நன்று சொன்னாய்: பெண்மைப் பெயர்முதலாயினவும் பிறபெயரா லுணர்த்தப்படாத பெண்மை முதலாயினவற்றையு முணர்த்தலானன்றே அப் பெயரவாயின என்னை? பெண்மை முதலாயின பிறபெயரா லுணர்த்தப்படுமாயின் அப் பெண்மை முதலாயினவற்றான் அப்பெயர் வரைந்து சுட்டலாகாமையின். பன்மைப்பெயர் ஒருமை யுணர்த்துமாயினும், பிறவாற்றா லுணர்த்தப்படாத பன்மையை ஒருகா லுணர்த்தலின் அப் பன்மையான் அவை வரைந்து சுட்டப்படுதலின் அப் பெயரவாயின. அற்றேனும், பன்மைசுட்டியு பெயரென்றமையாற் பன்மையே யுணர்த்தல் வேண்டுமெனின்:— அற்றன்று; இயைபின்மை நீக்கலும் பிறிதினியைபு நீக்கலுமென விசேடித்தல் இருவகைத்து. வெண்குடைப் பெருவிறல் என்ற வழிச் செங்குடை முதலியவற்றோடு இயைபு நீக்காது வெண்குடையோடு இயைபின்மை மாத்திரை நீக்கி வெண்குடையாயென்பதுபட நிற்றலின் அஃதியைபின்மை நீக்கலாம். கருங்குவளை என்றவழிச் செம்மை முதலாயினவற்றோடு இயைபு நீக்கலின், இது பிறிதினியைபு நீக்கலாம். பன்மை சுட்டிய பெயரென்பது, வெண்குடைப் பெருவிறல் என்பதுபோல, ஒருமையியைபு நீக்காது பன்மை சுட்டுதலோடு இயைபின்மை மாத்திரை நீக்கிப் பன்மை சுட்டுமென்பதுபட நின்றது. அதனான் விசேடிக்குங்காற் பிறிதினியைபு நீக்கல் ஒருதலையன்றென்க. அஃறிணையொருமையும் அத்திணைப்பன்மையும் உயர்திணை யொருமையுமாகிய பலவற்றையும் உணர்த்தலாற் பன்மை சுட்டிய பெயரென்பாருமுளர். அஃதுரையாசிரியர் கருத்தன்மை அவ்வுரையான் விளங்கும்.*

என்றிப்பாற்கு மென்னுமும்மை, இம் மூன்றுபாற்கு மென்பதுபட நிற்றலின், முற்றும்மை. (உஅ)

ஒருமை சுட்டிய பெயர்

கஅகூ. ஒருமை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்
ஒன்றற்கும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றிய நிலையே.

இ - ள்: ஒருமை சுட்டிவரும் மூன்று பெயரும், அஃறிணை யொருமைக்கும், உயர்திணை யொருமைக்கும் உரிய; எ - று.

அம் மூன்றுமாவன: ஒருமையியற்பெயரும், ஒருமைச் சினைப்பெயரும், ஒருமைச் சினைமுதற்பெயருமாம்.

உ - டு: கோதை வந்தது, கோதை வந்தான், கோதை வந்தாள் எனவும்; செவியிலி வந்தது, செவியிலி வந்தான், செவியிலி வந்தாள்

---

*பன்மை சுட்டிய பெயரென்பது இயைபின்மை மாத்திரை நீக்கிய விசேடணமடுத்து நின்றதெனச் **சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும்** உரைத்ததனை மறுத்துப் பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணமடுத்து நின்றதென காட்டினார் **நன்னூல் விருத்திகாரர்**; பெயரியலில் 'ஒன்றே இருதிணைத் தன்பா லேற்கும்' என்னுஞ் சூத்திர வுரையிற் காண்க

எனவும்; கொடும்புறமருதி வந்தது, கொடும்புறமருதி வந்தான், கொடும் புறமருதி வந்தாள் எனவும் அவை முறையானே அஃறிணையொருமைக் கும், உயர்திணையொருமைக்கும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

பெண்மைப் பெயரும் ஆண்மைப் பெயரும் ஒருமை யுணர்த்து மாயினும், இவை பெண்மை ஆண்மை யென்னும் வேறுபா டுணர்த்தாது ஒருமையுணர்த்தலான், இவற்றை ஒருமைப் பெயரென்றார். (உகூ)

தாம் என்னும் பெயர்

கஅச. தாமேன் கிளவி பன்மைக்கு உரித்தே.

தத்தமரபினவெனப்பட்ட பெயர் பாற்குரியவாய் வருமாறுணர்த்து கின்றார்.

இ - ள்: தாமென்னும் பெயர் இருதிணைக் கண்ணும் பன்மைப்பாற்கு உரித்து ; எ - று.

எ - டு: தாம் வந்தார், தாம் வந்தன என வரும். (௩0)

தான் என்னும் பெயர்

கஅரு. தானேன் கிளவி யொருமைக்கு உரித்தே.

இ - ள்: தானென்னும் பெயர் இருதிணைக்கண்ணும் ஒரு மைப்பாற்கு உரித்து ; எ - று.

எ - டு: தான் வந்தான், தான் வந்தாள், தான் வந்தது என வரும். (௩க)

எல்லாம் என்னும் பெயர்

கஅசு. எல்லாம் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி
பல்வழி நுதலிய நிலைத்தா கும்மே.

இ - ள்: எல்லாமென்னும் பெயர் இரண்டு திணைக்கண் ணும் பன்மை குறித்து வரும் ; எ - று.

வழியென்றது இடம். பொருள் சொன்னிகழ்தற் கிட மாகலிற் பல் பொருளைப் 'பல்வழி' என்றார்.

எ - டு: எல்லாம் வந்தேம், எல்லாம் வந்தீர், எல்லாம் வந்தார், எல்லாம் வந்தன என வரும்.

எல்லாமென்னும் பெயர் இரண்டுதிணைக்கண்ணும் பன்மை குறித்து வருமென்றது பல்வழியென்றது, மேனி யெல்லாம் பசலை யாயிற்று என ஒரு பொருளின் பலவிடங்குறித்து நிற்றலுமுடைத் தென்பதூஉம் கோடற்குப் போலும். அஃது எஞ்சாப்பொருட்டாய் வருவதோ ருரிச்சொலென்பாருமுளர். (௩உ)

அதற்கு, மேலும் ஒரு விதி

கஅஎ. தன்னு ளுறுத்த பன்மைக் கல்லது
உயர்திணை மருங்கின் ஆக்க மில்லை.

இ - ள்: எல்லாமென்னுஞ் சொல், உயர்திணைக் காங்கால், தன்மைப்பன்மைக்கல்லது முன்னிலைப் பன்மைக்கும் படர்க்கைப் பன்மைக்கும் ஆகாது; எ - று.

'நெறிதா ழிருங்கூந்த னின்பெண்டி ரெல்லாம்' (கலி - கஎ) எனப் படர்க்கைக்கண்ணும் வந்ததாலெனின்:—எழுத்ததிகாரத்துள், 'உயர் திணையாயி னம்மிடை வருமே' (எழு - ககo) எனத் தன்மைக்கேற்ற சாரியை கூறினமையானும், ஈண்டு நியமித்தலானும், அஃதிட வழு வமைதியா மென்பது.

தன்மைச்சொல் அஃறிணைக்கின்மையின், எல்லாமென்பது பொது மையிற் பிரிந்து தன்னுளுறுத்த பன்மைக்கண் வந்துழி உயர்திணை யீற்றுப் பெயரெனப்படினும், இருதிணைப்பன்மையு முணர்த்துதற் கேற்றுப் பொதுப் பிரியாது நின்றவழி விரவுப் பெயராதற் கிழுக் கின்மை யறிக.

எல்லாப்பார்ப்பாரும், எல்லாச் சான்றோரும் எனப் படர்க்கைக்கண் வருதலும் கோடற்குத் தன்னுள்ளுறுத்த பன்மைக் காங்கால் உயர் திணை மருங்கினல்லதாகாதென மொழிமாற்றி யுரைத்தாரால் உரை யாசிரியரெனின்:— படர்க்கைக்கண் வருதல் இடவழுவமைதியென்ற வழிப்படு மிழுக்கின்மையானும், 'தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவி' (சொல் - சங) எனவும்; 'யான் யாம் நாமென வரூஉம் பெயர்' (சொல் - கசுங) எனவும் பிறண்டு மோதியவாற்றால், தன்மைச்சொல் அஃறிணைக்கின்மை பெறப்படுதலின் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டாமை யானும், எழுத்ததிகாரத்துள் 'உயர்திணையாயி னம்மிடை வருமே' எனத் தன்மைக்குரிய சாரியையே கூறலானும், அது போலியுரை யென்க.

ஈண்டு ஆக்கம் பெருக்கம். பெருக்கமில்லையெனவே, சிறுபான்மை ஏனையிடத்திற்கு முரித்தா மென்பாருமுளர். (ஙங)

நீயிர், நீ என்னுஞ் சொற்கள்

கஅஅ. நீயிர் நீயென வரூஉங் கிளவி
பால்தெரி பிலவே யுடன்மொழிப் பொருள.

இ - ள்: நீயிர் நீயென்னு மிரண்டு பெயர்ச்சொல்லும் திணைப்பகுதி தெரியநில்லா; இருதிணையு முடன் றோன்றும் பொருள; எ - று.

உடன்மொழிப்பொருள வென்றது, இருதிணைப்பொருளும் ஒருங்கு வரத்தோன்று மென்றவாறு. பிரித் தொருதிணை விளக்கா வென்ற வாறு.

எ - டு: நீயிர் வந்திர், நீ வந்தாய் என இருதிணைக்கும் பொதுவாய் நின்றவாறு கண்டுகொள்க.

இருதிணைக்கு முரிய பெயரெல்லாந் தத்தமரபின் வினையொடு வந்து திணை விளக்குமன்றே; இவற்றிற்கு அன்ன வினையின்மையின் ஒருவாற் றானுந் திணை விளக்காமையின், 'பாறெரிபிலவே யுடன் மொழிப் பொருள' வென்றார். (ஙச)

அவற்றுள், நீ என்னுஞ் சொல்

கஅகூ. அவற்றுள்
நீயென் கிளவி யொருமைக் குரித்தே.

இ - ள்: மேற்சொல்லப்பட்ட இரண்டுபெயருள் நீயென் னும் பெயர் ஒருமைக்குரித்து; எ - று.

ஒருமையாவது, ஒருவன் ஒருத்தி, ஒன்றென்பனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாகிய ஒருமை.

எ - டு: நீ வந்தாய் என வந்தவாறு கண்டுகொள்க. (ருடு)

நீயிர் என்னுஞ் சொல்

ககூ0. ஏனைக் கிளவி பன்மைக் குரித்தே.

இ - ள்: நீயிரென்னும் பெயர் பன்மைக்குரித்து; எ - று.

பன்மையாவது பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும் பொதுவாகிய பன்மை.

எ - டு: நீயிர் வந்தீர் என வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

'எல்லாம் நீயிர் நீ' (சொல் - களசு) எனவோதியவாறன்றி, ஒருமை பன்மையென்னும் முறைபற்றி ஈண்டு நீ யென்பதனை முற்கூறினார். அன்றி, முந்துமொழிந்ததன் றலைதடுமாற்றமென்னுந் தந்திரவுத்தி யெனினுமமையும்.

நீயிர் நீயென இருதிணையைம்பாலுள் ஒன்றனை வரைந் துணர்த்தா வாயினும், ஒருமை பன்மையென்னும் பொருள் வேறுபாடுடையவென வரையறைப்படுவழி, வரையறுத்தவாறு. (ருசு)

ஒருவர் என்னுஞ் சொல்

ககூக. ஒருவ ரென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி
இருபாற்கும் உரித்தே தெரியுங் காலை.

இ - ள்: மேல் இன்றிவரென்னு மெண்ணியற் பெயரென் றோதப்பட்டவற்றுள், ஒருவரென்னும் பெயர்ச்சொல், உயர்திணை முப்பாலுள் ஒருபால் விளக்காது, ஒருவன் ஒருத்தியென்னும் இருபாற்கும் பொதுவாய் நிற்கும்; எ - று.

எ - டு: ஒருவர் வந்தார் எனப் பொதுவாய் நின்றவாறு கண்டு கொள்க.

இருபாற்குமெனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனும், ஒருவரென்னும் ஒருமைப்பெயரா னுணர்த்தப் படுதற்கேற்பன ஒருவன் ஒருத்தியென்ப னவே யாகலான், அவையே கொள்ளப்படும்.

உயர்திணை யொருமைப்பால் இரண்டென் றறியப்பட்டமையான், இருபாற்குமுரித் தென்னுமும்மை முற்றும்மை. உயர்திணைப் பெயராயி னும், பாலுணர்த்தாமையும் முன்னர்த்தானுணர்த்தலும் இதற்கு மொக்குமாகலின், ஈண்டுக் கூறினாரென்பது. (ருஎ)

அதன் வினைமுடிபு

கக௨. தன்மை சுட்டின் பன்மைக் கேற்கும்.

இ - ள்: ஒருவரென்னும் பெயரதியல்பு கருதின் அஃது ஒருமைப் பெயராயினும், பல்லோரறியுஞ் சொல்லொடு தொடர் தற்கேற்கும் ; எ - று.

எ - டு: ஒருவர் வந்தார், ஒருவரவர் என வரும்.

ஒருமைப்பெயர் பன்மை கொள்ளாதாயினும், இது வழுவமைதி யிலக்கணமென்ப தறிவித்தற்குத் தன்மைசுட்டி னென்றார். (௯அ)

நீயிர், நீ என்னுஞ் சொற்களுக்கு மேலும் ஒரு முடிபு

கக௩. இன்ன பெயரே யிவையெனல் வேண்டின்
முன்னஞ் சேர்த்தி முறையி னுணர்த்தல்.

இ - ள்: நீயிர் நீ ஒருவரென்பனவற்றை இன்னபாற்பெய ரென்றறியலுறின், சொல்லுவான் குறிப்பொடு கூட்டி முறையா லுணர்க ; எ - று.

ஒருசாத்தன், ஒருவனுனும் ஒருத்தியானும் பலரானும் ஒன்றானும் பலவானுந் தன்னுழைச் சென்றவழி, 'நீ வந்தாய், நீயிர் வந்தீர்' என்னு மன்றே; ஆண்டது கேட்டான் இவ னின்னபால் கருதிக் கூறினான் என்பதுணரும். இனி 'ஒருவரொருவரைச் சார்ந்தொழுகலாற்றின்' என்றவழிச் சொல்லுவானொடு கேட்டான் இவனொருமை குறித்தா னென விளங்கும். பிறவுமன்ன.

இனி இடமுங் காலமும்பற்றிப் பால் விளங்கும் வழியும் அறிந்து கொள்க.

ஏகாரம் தேற்றேகாரம்.

முறையினுணர்த்தலென்பது பாதுகாவல். (௯௧)

பால்திரிந்த பெயரின் வினைமுடிபு

கக௪. மகடூஉ மருங்கின் பால்திரி கிளவி
மகடூஉ வியற்கை தொழில்வயி னான.

இனியொருசா ருயர்திணைப்பெயர்க்கும் விரவுப்பெயர்க்கும் எஞ்சி நின்ற இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

இ - ள்: மகடூஉப்பொருண்மைக்கண் பால்திரிந்து வரும் பெண்மகனென்னும் பெயர், வினைகொள்ளுமிடத்து மகடூஉவிற் குரிய வினைகொள்ளும் ; எ - று.

எ - டு: பெண்மகன்* வந்தாள் என வரும்.

பொருண்மைபற்றி மகடூஉ வினைகொள்ளுமோ ஈறுபற்றி ஆடூஉ வினைகொள்ளுமோ என்று ஐயுற்றார்க்கு ஐய மகற்றியவாறு.

'சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்' என்பதனுல் தொழில்வயினான வென்றாராகலின், சிறப்பில்லாப் பெயர்வயினானும் பெண்மகனிவள் என மகடூஉவியற்கையா மென்பதாம். (சo)

பெயரீறு செய்யுளுள் திரிதல்

கசுரு. ஆவோ வாகும் பெயருமா ருளவே
ஆயிட னறிதல் செய்யு ளுள்ளே.

இ - ள்: ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரியும் பெயர்களுமுள; அத் திரியுமிட மறிக செய்யுளுள்; எ - று.

எ - டு: 'வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொ லளியர் தாமே (யாரியர்,
கயிறுடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும்)
வேய்பயில் பழுவ முன்னி யோரே' (குறுந் - எ)

எனவும்,

'கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க் கென்னிழை
நெகிழப் பருவரல் செப்பா தோயே.' (நற்றிணை - எo)

எனவும் ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரிந்தவாறு கண்டுகொள்க.

ஆன், ஆள், ஆர், ஆய் என்னுமீற்றவாகிய பெயரல்லது, சேரமான், மலையமான் என்னுந் தொடக்கத்தன அவ்வாறு திரியாமையின், 'ஆயிட னறிதல்' என்றார். உழாஅன், கிழாஅன் என்பனவோ வெனின்:— அவை அன்னீற்றுப்பெயர் ஒருமொழிப் புணர்ச்சியான் அவ்வாறு நின்றனவென்பது. ஆனீறாயவழி, உழவோன், கிழவோன் எனத் திரியுமாறறிக. (சக)

உயர்திணை ஈறு அளமந்த விரவுப் பெயர்கள்

கசுசு. இறைச்சிப் பொருள்வயின் செய்யுளுட் கிளக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி யுயர்திணை சுட்டா
நிலத்துவழி மருங்கின் தோன்ற லான.

இ - ள்: செய்யுளுட் கருப்பொருண்மேற் கிளக்கப்படும் இருதிணைக்குமுரிய பெயர் உயர்திணை யுணர்த்தா; அவ்வவ்

---

* பெண்மகன் என்னும் வழக்குப்போன்றதே வடார்க்காட்டு வட்டத்தில் இன்று வழங்கும் பெட்டைப்பசன்கள் என்பதும். இவற்றுள் முன்னது ஒருமை, பின்னது பன்மை. இதுவே இவற்றிடை வேறுபாடு; பையன் - பயன் - பசன். பெண்மகன் என்பதையும் பெட்டைப்பசன்கள் என்பதைப் போன்று கொடுந்தமிழ் வழக்காகக் கொள்வதே பொருந்தும்.

நிலத்துவழி அஃறிணைப் பொருளவாய் வழங்கப்பட்டு வருத லான் ; எ - று.

எ - டு : 'கடுவன் முதுமகன் கல்லா மூலற்கு
வதுவை யயர்ந்த வன்பறழ்க் குமரி'

என்புழி, கடுவன், மூலன், குமரியென்பன அஃறிணைப் பொருளவாயல் லது நிலத்துவழி மருங்கிற் றோன்றாமையின், உயர்திணை சுட்டாதவாறு கண்டுகொள்க.

நிலமாவது, முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்த லென்பன.

அஃதேல், இவை உயர்திணை யுணர்த்தாவாயின் அஃறிணைப் பெயரேயாம்; ஆகவே இச் சூத்திரம் வேண்டா பிறவெனின்:—அற் றன்று ; கடுவன் மூலனென்பன அன்னீறு ஆண்மையுணர்த்துமன்றே; அஃறிணைப் பெயர் அவ்வீற்றான் அப்பொருளுணர்த்தாமையின், அவை விரவுப்பெயரேயா மென்பது. அலவன் கள்வனென்பனவோ வெனின் :— அவை சாதிப் பெய ரெனப்படுவ தல்லது ஆண்மைப்பெய ரெனப்படா வென்க குமரியென்பது, வடமொழிச் சிதைவாய் வட மொழிப்பொருளே உணர்த்தலின், விரவுப்பெயரேயாம். (கஉ)

கசுஎ. திணையோடு பழகிய பெயரலங் கடையே.

இ - ள் : கருப்பொருணர்த்தும் விரவுப்பெயர் உயர் திணை சுட்டாது அஃறிணை சுட்டுவது, அவ்வத்திணைக்குரியவாய் வழங்கப்பட்டு வரும் பெயரல்லாத விடத்து ; எ - று.

எனவே, திணைக்குரியவாய் வழங்கப்பட்டுவரும் பெயர் இருதிணை யுஞ் சுட்டிவரு மென்பதாம்.

திணையொடு பழகிய விரவுப்பெயராவன காளை விடலை யென்னுந் தொடக்கத்தன.

எ - டு : 'செருமிகு முன்பிற் கூர்வேற் காளை' எனவும், 'திருந்து வேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே' (அகம்-கசுரு) எனவும், உயர் திணை சுட்டி வந்தவாறு கண்டுகொள்க. இவை உயர்திணைப்பொரு ளன்றோ வெனின் :— ஓரெருத்தையும் காளை விடலை யென்பவாகலின், விரவுப்பெயரெனவே படுமென்பது.

கடுவன், மூலன் குமரியென்பனவும் கருப்பொருளுணர்த்தலின் திணையொடு பழகிய பெயராம் பிறவெனின் :— அற்றன்று; விலங்கும் புள்ளு முதலாகிய பொருள்வழி யெல்லாம் அவற்றிற்குரிய பெயர் சொல்வதல்லது, பொருளுண்டாயினும், இந்நிலத்து இப்பொருள் இப் பெயரால் வழங்கப்படாவென்னும் வரையறையில்லை. தலைமக்கள் எந் நிலத்து முளராயினும் பாலைநிலத்துக் காளை மீளியென்னும் பெயர் செல்லா மருதநிலத்து; மருதநிலத்து மகிழ்நன் ஊரனென்னும் பெயர் செல்லா பாலை நிலத்து. அதனாற் பொருள்வகையானன்றிப பெயர் தந் திணைக்குரிமை பூண்டு நிற்றலின், அவற்றைத் திணையொடு பழகிய பெயரென்றாரென்பது. (சங)

பெயரியல் முற்றிற்று.

௬. வினையியல்

[வினைச்சொல்லின் இலக்கணம் உணர்த்துவது.]

௧. வினைச்சொல்லின் பொது வியல்பு

வினை இன்ன தென்பது

௧௯௮. வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்.

நிறுத்த முறையானே வினைச்சொல்லாமா றுணர்த்திய வெடுத்துக் கொண்டார். அதனு னிவ்வோத்து வினையியலென்னும் பெயர்த்தா யிற்று.

இ-ள்: வினையென்று சொல்லப்படுவது வேற்றுமை யொடு பொருந்தாது ஆராயுங்காற் காலத்தொடு* புலப்படும்; எ-று.

ஈண்டு வேற்றுமையென்றது உருபை.

எ-டு: உண்டான், கரியன் என வேற்றுமை கொள்ளாது கால மொடு தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க.

வேற்றுமை கொள்ளாதென்னுது காலமொடு தோன்றுமெனின் தொழினிலையொட்டுந் தொழிற்பெயரும் வினைச்சொல்லாவான் செல்லு மாகலானும், காலமொடு தோன்று மென்னுது வேற்றுமை கொள்ளா தெனின் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் வினைச்சொல்லெனப்படு மாகலானும், அவ் விருதிறமு நீக்குதற்கு 'வேற்றுமை கொள்ளாது காலமொடு தோன்றும்' என்ருர்.

வினைச்சொல்லுள் வெளிப்படக் காலம் விளக்காதனவு முள; அவை யும் ஆராயுங்காற் காலமுடைய வென்றற்கு, 'நினையுங்காலை' என்ருர். அவை யிவையென்பது முன்னர்ச் சூத்திரத்தாற் பெறப்படும்.

உணர்த்தப்படும் வினைச்சொற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கண முணர்த் தியவாறு. (௧)

காலம்

௧௯௯. காலந் தாமே மூன்றென மொழிப.*

இ-ள்: மேற்ருேற்றுவாய் செய்யப்பட்ட காலம் மூன் றென்று சொல்லுவர் புலவர்; எ-று.

தாமென்பது கட்டுரைச் சுவைபட நின்றது. (௨)

காலத்தின் பெயர் முதலியன

௨௦௦. இறப்பி னிகழ்வின் எதிர்வின் என்ரு
அம்முக் காலமுங் குறிப்பொடுங் கொள்ளும்
மெய்ந்நிலை யுடைய தோன்ற லாறே.

---

* "காலங்......மொழிப" என்றும், "இறப்பினிகழ்வினெதிர்வின்" என்றும் கூறியிருப்பதால், தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழ் வினை முக்காலமுங் குறித்தமை தெளிவாம்.

இ - ள்: இறப்பும், நிகழ்வும், எதிர்வும் என்று சொல்லப் படும், அம்மூன்று காலமுங் குறிப்புவினையொடும் பொருந்தும் மெய்ந்நிலைமையையுடைய, வினைச்சொல்லானவை தோன்று நெறிக்கண்; எ - று.

எனவே, காலமூன்றுவன இறப்பும், நிகழ்வும், எதிர்வு மென் பதூஉம், வெளிப்படக் காலம் விளக்காதன குறிப்புவினை யென் பதூஉம் பெற்றாம்.

எ - டு: உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான் என வரும்.

இறப்பாவது தொழிலது கழிவு. நிகழ்வாவது தொழில் தொடங்கப் பட்டு முற்றுப்பெறாத நிலைமை. எதிர்வாவது தொழில் பிறவாமை. தொழிலாவது பொருளினது புடைபெயர்ச்சியாகலின், அஃதொருகண நிற்பதல்லது இரண்டுகண நில்லாமையின், நிகழ்ச்சியென்பதொன்று அதற்கில்லையாயினும், உண்டல் தின்றலெனப் பஃறொழிற் றொகுதியை ஒரு தொழிலாகக் கோடலின், உண்ணாநின்றான், வாராநின்றான் என நிகழ்ச்சியுமுடைத்தாயிற்றென்பது.

வினைக்குறிப்புக் காலமொடு தோன்றுங்கால், பண்டுகரியன், இது பொழுது கரியன் என இறந்தகாலமும் நிகழ்காலமும் முறையானே பற்றி வருதலும், நாளைக்கரியனும் என எதிர்காலத்து ஆக்கமொடு வருதலும் அறிக.

மெய்ந்நிலையுடைய வென்றது விளங்கித் தோன்றா வாயினும் காலம் வினைக்குறிப்பொடு மெய்ம்மையென வலியுறுத்தவாறு. (ந)

வினைச்சொற்களின் வகை

உ0க. குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றிக்
காலமொடு வரூஉம் வினைச்சொல் எல்லாம்
உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக் குரிமையும்
ஆயிரு திணைக்குமோ ரன்ன உரிமையும்
அம்மூ வுருபின தோன்ற லாறே.

பொதுவகையாற் கூறிய வினைச்சொல்லைச் சிறப்புவகையா னுணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார்.

இ - ள்: குறிப்புப் பொருண்மைக்கண்ணுந் தொழிற் பொருண்மைக்கண்ணுந் தோன்றிக் காலத்தொடு வரும் எல்லா வினைச்சொல்லும், உயர்திணைக்குரியனவும் அஃறிணைக்குரியன வும் இரண்டு திணைக்கும் ஒப்ப வுரியனவுமென, மூன்று கூற்றன வாம்; தோன்றுநெறிக்கண்; எ - று.

கரியன், செய்யன் என்புழித் தொழின்மை தெற்றென விளங்காது குறித்துக்கொள்ளப்படுதலிற் குறிப்பென்றார்.

எ - டு: உண்டான், கரியன்; சென்றது, செய்யது; வந்தனை, வெளியை என வரும்.

'குறிப்பொடுங் கொள்ளும்' (சொல் - உ00) என மேற் குறிப் பியைபு பட்டு நிற்றலிற் 'குறிப்பினும் வினையினும்' என்றார்.

முன் ஈறுபற்றி உணர்த்தப்படும் வினைச்சொற்களை இஃதிறந்த காலத்திற்குரித்து, இது நிகழ்காலத்திற்குரித்து, இஃதெதிர்காலத்திற் குரித்து என வழக்கு நோக்கி, உணர்ந்துகொள்க வென்பது விளக்கிய, 'காலமொடு வரூஉம்' என்றார்.

வினைச்சொற் காலமுணர்த்துங்காற் சிலநெறிப்பா டுடைய வென்பது விளக்கிய, 'நெறிப்படத் தோன்றி' என்றார். நெறிப் பாடாவது அவ்வீற்றுமிசை நிற்கும் எழுத்து வேறுபாடு. அவை முற்ற வுணர்த்தலாகாவாயினும், அவ்வீறுணர்த்தும்வழிச் சிறிய சொல்லுதும். (ச)

உ. உயர்திணை வினை

தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று

உ0உ. அவைதாம்
அம் ஆம் எம்ஏம் என்னுங் கிளவியும்
உம்மொடு வரூஉங் கடதற வென்னும்
அந்நாற் கிளவியோ டாயெண் கிளவியும்
பன்மை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

நிறுத்த முறையானே உயர்திணைவினையாமா றுணர்த்துகின்றார். அவைதாம் இருவகைய; தன்மைவினையும் படர்க்கைவினையுமென. தன்மை வினையும் இருவகைத்து; பன்மைத் தன்மையும் ஒருமைத் தன் மையுமென. தனித்தன்மையும் உளப்பாட்டுத்தன்மையுமெனினு மமை யும். இச் சூத்திரத்தாற் பன்மைத்தன்மை யுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: மேன் மூவகையவெனப்பட்ட வினைச்சொற்றும், அம் ஆம் எம் ஏம் என்னுமீற்றவாகிய சொல்லும், உம்மொடு வரூஉம் கடதறவாகிய கும்மும் டும்மும் தும்மும் றும்மும் என்னுமீற்றவாகிய சொல்லுமென், அவ்வெட்டும் பன்மை யுணர்த்துந் தன்மைச் சொல்லாம்; எ - று.

தனக்கு ஒருமையல்லதின்மையின் தன்மைப்பன்மையாவது தன் னொடு பிறரை உளப்படுத்தவேயாம். அவ்வுளப்படுத்தல் மூவகைப்படும்; முன்னின்றாரை உளப்படுத்தலும், படர்க்கையாரை உளப்படுத்தலும், அவ்விருவரையும் ஒருங்குளப்படுத்தலுமென.

அம் ஆம் என்பன முன்னின்றாரை உளப்படுக்கும்; தமராயவழிப் படர்க்கையாரையும் உளப்படுக்கும். எம் ஏம் என்பன படர்க்கையாரை உளப்படுக்கும். உம்மொடு வரூஉங் கடதற அவ்விருவரையும் ஒருங் குளப்படுத்தலுந் தனித்தனியுளப்படுத்தலுமுடைய.

ஈண்டும் அவைதாமென்பதற்கு முடிபு 'அவைதாம் இ உ ஐ ஒ' (சொல் - கஉ0) என்புழி உரைத்தாங் குரைக்க.

அம், ஆம்; எம், ஏம் என்பன மூன்று காலமும்பற்றி வரும். உம் மொடு வரூஉங் கடதற எதிர்காலம் பற்றி வரும்.

முன்னின்ற நான்கிறும் இறந்த காலம்பற்றி வருங்கால், அம்மும் எம்மும் கடதறவென்னு நான்கன்முன் அன் பெற்று வரும். ஏம் அன் பெற்றும் பெறுதும் வரும். ஆம் அன் பெறுது வரும்.

எ - டு: நக்கனம் நக்கனெம், உண்டனம் உண்டனெம், உரைத்தனம் உரைத்தனெம், தின்றனம் தின்றனெம் எனவும்; நக்கனேம் நக்கேம், உண்டனேம் உண்டேம், உரைத்தனேம் உரைத்தேம், தின்றனேம் தின்றேம் எனவும்; நக்காம் உண்டாம், உரைத்தாம் தின்றாம் எனவும் வரும்.

அந் நான்கிறும் ஏனை யெழுத்தின்முன் ஙகாரமும் முகாரமுமொழித்து இன்பெற்று வரும்.

எ - டு: அஞ்சினம், அஞ்சினும்; அஞ்சினெம், அஞ்சினேம்; உரிஞினம், உரிஞினும்; உரிஞினெம், உரிஞினேம் என வரும். பிறவெழுத்தோடு மொட்டிக்கொள்க. கலக்கினம், தெருட்டினம் என்னுந் தொடக்கத்தன குற்றுகர வீருகலான், அதுவும் ஏனையெழுத்தேயாம்.

இனி அவை நிகழ்காலம்பற்றி வருங்கால், நில், கின்று என்பனவற்றோடு வரும். *நில்லென்பது லகாரம் னகாரமாய் றகாரம் பெற்று நிற்கும்.

எ - டு: உண்ணாநின்றனம், உண்கின்றனம்; உண்ணாநின்றாம், உண்கின்றாம்; உண்ணாநின்றனெம், உண்கின்றனெம்; உண்ணாநின்றேம், உண்கின்றேம்; உண்ணாநின்றனேம், உன்கின்றனேம் என வரும். ஈண்டு அன் பெற்ற விகற்பம் இறந்த காலத்திற் கூறியவாறே கொள்க.

---

*செய்கின்ற என்னும் நிகழ்கால வினையெச்சம் நூற்பாவிற் கூறப்படாமையானும், செய்யும் என்னும் சொல்லையே பண்டையுரையாசிரியர், நிகழ்காலத்திற்குக் காட்டினமையானும், முதற்காலத்தில் நிகழ்காலத்திற்குத் தனிச்சொல் இல்லையென்றும், பின்பு, செய்கின்ற செய்யாநின்ற என்னுஞ் சொற்கள் தோன்றினவென்றும் ஊகிக்க இடமுண்டு. "கால், வழி, இடத்தென்பனவற்றின் நிகழ்காலத்து வாய்பாடு எதிர்காலத்திற்குமேற்றலறிக" என்று சேனாவரையர் உரைத்ததை (சொல்-229 உரை) நோக்குக.

"இனி, அவை நிகழ்காலம்பற்றி வருங்கால், நில் கின்று என்பனவற்றோடு வரும். நில்லென்பது லகாரம் னகாரமாய் றகாரம் பெற்று நிற்கும்." (சொல் - 202. உரை)

"உண்ணா கிடந்தனம் உண்ணா விருந்தனம் எனக் கிட இரு என்பனவும் சிறுபான்மை நிகழ்காலத்து வரும்." (ஷ ஷ) என்று சேனாவரையரே கூறியிருப்பதால், செய்துநின்று எனப்பொருள்படும் செய்யாநின்று என்னும் தொடர்ச் சொல்லே ஒரு சொற்றன்மை பெற்று நிகழ்கால வினைச் சொல்லாயிற்றென்க. உண்ணா நின்று என்பதை உண் + ஆநின்று எனப் பிரித்தால், உண்ணா கிடந்தனம் உண்ணாவிருந்தனம் என்பனவற்றையும் உண் + ஆகிடந்து + அனம், உண் + ஆவிருந்து + அனம் எனப் பிரித்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் பிரித்தல் கூடாமை அறிக. இரு, கிட என்னும் வினைகள் எங்ஙனம் நிகழ்காலத்தை அமைக்கப் பயன்பட்டனவோ, அங்ஙனமே நில் என்னும் வினையும் பயன்பட்டதென்க.

இனி, செய்கின்றான் என்பதிலுள்ள கின்று என்னும் இடைநிலையும் நின்று என்பது போல ஒரு காலத்தில் இறந்தகால வினையெச்சமாயிருந்ததே. கிற்றல் = ஆற்றுதல், செய்தல்; கில் பகுதி. "கிற்பன் கில்லேன்" (திவ், திருவாய். 3,2,6): "கிற்றல்" (சிலப், 16,183), கிற்பு = செய்கை.

உண்ணாநிகிடந்தனம், உண்ணாவிருந்தனம் எனக் கிட இரு என்பன வுஞ் சிறுபான்மை நிகழ்காலத்து வரும்.

நிகழ்காலத்திற்கு உரித்தென்ற நில்லென்பது, உண்ணாநிற்கும் உண்ணாநிற்பல் என வெதிர்காலத்தும் வந்ததாலெனின்:—அற்றன்று; 'பண்டொருநாள் இச் சோலைக்கண் விளையாடாநின்றேன் அந்நேரத்தொரு தோன்றல் வந்தான்' என்றவழி, அஃதிறந்த காலத்து நிகழ்வு பற்றி வந்தாற்போல் ஆண்டெதிர் காலத்து நிகழ்வுபற்றி வருதலான், ஆண்டும் அது நிகழ்காலத்திற் றீர்ந்தின்றென்க.

அவை எதிர்காலம்பற்றி வருங்கால் பகரமும் வகரமும் பெற்று வரும். வகரமேற்புழிக் குகரமும் உகரமும் அடுத்து நிற்கும்.

எ - டு: உரைப்பம், செல்வம்; உண்குவம், உரினுவம் என வரும்.

ஒழிந்த வீற்றோடு மொட்டிக்கொள்க. பாடுகம், செல்கம் என ஏற்புழிச் சிறுபான்மை ககரவொற்றுப் பெறுதலுங் கொள்க.

உம்மொடு வரூஉங் கடதற—உண்கும், உண்டும், வருதும், சேறும் என வரும். உரினுதும், திருமுதும் என ஏற்புழி உகரம் பெற்று வரும்.

கும்மீறு, வினைகொண்டு முடிதலின், ஒழிந்த உம்மீற்றின் வேறெனவே படும். டதற வென்பன, எதிர்காலத்திற்குரிய எழுத் தன்மையால், பாலுணர்த்தும் இடைச்சொற்கு உறுப்பாய் வந்தன வெனவே படும். படவே, அவற்றை உறுப்பாகவுடைய ஈறு மூன்றும்; அநனென் உம்மென ஓரிருக வடக்கலாகாமையின், அந் நாற்கிளவியொடென்றார். (௫)

தன்மை யொருமை வினைமுற்று

உ0ங. கடதற வென்னும்
அந்நான் கூர்ந்த குன்றிய லுகரமோடு
என்ஏன் அல்என வரூஉம் ஏழும்
தன்வினை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

இ - ள்: கடதறவென்னு நான்கு மெய்யை ஊர்ந்து வருங் குற்றிய லுகரத்தை ஈறாகவுடைய சொல்லும், என், ஏன் அல் லென்னு மீற்றவாகிய சொல்லுமென அவ்வேழும், ஒருமை யுணர்த்துந் தன்மைச்சொல்லாம்; எ - று.

குற்றுகரநான்கும், அல்லும், எதிர்காலம்பற்றி வரும். குற்றுகரம், காலவெழுத்துப் பெறுங்கால், உம்மீற்றோ டொக்கும். அல்லீறு பகரமும் வகரமும் பெற்று வரும். என் ஏன் என்பன மூன்று காலமும் பற்றி வரும்.

எ - டு: உண்கு, உண்டு; வருது, சேறுஎனவும்; உரினுகு திருமுகு எனவும்; உண்டனென், உண்ணாநின்றனென், உண்குவென் எனவும்; உண்டேன், உண்ணாநின்றேன், உண்பேன் எனவும்; உண்பல் வருவல் எனவும் வரும்.

காலவெழுத் தடுத்தற்கண் எம்மீற்றோடு என்னீறும் ஏமீற்றோடு ஏனீறுமொக்கும். ஆண்டுக் கூறிய விகற்பமெல்லாம் அறிந்தொட்டிக் கொள்க.

குற்றியலுகரமென ஒன்றாகாது நான்காதற்கு முன்னுரைத்தாங் குரைக்க.

எதிர்காலம்பற்றி வழக்குப்பயிற்சியுமில்லாக் குற்றுகரத்தை, அங்ஙனம் வரும் அல்லோடு பின் வையாது மூன்றுகாலமும் பற்றிப் பயின்று வரும் என் ஏன் என்பனவற்றின் முன் உம்மீற்றோடியைய வைத்தது, செய்கென்பது போலச் செய்குமென்பதூஉங் காண்கும் வந்தேம், என வினைகொண்டு முடியுமென்ப தறிவித்தற்கெனக்கொள்க. (௬)

செய்கு என்னும் வாய்பாட்டு வினை

உ0௪. அவற்றுள்

செய்கென் கிளவி வினையோடு முடியினும்
அவ்வியல் திரியாது என்மனார் புலவர்.

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட ஒருமைத் தன்மை வினை ஏழனுள், செய்கென்னுஞ் சொல் வினையொடு முடியுமாயினும், முற்றுச் சொல்லாதலிற் றிரியாது; எ - று.

எ - டு: காண்கு வந்தேன் என வரும்.

செய்கென்கிளவி அவ்வியல் திரியாதெனவே, 'பெயர்த்தனென் முயங்க யான்' (குறுந். ௮௪) எனவும், 'தங்கினை சென்மோ' (புறம்-௩௨0) எனவும், 'மோயின ளுயிர்த்த காலை' (அகம் - ௫) எனவும் ஏனைமுற்றுச் சொல் வினைகொள்ளுங்கால் அவ்வியல் திரியு மென்பதாம். அவை திரிந்தவழி வினையெச்சமாதல் 'வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய' (சொல்-௪௫௭) என்புழிப் பெறப்படும்.

இருசாரனவும் பெயர் கொள்ளாது வினை கொண்டவழிச் செய்கென் கிளவி திரியாதென்றும் ஏனைய திரியுமென்றுங் கூறிய கருத்தென்னை யெனின்:—நன்று சொன்னாய்; காண்கு வந்தேன் என்றவழிச் செய்கென் கிளவி வினையெச்சமாய்த் திரிந்ததாயிற் செய்தெனெச்சமாதற் கேலாமையின், செயவெனெச்சமாய்த் திரிந்ததெனல் வேண்டும். வேண்டவே, செயவெனெச்சத்திற்குரிய வினைமுதல் வினையும் பிற வினையும் அதுகொள்வான் செல்லும்; வினைமுதல் வினையல்லது கொள்ளாமையிற் செயவெனெச்சமாய்த் திரிந்த தென்றல் பொருந்தாது. பிறிதாறின்மையின், முற்றுச்சொல்லாய் நின்றதெனவே படும். அதனான் அவ்வியல் திரியாதென்றா ரென்பது. அல்லதூஉம், செய்கென் கிளவி சிறுபான்மை யல்லது பெயர்கொள்ளாமையின், பெரும்பான்மையாகிய வினைகோடல் அதற்கியல்பேயாம்; ஆகவே அது திரிந்து வினைகொள்ளு மெனல் வேண்டாவாம்; அதனாலும் முற்றாய் நின்று வினைகொண்ட தென்றலே முறைமையென் றுணர்க.

'முற்றுச் சொற்கும் வினையொடு முடியினும்
முற்றுச்சொ லென்னு முறைமையி னிறவா'

என்றார் பிறருமெனக் கொள்க.

'பெயர்த்தனென் முயங்க' (குறுந். ௮௪) என்னுந் தொடக்கத்தன இறந்தகாலமுணர்த்தலிற் செய்தெனெச்சமாதற் கேற்புடைமையான், அவற்றைத் திரிபென்றார்.

முன்னர் 'எத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே' என்பதனுற் பெயரொடு முடிதலெய்துவதனை விலக்கியவாறு. (எ)

படர்க்கை யொருமை வினைமுற்று

உ0டு. அன் ஆன் அள் ஆள் என்னும் நான்கும்
ஒருவர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே.

தன்மைவினை யுணர்த்தி, இனி யுயர்திணைப் படர்க்கைவினை யுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: அன், ஆன், அள், ஆள் என்னு மீற்றையுடைய நான்கு சொல்லும் உயர்திணை யொருமை யுணர்த்தும் படர்க்கைச் சொல்லாம்; எ - று.

இவை நான்கிறும் மூன்றுகாலமும் பற்றி வரும்.

எ - டு: உண்டனன், உண்ணாநின்றனன், உண்பன் எனவும்; உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான் எனவும்; உண்டனள், உண்ணாநின்றனள், உண்பள் எனவும்; உண்டாள், உண்ணாநின்றாள், உண்பாள் எனவும் வரும்.

காலத்துக் கேற்ற எழுத்துப்பெறுங்கால், அன்னும் அள்ளும் அம் மீற்றோடும் ஆனும் ஆளும் ஆமீற்றோடு மொக்கும். அவ் வேறுபாடெல்லாமறிந்தொட்டிக் கொள்க. (அ)

படர்க்கைப் பன்மை வினைமுற்று

உ0சு. அர் ஆர் பஎன வரூஉம் மூன்றும்
பல்லோர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே.

இ - ள்: அர் ஆர் ப என்னுமீற்றையுடையவாய் வரு மூன்று சொல்லும் பல்லோரையுணர்த்தும் படர்க்கைச் சொல்லாம்; எ - று.

ரகாரவீறு இரண்டும் மூன்றுகாலமும் பற்றி வரும்; பகாரம் எதிர் காலம் பற்றி வரும்.

எ - டு: உண்டனர், உண்ணாநின்றனர், உண்பர் எனவும்; உண்டார், உண்ணாநின்றார், உண்பார் எனவும்; உண்ப எனவும் வரும்.

அன் னீற்றிற்குரிய காலவெழுத்து அர் ஈற்றிற்கும், ஆனீற்றிற் குரிய காலவெழுத்து ஆரீற்றிற்கு முரிய.

பகரம் உகரம்பெற்றும் பெறாதும், உரிஞுப, உண்ப என வரும். வருதுப எனச் சிறுபான்மை குகரமும் பெறும், இவ் வேறுபாடு ஏற்புழி யறிந்தொட்டிக் கொள்க. (கூ)

செய்மார் என்னும் வாய்பாட்டு வினை

உ0எ. மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை
காலக் கிளவியொடு முடியும் என்ப.

(இ - ள்.) முன்னையனவேயன்றி மாரீற்றுச் சொல்லும் பல்லோர் படர்க்கையை யுணர்த்தும்; அஃது அவைபோலப் பெயர் கொள்ளாது வினைகொண்டு முடியும்; எ - று.

பகரத்திற்குரிய காலவெழுத்து மாரைக் கிளவிக்கு மொக்கும்.

எ - டு: எல்லுமார் வந்தார், கொண்மார் வந்தார் என வரும். குகரம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

மாரைக்கிளவி வினையோடல்லது பெயரொடு முடியாமையின், எச்சமாய்த் திரிந்து வினைகொண்ட தெனப்படாமை யறிக. அஃதேல்,

'பீடின்று பெருகிய திருவிற்
பாடின் மன்னரைப் பாடன்மார் எமரே'　　　(புறம்-நடள)

எனவும்,

'காமம் படரட வருந்திய
நோய்மலி வருத்தங் காணன்மார் எமரே'　　　(நற்-சுச)

எனவும் மாரீற்றுச்சொற் பெயர்கொண்டு வந்தனவாலெனின்:— அவை பாடுவார் காண்பார் என்னும் ஆரீற்று முற்றுச்சொல்லின் எதிர்மறையாய் ஒருமொழிப்புணர்ச்சியான் மகரம் பெற்று நின்றன. மாரீறாயின், அவை பாடாதொழிவார், காணாதொழிவார் என ஏவற் பொருண்மை யுணர்த்துமாறில்லை யென்க.　　　(கO)

உயர்திணைக்குரிய வினைமுற்றுக்கள்

உOஅ.　பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
அந்நா லைந்தும் மூன்றுதலை யிட்ட
முன்னுறக் கிளந்த உயர்திணை யவ்வே.

இ - ள்: பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பாலுணரவந்த இருபத்து மூன்றீற்று வினைச்சொல்லும் முன்னுறக் கிளக்கப்பட்ட உயர்திணையுடையன; எ - று.

ஈண்டுக் கூறிய படர்க்கைவினையே கிளவியாக்கத்துக்கட் கூறப்பட்டன. அவை வேறல்லவென்பார், முன்னுறக் கிளந்தவென்றார். அதனாற் பயன் அன் ஆன் அள் ஆளென்பன ஆண்பால் பெண்பாலுணர்த்துதல் ஈண்டுப் பெறுதலும், னஃகானொற்று முதலாயின படர்க்கைவினைக் கிருய்கின்று பாலுணர்த்துதல் ஆண்டுப் பெறுதலுமாம். அஃதேல், முற்றுப்பெற ஓரிடத்துக் கூறவமையும் ஈரிடத்துக் கூறிப் பயந்த தென்னையெனின்:—பாலுணர்த்தும் இடைச்சொற்பற்றி உயர்திணைப் படர்க்கைவினை யுணர்த்துதல் ஈண்டுக் கூறியதனாற் பயன் ஆண்டுக் கூறியதனாற் பயன் வழுக்காத்தற்கு இவற்றைத் தொகுத்திலக்கண வழக்குணர்த்துதலா மென்க. பெயரியல் நோக்கிப் 'பெயரிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியும்' என்றாற்போல, வினையியல் நோக்கி 'வினையிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியும், மயங்கல் கூடா' என வமையும், ஆண்டுக் கூறல்வேண்டாவெனின்:— அற்றன்று; இருதிணை யைம்பாற் சொலுணர்த்தாக்கால் திணைபால்பற்றி வழுவற்கவெனவும் வழீஇயமைக

வெனவும் வழுக்காத்த சூத்திரங்களெல்லாவற்றுனும் பொரு ளினிது விளங்காமையானும் வினையுள்ளுந் திரிபின்றிப் பால் விளக்குதற் சிறப்புடையன படர்க்கைவினையேயாகலானும், அவற்றைப் பிரித்து ஆண்டுக் கூறினுரென்பது. படர்க்கைப் பெயர்றுந் திரிபின்றிப் பாலுணர்த்தாமையின், இலக்கணவெழுத்தோடு கூருது, எதிரது நோக்கிக் கொள்ள வைத்தாரென்க.

மூன்றுதலை யிட்ட வந்நாலைந்துமாவன இவை யென இனிது விளங்கப் 'பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த' என்றுர்.

இதனுற் பயன், உயர்திணைவினை மூன்றுதலையிட்ட நாலைந்தென் னும் வரையறை. (கக)

தன்மைப் பன்மை வினைக்கு ஒரு வேறுபாடு

உ௦சு. அவற்றுள்

பன்மை யுரைக்கும் தன்மைக் கிளவி
எண்ணியன் மருங்கின் திரிபவை உளவே.

இ - ள்: கூறப்பட்ட இருபத்துமூன்று சொற்களுள், பன்மை யுணர்த்துந் தன்மைச்சொல் எண்ணியலும் வழி அஃறிணையை யுளப்படுத்துத் திரிவனவுள; எ - று.

எ - டு: 'யானுமென் எஃகமுஞ் சாறும்' என வரும்.

தன்மைப்பன்மை வினைச்சொல், உயர்திணை வினையாகலின், உயர்திணையே உளப்படுத்தற்பாலன; அஃறிணையை உளப்படுத்தல் வழுவாயினும் அமைகவென்பார், திரிபவை யுளவென்றுர். அதனுன் இச்சூத்திரத்தை 'முன்னுறக் கிளந்த வுயர்திணை யவ்வே' (சொல் - உ௦அ) என்னும் சூத்திரத்தின் பின் வைத்தார்.

திரியுமென்னுது திரிபவையுளவென்றதனுன், எல்லாந் திரியா சிலவே திரிவன வென்பதாம். (கஉ)

யார் என்னும் குறிப்பு முற்று

உக௦. ''யாஅர் என்னும் வினவின் கிளவி
அத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கும் உரித்தே.

(இ - ள்.) யாரென்னும் வினுப்பொருளை யுணர்த்துஞ் சொல் உயர்திணை மருங்கின் முப்பாற்கு முரித்து; எ - று.

எ - டு: அவன் யார், அவள் யார் அவர் யார் என வரும்.

'ஊதைகூட் டுண்ணும் உகுபனி யாமத்தெங்
கோதைகூட் டுண்ணிய தான்யார்மன்—போதெல்லாந்
தாதொடு தாழுந்தார்க் கச்சி வளநாடன்
தூதொடு வாராத வண்டு'

என்புழி, வண்டுதான் யார் என, யாரென்பது அஃறிணைக்கண்ணும் வந்ததாலெனின் :— அது திணைவழுவமைதி யெனப்படும்.

இது வினைக்குறிப்பாயினும், பல்லோர் படர்க்கை யுணர்த்தும் ஆரீற்றின் மூன்றுபா லுணர்த்தும் வேறுபாடுடைமையின், அவற்றொடு வையாது ஈண்டு வைத்தார்.

செய்யு ளின்பநோக்கி அளபெழுந்து நின்றது.

வினாவின்கிளவியென அதன்பொரு ளுணர்த்தியவாறு. (கஅ)

வினைமுற்றுக்களின் ஈறுகளிற் சில திரியுமாறு

உ௧௧. பாலறி மரபின் அம்மூ ஈற்றும்
ஆஓ ஆகுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இ - ள்: பால் விளங்க வருமியல்பையுடைய அம்மூன் றீற்றின்கண்ணும் ஆகாரம் ஓகாரமாகுஞ் செய்யுளிடத்து; எ - று.

பாலறிமரபினென்றதனால் பாலுணர்த்துதற்கண் திரிபுடை ஆமீறு விலக்குண்ணும், மார் சிறுவழக்கிற்றாகலானும், மாகாரம் ஓகாரமாதற் சேலாமையானும், அம்மூவீற்றுவன ஆன் ஆள் ஆர் என்பனவேயாம்.

எ - டு: 'வினவிசிற்றந் தோனே' (அகம்-சஅ), 'நல்லை மன்னென நகூஉப்பெயர்ந் தோளே' (அகம்-உ௭அ), 'பாசிலை, வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே' (குறுந்-உ௧௬) என ஆகாரம் ஓகாரமாய்த்திரிந்தவாறு கண்டு கொள்க.

வந்தோம், சென்றோம் என வழக்கினுள் வருவனவோ வெனின்:— அவை ஏமீற்றின் சிதைவென மறுக்க. (க௭)

உ௧உ. ஆயென் கிளவியும் அவற்றொடு கொள்ளும்.

இ - ள்: முன்னிலையீற்றுள், ஆயென்னுமீறு மேற்கூறப் பட்டனபோல ஆகாரம் ஓகாரமாஞ் செய்யுளுள்; எ - று.

எ - டு: 'வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப' (அகம்-அ0) என வரும்.

கூறப்பட்ட நான்கீற்றுத் தொழிற்பெயரும் ஆகாரம் ஓகாரமாதல் பெயரியலுட் கொள்ளப்படும்.

ஆயென்கிளவி ஆவோவாவது பெரும்பான்மையும் உயர்திணைக்கண் வந்தவழி யென்பதறிவித்தற்கு, முன்னிலை யதிகாரத்துக் கூறாது ஈண்டுக் கூறினர்.

அவற்றொடு கொள்ளுமென்றது அவற்றோ டொக்கு மென்றவாறு. (க௮)

குறிப்பு வினை முற்று

உ௧௩. அதுச்சொல் வேற்றுமை யுடைமை யானுங்
கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னானும்
ஒப்பி னானும் பண்பி னானுமென்று
அப்பாற் காலங் குறிப்பொடு தோன்றும்.

இ - ள்: ஆறும் வேற்றுமையது உடைமைப் பொருட் கண்ணும், ஏழாம் வேற்றுமையது நிலப்பொருட்கண்ணும், ஒப் பின்கண்ணும், பண்பின்கண்ணுமென அப் பகுதிக்காலங் குறிப் பாற் றோன்றும் ; எ - று.

அப் பகுதிக்காலமாவது அப் பொருட்பகுதிபற்றி வருஞ் சொல்லகத் துக் காலமாம்.

அப் பகுதிக்காலங் குறிப்பாற் றோன்றுமெனவே, அப் பொருள் பற்றி வினைக்குறிப்பு வருமென்றவாறும்.

உடையாவது உடைமைத்தன்மையேயன்றி உடைப்பொருளும் உடைமையெனப்படுதலின் உடைமையானு மென்பதற்கும் உடைப் பொருட் கண்ணுமெனவு முரைக்க, உரைக்கவே, உடைப்பொருட்கண் வருங்கால், உடைப்பொருட் சொல்லாகிய முதனிலைபற்றி வருதலும் பெறப்படும். கருமையனென்பது உடைமைப் பொருளாயடங்கலின், பண்பினலும் என்புழிக் கரியனென இன்ன னென்பதுபட வருதலே கொள்க. வாளாது உடைமையானும் என்றவழி 'அன்மையின்' (சொல்- உகச) என்பது போல அவ்வொரு வாய்பாடேபற்றி நிற்கும். இதனை இஃதுடைத் தென்பதுபட வரும் எல்லா வாய்பாடுந் தழுவுதற்கு 'அதுச்சொல் வேற்றுமை யுடைமை யானு' மென்றார் 'கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னானு' மென்பதற்கும் ஈதொக்கும். ஆயின் இஃதிரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளாமெனின் :— ஆண்டுடைமை உருபு நோக்கிய சொல்லாய் வருவதல்லது இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளெனப் படாது. என்னை? அது செயப்படு பொருண்மைத் தாகலின், அதனான் உடைமை ஆறுவதன்பொருளெனவே படு மென்பது.

எ - டு: கச்சினன் கழலினன் எனவும், இல்லத்தன் புறத்தன் எனவும், பொன்னன்னன் புலிபோல்வன் எனவும், கரியன் செய்யன் எனவும் வரும்.

கச்சினன், இல்லத்தான் எனப் பெயருங் குறிப்பாற் காலம் விளக்க லின் அப்பாற் காலங்குறிப்பொடு தோன்று மென்றதனான் வினைக்குறிப் பென்பது பெறுமாறென்னை யெனின் :— 'தொழினிலை யொட்டு மொன்றலங்கடை' (சொல் - எ0) எனத் தொழிற்பெயரல்லன காலந் தோன்ற வென்றமையால், கச்சினன் இல்லத்தா னென்பன காலம் விளக்காமையின், குறிப்பாற் காலம் விளக்குவன வினைக்குறிப்பாதல் பெறுதும். அல்லதூஉம், வினைக்குறிப்பும் காலந்தோன்றுதலே இலக் கணமாகவுடைய வினைச்சொல்லேயாதலின், தெற்றென விளக்கா வாயினுங் காலமுடையவெனவே படும். பெயர்க்கு அன்னதோ ரிலக் கணமின்மையின், காலந் தெற்றென விளக்குவன வுளவேற் கொள்வ தல்லது, காலம் விளக்காத பெயருங் காலமுடையவென உய்த்துணரு மாறில்லை. அதனானுங் குறிப்பாற் காலமுணர்த்துவன வினைக்குறிப்பே யென்பது பெறப்படு மென்க.

தன்னினமுடித்த லென்பதனான், ஐயாட்டையன், துணங்கையன் எனச் சிறுபான்மை காலமும் வினைசெய்யிடமும் பற்றி வருவனவுங் கொள்க. (௩௬)

உகச. அன்மையின் இன்மையின் உண்மையின் வன்மை
அன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளும் [யின்
என்ன கிளவியுங் குறிப்பே காலம்.

இ - ள்: அன்மை இன்மை உண்மை வன்மை யென்னும் பொருள் பற்றி வருவனவும், அவை போல்வன பிறவும், குறிப்புப் பொருண்மையோடு பொருந்தும் எல்லாச் சொல்லுங் காலங் குறிப்பா னுணரப்படும்; எ - று.

காலங் குறிப்பா னுணரப்படுமெனவே, இவையும் வினைக்குறிப்பா மென்றவாறும்.

எ - டு: அல்லன், அல்லள், அல்லர் எனவும்; இலன், இலள், இலர் எனவும்; உளன், உளள், உளர் எனவும்; வல்லன், வல்லள், வல்லர், எனவும் வரும்.

பொதுப்படக் கூறியவதனான், பொருளிலன், பொருளிலள், பொருளிலர் என உடைமைக்கு மறுதலையாகிய இன்மையுங் கொள்ளப்படும்.

இவை ஒரு வாய்பாடே பற்றிப் பிறத்தலின், வேறு கூறினர்.

பண்போடு இவற்றிடை வேற்றுமை யென்னையெனின் :—இன்மை, பொருட்கு மறுதலையாகலின், பொருளின்கட் கிடக்கும் பண்பெனப் படாது. அன்மையும் உண்மையும் பண்பிற்கு மொத்தலிற் பண்பெனப் படா. என்னை? குணத்திற்குக் குணமின்மையின். வன்மை—ஆற்றல்; அதுவுங் குணத்திற்கும் உண்டாதலிற் குணமெனப்படாது. ஊறெனின், அது பண்பாயடங்கும். அதனாற் பொருட்கட் கிடந்து தனக்கோர் குணமின்றித் தொழிலின் வேறாய குணத்தின் அன்மை முதலாயின வேறெனப்படும். பண்பெனினுங் குணமெனினு மொக்கும். இக் கருத்தே பற்றி யன்றே, ஆசிரியர் இன்மையும் உண்மையு முணர்த்துஞ் சொற் களை முடிப்பாராயிற்றென்பது.

என்ன கிளவியுமென்றது அன்னபிறவு மெனப்பட்டவற்றையே யாகக் கொள்க.

குறிப்பே காலம் என்றவழிக் குறிப்பென்றது குறிக்கப்படுவதனை.

அன்னபிறவு மென்றதனான், நல்லன், நல்லள், நல்லர், தீயன், தீயள், தீயர்; உடையன், உடையள், உடையர் எனவித் தொடக்கத்தனவெல் லாங் கொள்க. (கஎ)

குறிப்பு வினைமுற்றின் ஈறு

உகரு. பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
அன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வரூஉங்
காலக் கிளவி உயர்திணை மருங்கின்
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே

இ - ள்: பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால் விளக்கிக் குறிப்புப் பொருண்மையுடையவாய் வரும் வினைச்சொல், மேல்

வரு முயர்திணைக்கட் கூறிய தெரிநிலை வினையோ டொக்கும்; எ - று.

தெரிநிலைவினையோ டொத்தலாவது, உயர்திணைத் தெரிநிலை வினைக்கோதிய ஈற்றுள் தமக்கேற்பனவற்றோடு வினைக்குறிப்பு வந்த வழி, அவ்வவ் வீற்றான் அவ்வப்பாலும் இடமும் விளக்கலான்.

மேல் வினைக்குறிப்பு இன்னபொருள்பற்றி வருமென்றதல்லது இன்னவீற்றான் இன்னபால் விளக்குமென்றிலர்; அதனான் அஃதீண்டுக் கூறினார்.

கூறப்பட்ட பொருட்கண் வந்தனவாயினும், இல்லை, இல், இன்றி என்பன பால் விளக்காமையின், அவற்றை நீக்குதற்குப் 'பன்மையு மொருமையும் பாலறி வந்த' வென்றார்.

ஒருபொருட்கட் பல வாய்பாடும் ஒருபொருட்கண் ஒரு வாய்பாடும் பற்றி வரும் இருதிறமும் எஞ்சாமற் றழுவுதற்கு, 'அன்னமரபின்' என்றார்.

தன்மையும் படர்க்கையும் உணர்த்துந் தெரிநிலைவினை யீற்றுட் குறிப்புவினைக்கேற்பன :—அம், ஆம், எம் ஏம், என், ஏன், என்னுந் தன்மையீறாறும், அன், ஆன், அள், ஆள், அர், ஆர், என்னும் படர்க்கை யீறாறும் எனப் பன்னிரண்டாம்.

உ - டு : கரியம், கரியாம், கரியெம், கரியேம், கரியென், கரியேன் எனவும்; கரியன், கரியான், கரியள், கரியாள், கரியர், கரியார் எனவும் அவ்வவ்வீறு அவ்வவ் விடமும் பாலும் விளக்கியவாறு கண்டுகொள்க. ஒழிந்தபொருட்கண்ணு மொட்டிக்கொள்க.

ஆன், ஆள், ஆர் என்பன நிலப்பொருண்மைக்கண் அல்லது பிற பொருட்கண் பயின்றுவாரா.

இன்னும், மேலைக்கிளவியொடு வேறுபாடில வென்றதனான், வந்தனன் எனத் தெரிநிலைவினை தொழின்மை மேற்படத் தொழிலுடைப் பொருள் கீழ்ப்பட முற்றாய் நின்றுணர்த்தியவாறு போல, உடையன் எனக் குறிப்புவினையும் உடைமை மேற்பட உடையான் கீழ்ப்பட முற்றாய் நின்றுணர்த்துதலுங் கொள்க. வந்தான், உடையான் எனப் பெயராயவழித் தொழிலுடைப் பொருளும் உடையானும் மேற்பட்டுத் தோன்றுமா றறிக. இஃது 'அஃறிணை மருங்கின், மேலைக் கிளவி யொடுவேறுபா டிலவே' (சொல்-உஉக) என்பதற்கு மொக்கும். (கஅ)

ரு. அஃறிணை வினை

பன்மை வினைமுற்று

உகசு. அஆ வஎன வரூஉம் இறுதி
அப்பான் மூன்றே பலவற்றுப் படர்க்கை.

உயர்திணைவினை யுணர்த்தி, இனி யஃறிணைவினை யுணர்த்து கின்றார்.

இ - ள் : அகரமும் ஆகரமும் வகர வுயிர்மெய்யு மாகிய ஈற்றையுடைய அக்கூற்று மூன்றும் அஃறிணைப் பன்மைப் படர்க்கையாம்; எ - று.

அகரம் மூன்று காலமும்பற்றி வரும். ஆகாரம் எதிர்மறைவினையாய் மூன்று காலத்திற்கும் உரித்தாயினும் எதிர்காலத்துப் பயின்று வரும். அகரம், இறந்தகாலம்பற்றி வருங்கால், கடதறவென்னு நான்கன்முன், அன் பெற்றும், பெறாதும் வரும். ஏனை யெழுத்தின்முன் ரகார ழகார மொழித்து இன் பெற்று வரும். யகரத்தின்முன் சிறுபான்மை இன்னேயன்றி அன்பெற்றும் பெறாதும் வரும். நிகழ்காலத்தின்கண் நில், கின்றென்பனவற்றோடு அன்பெற்றும் பெறாதும் வரும்; எதிர்காலத்தின்கண் பகர வகரத்தோடு அன்பெற்றும் பெறாதும் வரும்.

ஏ-டு: தொக்கன தொக்க, உண்டன உண்ட, வந்தன வந்த, சென்றன சென்ற எனவும், அஞ்சின எனவும்; போயின போயன போய எனவும்; உண்ணா நின்றன உண்ணா நின்ற, உண்கின்றன உண்கின்ற எனவும்; உண்பன உண்ப, வருவன வருவ எனவும் வரும். உரினுவன உரினுவ என உகரத்தோடு ஏனை யெழுத்துப்பேறும் ஏற்றவழிக் கொள்க.

வருவ, செல்வ என்னுந் தொடக்கத்தன அகரவீறுதலும், வகர வீறுதலுமுடைய வென்பது கிளவியாக்கத்துட் கூறினும்.

ஆகாரம், காலவெழுத்துப் பெறாது, உண்ணா, தின்னா என வரும். வகரம், உண்குவ தின்குவ, என வெதிர் காலத்திற் குரித்தாய்க் குகர மடுத்தும், ஓடுவ, பாடுவ எனக் குகரமடாதும் வரும். உரினுன, திருமுவ என உகரம் பெறுதலும் ஏற்றவழிக் கொள்க. ஒழிந்தவெழுத் தோடும் ஒட்டிக்கொள்க. (கசு)

ஒருமை வினைமுற்று

உகள. **ஒன்றன் படர்க்கை தறட வூர்ந்த**
குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்.

(இ-ள்.) ஒன்றனை யுணர்த்தும் படர்க்கை வினையாவது தறட வென்பனவற்றை ஊர்ந்துநின்ற குற்றியலுகரத்தை ஈறாகவுடைய சொல்லாம்; எ-று.

தகரவுகரம் மூன்று காலத்திற்கு முரித்து. றகரவுகரம் இறந்த காலத்திற்குரித்து. டகரவுகரம் மூன்று காலத்திற்குமுரிய வினைக் குறிப்பிற்கல்லது வாராது. அஃதேல், வினைக்குறிப்புக் கூறும்வழிக் கூறாது ஈண்டுக் கூறிய தென்னையெனின் :—'அஃறிணை மருங்கின் மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே' (சொல்-உஉக) என வினைக் குறிப்புப் பாலுணர்த்துமாறு தெரிநிலை வினையொடு மாட்டெறியப் படுமாகலின், டகரமூர்ந்த குற்றியலுகரம் தெரிநிலை வினைக் கேறாகாமையின், மாட்டேற்று வகையாற் பாலுணர்த்துதல் பெறப்படாதாம்; அதனான் ஈண்டு வைத்தார்.

தகரவுகரம், இறந்தகாலத்து வருங்கால் புக்கது, உண்டது, வந்தது, சென்றது, போயது, உரிஞியது எனக் கடதறவும் யகரமுமாகிய உயிர்மெய்ப்பின் வரும். போனது என னகர உயிர்மெய்ப்பின் வருவதோவெனின் :— அது சான்றோர் செய்யுளுள் வாராமையின், அது சிதைவெனப்படும். நிகழ்காலத்தின்கண், நடவாநின்றது, நடக்கின்றது; உண்ணாநின்றது, உண்கின்றது என, நில், கின்றென்பனவற்றோடு அகரம் பெற்று வரும். எதிர்காலத்தின்கண், உண்பது, செல்வது எனப் பகரவகரம் பெற்றுவரும்.

றகரவுகரம், புக்கன்று, உண்டன்று வந்தன்று, சென்றன்று எனக் கடதறவென்பவற்றின்முன் அன்பெற்று வரும். கூயின்று, கூயிற்று; போயின்று, போயிற்று என ஏனையெழுத்தின்முன் இன் பெற்று வரும். ஆண்டு இன்னின் னகரந் திரிந்துந் திரியாதும் வருதல் கொள்க. வந்தின் றென்பதோவெனின் :— அஃது எதிர்மறுத்தலை யுணர்த்து தற்கு வந்த இல்லினது லகரம் னகரமாய்த் திரிந்த எதிர்மறை வினையென மறுக்க. அஃ தெதிர்மறையாதல், வந்தில, வந்திலன், வந்திலள், வந்திலர் என வரும் ஏனைப்பாற் சொல்லா னறிக.

டகரவுகரம் குண்டுகட்டு, குறுந்தாட்டு, என வரும்.* (உ0)

அஃறிணைக்குரிய பன்மை வினைமுற்றுகள்

உகஅ. பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
அம்மூ விரண்டும் அஃறிணை யவ்வே.

(இ - ள்.) பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பாலறியவந்த அவ்வாறீற்றுச் சொல்லும் அஃறிணையனவாம்; எ - று.

பன்மையு மொருமையும் பாலறிவந்த வென்பதற்கு முன்னுரைத் தாங்குரைக்க.

இதனாற் பயன், அஃறிணைச்சொல் ஆறே பிறிதில்லையென வரையறுத்தலெனக் கொள்க. (உக)

'எவன்' என்னும் குறிப்பு முற்று

உகசு. அத்திணை மருங்கின் இருபாற் கிளவிக்கும்
ஒக்கும் என்ப எவனென் வினாவே.

(இ - ள்.) எவனென்னும் வினாச்சொல் மேற்கூறப்பட்ட அஃறிணை இரண்டுபாற்கும் உரித்தென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

எ - டு : அஃதெவன், அவையெவன் என வரும்.

னகரவீற்றய் இரண்டுபாற்கும் பொதுவாய் வருதலின், இதனை வேறு கூறினர். அஃதேல் நுமக்கிவன் எவனும் என வுயர்திணைக் கண்ணும் வருமாலெனின்.— ஆண்டு அது முறைபற்றி நிற்றலின், அஃறிணைக்கண் வந்ததெனவேபடு மென்பது; அஃதேல் நுமக்கிவனென்ன முறையனும் என்பதல்லது என்ன முறையாம் என்பது பொருந்தாதெனின் :— என்னமுறை என்பது ஆண்டு முறைமேனில்லாது ஒற்றுமை நயத்தான் முறையுடையான் மேனிற்றலின், அமையுமென்க. எவனென்பதோர் பெயரும் உண்டு; அஃதிக்காலத்து என்னென்றும் என்னையென்றும் நிற்கும். ஈண்டுக் கூறப்பட்டது வினைக் குறிப்புமுற் றென்க. (உஉ)

---

*ஒன்றன்பால் விகுதி உண்மையில் 'து' ஒன்றே. 'று' 'டு' என்பன அதன் புணர்ச்சித் திரிபே. புக்கு+அன் +து=புக்கன்று; பால்+து=பாற்று; குண்டு +கண்+து =குண்டுகட்டு. குறுந்தாள்+து+ குறுந்தாட்டு. 'து' விகுதி 'அது' என்பதன் குறுக்கமாம்.

குறிப்பு வினைமுற்று

உஉ०. இன்றில உடைய என்னுங் கிளவியும்
அன்றுடைத் தல்ல வென்னுங் கிளவியும்
பண்புகோள் கிளவியும் உளவென் கிளவியும்
பண்பின் ஆகிய சினைமுதற் கிளவியும்
ஒப்பொடு வரூஉங் கிளவியொடு தொகைஇ
அப்பாற் பத்துங் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

இ - ள்: இன்று இலவென்பன முதலாகிய பத்தும் வினைக் குறிப்புச் சொல்லாம்; எ - று.

அவற்றுள், இன்று, இல, உடைய, அன்று, உடைத்து, அல்ல, உள என்பன தம்மையுணர்த்தி நின்றன. அல்லன பொருளுணர்த்தி நின்றன.

எ - டு: இன்று, இல, கோடுடைத்து, கோடுடைய, அதுவன்று, அவையல்ல, உள என வரும். ஈண்டும், கோடின்று, கோடில என உடைமைக்கு மறுதலையாய இன்மைபற்றி வருவனவுங் கொள்க.

உடையவென்பது முதலாயவற்றைச் செய்யுளின்ப நோக்கி மயங்கக் கூறினர்.

அவ்வேழனையும் பொருள்பற்றியோதாராயினர்; கிளந்தோதியவழி யுஞ் சூத்திரமுஞ் சுருங்குமாகலானென்பது.

உளதென்பது பெருவழக்கிற் றன்மையின், உளவென்பதே கூறி னர். அது தன்னினமுடித்தலென்பதனாற் கொள்ளப்படும்.

பண்புகொள்கிளவி—கரிது, கரிய; செய்யது, செய்ய என வரும்.

பண்பினாகிய சினைமுதற்கிளவி—நெடுஞ்செவித்து, நெடுஞ்செவிய என வரும். பண்படுத்த சினைபற்றியல்லது அவ்வினைக்குறிப்பு நில்லா மையின, பண்பினாகியவெனப் பண்பை முதனிலையாகக் கூறினர். பெருந்தோளன என உயர்திணைக்கண்ணும் பண்படுத்து வருதல் ஒன்றென முடித்தலென்பதனாற் கொள்க. வேற்றுமைப் பொருள்பற்றி வருங்கால், பிறிதின்கிழமையும் உறுப்பின்கிழமையல்லாத தற்கிழமை யும் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருண்மையும்பற்றி அஃறிணைவினைக் குறிப்புப் பயின்று வாராமையின், சினைக்கிழமையே கூறினர். அப் பொருள்பற்றிப் பயிலாது வருவன உரையிற் கோடலென்பதனாற் கொள்ளப்படும். 'சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்' என் பதனாற் கொள்ளினு மமையும்.

'அறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல' (அகம் - கரு), 'மெல்விரன் மந்தி குறைகூறுஞ் செம்மற்றே' (கலி-ச0) எனவும், 'அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமி னெமக்கே' (புறம்-கஎங) எனவும் வரும். 'வடாது' 'தெனாது' (புறம்-சு) என்பனவும் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருண்மைக்கண் வந்த வினைக்குறிப்பு; பெயருமாம்.

ஒப்பொடு வரூஉங் கிளவி—பொன்னன்னது, பொன்னன்ன, என வரும். ஒப்பொடு வருதலாவது பொருள்பற்றி வருதல்.

வழக்குப்பயிற்சி நோக்கிப் பத்தென வரையறுத்தவாறு. (உக)

குறிப்பு வினைமுற்றின் ஈறு

௨௨௪. பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
அன்ன மரபின் குறிப்பொடு வரூஉங்
காலக் கிளவி அஃறிணை மருங்கின்
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே.

இ - ள்: பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால் விளக்கிக் குறிப்புப் பொருள்பற்றி வரும் வினைச்சொல் மேற்கூறப்பட்ட அஃறிணை வினையோ டொக்கும்; எ - று.

வாய்பாடுபற்றியும்பொருள்பற்றியும் கூறியஇருவகையும்எஞ்சாமற் றழுவுதற்கு 'அன்னமரபின்' என்றார்.

ஒத்தலாவது, அஃறிணை வினைக்கோதிய ஈற்றுட் பொருந்துவன வினைக் குறிப்பின்கண் வருங்காலும், அவ்வவ் வீற்றான் அவ்வவ் விடமுங் காலமும் விளக்குதல்.

பொருந்துவனவாவன, ஆகாரமும் வகாரமுமொழித்துக் குற்றுகர மூன்றும் அகரமுமாம். அவற்றுட் டகரமூர்ந்த குற்றுகரம் 'ஒன்றன் படர்க்கை' (சொல்-௨௧௭) என்புழிக் கூறுதலான், ஒழிந்த மூன்றும் ஈண்டுக் கொள்ளப்படும். அவை அப் பால் விளக்குதல் மேற்காட்டப் பட்டனவற்றுட் கண்டுகொள்க. (௨௪)

௪. விரவு வினை

பெயர், முறை, தொகை

௨௨௫. முன்னிலை வியங்கோள் வினையெஞ்சு கிளவி
இன்மை செப்பல் வேறென் கிளவி
செய்ம்மன செய்யுஞ் செய்த வென்னும்
அம்முறை நின்ற ஆயெண் கிளவியும்
திரிபுவேறு படூஉஞ் செய்திய வாகி
இருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன வுரிமைய.

இ - ள்: முன்னிலை முதலாகச் செய்தவென்ப தீறாகக் கூறிய முறையானின்ற எட்டுச் சொல்லும், பொதுமையிற் பிரிந்து ஒருகால் உயர்திணையுணர்த்தியும், ஒருகால் அஃறிணை யுணர்த்தியும், வேறுபடுந் தொழிலையுடையவாய், இருதிணைச் சொல்லாதற்கும் ஒத்தவுரிமைய ; எ - று.

முன்னிலை வினைச்சொல்லாவது எதிர்முகமாய் நின்றான் தொழி லுணர்த்துவது.

வியங்கோள் ஏவற்பொருட்டாய்'வருவது. வாழ்த்துதன் முதலாகிய பிறபொருளுமுடைத்தாகலின், இக்குறி மிகுதிநோக்கிச் சென்ற குறி யென வுணர்க.

வினையெஞ்சுகிளவி வினையை யொழிபாகவுடைய வினை.

இன்மை செப்பல் இல்லை, இல் என்பன.

வேறென்பது தன்னை யுணர்த்தி நின்றது.

செய்ம்மனவென்பது மனவீற்று முற்றாய் எதிர்கால முணர்த்தும். செய்யுமென்பது முற்றும் எச்சமுமாகிய இருநிலைமையுமுடைத்தாய் உம் மீற்றான் நிகழ்காலமுணர்த்தும். செய்தவென்பது அகரவீற்றெச்சமாய் இறந்தகால முணர்த்தும்.

செய்ம்மன முதலாகிய மூன்றுவாய்பாட்டானும், அவ்வீற்றவாய்க் காலமுணர்த்தும் உண்மன, உண்ணும், உண்ட என்னுந் தொடக்கத்தன வெல்லாந் தழுவப்பட்டன. அவற்றான் அவை தழுவப் பட்டவா . றென்னை யெனின் :— எல்லாத் தொழிலும் செய்தல் வேறுபாடாகலின், பொதுவாகிய செய்தல் எல்லாத்தொழிலையும் அகப் படுத்து நிற்கும்; அதனான் அவற்றான் அவை தழுவப்படு மென்க. அவை பொதுவுஞ் சிறப்பு மல்லவேல், என் செய்யாநின்றான் என்று வினாயவழி, உண்ணாநின்றான் எனச் செப்புதல் இயையாதா மென்க. இது செய்து செய்பு என்பனவற்றிற்கு மொக்கும்.

அஃதேல், சிலவற்றை ஈற்றானுணர்த்திச் சிலவற்றை வாய்பாட்டா னுணர்த்திய தென்னையெனின் :— அம்மீறும் அன்னீறும் ஐயீறும் முதலாகிய சொற்கள் காலப்பன்மையான் வரும் வாய்பாட்டுப் பன்மை யாற் சூத்திரம் பெருகுமென் றஞ்சி, அவற்றை ஈற்றானுணர்த்திக் கால வேறுபாடு இலேசாற்கொள்ளவைத்தார். காலப்பன்மையில்லன வற்றை வாய்பாட்டானு முணர்த்துப, ஈற்றானு முணர்த்துப.

முற்றாதலும் பலவாய்பாட்டாற் பயின்று வருதலு முடைமையான், முன்னிலைவினையை முன்வைத்தார். ஏவற்பொருண்மை முன்னிலை வினைக்கண்ணு முண்மையிற் பொருளியைபுடைத்தாகலானும், இடங் குறித்து முற்றாய் வருதலொப்புமையானும், அதன்பின் வியங்கோள் வைத்தார். அதன் பின், முற்றாதலொப்புமையான் இன்மைசெப்பல் வேறென்கிளவி செய்ம்மன வென்பனவற்றை வைத்தன் முறைமை யாயினும், முற்றின்கண் வினையெச்ச முண்மையானும், ஈற்றுப்பன்மை யொடு பயின்று வருதலானும், வினையெச்சம் வைத்தார். இன்மை பற்றி வரும் வினையெச்சமு முண்மையான் அதனோடியைய இன்மை செப்பல் வைத்தார். வினைக்குறிப்பாத லொப்புமையானும், செய்ம் மனவிற் பயிற்சியுடைமையானும், அதன்பின் வேறென்கிளவி வைத் தார். முற்றாதலொப்புமையான், அதன்பின், செய்ம்மன வைத்தார். முற்றுநிலைமையுமுடைத்தாகலின், அதன்பின் செய்யுமென்பது வைத் தார். பெயரெச்சமாதலொப்புமையான், அதன்பின் செய்த வென்பது வைத்தார். இவ்வா றியைபுபற்றி வைத்தமையான், 'அம்முறை நின்ற' வென்றார்.

திரிபுவேறுபடூஉஞ் செய்தியவாகிய யெனவே, வேறுவே றுணர்த்தி னல்லது ஒரு சொற் சொல்லுதற்கண் இருதிணையு முணர்த்தாமை பெறுதும். (௨௫)

முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று

௨௨௬. அவற்றுள்
முன்னிலைக் கிளவி

இ ஐ ஆயென வரூஉம் மூன்றும்
ஒப்பத் தோன்றும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றற்கும்.

இ - ள்: கூறப்பட்ட விரவுவினைகளுள், முன்னிலைச்சொல், இகரவீறும் ஐகாரவீறும் ஆயீறுமாகிய மூன்றும் ஒருவற்கும், ஒருத்திக்கும் ஒன்றற்கும் ஒப்பச்செல்லும்; எ - று.

முன்னிலைக்கிளவி யென்பதற்கு முடிபு 'அவைதாம் அம் ஆம் எம் ஏம்' (சொல் - உ0உ) என்புழி 'அவைதாம்' என்பதற் குரைத்தாங் குரைக்க.

இகரம் தடற வூர்ந்து எதிர்காலம் பற்றி வரும். ஐகாரம் அம் மீற்றிற்குரிய எழுத்துப்பெற்றும், ஆயீறு ஆமீற்றிற் குரிய எழுத்துப் பெற்றும், மூன்றுகாலமும் பற்றி வரும்.

எ-டு: உரைத்தி, உண்டி, தின்றி எனவும்; உண்டனை, உண்ணாநின்றனை, உண்பை எனவும்; உண்டாய், உண்ணாநின்றாய், உண்பாய் எனவும் வரும். ஒழிந்தவெழுத்தோடு மொட்டிக்கொள்க. 'ஐயசிறி தென்னை யூக்கி' (குறிஞ்சிக்கலி - க) என இகரம் சிறுபான்மை ககரம் பெற்று வரும்.

உண், தின்; நட, கிட என்னுந் தொடக்கத்து முன்னிலை ஒருமை பெறுமாறென்னையெனின்:— அவை ஆயீறுதல் எச்சவியலுட் பெறப்படு மென்க. (உசு)

முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று

உஉசு. இர் ஈர் மின்னென வரூஉம் மூன்றும்
பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினும்
சொல்லோ ரனைய என்மனார் புலவர்.

இ - ள்: இர், ஈர், மின்னென்னும் ஈற்றையுடைய மூன்று சொல்லும், பல்லோர்கண்ணும் பலவற்றின்கண்ணுஞ் சொல்லுதற்கண், ஒத்தவுரிமைய; எ - று.

இர் ஈறு அர் ஈற்றிற்குரிய எழுத்துப் பெற்றும், ஈரீறு ஆரீற்றிற் குரிய எழுத்துப் பெற்றும், மூன்றுகாலம்பற்றி வரும். மின்னீறு பிறவெழுத்துப் பெறாது, ஏற்றவழி உகரம் பெற்று, எதிர்காலம் பற்றி வரும்.

எ - டு: உண்டனிர், உண்ணாநின்றனிர், உண்குவிர் எனவும்; உண்டீர், உண்ணாநின்றீர், உண்குவீர் எனவும்; உண்மின், தின்மின், உரிஞுமின் எனவும் வரும். ஒழிந்த வெழுத்தோடு மொட்டிக்கொள்க.

முன்னிலைவினைக்குறிப்பு, உயர்திணைவினைக்குறிப்பிற் கோதிய பொருள்பற்றி ஐகாரமும் ஆயும் இருவும் ஈருமென்னு நான்கீற்றவாய், கழலினை, நாட்டை, பொன்னன்னை, கரியை எனவும்; கழலினாய், நாட்டாய், பொன்னன்னாய், கரியாய் எனவும்; கழலினிர், நாட்டினிர், பொன்னன்னிர், கரியிர் எனவும்; கழலினீர், நாட்டினீர், பொன்னன்னீர், கரியீர் எனவும் வரும். ஒழிந்த பொருளொடு மொட்டிக்கொள்க. போறி என இகரவீற்று வினைக்குறிப்புமுண்டாலெனின்:—போன்றனன், போன்றான் என்பனபோல வந்து தெரிநிலை வினையாய் நின்றதென மறுக்க.

அஃறிணை வினைக்குறிப்பும் உயர்திணை வினைக்குறிப்பிற் கோதி" பொருள்பற்றி வருதலின், அவற்றை யெடுத்தோதிற் றென் யெனின்:— அன்மை முதலாயின பொருள் பற்றி வந்தனவெனக் கிள தோதலாஞ் சுருக்கத்தன வன்மையானும், சினைமுதற்கிளவி பண்பு மடுத்து வருதல் உயர்திணை யதிகாரத்துப் பெறப்படாமையானும் அவற்றை யோதுவார் ஏனைப் பொருளுமுடனோதினர்.

முன்னிலை வினைக்குறிப்புப் பலவாதலானும், எடுத்தோதாவழிப் படுவதோர் குறைபாடின்மையானும், இவற்றை யுய்த்துணர வைத்தா ரென்பது. அல்லது, எடுத்தோத்தில்வழி உய்த்துணர்வதெனினு மமையும்.

முன்னிலை வினையீற்றுன் எதிர்காலம்பற்றி வரும் இகரத்தையும் மின்னையும் முதலும் இறுதியும் வைத்து, மூன்று காலமும்பற்றி வரும் நான்கிற்றையுந் தம்மு ளியைய இடை வைத்தார். அல்லது, பொருண்மை கருதாது சூத்திர யாப்பிற்கேற்ப வைத்தா ரெனினு மமையும். (உஎ)

ஏனை வினைகள்

உஉரு. எஞ்சிய கிளவி யிடத்தொடு சிவணி
ஐம்பாற்கும் உரிய தோன்ற லாறே.

இ - ள்: முன்னிலைவினை யொழித்து ஒழிந்த ஏழுவினைச் சொல்லும் மூன்றிடத்திற்கும் ஐந்துபாற்குமுரிய, தத்தம் பொருட்கண் தோன்றுமிடத்து; எ - று.

இவ்வாறு பொதுவகையான் எல்லாவிடத்தோடும் எல்லாப்பாற்கும் உரியவாதலெய்தினவெனினும், முன்னர் விலக்கப்படுவன வொழித்து ஒழிந்த விடமும் பாலும் பற்றி வருமாறு ஈண்டுக் காட்டப்படும்.

எ - டு: அவன் செல்க, அவள் செல்க, அவர் செல்க, அது செல்க, அவை செல்க எனவும்; உழுது வந்தேன், உழுது வந்தேம், உழுது வந்தாய், உழுது வந்தீர், உழுது வந்தான், உழுது வந்தாள், உழுது வந்தார், உழுது வந்தது. உழுது வந்தன எனவும்; யானில்லை, யாமில்லை, நீயில்லை, நீரில்லை, அவனில்லை, அவரில்லை, அதுவில்லை, அவையில்லை எனவும்; யான் வேறு, யாம் வேறு, நீ வேறு, நீயிர் வேறு, அவன் வேறு, அவள் வேறு. அவர் வேறு, அது வேறு. அவை வேறு எனவும்; யானுண்மன, யாமுண்மன, நீயுண்மன, நீயிருண்மன, அவ னுண்மன, அவளுண்மன, அவருண்மன, அதுவுண்மன, அவையுண்மன எனவும்; யானுண்ணுமூண், யாமுண்ணுமூண், நீயுண்ணுமூண், நீயி ருண்ணுமூண், அவனுண்ணுமூண், அவளுண்ணுமூண், அவருண்ணு மூண், அதுவுண்ணுமூண், அவையுண்ணுமூண் எனவும்; அவன் வரும், அவள் வரும், அது வரும், அவை வரும் எனவும்; யானுண்டவூண், யாமுண்டவூண், நீயுண்டவூண், நீயிருண்டவூண், அவனுண்டவூண், அவளுண்டவூண், அவருண்டவூண், அதுவுண்டவூண், அவையுண்ட வூண் எனவும் வரும். (உஅ)

வியங்கோள் வினை

உஉசு. அவற்றுள்
முன்னிலை தன்மை ஆயீ ரிடத்தொடும்
மன்னா தாகும் வியங்கோள் கிளவி.

இ - ள் : மேல் 'எஞ்சிய கிளவி' (சொல் - உஉ௫) எனப் பட்ட ஏழனுள், வியங்கோட்கிளவி, முன்னிலையும் தன்மையு மாகிய இரண்டிடத்தோடு நிலைபெறாதாம்; எ - று.

ஆயீரிடத்தொடு கொள்ளாதென்னாது மன்னாதாகு மென்றதனான், அவ்விடத்தொடு சிறுபான்மை வருதல் கொள்க. மன்னுதல் பெரும் பான்மையும் நிகழ்தல். சிறுபான்மை வருவன, நீ வாழ்க என்னும் வாழ்த்துதற் பொருண்மைக்கண்ணும், யானுநின்னொடுடனுறைக என்னும் வேண்டிக்கோடற் பொருண்மைக்கண்ணும் வருவனவாம். 'கடாவுக பாகநின் கால்வ னெடுந்தேர்' என்பதும் வேண்டிக்கோடற் பொருண்மைக்கண் வந்ததாம்.

தன்மைக்கண் ஏவலில்லை. முன்னிலைக்கண் ஏவல் வருவதுண் டேற் கண்டுகொள்க.

அஃதேல் வியங்கோளீறு கூறாராயிற் றென்னையெனின்:— எழுத் தோத்தினுள் 'ஏவல் கண்ணிய வியங்கோட் கிளவியும்' (எழு - உகο) என அகரவீற்றுள் எடுத்தலாற் பொருந்திய மெய்யூர்ந்து அகரவீறாய் வருதலும், 'செப்பும் வினவும் வழாஅ லோம்பல்' (சொல் - கங) என வும், 'சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்' (சொல் - சகங) என வும், 'மறைக்குங் காலை மரீஇய தொராஅல்' (சொல் - சசங) எனவும், உடம்பொடு புணர்த்தலான் அல்லீறாய் வருதலும் ஆலீறாய் வருதலும் பெறுதலின், வியங்கோளீறுங் கூறினாரெனவே படும். பிறவு முளவேற் கொள்க. (உக)

செய்யும் என்னும் வினை

உஉஎ. பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை
அவ்வயின் மூன்றும் நிகழுங் காலத்துச்
செய்யும் என்னுங் கிளவியொடு கொள்ளா.

இ - ள் : பல்லோர் படர்க்கையும் முன்னிலையும் தன்மையு மாகிய அவ்வயின் மூன்றும், நிகழ்காலத்து வருஞ் செய்யுமென் னுஞ் சொல்லோடு, பொருந்தா; எ - று.

அவ்வயி னென்றது, இடமும் பாலுமாகிய எஞ்சிய கிளவிக்குரிய பொருட்கண் என்றவாறு.

நிகழுங்காலத்துச் செய்யுமென்னுங் கிளவியோடென அத்தொற் றோன்றுங் கால முணர்த்தியவாறு.

இவையிரண்டு சூத்திரமும் பொதுவகையா னெய்தியனவற்றை விலக்கி நின்றன. (௩ο)

வினையெச்ச வாய்பாடுகள்

உஉஅ. செய்து செய்யூச் செய்பு செய்தெனச்
செயியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென
அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி.

பொதுவகையா னெய்தியவற்றுள், வியங்கோட்கிளவிக்குஞ் செய்யு மென்னுங் கிளவிக்கும் எய்தாதன விலக்கி, இனி நிறுத்த முறையானே வினையெச்சத்தினது பாகுபாடுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள் : செய்தென்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஒன்பதும் வினையெச்சமாம்; எ - று.

அவ்வகையொன்பது மென்றது இறுதி நின்ற இடைச்சொல்லான் வேறுபட்ட ஒன்பது மென்றவாறு. அவ் விடைச் சொல்லாவன உகரமும் ஊகாரமும், புகரமும் எனவும், இயரும், இயவும், இன்னும், அகரமும் குகரமுமாம்.*

'செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினும்' (சொல்-உ0௪) எனவும், 'செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்' (சொல் - ௪௫0) எனவும் இறுதியிடைச்சொ லேற்றவாற்றாற் பிரித்துணர வாய்பா டோதினாற் போல ஏற்றவாற்றான் இறுதியிடைச்சொற் பிரித்துணர்ந்துகொள்ள ஈண்டும் வாய்பாடுபற்றி யோதினார்.

உகரம், கடதறவூர்ந்து இயல்பாயும், ஏனையெழுத்தூர்ந்து இகரமாய்த் திரிந்தும், நெடிலீற்று முதனிலை முன்னர் யகரம் வரத் தான் கெட்டும், இறந்தகாலம்பற்றி வரும். இவ் வுகரவீறு இகரமாதலும், யகரம் வரக் கெடுதலும் 'வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய' (சொல் - ௪௫௭) என்பதனாற் பெறப்படும்.

எ - டு: நக்கு, உண்டு, வந்து, சென்று எனவும்; எஞ்சி, உரிஞி ஓடி எனவும்; ஆய், போய் எனவும் வரும். சினைஇ, உரைஇ, இரீஇ, உடீஇ, பராஅய், தூஉய், தாஅய் என்பனவோவெனின்:— அவை செய்யுண்முடிபென்க. ஆகி, போகி, ஓடி, மலர்த்தி, ஆற்றி என்புழி, முதனிலை குற்றுகரவீறாதலின், ஏனையெழுத்தா தலறிக.

கடதறவென்பன குற்றுகரத்தொடு வருமிடமும் தனிமெய்யாய் வருமிடமும் தெரிந் துணர்க.

அஃதேல், ஆய் என்பதனை யகரவீறென்றும், ஓடியென்பதனை இகரவீறென்றுங்கொள்ளாது, உகரவீறென்ற தென்னையெனின் :— நன்று சொன்னாய் : இகரவிறுதி இடைச்சொல்லாயின், இறுதியிடைச் சொல் எல்லாத் தொழிலும்பற்றி வருதலிற் செலவு வரவென்பனவற்றோடும் வரல்வேண்டும். இனிச் செய்தெனெச்சத் துகரமும் இறுதியிடைச்சொல் லாதலின் ஆகுதல் ஓடுதலென்னுந் தொழில்பற்றியும் வரல்வேண்டும். செலவுவரவுபற்றி இகரம் வாராமையானும், ஆகுதல் ஓடுதல் பற்றி உகரம் வாராமையானும், இறுதியிடைச்சொல் இகரமேயாக உகரமேயாக ஒன்றுவதல்லது இரண்டெனப்படாதாம். உகரம் ஒன்றாய் நின்று கடதற வூர்ந்த விதிவினைக்கட் பயின்று வருதலானும், எதிர்மறை யெச்சமெல்லாம் பெரும்பான்மையும் உகரவீறாயல்லது

* செய்து செய்தென செயற்கு என்னும் வினையெச்சங்களின் விகுதி 'உகர'மும் எனவும் 'குகர'மும் எனவும் கொள்வது பொருந்தாது. இவற்றைத் துகரமும் துவ்வோடெனவும் அல்லொடு குகரமும் எனக் கொள்வதே பொருந்தும்.

இறுதியிடைச்சொல் - விகுதி.

நக்கு, உண்கு, வந்து, சென்று என்பவற்றில் உகரம் கடதறவூர்ந்து இயல்பாயிற்று; எஞ்சி, உரிஞி, ஓடி என்பவற்றில் ஏனையெழுத் தூர்ந்து இகரமாய்த் திரிந்தது; ஆய் போய் என்பவற்றில் நெடிலீற்று முதனிலை முன்னர் யகரம்வரத் தான் கெட்டது என்பது சேனாவரையர் கருத்து

வாராமையானும், உகரம் இயல்பாக இகரம் அதன் றிரிபென்றலே முறைமையென்க. யகரவீற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

ஊகாரம் உண்ணூவந்தான், தின்னூவந்தான் எனப் பின்வருந் தொழிற்கு இடையின்றி முன்வருந் தொழின்மேல் இறந்தகாலம் பற்றி வரும். அஃது உண்ணு என ஆகாரமாயும் வரும்.

பகரவுகரம் நகுபு வந்தான் என நிகழ்காலம் பற்றி வரும். நகா நின்று வந்தான் என்றவாறு. ஈண்டு நிகழ்காலமென்றது முடிக்குஞ் சொல்லானுணரப்படுந் தொழிலோடு உடனிகழ்தல். உரிஞுபு என உகரமும், கற்குபு எனக் குகரமும், ஏற்றவழிப் பெறுதல் கொள்க.

எனவென்பது கடதற வூர்ந்து இறந்தகாலம்பற்றி முடிக்குஞ் சொல்லா னுணர்த்தப்படுந் தொழிற்குத் தன் முதனிலைத் தொழில் காரணமென்பதுபட வரும்.

எ - டு : சோலைபுக்கென வெப்பநீங்கிற்று; உண்டெனப் பசி கெட்டது; உரைத்தென உணர்ந்தான்; மருந்து தின்றெனப் பிணி நீங்கிற்று என வரும். எஞ்சியென எனவும், உரிஞியென எனவும், ஏனை எழுத்தோடும் வருமாறறிந் தொட்டிக் கொள்க.

இயர், இய என்பன, எதிர்காலம் பற்றி, உண்ணியர், தின்ணியர்; உண்ணிய, தின்ணிய என வரும். போகியர், போகிய என ஏற்றவழிக் ககரம் பெற்று வருதலுங் கொள்க.

இன் எதிர்காலம்பற்றிக் காரணப்பொருட்டாய் வரும்.

எ - டு : மழைபெய்யிற் குளநிறையும்; மெய்யுணரின் வீடெளி தாம் என வரும். நடப்பின், உரைப்பின் என ஏற்றவழிப் பகரம் பெற்று வருதலுங் கொள்க.

அகரம். மழை பெய்யக் குளம் நிறைந்தது; ஞாயிறு பட வந்தான்; உண்ண வந்தான் என மூன்று காலமும் பற்றி வரும். உரைப்ப, உரைக்க என ஏற்றவழிப் பகரமுங் ககரமும் பெறுதல் கொள்க.

குகரம் உணற்கு வந்தான்; தினற்கு வந்தான் என வெதிர்காலம் பற்றி வரும்.

புகரமும் குகரமும் உகரத்தின்கண்ணும், எனவும் இயவும் அகரத் தின்கண்ணும் அடங்குமெனின்;— ஆசிரியர் மாற்றின் மார் அடங்காமைக்கு உரைத்தாங் குரைக்க.

செயற்கென்னும் வினையெச்சம் நான் னுருபேற்று நின்ற தொழிற் பெயரின் வேறுதல் கிளவியாக்கத்துட் கூறினும்.

திரியாது நிற்கும் ஊகாரமும், புகரமும், எனவும், இயரும், இயவு மென்னும் ஐந்தீற்றுவினையெச்சமும் வழக்கினுள் இக்காலத்து வாரா வாயினும், சான்றோர் செய்யுளுள் அவற்றது வாய்பாட்டு வேற்றுமை யெல்லாங் கண்டு கொள்க. (௩௧)

---

*செயற்கென்னும் வினையெச்சம் நான்கனுருபேற்று நின்ற தொழிற்பெயரின் வேறென்று சேனாவரையர் கூறினும்; அதை நான்காம் வேற்றுமைத் தொழிற் பெயரே எச்சப் பொருள் பட வந்ததாகக் கூறுவது பொருந்தும்.

உஉ௯. பின்முன் கால்கடை வழிஇடத்து என்னும்
அன்ன மரபின் காலங் கண்ணிய
என்ன கிளவியும் அவற்றியல் பினவே.

இ - ள் : பின்னும், முன்னும், காலும், கடையும், வழியும், இடத்தும் என்னுமீற்றவாய் வருவனவும், அவைபோலக் காலங் கண்ணி வருவன பிறவும், வினையெச்சமாம்; எ - று.

எ - டு : நீயிர் பொய் கூறியபின் மெய் கூறுவார் யார் எனவும், நீ யிவ்வாறு கூறுகின்றபின் உரைப்பதுண்டோ எனவும், பின் இறப்பும் நிகழ்வும் பற்றியும் மருந்து தின்னுமுன் நோய் தீர்ந்தது என முன் இறந்தகாலம் பற்றியும், 'வலனாக வினையென்று வணங்கினாம் விடுத்தக் கால்' எனவும், 'அகன்றவர் திறத்தினி நாடுங்கால்' எனவும், காலீறு மூன்று காலமும் பற்றியும், 'தொடர் கூரத் தூவாமை வந்தக்கடை' எனக் கடையீறு இறந்தகாலம்பற்றியும், உரைத்தவழி, உரைக்கும்வழி, உரைத்தவிடத்து உரைக்குமிடத்து என வழியென்னுமீறும் இடத் தென்னுமீறும் மூன்றுகாலமும் பற்றியும் வரும். கால், வழி, இடத்தென் பனவற்றின்நிகழ்காலத்து வாய்பாடு எதிர்காலத்திற்கு மேற்ற லறிக.

கூதிர் போயபின் வந்தான் எனவும், நின்றவிடத்து நின்றான் எனவும், பின் முதலாயின பெயரெச்சத்தோடும் வந்தவழி, இறப்பு முதலாகிய காலங் கண்ணாமையின், அவற்றை நீக்குதற்குக் 'காலங் கண்ணிய' வென்றார்.

காலவேறுபாட்டான் வரும் வாய்பாட்டுப் பன்மையெல்லாம் ஒரு வாய்பாட்டாற் றழுவலாகாமையின், இவற்றை ஈறுபற்றி யோதினார்.

அன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய வென்ன கிளவியு மென்றதனான் உண்பாக்கு, வேபாக்கு என வரும் பாக்கீறும், உண்பான் வருவான் என்னும் ஆனீறும், 'நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே, (குறிஞ்சிக் கலி - ௩) என்னும் உம்மீறும், 'அற்றா லளவறிந் துண்க' (குறள்-௯௪௩) என்னும் ஆலீறும், எதிர்மறைபற்றிக் 'கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல் லும்' (கலி - ௧) என வரும் மல்லீறும், 'கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறி வான்' (குறள் - எ0௧) என்னும் மகர வைகார வீறுங் கொள்க.

என்னகிளவியு மென்றதனான், இன்றி, அன்றி, அல்லது, அல்லால் என வருங் குறிப்புவினையெச்சமுங் கொள்க. (௩௨)

அவற்றுள் முதல்மூன்று வாய்பாடுகள்

உ௩0. அவற்றுள்
முதல்நிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின.

இ - ள் : மேற்சொல்லப்பட்ட பதினைந்து வினையெச்சத் துள், முதற்கணின்ற செய்து, செய்யூ, செய்பு என்னு மூன்றும் தம் வினைமுதல்வினையான் முடியும்; எ - று.

எ - டு : உண்டு வந்தான், உண்ணூ வந்தான், உண்குபு வந்தான் எனவும்; கற்று வல்லனாயினான், கல்லூ வல்லனாயினான், கற்குபு வல்ல னாயினான் எனவும் வரும்.

'உரற்கால் யானை யொடித்துண் டெஞ்சிய யாஅவிரி நிழற் றுஞ்சும்' (குறுந் - உ௩உ) எனச் செய்தெனெச்சம் வினைமுதல் வினை யல்லா வினையான் முடிந்ததா லெனின்:—அது 'வினையெஞ்சு கிளவி யும் வேறுபல் குறிய' (சொல் - சநிஎ) என்புழிப் பெறப்படும்.

இது முன்னர்

'வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பும்
நினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே.' (சொல் - ச௩உ)

எனப் பொதுவகையான் முடிவனவற்றை எதிரது நோக்கி இவை மூன் றும் வினைமுதன் முடிபினவென நியமித்தவாறு. அஃதேல், இதனையும் ஆண்டே கூறுகவெனின்:—ஆண்டுச் செய்து செய்யூச் செய்பு என்னு மூன்றுமெனக் கிளந்தோதுவதல்லது, முதனிலை மூன்றுமெனத் தொகுத்தோதலாகாமையானும், ஈண்டு இயைபுடைத் தாகலானும், ஆண்டுக் கூறாது ஈண்டுக் கூறினரென்பது. (௩௩)

உ௩௧. அம்முக் கிளவியுஞ் சினைவினை தோன்றின்
சினையொடு முடியா முதலொடு முடியினும்
வினையோர் அனைய வென்மனார் புலவர்.

இ - ள்: வினைமுதன் முடிபினவாகிய அம் மூன்று சொல் லும், சினைவினை நின்று சினைவினையோடு முடியாது முதல்வினை யோடு முடியினும், வினையாற்றொருதன்மைய; எ - று.

வினையா னொருதன்மைய வென்றது, முதல்வினையோடு முடி யினும் முதலொடு சினைக்கொற்றுமையுண்மையாற் பிறவினை கொண் டனவாகா, வினை முதல்வினை கொண்டனவேயா மென்றவாறு.

எ - டு: கையிற்று வீழ்ந்தான், கையிறா வீழ்ந்தான், கையிறுபு வீழ்ந்தான் என வரும்.

'உரற்கால் யானை யொடித்துண் டெஞ்சிய' என்புழிப்போலக் கையிற்றென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் கையிறவெனச் செயவெனெச்சப் பொருட்டாய் நின்றதென வமையும், இச் சூத்திரம் வேண்டாவெனின்:- அற்றன்று; வினை முதல்வினைகொள்ளாதவழியன்றே அது பிறபொருட் டாயது; வினைமுதல் வினைகொண்டு தன் பொருளே யுணர்த்துவதனைப் பிறபொருண்மே னின்ற தென்றல் பொருந்தாமையின், அது கடாவன் றென்க. (௩௪)

வாய்பாடுகள்

உ௩உ. ஏனை எச்சம் வினைமுத லானும்
ஆன்வந் தியையும் வினைநிலை யானும்
தாமியல் மருங்கின் முடியும் என்ப.

இ - ள்: முதனிலை மூன்றுமல்லாத பிற வினையெச்சம் வினைமுதல் வினையானும், ஆண்டு வந்து பொருந்தும் பிறவினை யானும், வரையறையின்றித் தாமியலுமாற்றான் முடியும்; எ-று.

எ-டு: மழை பெய்தெனப் புகழ்பெற்றது, மழை பெய்தென மரங்குழைத்தது எனவும்; மழை பெய்யிய ரெழுந்தது, மழை பெய்யியர் பலி கொடுத்தார் எனவும்; மழை பெய்யிய முழங்கும், மழைபெய்யிய வான் பழிச்சுதும் எனவும்; மழை பெய்யிற் புகழ்பெறும், மழை பெய் யிற் குளநிறையும் எனவும்; மழை பெய்யப் புகழ்பெற்றது, மழை பெய்ய மரங்குழைத்தது எனவும்; மழை பெய்தற்கு முழங்கும், மழை பெய் தற்குக் கடவுள் வாழ்த்தும் எனவும்; இறந்தபின் னிளமை வாராது, கணவன் இனிதுண்டபின் காதலி முகமலர்ந்தது எனவும் அவை வினை முதல் வினையும் பிறவினையும் கொண்டவாறு கண்டுகொள்க. அல்லன வும் இருவகை வினையுங்கோடல் வழக்கினுட் கண்டுகொள்க.

வரையறையின்றி இருவகை வினையுங்கோடலின் 'வினையுங் குறிப்பு-மினைய்த் தோன்றிய முடிபா கும்மே' (சொல்-சஙஉ) என்னும் பொதுவிதியான் முடிவனவற்றை ஈண்டுக் கூறல்வேண்டாவெனின், வினையெச்சங்களுள் ஒருசாரன வினைமுதல் வினைகொள்ளுமென்ற தனான், ஏனையெச்சம் பிறவினையே கொள்ளுமோ இருவகை வினையுங் கொள்ளுமோ என்றையமாம்; அதனான், ஐயநீங்க இவ்வாறு கூறல் வேண்டு மென்பது.

அஃதேல், வினையொடு முடிதல் ஈண்டுக் கூறப்பட்டமையின் எச்சவியலுள் 'குறிப்பு முடிபாகும்' என வமையும், வினையுமெனல் வேண்டாவெனின் :— குறிப்புமென்னு மும்மையாற் றழுவப்படுவது சேய்த்தாகலிற் றெற்றென விளக்காமையானும், வினைமுதலென்பது பெயர்க்கும் வினைக்கும் பொதுவாகலானும், வினையுமெனல் வேண்டு மென்பது. (கூ௫)

வினையெச்சங்கள் அடுக்கி முடிதல்

உகூகூ. பன்முறை யானும் வினைஎஞ்சு கிளவி
சொன்முறை முடியாது அடுக்குந வரினும்
முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே.

இ-ள்: ஒரு வாய்பாட்டானும் மற்றப் பல வாய்பாட்டா னும் வினையெஞ்சுகிளவி அச்சொற்கண் முறையான் முடியாது அடுக்கிவரினும், முன்னின்றவெச்சம் முடிய ஏனையவும் பொருண் முடிந்தனவாம்; எ-று.

எ-டு: உண்டு தின்றோடிப் பாடி வந்தான் எனவும், உண்டு பருகூத் தின்குபு வந்தான் எனவும் வரும்.

முன்னது முடிய முடியுமென்றாராயினும், உண்டு தின்று மழை பெய்யக் குளநிறையும் என்றவழி, முன்னதன்றொழிலான் ஏனைய முடியாமையின் பன்முறையான் அடுக்குங்கால் முன்னதன் றொழிலான் முடிதற்கேற்பனவே கொள்க.

சொன்முறை முடியாமையாவது தம்மொடு தாமும் பிறசொல்லு முடியாமை.

உண்டு வந்தான்; தின்று வந்தான் எனச் சொற்றொறும் வினை யியைதன் மரபு அங்ஙன மில்லாது தம்முனியைபில்லன அடுக்கிவந்து இறுதி வினையெச்சத்திற்கு முடிபாகிய சொல்லான் எல்லாம் முடியினும் இழுக்காதென அமைத்தவாறு.

வினையெச்சம் பன்முறையானு மடுக்கி ஒரு சொல்லான் முடியு மெனவே, பெயரெச்சம் ஒருமுறையா னடுக்கி ஒரு சொல்லான் முடியு மென்பதாம்.

'நெல்லரியு மிருந்தொழுவர்' (புறம்-உச) என்னும் புறத்தொகைப் பாட்டினுள் 'தென்கடற் றிரைமிசைப் பாயுந்து' எனவும், 'தண்குரவைச் சீர் தூங்குந்து' எனவும், 'எல்வளை மகளிர் தலைக்கை தரூஉந்து' எனவும், 'முந்நீர்ப் பாயும்' எனவும் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சமடுக்கி 'ஓம்பா வீகை மாவே ளெவ்வி, புனலம் புதவின் மிழலை' என்னும் ஒருபொருள் கொண்டு முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க. ஆங்குத் 'தாங்கா வுறையு ணல்லூர் கெழீஇய' என்னும் பெயரெச்சம் இடைநிலையாய் வந்தது. பிறவு மன்ன. (கூசு)

பெயரெச்ச வாய்பாடுகள்

உகூச. நிலனும் பொருளும் காலமும் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உளப்பட
அவ்வறு பொருட்குமோ ரன்ன வுரிமைய
செய்யுஞ் செய்த வென்னுஞ் சொல்லே.

வினையெச்சமுணர்த்தி, இனிப் பெயரெச்சமுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள்: செய்யும், செய்த என்னுஞ்சொற்கள், தொழின் முதனிலை யெட்டனுள் இன்னதற்கு இது பயனாக என்னும் இரண்டொழித்து ஏனை யாறுபொருட்கும் ஒத்த வுரிமைய; எ - று.

இவற்றிற் கொத்தவுரிமைய வெனவே, ஒழிந்த விரண்டற்கும் இவற்றோடொப்ப வுரியவாகா, சிறுபான்மை யுரிய வென்றவாறாம்.

எ - டு: வாழுமில், கற்குநூல், துயிலுங்காலம், வனையுங்கோல், ஓதும் பார்ப்பான், உண்ணுமூண் எனச் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சத்து உம்மீறு காலவெழுத்துப் பெறாது ஆறுபொருட்கு முரித்தாய் வந்தவாறு. புக்கவில், உண்டசோறு, வந்த நாள், வென்ற வேல், ஆடிய கூத்தன், போயின போக்கு எனச் செய்தவென்னும் பெயரெச்சத் திறுதியகரம் கடதறவும் யகர னகரமும் ஊர்ந்து அப் பொருட் குரித்தாய் வந்தவாறு. நோய் தீருமருந்து, நோய் தீர்ந்த மருந்து என்னு மேதுப் பொருண்மை கருவிக்க ணடங்கும்: அரசன் ஆ கொடுக்கும் பார்ப்பான், ஆ கொடுத்த பார்ப்பான் எனவும்; ஆடை யொலிக்குங் கூலி, ஆடையொலித்த கூலி எனவும்; ஏனை யிரண்டற்குஞ் சிறுபான்மை யுரியவாய் வந்தவாறு.

எல்லைப்பொருள் பஃறொழில்பற்றி வருஞ் சிறப்பின்றாகலிற் றொழின் முதலொடு கூறாது 'இன்மை யுடைமை நாற்றந் தீர்தல்' (சொல்-எஅ) என்னும் பொருண்மையாற் றழீஇக்கொண்டாராகலின், பழமுதிருங் கோடு, பழமுதிர்ந்த கோடு எனச் சிறுபான்மை எல்லைப் பொருட்குரியவாதலுங் கொள்க.

'நின்முகங் காணு மருந்தினே னென்னுமால்' (குறிஞ்சிக்கலி-உச) என்புழிக் காட்சியை மருந்தென்றா றாதலின், காணு மருந்தென்பது வினைப்பெயர் கொண்டதாம். 'பொச்சாவாக், கருவியாற் போற்றிச்

செயின்' (குறள்-ருஙஎ) என்புழிப் பொச்சாவாக் கருவியென்பது மது. 'ஆறுசென்ற வியர்' என்புழி வியர் ஆறுசேறலான் வந்த காரியமாகலின், செயப்படு பொருட்கணடங்கும். நூற்ற நூலானியன்ற கலிங்கமும் ஒற்றுமைநயத்தால் நூற்ற கலிங்க மெனப்படும். 'நூலாக் கலிங்கம் வாலரைக் கொளீஇ' (பதிற்றுப்பத்து, உ-ஆம் பத்து, கஉ.) எனப் பெய ரெச்சத்தி னெதிர்மறை பொருட்பெயர் கொண்டு நின்றதாம். பிறவுங் கூறப்பட்ட பொருட்க ணடங்குமாறறிந் தடக்கிக் கொள்க. உண்டான் சாத்தன், மெழுகிற்றுத் திண்ணை என்புழி உண்டான் மெழுகிற்று என்னு முற்றுச்சொல் வினைமுதலுஞ் செய்யப்படு பொருளுமாகிய பொருட் குரியவாமாறுபோல, இவ்விருவகைப் பெயரெச்சமும் நில முதலாகிய பொருட்குரியவாமென அவற்றது அறுபொருட்கு முரிமை உணர்த்தியவாறு. முடிபு எச்சவியலுட் பெறப்படும்.

பொருளைக் கிளவி யென்றார்.

நிலமுதலாயினவற்றைப் பெயரெச்சப் பொருளென்னாது முடிக்குஞ் சொல்லெனின், அவ்வறுபொருட்கு மென்னாது அவ்வறு பெயர்க்கு மென்றேதுவார். ஓதவே, 'பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே' (சொல் - சஙஙு) என்னுஞ் சூத்திரம் வேண்டாவாம்; அதனான் இவை பொருளென்றலே யுரை.

அம் ஆமென்பன முதலாக அகரமீறாகக் கிடந்த இறுதி இடைச் சொற்குக் கூறப்பட்ட காலவெழுத்துச் சிறிய சிதைந்துவரினும், சிறு பான்மை பிறவெழுத்துப் பெறினும், நுண்ணுணர்வுடையோர் வழக்கு நோக்கி யுணர்ந்து கொள்க. (ருஎ)

செய்யும் என்னும் வாய்பாடு

உஙடு. அவற்றொடு வருவழிச் செய்யுமென் கிளவி
முதற்கண் வரைந்த மூவீற்றும் உரித்தே.

இ - ள்: நிலமுதலாகிய பொருளோடு வருங்கால் செய்யு மென்னுஞ் சொல், விலக்கப்பட்ட பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை யென்னும் மூவகைக்கும், உரித்தாம்; எ - று.

உரித்தாய் வருமாறு 'எஞ்சிய கிளவி' (சொல் - உஉடு) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் காட்டினாம்.

அவற்றொடு வருவழியெனச் செய்யுமென்னுஞ் சொல் அப் பொருண்மைக் குரித்தாயும் உரித்தன்றியும் வரும் இருநிலைமையும் உடைத்தென்பது பெறுதும். அவற்றொடு வரு நிலைமை பெயரெஞ்சு கிளவியாம்; அவற்றொடு வாரா நிலைமை முற்றுச்சொல்லாம். அஃதேல், அது முற்றுச்சொல்லாதற்கண்ணும் பெயரெஞ்சு கிளவியாதற்கண் ணும் வேற்றுமை யென்னையெனின்:— ஏனைமுற்றிற்கும் ஏனையெச்சத் திற்கும் வேற்றுமையாவதே ஈண்டும் வேற்றுமையா மென்க. முற்றுச் சொல்லிற்கும் எச்சத்திற்கும் வேற்றுமை யாதெனின்:—பிறிதோர் சொல்லோடியையாது தாமே தொடராதற்கேற்கும் வினைச்சொல் முற் றும்; பிறிதோர் சொற்பற்றியல்லது நிற்றலாற்றா வினைச்சொல் எச்ச மாம்; இது தம்முள் வேற்றுமை யென்க. அஃதேல், உண்டானென்பது சாத்தனென்னும் பெயரவாவியன்றே நிற்பது; தாமே தொடராபென் றது என்னை யெனின்:— அற்றன்று: உண்டான் சாத்தன் என்றவழி, எத்தையென்னும் அவாய்நிலைக்கண் சோற்றையென்பது வந்தியைந்

தாற்போல, உண்டான் என்றவழி யாரென்னும் அவாய் நிலைக்கண் சாத்தனென்பது வந்தியைவதல்லது, அப்பெயர்பற்றியல்லது நிற்ற லாற்று நிலைமைத்தன்று அச் சொல்லென்பது. இவ் வேற்றுமை விளங்க ஆசிரியர் முற்றுச் சொல்லென்றும், எச்சமென்றும், அவற்றிற்குப் பெயர் கொடுத்தார். (௩அ)

பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும்

உ௩சு. பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை திரியா

இ - ள் : பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும், செய்தற் பொருளவன்றி அச் செய்தற்பொருண்மை எதிர்மறுத்துச் சொல் லினும், அவ்வெச்சப் பொருண்மையிற் றிரியா; எ - று.

பொருணிலையாவது தம்மெச்சமாகிய பெயரையும் வினையையுங் கொண்டல்லது அமையாத நிலைமை. என் சொல்லியவாறோவெனின்:— செய்யும் செய்த எனவும், செய்து செய்யூ செய்பு எனவும் பெயரெச்ச மும் வினையெச்சமும் விதிவாய்பாட்டானோதப்பட்டமையான், ஆண்டுச் செய்யா, செய்யாது என்னு மெதிர்மறை வாய்பாடு அடங்காமையின், அவை எச்சமாதல் பெறப்பட்டின்று. அதனால், அவையும் அவ்வெச் சப்பொருண்மையிற் றிரியாது பெயரும் வினையுங்கொள்ளுமென எய் தாத தெய்துவித்தவாறு.

எ - டு : உண்ணாவில்லம், உண்ணாச் சோறு, உண்ணாக்காலம், வளையாக்கோல், ஓதாப்பார்ப்பான், உண்ணாவூண் எனவும்; உண்ணாது வந்தான், உண்ணாமைக்குப் போயினான் எனவும் வரும்.

உண்ணா என்பது உண்ணும், உண்ட என்னுமிரண்டற்கும் எதிர் மறையாம். உண்ணாத என்பதுமது. உண்ணாது என்பது உண்டு, உண்ணா, உண்குபு என்பனவற்றிற் கெதிர்மறை. உண்ணாமைக்கு என் பது, உண்ணியர் உண்ணிய, உணற்கு என்பனவற்றிற்கும் உண்ண எனச் செயற்கென்பதுபட வரும் செயவெனெச்சத்திற்கும் எதிர்மறை யாம். உண்ணாமை, உண்ணாமல் என்பனவுந்தாம் அதற்கு எதிர்மறை யாம். பிறவும் எதிர்மறை வாய்பாடுளவேற் கொள்க.

உண்டிலன், உண்ணாநின்றிலன், உண்ணலன் உண்ணான் என முற்றுச் சொல்லும் எதிர்மறுத்து நிற்குமாகலின், பொருணிலை திரியா தென அதற் கோதாராயிற் றென்னையெனின் :— விதிவினைக்கும் எதிர் மறைவினைக்கும் பொதுவாக ஈறுபற்றி ஓதியதல்லது விதிப்பொருள வாகிய வாய்பாடு பற்றி ஓதாமையின், ஆண்டுக் கட்டுரையில்லை யென்க. (௩௧)

எச்சங்களிடையே பிறசொற்கள் வருதல்

உ௩எ. தத்தம் எச்சமொடு சிவணுங் குறிப்பின்
எச்சொல் லாயினும் இடைநிலை வரையார்.

இ - ள் : தத்தமெச்சமாகிய வினையோடும் பெயரோடும் இயையுங் குறிப்பையுடைய எச்சொல்லாயினும், இவ்வெச்சத் திற்கும் அவற்றான் முடிவனவாகிய தமக்கும், இடைநிற்றல் வரையார்; எ - று.

எ - டு : உழுது சாத்தன் வந்தான், உழுதேரோடு வந்தான் என வும்; கொல்லுங் காட்டுள் யானை, கொன்ற காட்டுள் யானை எனவும் வரும்.

சிவணுங்குறிப்பின் வரையாரெனவே, சிவணாக்குறிப்பின் வரைப வென்பதாம். சிவணாக்குறிப்பினவாவன ; ஒருதலையாக எச்சத்தோ டியைந்து நில்லாது நின்ற சொல்லொடுந் தாமே யியைந்து கவர் பொருட்படுவன. உண்டு விருந்தொடு வந்தான்; 'வல்லமெறிந்த நல்லிளங் கோசர் தந்தை மல்லல் யானைப் பெருவழுதி' என்றவழி விருந்தொடுண்டென வினையெச்சத்தோடு மியைதலிற் பொருள் கவர்க் கும்; வல்லமெறிதல் நல்லிளங் கோசர்க்கும் ஏற்குமாகலின் ஆண்டும் பொருள் கவர்க்கும்; அன்ன சிவணாக் குறிப்பினவாம்.

எச்சொல்லாயினு மென்றதனான், உழுதோடிவந்தான், கவளங் கொள்ளாக் களித்த யானை என எச்சமும் இடைநிலையாதல் கொள்க.

சாத்தன் உண்டுவந்தான், அறத்தை யரசன் விரும்பினான், உண் டான் வந்த சாத்தன் என ஏனைத் தொடர்க்கண்ணும் பிறசொல் இடை நிற்ற லொக்குமாயினும், எச்சத்தொடர்க்கு இடைநிற்பனவற்றின்கண் ஆராய்ச்சியுடைமையாற் கூறினர். (௬0)

செய்யும் என்னும் பெயரெச்சம் ஈறுகெடுதல்

உ௩அ. அவற்றுள்
செய்யும் என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு
மெய்யோடுங் கெடுமே யீற்றுமிசை யுகரம்
அவ்விட னறித லென்மனார் புலவர்.

இ - ள் : மேற்சொல்லப்பட்ட எச்சங்களுட் செய்யுமென் னும் பெயரெச்சத்திற்கு ஈற்றுமிசை நின்ற உகரந் தன்னானூரப் பட்ட மெய்யொடுங் கெடுமிட மறிக ; எ - று.

கெடுமிடமறிக வென்றது, அவ்வீற்றுமிசையுகரம் யாண்டுங் கெடாது வரையறுக்கவும்படாது சான்றோர் வழக்கினுள்ளும் செய்யு ளுள்ளும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க வென்றவாறு.

எ - டு : வாவும்புரவி, போகும்புழை என்பன ஈற்றுமிசையுகரம் மெய்யொடுங்கெட, வாம்புரவி, போம்புழை என நின்றன. பிறவும் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.

செய்யுமென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு ஈற்றுமிசையுகரம் மெய் யொடுங் கெடு மெனவே, செய்யுமென்னு முற்றுச்சொற்கு ஈற்றுமிசை யுகரம் மெய்யொடுங் கெடும் மெய்யொழித்துங் கெடுமென்பதாம்.

எ - டு : 'அம்ப லூரு மவனொடு மொழிமே' (குறுங் - ௫௧), 'சார னாடவென் றோழியுங் கலுழ்மே' என வரும். பிறவுமன்ன. (௬௧)

இறந்தகாலச் சொல் எதிர்காலச் சொல்லோடு இயைதல்

உ௩௯. செய்தே னெச்சத் திறந்த காலம்
எய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம்.

இ - ள்: செய்தென்னும் வினையெச்சத்தினது இறந்த காலம் வாராக்காலத்தை எய்துமிடமுடைத்து; எ - று.

ஈண்டுச் செய்தெனெச்சத்திறந்தகால மென்றது முடிபாய் வரும், வினைச்சொல்லா லுணர்த்தப்படுந் தொழிற்கு அவ்வெச்சத்தா லுணர்த்தப்படுந் தொழில் முன்னிகழ்தலை. அது வாராக்கால மெய்துத லாவது, அம்முன்னிகழ்வு சிதையாமல் அவ்வெச்சம் எதிர்காலத்து வருதல்.

எ - டு: நீயுண்டு வருவாய், உழுது வருவாய் எனச் செய்தெ னெச்சம் பொருள் சிதையாமல் எதிர்காலத்து வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

'எய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம்' என்றதனான், உண்டு வந்தான், உழுது வந்தான் என அவ்வெச்சம் இறந்தகாலத்து வருதல் இலக்கண மென்பதாம்.

இறந்தகாலத்துச்சொல் எதிர்காலத்து வந்ததாயினும் அமைக வெனக் காலவழு வமைத்தவாறு. (௪௨)

முக்காலங்கட்கும் உரிய இயற்கையை நிகழ்காலத்தாற் கூறுதல்

௨௪௦. முந்நிலைக் காலமுந் தோன்று மியற்கை
எம்முறைச் சொல்லும் நிகழுங் காலத்து
மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல் வேண்டும்.

இ - ள்: மூன்றுகாலத்தும் உளதாம் இயல்பையுடைய எல்லாப் பொருளையும் நிகழ்காலத்துப் பொருணிலைமையுடைய செய்யுமென்னுஞ் சொல்லாற் கிளக்க; எ - று.

முந்நிலைக்காலமுந்தோன்று மியற்கை யெம்முறைப் பொருளு மாவன மலையது நிலையும் ஞாயிறு திங்கள தியக்கமு முதலாயின. அவற்றை இறந்த காலச்சொல்லானும், எதிர்காலச்சொல்லானும், ஏனை நிகழ்காலச் சொல்லானும். சொல்லாது இறந்தகாலத்தையும் எதிர் காலத்தையும் அகப்படுத்து மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாய் நிற்குஞ் செய்யுமென்னுஞ் சொல்லாற் சொல்லுக என்றவாறு.

பொதுச்சொற் கிளத்தல்வேண்டு மெனவே, முற்றானும் பெய ரெச்சத்தானுங் கிளக்க வென்பதாம்.

எ - டு: மலை நிற்கும், ஞாயி றியங்கும், திங்க ளியங்கும் எனவும்; 'வெங்கதிர்க் கனலியொடு மதிவலந் திரிதருந், தண்கடல் வையத்து' (பெரும்பா - ௧௭) எனவும் வரும்.

நிகழ்காலச் சொல்லாயினும் ஒருகாற் பொதுவாக லுடைமையாற் 'பொதுச்சொல்' என்றார்.

நிகழ்காலச்சொல் இறந்தகாலமும் எதிர்காலமு முணர்த்துதல் வழுவாயினும் அமைகவென அமைத்தவாறு. (௪௩)

விரைவுப்பொருளில் காலம் மயங்குதல்

௨௪௧. வாராக் காலத்தும் நிகழுங் காலத்தும்
ஓராங்கு வரூஉம் வினைச்சொற் கிளவி

இறந்த காலத்துக் குறிப்போடு கிளத்தல்
விரைந்த பொருள என்மனார் புலவர்.

இ - ள்: எதிர்காலத்தும் நிகழ்காலத்தும் ஒருபடியாக வரும் வினைச்சொற்பொருண்மை இறந்தகாலத்தாற் சொல்லுதல் விரைவு பொருளையுடைய; எ - று.

சோறு பாணித்தவழி உண்ணுதிருந்தானைப் போகல்வேண்டுங் குறையுடையானொருவன் இன்னுமுண்டிலையோ என்றவழி, உண்டேன் போந்தேன் என்னும்; உண்ணுகின்றானும் உண்டேன் போந்தேன் என்னும்; ஆண்டு எதிர்காலத்திற்கும் நிகழ்காலத்திற்கும் உரிய பொருளை விரைவு பற்றி இறந்தகாலத்தாற் கூறியிருப்பதைக் காண்க.

தொழில் இறந்தனவல்லவேனும், சொல்லுவான் கருத்து வகையான் இறந்தனவாகச் சொல்லப்படுதலின், 'குறிப்பொடு கிளத்தல்' என்றார்.

எதிர்காலத்துப் பொருண்மையைக் கிளத்தலும், நிகழ்காலத்துப் பொருண்மையைக் கிளத்தலும் என இரண்டாகலான், 'விரைந்த பொருள' என்றார். (௪௪)

சிறப்புப்பொருளில் காலம் மயங்குதல்

௨௪௨. மிக்கதன் மருங்கின் வினைச்சொற் சுட்டி
அப்பண்பு குறித்த வினைமுதற் கிளவி
செய்வ தில்வழி நிகழுங் காலத்து
மெய்பெறத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

இ - ள்: மிக்கதன்கண் நிகழும் வினைச்சொல்லை நோக்கித் திரிபின்றிப் பயக்கும் அம்மிக்கதனது பண்பைக் குறித்துவரும் வினைமுதற்சொல் சுட்டிச் சொல்லப்படுவதோர் வினைமுதலில்லாதவிடத்து, நிகழ்காலத்தான் யாப்புறுத்த பொருளையுடைத்தாம்; எ - று.

முயற்சியும் தெய்வமுமாகிய காரணங்களுட் டெய்வஞ் சிறந்தமையான், அதற்குக் காரணமாகிய தவஞ்செய்தல் தாயைக்கோறன் முதலாகிய தொழிலை 'மிக்கது' என்றார். தெய்வமாய இருவினை மிக்கதன்கண் வினைச் சொல்லாவன; தவஞ்செய்தான், தாயைக் கொன்றான் என்னுந் தொடக்கத்தன. அப் பண்பு குறித்த வினைமுதற்கிளவியாவன, சுவர்க்கம் புகும், நிரயம் புகும் என்பன. யாவன் றவஞ்செய்தான் அவன் சுவர்க்கம் புகும், யாவன் றாயைக் கொன்றான் அவ னிரயம் புகும் எனவும்; ஒருவன் றவஞ்செய்யிற் சுவர்க்கம் புகும், தாயைக் கொல்லி னிரயம் புகும் எனவும் மிக்கதன் வினைச்சொ னோக்கி அம் மிக்கதன் றிரிபில் பண்பு குறித்த வினைமுதற் கிளவி நிகழ்காலத்தான் வந்தவாறு கண்டு கொள்க.

அப் பண்பு குறித்தவென்பதற்கு மிக்கதாகிய இருவினைப்பயனுறுதல் அவ் வினைமுதற் கியல்பென்பது குறித்தவென்று உரைப்பினுமமையும்.

பொதுவகையாகக் கூறாது ஒருவற்சுட்டியவழி, அவன் றவஞ் செய்து சுவர்க்கம் புக்கான், புகுவன் என ஏனைக்காலத்தாற் சொல்லப் படுதலின், அவ்வாறு ஒருவற்சுட்டுதலை நீக்குதற்கு, வினைமுதற்கிளவி யாயினுஞ் செய்வ தில்வழி யென்றார். செய்வதென்பது செய்கையை யென்பாருமுளர்.

வினைச்சொலென்றாரேனும், தவஞ்செய்தான் சுவர்க்கம் புகும், தாயைக் கொன்று நிரயம் புகும் என வினைப்பெயராய் வருதலுங் கொள்க.

தவஞ்செய்யிற் சுவர்க்கம் புகுவன் என எதிர்காலத்தாற் சொல்லப் படுவதனை நிகழ்காலத்தாற் சொல்லுதல் வழுவாயினும் அமைகவென வழு அமைதியாம்.

அஃதேல், 'இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலை' (சொல்-உசுகூ) என்புழி இது தெளிவாயடங்குமெனின்:— அற்றன்று; இயற்கையுந் தெளிவும் சிறந்த காரணமாகிய தெய்வத்தானாகை பிறிதொன்றானாகத் திரிதலுடைய, இது திரிபின்றாகலானும், இறந்தகாலத்தாற் சொல்லப் படாமையானும், ஆண்டடங்காதென்பது. இதனது திரிபின்மையும் அவற்றது திரிபுடைமையும் விளக்குதற்கன்றே, ஆசிரியர் 'மிக்கதன் மருங்கின்' என்றும், 'இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலை' என்றும் ஓதுவாராயிற்றென்பது. (சுகூ)

'இது செயல் வேண்டும்' என்னும் முற்று

உசரு. இதுசெயல் வேண்டும் என்னுங் கிளவி
இருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே
தன்பா லானும் பிறன்பா லானும்.

இ - ள்: இது செயல்வேண்டு மென்பதுபட வருஞ்சொல், தன்பாலானும் பிறன்பாலானுமென ஈரிடத்தும் நிலைபெறும் பொருண்மையையுடைத்தாம்; எ - று.

தானென்றது செயலது வினைமுதலை.

ஓதல்வேண்டும் என்றவழி வேண்டுமென்பது ஓதற்கு வினைமுதலா யினாற்கும் அவனோதலை விரும்புந் தந்தைக்கும் ஏற்றவாறு கண்டு கொள்க.

இதனான் ஒருசார் வினைச்சொற் பொருள்படும் வேறுபா டுணர்த்தி னார்; உணர்த்தாக்காற் றெற்றென விளங்காமையி னென்பது. (சசு)

வற்புறுத்தற் பொருளில் வரும் வினா

உசசு. வன்புற வரூஉம் வினாவுடை வினைச்சொல்
எதிர்மறுத் துணர்த்துதற் குரிமையும் உடைத்தே.

இ - ள்: துணிந்து திட்பமெய்துதற்கு வரும் வினாவை யுடைய வினைச்சொல் வினைநிகழ்வுணர்த்தாது எதிர்மறுத் துணர்த்துதற்கு உரித்தாதலுமுடைத்து; எ - று.

வினாவாவன ஆ, ஏ, ஓ என்பன.

கதத்தானாக களியானாக ஒருவன் றெருளாது ஒருவனை வைதான்; அவன்றெருண்டக்கால், வையப்பட்டான் நீ யென்னை வைதாய் என்ற வழித் தான் வைதவை யுணராமையான் வைதேனே யென்னும்;

ஆண்டவ் வினாவொடு வந்த வினைச்சொல் வைதிலே னென்னும் எதிர்மறைப் பொருள்பட வந்தவாறு கண்டுகொள்க. வினாவொடு வந்தவழி எதிர்மறைப் பொருள்படுமா றென்னையெனின்:— சொல்லுவான் குறிப்பு வகையான் எதிர்மறைப்பொரு ளுணர்த்திற் றென்க. எதிர்மறைப்பொருளுணர்த்திற்று ஆண்டேகாரமாகலின், வினைச்சொல் எதிர்மறுத் துணர்த்துதற் குரிமையு முடைத்தென்றல் நிரம்பாதெனின்:—எதிர்மறையாயின பயன்றருவது வினாவுடை வினைச்சொலென்றாராகலின், அஃதெதிர்மறுத்தல் யாண்டையதென மறுக்க.

வினைநிகழ் வுணர்த்தற்பாலது வினையது நிகழாமை யுணர்த்துதல் வழுவாயினும் அமைகவென வினைச்சொற்பற்றி மரபுவழு வமைத்தவாறு. (சஎ)

இயற்கைப்பொருளிலும் தெளிவுப்பொருளிலும் காலம் மயங்குதல்

உசடு. வாராக் காலத்து வினைச்சொற் கிளவி
இறப்பினும் நிகழ்வினுஞ் சிறப்பத் தோன்றும்
இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலே.

இ-ள்: எதிர்காலத்துக்குரிய வினைச்சொற்பொருண்மை இயற்கையாதலும் தெளியப்படுதலும் சொல்லுமிடத்து, இறந்த காலச் சொல்லானும் நிகழ்காலச் சொல்லானும் விளங்கத் தோன்றும்; எ-று.

இயற்கையென்பது பெற்றி முதலாயினவற்றா னுணரப்படுவது. தெளிவு நூற்றெளிவான் வருவது.

ஒருகாட்டின்கட் போவார் கூறைகோட்படுதல் ஒருதலையாகக் கண்டு இஃதியற்கையென்று துணிந்தான், கூறைகோட்படாமுன்னும், இக் காட்டுட்போகிற் கூறைகோட்பட்டான், கூறைகோட்படும் என்னும். எறும்பு முட்டை கொண்டு தெற்றி யேறின் மழை பெய்தல் நூலாற்றெளிந்தான், அவை முட்டைகொண்டு தெற்றி யேறியவழி, மழை பெய்யா முன்னும், மழை பெய்தது, மழை பெய்யும் என்னும். ஆண்டு எதிர்காலத்திற்குரிய பொருள் இறந்தகாலத்தானும் நிகழ்காலத்தானும் தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க. (சஅ)

இது காலவழு வமைத்தவாறு.

செயப்படுபொருள் வினைமுதல்போல வருதல்

உசசு. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே.

இ-ள்: செயப்படுபொருளைச் செய்த வினைமுதல் போலத் தொழிற்படச் சொல்லுதலும் வழக்கின்கண் இயலுமரபு; எ-று.

வழக்கியன்மரபெனவே, இலக்கண மன்றென்றவாறாம்.

எ-டு: திண்ணை மெழுகிற்று, கலங் கழீஇயிற்று என வரும். திண்ணை மெழுகப்பட்டது, கலங் கழுவப்பட்டது என்றுமன் னுகற்பாலது, அவ் வாய்பாடன்றி வினைமுதல் வாய்பாட்டான் வருதலும்

வழக்கினு ளுண்மையான் அமைகவென வினைச்சொற்பற்றி மரபுவழு வமைத்தவாறு.

செயப்படுபொருளை வினைமுதல் வாய்பாட்டாற் கிளத்தலேயன்றி, எளிதினடப்படுதனோக்கி அரிசிநானேயட்டது எனச் செயப்படு பொருளை வினைமுதலின் றொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மர பென்றற்கு, 'தொழிற்படக் கிளத்தலும்' என்றார். இதனைக் கருமகருத்த னென்ப.* (சக)

வேறிடத்தினும் காலம் மயங்குதல்

உசஎ. இறப்பே எதிர்வே ஆயிரு காலமுஞ்
சிறப்பத் தோன்றும் மயங்குமொழிக் கிளவி.

இ-ள்: இறப்பும் எதிர்வுமாகிய இரண்டு காலமும் மயங்கு மொழிப் பொருளாய் விளங்கத் தோன்றும்; எ-று.

எ-டு: இவர் பண்டு இப் பொழிலகத்து விளையாடுவர்; நாளை அவன் வாளொடு வெகுண்டு வந்தான் பின், நீ யென்செய்குவை என வரும்.

அவ்விரண்டுகாலமும் மயங்குமொழிப் பொருளாய்த் தோன்று மெனவே, அவற்றை யுணர்த்துஞ்சொன் மயங்குமென்றவாறாம். அவை பெயரும் வினையுமாய் மயங்குதலின், மயங்கு வினைச்சொற் கிளவி யென் னுது பொதுப்பட 'மயங்குமொழிக் கிளவி' என்றார்.

தோன்றுமென்பது பெயரெச்சமெனினு மிழுக்காது.

பண்டு விளையாடினார் என்றும் நாளை வருவன் என்றுமன்றே கூறற் பாலது; அவ்வாறன்றித் தம்முண் மயங்கக் கூறினு மமைகவெனக் காலவழு வமைத்தவாறு. (ருo)

உசஅ. ஏனைக் காலமும் மயங்குதல் வரையார்.

இ-ள்: இறப்பும் எதிர்வுமேயன்றி நிகழ்காலமும் அவற் றொடு மயங்கும்; எ-று.

எ-டு: இவள் பண்டு இப் பொழிலகத்து விளையாடும் எனவும், நாளை வரும் எனவும் வரும்.

சிறப்பத்தோன்று மெனவும் மயங்குதல்வரையா ரெனவும் கூறி னார்; இறப்பும் எதிர்வும் மயங்குதல் பயின்று வருதலானும், அத்துணை நிகழ்கால மயக்கம் பயின்று வாராமையானு மென்க.

மூன்றுகாலமுந் தம்முண் மயங்குமென்றாரேனும், ஏற்புழியல்லது மயங்காமை கொள்க. ஏற்புழிக் கொள்ளவே, வந்தானை வருகென்ற லும் வருவானை வந்தானென்றலுமென இவை முதலாயினவெல்லாம் வழுவென்பதாம். பிறவுமன்ன. (ருக)

வினையியல் முற்றிற்று.

---

* இனி, இப்போதுதான் வந்தேன், இப்போதுதான் வாங்கினேன் என்பனவற்றுக்குப் பதிலாக, இப்போதுதான் வந்தது, இப்போதுதான் வாங்கிற்று எனத் தன்மை யொருமை வினைமுற்றுக்கள் படர்க்கை யொருமை வினைமுற்று வாய்பாட்டால் உலக வழக்கில் வழங்குவதை யும் இந் நூற்பாவால் அமைத்துக்கொள்க.

௭. இடையியல்

[இடைச்சொல்லின் இலக்கணம் உணர்த்துவது.]

க. பொதுவிலக்கணம்

இடைச் சொல்லின் இயல்பு

உ௪௬, இடையெனப் படுவ பெயரொடும் வினையொடும்
நடைபெற் றியலுந் தமக்கியல் பிலவே.

நிறுத்த முறையானே இடைச்சொலுணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார். அதனான், இவ்வோத்து இடையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. மொழிக்கு முன்னும் பின்னும் வருமாயினும் பெரும்பான்மையும் இடை வருதலின் இடைச்சொல்லாயிற்று.

இ - ள்: இடைச்சொல் என்று சொல்லப்படுவன பெயரொடும் வினையொடும் வழக்குப்பெற் றியலும்; தாமாக நடக்குமியல்பில; எ - று.

'இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு
மவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்றும்.' (சொல் - ௧௫௯)

என்றதனான் இடைச்சொல் பெயரும் வினையுஞ் சார்ந்து வருதல் பெறப்பட்டமையால், பெயரொடும் வினையொடு நடைபெற்றியலுந் தமக்கியல் பில வென்றது, ஈண்டுப் பெயரும் வினையு முணர்த்தும் பொருளைச் சார்ந்து நின்று அவற்றை வெளிப்படுப்பதல்லது தமக்கெனப் பொருளுடையவல்ல வென்றவாறும்.

எ - டு: 'அதுகொ றோழி காம நோயே' (குறுந் - ௫) எனவும், 'வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர' (அகம் - ௨௭௬) எனவும், பெயரும் வினையுஞ் சார்ந்து அப் பொருளை வெளிப்படுத்தவாறு கண்டுகொள்க.

சார்ந்து வருதல் உரிச்சொற்குமொத்தலின், தமக்கெனப் பொருளின்மை இடைச் சொற்குச் சிறப்பிலக்கணமாம். தமக்கியல்பிலவே யென்றது, சார்ந்தல்லது வாராவென வலியுறுத்தவாறு.

பெயரொடும் வினையொடு நடைபெற்றியலுந் தமக்கியல்பில வெனப் பொதுப்படக் கூறியவதனால், சாரப்படுஞ் சொல்லின் வேறாய் வருதலேயன்றி, உண்டனன், உண்டான் எனவும்; என்மனார், என்றிசினோர் எனவும்; அருங்குரைத்து எனவும் அவற்றிற் குறுப்பாய் வருதலுங் கொள்க.

இனி ஒருரை :— 'இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும் அவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்றும்' என்பதற்கு, சார்ந்து வருதலான் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுஞ் சிறப்பில; இவையுட்படச் சொன்னான்காமென்பது கருத்தாகலின், இடைச்சொல் பெயரும் வினையுஞ் சார்ந்து வருமென்னும் வேறுபாடு அதனாற் பெறப்படாது. என்னை? இடைச்சொல் பெயர்சார்ந்தும் உரிச்சொல் வினைசார்ந்தும் வரினும் அவற்றது சிறப்பின்மையுஞ் சொன் னான்காதலும் உணர்த்துதல் சிதையாதாகலான். அதனான் இடைச்சொல் பெயரும் வினையுஞ்

சார்ந்து வருமென்பது இச் சூத்திரத்தாற் கூறல் வேண்டுமென்ப. அவ்வுரை யுரைப்பார் 'பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி' (சொல் - உகஎ.) என்பதற்கும் பெயரும் வினையுஞ் சார்ந்தென்று பொருளுரைப்ப. (க)

அதன் பாகுபாடு

உடுo. அவைதாம்
புணரியல் நிலையிடைப் பொருணிலைக் குதநவும்
வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும்
வேற்றுமைப் பொருள்வயின் உருபா குநவும்
அசைநிலைக் கிளவி யாகி வருநவும்
இசைநிறைக் கிளவி யாகி வருநவும்
தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய் குநவும்
ஒப்பில் வழியாற் பொருள்செய் குநவுமென்று
அப்பண் பினவே நுவலுங் காலே.

இ-ள்: மேற்சொல்லப்பட்ட இடைச்சொற்கள்தாம், இரண்டு சொற் புணருமிடத்து அப் பொருணிலைக் குதவுவனவும் வினைச்சொல்லை முடிக்குமிடத்துக் காலப் பொருளவாய் வருவனவும், செயப்படுபொருண் முதலாகிய வேற்றுமைப்பொருட்கண் உருபென்னுங் குறியவாய் வருவனவும், பொருளுடையவன்றிச் சார்த்திச் சொல்லப்படுந் துணையாய் வருவனவும், வேறுபொருளுணர்த்தாது இசைநிறைத்தலே பொருளாக வருவனவும், தத்தங் குறிப்பாற் பொருளுணர்த்துவனவும் ஒப்புமை தோன்றாத வழி அவ் வொப்புமைப்பொருள் பயப்பனவு மெனக் கூறப்பட்ட ஏழியல்பையுடைய சொல்லுமிடத்து ; எ - று.

புணரியனிலை புணரியலது நிலை. ஆண்டுப் பொருணிலைக்குதவுதலாவது எல்லாவற்றையும் என்புழி வற்றுச் சாரியை நிலைமொழிப் பொருள் அஃறிணைப் பொருளென்பதுபட வருதலும், எல்லா நம்மையும் என்புழி நம்முச்சாரியை அப் பொருள் தன்மைப்பன்மை யென்பதுபட வருதலுமாம். அல்லனவும் தாஞ் சார்ந்து வரும் மொழிப்பொருட்கு உபகாரமுடையவாய் வருமா றோர்ந்து கொள்ளப்படும். அல்லாக்கால், சாரியை மொழியாகா வென்பது.

வினைச்சொல் ஒரு சொல்லாயினும் முதனிலையும் இறுதிநிலையும் இடைச் சொல்லுமாகப் பிரித்துச் செய்கை செய்து காட்டப்படுதலின், 'வினைசெயன் மருங்கின் என்றார். அம் முடிபுணர்த்தாமைக்குக் காரணம் 'புணரிய னிலையிடை யுணரத் தோன்றா' என்புழிச் சொல்லப்பட்டது. அவற்றுள் ஒரு சாரன பாலுணர்த்தாமையானும், எல்லாங் காலமுணர்த்துதலானும், 'காலமொடு வருநவும்' என்றார்.

வேற்றுமைப் பொருளவாய் வருவன பிறசொல்லுமுள வாகலின், அவற்றை நீக்குதற்கு உருபாகுநவு மென்றார். பிறசொல்லாவன 'கண்ணகன் ஞாலம்' 'ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பர்' (குறிஞ்சிக்கலி-உo)

என ஏழாம்வேற்றுமைப் பொருட்கண் வருங் கண் கால் முதலாயின வும், 'அனையை யாகன் மாறே' (புறம்-ச) 'சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே' 'இயல்புளிக் கோலோச்சு மன்னவன்' (குறள் - ருசரு) என மூன்றும் வேற்றுமைப் பொருட்கண் வரும் மாறு உளி என்பனவும், அன்ன பிறவுமாம். அஃதேல், வேற்றுமையுருபு மென்றோதுவார்; ஓதவே, இவை நீங்குமெனின்:— அஃதொக்கும்; அவை தம்மையுந் தழீஇக்கோடற்கு 'வேற்றுமைப் பொருள்வயின்' என்றார். அவை வருங்கால் நிலைமொழியுருபிற்கேற்ற செய்கை ஏற்புழிப் பெறுதலுடை மையின், 'உருபாகுநவும்' என்றார். இஃது இருபொரு ளுணர்த்த லான் இருதொடராகக் கொள்க.

அசைத்தல்-சார்த்துதல். பொருளுணர்த்தாது பெயரொடும் வினை யொடுஞ் சார்த்திச் சொல்லப்பட்டு நிற்றலின், அசைநிலை யாயிற்று. அவை அந்தின் முதலாயின. 'புகழ்ந்திகு மல்லரோ பெரிதே' 'உரைத் திசினோரே' எனச் சார்ந்த மொழியை வேறுபடுத்து நிற்றலின், அசை நிலைச் சொல்லாயின வென்பாருமுளர்.

செய்யுட்கள் இசைநிறைத்து நிற்றலின், இசைநிறையாயின.

குறிப்புச் சொல்லுவான்கண்ணதாயினும் அவன் குறித்த பொரு ளைத் தாங்குறித்து நிற்றலின், தத்தங்குறிப்பினென்றார். சொல்லுவான் குறித்த பொருளைத் தாம் விளக்குமெனவே, 'கூரியதோர் வாள்' என மன்னுனன்றி ஓசைவேறுபட்டான் ஒருகாற் றிட்பமின்றென்னுந் தொடக்கத்து ஒழியிசைப் பொருட்டோன்றலும் பெறப்படும். பொருட் கும் பொருளைப் புலனாகவுடைய உணர்விற்கும் ஒற்றுமை கருதிப் பொருளுணர்வைப் பொருளென்றார். 'மிகுதி செய்யும் பொருள' (சொல் - உகக) என்பது முதலாயினவற்றிற்கும் ஈதொக்கும்.

ஒக்குமென்னுஞ் சொல்லன்றே ஒப்புமை யுணர்த்துவது; அச் சொல் ஆண்டின்மையான் ஒப்புமை தோன்றாமையான், ஒப்பில் வழியா லென்றார்; உவமையொடு பொருட்கு ஒப்பில்லையென்றாரல்லரென் பது. ஒக்குமென்னுஞ் சொல்லை ஒப்பென்றாரென்பாருமுளர். ஒப்பில் வழியாற் பொருள் செய்குநவாவன, அன்ன, ஏய்ப்ப, உறழ, ஒப்ப என் பன முதலாகப் பொருளதிகாரத்துக் கூறப்பட்ட முப்பத்தாறனுள் ஒக்குமென்ப தொழிய ஏனையவாம்.

சாரியையும், வேற்றுமையுருபும், உவமஉருபும், குறிப்பாற் பொரு ளுணர்த்துமாயினும், புணர்ச்சிக்கண் உபகாரப்படுதலும் வேற்றுமைத் தொகைக்கும் உவமத் தொகைக்கும் அவ்வுருபுபற்றி இலக்கணங் கூறு தலும் முதலாகிய பயனோக்கி, இவற்றை வேறு கூறினார்.

இடைச்சொ லேழனுள்ளும் முதனின்ற மூன்றும் மேலே யுணர்த் தப்பட்டமையான் முன் வைத்தார். ஒப்பில்வழியாற் பொருள் செய்குந முன்னருணர்த்தப்படுதலின் இறுதிக்கண் வைத்தார். ஒழிந்த மூன்றும் இவ்வோத்தின்கண் உணர்த்தப்படுதலின் இடை வைத்தார். (உ)

இடைச்சொல் நிற்கும் இடமும் வேறுபாடும்

உருக. அவைதாம்

முன்னும் பின்னும் மொழியடுத்து வருதலுந்
தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவண் நிலையலும்
அன்னவை யெல்லாம் உரிய வென்ப.

இ - ள் : மேற்சொல்லப்பட்ட இடைச்சொல், இடை வருதலேயன்றி, தம்மாற் சாரப்படுஞ் சொற்கு முன்னும் பின்னும் வருதலும், தம்மீறு வேறுபட்டு வருதலும், பிறிதோ ரிடைச்சொல் ஓரிடைச்சொன்முன் வருதலுமாகிய அத் தன்மைய வெல்லாம் உரிய ; எ - று.

எ - டு : 'அதுமன்' எனவும், 'கேண்மியா' (புறம் - கசஅ) எனவும், சாரப்படு மொழியை முன்னடுத்து வந்தன. 'கொன்னூர்' (குறுந் - கஙஅ) எனவும், 'ஓஒவினிதே' எனவும், பின்னடுத்து வந்தன. உட னுயிர் போகுக' தில்ல' (குறுந் - ருஎ) என ஈறு திரிந்து வந்தது. 'வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர' (அகம் - உஎசு) என்பது பிறிதவ ணின்றது.

அவைதாமெனப் பொதுவகையா னோக்கினரேனும், இவ்விலக்க ணம் இவ்வோத்தின்கண் உணர்த்தப்படும் அசைநிலை முதலாகிய மூன்றற்குமெனக் கொள்க.

அன்னவையெல்லா மென்றதனன், 'மன்னைச் சொல்' (சொல் - உருஉ) 'கொன்னைச்சொல்' (சொல் - உருச) எனத் தம்மை யுணர நின்றவழி ஈறு திரிதலும், னகாரை முன்னர்' என எழுத்துச்சாரியை ஈறு திரிதலுங் கொள்க. (ங)

உ. சிறப்பிலக்கணம்

'மன்' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

உருஉ. கழிவே ஆக்கம் ஒழியிசைக் கிளவியென்று
அம்மூன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே.

இவ்வோத்தின்கண் ணுணர்த்தப்படும் மூவகை யிடைச்சொல்லுள் தத்தங் குறிப்பாற் பொருள் செய்குந பொருணர்த்துதற் சிறப்புப் பரப்புடைமையான் அதனை முன்னுணர்த்துகின்றார்.

இ - ள் : கழிவு குறித்து நிற்பதும், ஆக்கங் குறித்து நிற்ப தும், ஒழியிசைப் பொருண்மை குறித்து நிற்பதுமென மன்னைச் சொல் மூன்றும் ; எ - று.

எ - டு : 'சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே' (புறம் - உகரு) என்புழி மன்னைச்சொல், இனி அது கழிந்த தென்னும் பொருள் குறித்து நின்றது. 'பண்டு காடுமனின்று கயல் பிறழும் வயலாயிற்று என்புழி அஃதாக்கம் குறித்து நின்றது, 'கூரியதோர் வாண்மன்' என்புழித் திட்ப மின்றென்றானும் இலக்கணமின் றென்றானும் எச்ச மாய் ஒழிந்த சொற்பொருண்மை நோக்கி நின்றது. (ச)

'தில்' என்னும் சொல்

உருங. விழைவே காலம் ஒழியிசைக் கிளவியென்று
அம்மூன் றென்ப தில்லைச் சொல்லே.

இ - ள் : விழைவு குறித்து நிற்பதும், காலங் குறித்து நிற் பதும், ஆண்டொழிந்து நின்ற சொற்பொருளை நோக்கி நிற்பது மெனத் தில்லைச்சொல் மூன்றும் ; எ - று.

எ - டு : 'வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச் சின்மொழி யரிவையைப்
பெறுதில் லம்ம யானே.' (குறுந் - கச)

என அவளைப் பெறுதற்க ணுளதாகிய விழைவின்கண் வந்தது. 'பெற்றாங் கறிகதில் லம்மவிவ் வூரே' எனப் பெற்றகாலத் தறிகவெனக் காலங்குறித்து நின்றது. 'வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர' (அகம் - உஎசு) என வந்தக்கால் இன்னது செய்வலென்னும் ஒழியிசைப்பொரு ணோக்கிற்று. (ரு)

'கொன்' என்னுஞ் சொல்

உருச. அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென்று
அப்பால் நான்கே கொன்னைச் சொல்லே.

இ - ள் : அச்சப்பொருளதும், பயமின்மைப் பொருளதும், காலப்பொருளதும், பெருமைப்பொருளதுமெனக் கொன்னைச் சொல் நான்காம் ; எ - று.

எ - டு : 'கொன்முனை யிரவூர் போலச்
சிலவா குகநீ துஞ்சு நாளே' (குறுந் - கூக)

என்புழி அஞ்சி வாழுமூர் எனவும்,

'கொன்னே கழிந்தன் றிளமை' (நாலடி - ருரு)

என்புழிப் பயமின்றிக் கழிந்தது எனவும்,

'கொன்வரல் வாடை நினதெனக் கொண்டேனோ'

என்புழிக் காதலர் நீங்கிய காலமறிந்து வந்த வாடை எனவும்,

'கொன்னூர் துஞ்சினும் யாந்துஞ் சலமே' (குறுந் - கஙஅ)
என்புழிப் பேரூர் துஞ்சினும் எனவும், கொன்னைச்சொல் நான்கு பொருளும்பட வந்தவாறு கண்டுகொள்க. (சு)

'உம்' என்னுஞ் சொல்

உருரு. எச்சஞ் சிறப்பே ஐயம் எதிர்மறை
முற்றே எண்ணே தெரிநிலை யாக்கமென்று
அப்பால் எட்டே உம்மைச் சொல்லே.

இ - ள் : எச்சங் குறிப்பது முதலாக ஆக்கங் குறிப்பதிறுக உம்மைச்சொல் எட்டாம் ; எ - று.

எ - டு : சாத்தனும் வந்தான் என்னுமும்மை, கொற்றனும் வந்தானென்னும் எச்சங் குறித்து நிற்றலின், எச்சவும்மை. கொற்றனும் வந்தான் என்பதூஉம், இறந்த சாத்தன் வரவாகிய எச்சங் குறித்து நிற்றலின், எச்சவும்மை. 'குறவரு மருளுங் குன்றத்துப் படினே' (மலை - உஎரு) என்பது குன்றத்து மயங்கா தியங்குதற்கண் குறவர் சிறந்தமையாற் சிறப்பும்மை.

'ஒன்று இரப்பான்போ லிளிவந்துஞ் சொல்லு முலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்
வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான் போல்
நல்லோர்கட் டோன்று மடக்கமு முடையன்
இல்லோர் புன்க ணீகையிற் றணிக்க
வல்லான் போல்வதோர் வண்மையு முடையன்' (கலி - ௪௭)

என்புழி இன்னனென்று துணியாமைக்கண் வருதலின் ஐயவும்மை. சாத்தன் வருதற்கு முரியன் என்பது, வாராமைக்குமுரிய னென்னும் எதிர்மறையை ஒழிபாகவுடைத்தாய் நிற்றலின், எதிர்மறையும்மை. தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார் என எஞ்சாப் பொருட்டாகலான் முற்றும்மை 'நிலனு நீருந் தியும் வளியு மாகாயமு மெனப் பூதமைந்து. என்புழி எண்ணுதற்கண் வருதலின் எண்ணும்மை. இந் நில மடி தோய்தலிற் றிருமகளுமல்லள் அரமகளுமல்லள் இவள் யாராகும் என்றவழித் தெரிதற்பொருட்கண் வருதலிற் றெரிநிலையும்மை. திரு மகளோ அரமகளோ என்னுது அவரை நீக்குதலின் ஐயவும்மையின் வேறுத லறிக. ஆக்கவும்மை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. உரையாசிரியர் நெடியனும் வலியனுமாயினன் என்புழி உம்மை ஆக்கங்குறித்து நிற்றலின் ஆக்கவும்மை யென்றார். 'செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலை யின்றே' (சொல் - ௧௩) என்னுமும்மை, வழுவை யிலக்கண மாக்கிக் கோடல் குறித்து நின்றமையின் ஆக்கவும்மை என்பாரு முளர். பாலும் ஆயிற்று என்றால், அதுவே மருந்துமாயிற்று என வருதலாம். (ஆக்கம்) (எ)

'ஓ' என்னுஞ் சொல்

௨௫௬. பிரிநிலை வினவே எதிர்மறை ஒழியிசை
தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்பொடு தொகைஇ
இருமூன் றென்ப ஓகா ரம்மே.

இ - ள் : பிரிநிலைப்பொருட்டாவது முதலாக ஓகாரம் அறுவகைப்படும்.

எ - டு : 'யானோ தேறேனவர் பொய்வழங் கலரே' (குறுந் - ௨௧) என்பது தேறுவார் பிறரிற் பிரித்தலிற் பிரிநிலை யெச்சமாயிற்று. சாத்து னுண்டானோ என்பது வினாவோகாரம். யானோ கொள்வேன் என்பது கொள்ளேனென்னு மெதிர்மறை குறித்து நிற்றலின், எதிர்மறை யோகாரமாம். கொளலோ கொண்டான் என்பது, கொண்டுய்யப் போயினா னல்ல னென்பது முதலாய ஒழியிசை நோக்கி நிற்றலின் ஒழியிசையோகாரம். திருமகளோ வல்லள் அரமகளோவல்லள் இவள் யார்? என்றவழித் தெரிதற்கண் வருதலிற் றெரிநிலையோகாரம். ஓஒபெரியன் என்பது பெருமை மிகுதி யுணர்த்தலிற் சிறப்போகாரம். (அ)

'ஏ' என்னுஞ் சொல்

௨௫௭. தேற்றம் வினவே பிரிநிலை எண்ணே
ஈற்றசை யிவ்வைந் தேகா ரம்மே.

இ - ள் : தேற்றேகார முதலாக ஏகார மைந்து ; எ - று.

எ - டு : உண்டே மறுமை எனத் தெளிவின்கண் வருதலிற் றேற்றேகாரம். நீயே கொண்டாய் என வினாப்பொருளுணர்த்தலின் வினாவேகாரம். அவரு ளிவனே கள்வன் எனப் பிரித்தலிற் பிரிநிலையேகாரம். நிலனே நீரே தீயே வளியே என எண்ணுதற்கண் வருதலின் எண்ணேகாரம். கடல்போற் றோன்றல காடிறந் தோரே' (அகம்-க) என்பது செய்யுளிறுதிக்கண் வருதலின் ஈற்றசையேகாரம். 'வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே' (குறுங்-உகசு) எனச் செய்யுளிடையும் வருதலின் ஈற்றசையென்பது மிகுதி நோக்கிச் சென்ற குறி. இஃ தசைநிலையாயினும் ஏகார வேறுபாடாகலின் ஈண்டுக் கூறினார். (கூ)

'என' என்னுஞ் சொல்

உருஅ. வினையே குறிப்பே இசையே பண்பே
எண்ணே பெயரொடு அவ்வறு கிளவியும்
கண்ணிய நிலத்தே எனவென் கிளவி.

இ - ள் : வினை முதலாகிய ஆறு பொருண்மையுங் குறித்து வரும் என வென்னு மிடைச்சொல் ; எ - று.

எ - டு : 'மலைவான் கொள்கென உயிர்பலி தூஉய்' (புறம்-கசுக) என வினைப் பொருண்மையும், 'துண்ணெனத் துடித்தது மனம்' எனக் குறிப்புப் பொருண்மையும், ஒல்லென வொலித்தது என இசைப் பொருண்மையும், வெள்ளென விளர்த்தது எனப் பண்புப்பொருண்மையும் நிலனென நீரெனத் தீயென வளியென என எண்ணுப்பொருண்மையும், 'அழுக்கா றெனவொரு பாவி (குறள்-கசுஅ) எனப் பெயர்ப் பொருண்மையுங் குறித்து, எனவென்னுஞ் சொல் வந்தவாறு கண்டு கொள்க. (கo)

'என்று' என்னுஞ் சொல்

உருகூ. என்றென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே.

இ - ள் : என்றென்னு மிடைச்சொல்லும் என வென்பது போல அவ்வாறு பொருளுங் குறித்து வரும் ; எ - று.

எ - டு : 'நரைவரு மென்றெண்ணி' (நாலடி-கக) எனவும், 'விண்ணென்று விசைத்தது' எனவும், 'ஒல்லென் றொலிக்கு மொலிபுனலூரற்கு' (ஐந்திணை ஐம்பது-உஅ) எனவும், பச்சென்று பசுத்தது எனவும், நிலனென்று நீரென்று தீயென்று எனவும், பாரி யென்றொருவனுளன் எனவும் வரும். (கக)

உசுo. விழைவின் தில்லை தன்னிடத் தியலும்.

இ - ள் : 'அப்பான் மூன்றே தில்லைச்சொல்' என்று சொல்லப்பட்ட மூன்றனுள், விழைவின்கண் வருந் தில்லை தன்மைக்கணல்லது வாராது ; எ - று.

தன்மைக்கண் வருதல் மேற்காட்டப்பட்டனவற்றுள்ளும் பிறண்டுங் கண்டுகொள்க. இடம் வரையறுத் தோதாமையின், விழைவின் தில்லை தன்மைக்கண் வருதலும் மேலே பெறப்பட்டதனைப் பின்னுங் கூறினார், ஏனையிடத்து வாராதென்று நியமித்தற்கென்பது. (கஉ)

'ஏ' 'ஓ' சொற்களுக்கு மேலும் ஒரு முடிவு

உசுக. தெளிவின் ஏயுஞ் சிறப்பின் ஓவும்
அளபின் எடுத்த இசைய என்ப,

இ - ள்: தெளிவின்கண் வரும் ஏகாரமுஞ் சிறப்பின்கண் வரும் ஓகாரமும் அளபான் மிக்க இசையை யுடைய வென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

அளபெடையாய் வருதல் மேற்காட்டப்பட்டனவற்றுள்ளும் பிறண்டுங் கண்டு கொள்க. (கஙு)

'மற்று' என்னுஞ் சொல்

உசுஉ. மற்றேன் கிளவி வினைமாற் றசைநிலை
அப்பா லிரண்டேன மொழிமனார் புலவர்.

இ - ள்: மற்றென்னுஞ்சொல் வினைமாற்றும் அசைநிலையு மென இரண்டாம்; எ - று.

எ - டு: 'மற்றறிவா நல்வினை யாமிளையம்' (நாலடி-கூ) என்றவழி அறஞ்செய்தல் பின்னறிவாமென அக்காலத்து வினைமாற்றுதலான் மற்றென்பது வினைமாற்றின்கண் வந்தது. 'அதுமற் றவலங் கொள்ளாது நொதுமற் கலுழும்' (குறுங்-கஉ) என அசைநிலையாய் வந்தது. கட்டுரையிடையும் மற்றோ என அசைநிலையாய் வரும். (கச)

'எற்று' என்னுஞ் சொல்

உசுங. எற்றேன் கிளவி இறந்த போருட்டே.

இ - ள்: எற்றென்னுஞ் சொல் இறந்த பொருண்மைத்து; எ - று.

எ - டு: 'எற்றென் னுடம்பி னெழினலம்' என்பது என்னல மிறந்த தென்னும் பொருள்பட நின்றது. 'எற்றேற்ற மில்லாருள் யானேற்ற மில்லாதேன்' என்பதூஉம் இதுபொழுது துணிவில்லாருட் டுணிவில்லாதேன்யான் என்று துணிவிறந்த தென்பதுபட நின்றது. ()

'மற்றையது' என்னுஞ் சொல்

உசுச. மற்றைய தேன்னுங் கிளவி தானே
சுட்டுநிலை யோழிய இனங்குறித் தன்றே.

இ - ள்: மற்றைய தெனப் பெயர்க்கு முதனிலையாய் வரும் மற்றையென்னும் ஐகாரவீற் றிடைச்சொல் சுட்டப்பட்டதனை ஒழித்து, அதனினங்குறித்து நிற்கும்; எ - று.

ஆடை கொணர்ந்தவழி அவ்வாடை வேண்டாதான் மற்றையது கொணுவென்னும். அஃது அச்சுட்டிய வாடை யொழித்து அதற்கின மாகிய பிறவாடை குறித்து நின்றவாறு கண்டுகொள்க.

பெரும்பான்மையும் முதனிலையாய் நின்றல்லது அவ் விடைச்சொல் பொருள் விளக்காமையின், 'மற்றையதென்னுங் கிளவி' என்றார். சிறுபான்மை மற்றையாடை எனத் தானேயும் வரும். மற்றையஃது மற்றையவன் என்னுந் தொடக்கத்தனவும் அவ்விடைச்சொன் முதனிலையாய பெயர். (கசு)

'மன்ற' என்னுஞ் சொல்

உசுரு. மன்றவென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும்.

இ - ள்: மன்ற வென்னுஞ் சொல், தெளிவு பொருண்மையை யுணர்த்தும்; எ - று.

எ - டு: ''கடவு ளாயினு மாக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே' (நற்றிணை - ௩௪)

என வரும். மடவையே யென்றவாறும். (கஎ)

'தஞ்சம்' என்னுஞ் சொல்

உசுசு. தஞ்சக் கிளவி யெண்மைப் பொருட்டே

'முரசுகெழு தாயத் தரசோ தஞ்சம்' (புறம்-எ௩) எனத் தஞ்சக் கிளவி அரசுகொடுத்த லெளிதென எண்மைப் பொரு ளுணர்த்தியவாறு கண்டுகொள்க. (கஅ)

'அந்தில்' என்னுஞ் சொல்

உசுஎ. அந்தில் ஆங்க அசைநிலைக் கிளவியென்று
ஆயிரண் டாகும் இயற்கைத் தென்ப.

இ - ள்: அந்திலென்னுஞ்சொல், ஆங்கென்னும் இடப் பொருளுணர்த்துவதும் அசைநிலையுமென இரண்டாம்; எ - று.

எ - டு: 'வருமே—சேயிழை யந்திற் கொழுநற் காணிய' (குறுந் - உ௯௩) என்புழி ஆங்கு வருமென்றவாறும். 'அந்திற்-கச்சினன் கழலினன்' (அகம்-எசு) என வாளாதே அசைத்து நின்றது. (க௯)

'கொல்' என்னுஞ் சொல்

உசுஅ. கொல்லே ஐயம்.

குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ எனக் கொல் ஐயத்துக்கண் வந்தவாறு. (உ0)

'எல்' என்னுஞ் சொல்

உசு௯. எல்லே இலக்கம்.

---

* இலக்கணக்கொத்து நூலாசிரியர், எல்லே விளக்கமெனப் பாடம் கொண்டுள்ளனர். சொல்லதிகாரம் ஓர் ஏட்டுப்பிரதியில் எல்லே யிரக்கமெனப் பாடங்கோடற் கேதுவுண்மையின் சிலர் இரக்கமெனப் பாடங்கொண்டு 'எல்லே யிளங்கிளியே' எனத் திருப்பாவையில் வரும் இப் பகுதியை யுதாரணமாகக் காட்டுகின்றனர். இப் பாவை யுரையாசிரியர் 'எல்லே' என்பதற்கு என்னே யெனப் பொருள் கொண்டுள்ளனர்.

எல்லென்பது உரிச்சொ னீர்மைத்தாயினும், ஆசிரியர் இடைச் சொல்லாக ஓதினமையான், இடைச்சொல்லென்று கோடும்.

'எல்வளை' (புறம் - உச) என எல்லென்பது இலங்குதற்கண் வந்த வாறு. (உக)

'ஆர்' என்னுஞ் சொல்

உஎ0 இயற்பெயர் முன்னர் ஆரைக் கிளவி
பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையோடு முடிமே.

இ - ள்: இயற்பெயர் முன்னர் வரும் ஆரென்னு மிடைச் சொற் பலரறிசொல்லான் முடியும்; எ - று.

ஈண் டியற்பெயரென்றது இருதிணைக்கும் அஃறிணை யிருபாற்கு முரிய பெயரை.

எ - டு: பெருஞ் சேந்தனார் வந்தார், முடவனார் வந்தார், முடத் தாமக் கண்ணியார் வந்தார், தந்தையார் வந்தார் எனவும்; நரியார் வந் தார் எனவும் வரும்.

தாம், தான், எல்லாம், நீயிர், நீ என்னும் ஐந்துமொழித்து அல்லா வியற்பெய ரெல்லாவற்று முன்னரும் அஃறிணை யியற்பெய ரெல்லா வற்று முன்னரும் ஆரைக்கிளவி வருதலின், பெரும்பான்மை குறித்து 'இயற்பெயர் முன்னர்' என்றார்.

நம்பியார் வந்தார், நங்கையார் வந்தார் எனச் சிறுபான்மை உயர் திணைப் பெயர் முன்னர் வருதல் ஒன்றென முடித்த லென்பதனாற் கொள்க.

ஆரைக்கிளவி கள் ளென்பதுபோல ஒற்றுமைப்பட்டுப் பெயரீறாய் நிற்றலின், ஆரைக்கிளவி பலரறி சொல்லான் முடியுமென்றது அதனை யீறாகவுடைய பெயர் பலரறி சொல்லான்முடியு மென்றவாறாம்.

'பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே' என ஆரைக் கிளவிய தியல் புணர்த்தவே, அஃது உயர்த்தற் பொருட்டாதலும், திணைவழு வும் பால்வழுவும் அமைத்தலும் பெற்றாம்.

ஒருமைப்பெயர் முன்னர் ஒருமை சிதையாமல் ஆரைக்கிளவி வந்து பலரறிசொல்லான் முடிதலின், ஒருவரைக்கூறும் பன்மைக் கிளவியின் வேறாத லறிக. (உஉ)

அதற்கு, மேலும் ஒரு விதி

உஎக. அசைநிலைக் கிளவி ஆகுவழி யறிதல்.

இ - ள்: ஆரைக்கிளவி அசைநிலையாமிடமறிக; எ - று.

எ - டு: 'பெயரி னாகிய தொகையுமா ருளவே, (சொல்-சுஎ) என வும், 'எல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே' (எழுத்து-சுக) என வும் வரும்.

ஆகுவழியறித லென்றதனால், அசைநிலை யாங்கால் உம்மை முன்ன ரும், உம்மீற்று வினைமுன்னரு மல்லது வாராமை யறிக. சிறுபான்மை பிறாண்டு வருமெனுங் கொள்க. (உங)

'ஏ' 'குரை' என்னுஞ் சொற்கள்

௨௭௨. ஏயுங் குரையும் இசைநிறை அசைநிலை
ஆயிரண் டாகும் இயற்கைய வென்ப.

இ - ள்: ஏயென்னு மிடைச்சொல்லும் குரையென்னு மிடைச் சொல்லும் இசைநிறையும் அசைநிலையு மென ஓரோஒன் றிரண்டாம்; எ - று.

எ - டு: 'ஏஎ யிஃதொத்த னென்பெருன் கேட்டைக்காண்' (கலி - ௬௧) என்பது இசைநிறை. ஏஎயென் சொல்லுக என்பது அசைநிலை. 'அளிதோ தானேயது பெறலருங் குரைத்தே' (புறம்- ௫) என்பது இசைநிறை. 'பல்குரைத் துன்பங்கள் சென்று படும்' (குறள் - ௧0௪௫) என்பது அசைநிலை.

தொடர்மொழி முதற்கட் பிரிந்துநின்றல்லது பெரும்பான்மையும் ஏகாரம் இசைநிறையும் அசைநிலையு மாகாமையின், சார்ந்தமொழியோடு ஒன்றுபட்டிசைத்து இடையும் இறுதியும் நிற்குந் தேற்றேகார முதலாயினவற்ருேடு ஒருங்கு கூருது வேறு கூறினர்.

அஃதேல், இதனை நிரனிறைப் பொருட்டாகக் கொண்டு ஏ இசைநிறை; குரை அசைநிலை யென்ருரால் உரையாசிரியரெனின் :— அற்றன்று ; மற்று அந்தில் என்பனபோலப் பொருள்வகையான் வேறுபடுவனவற்றை இரண்டா மென்ப தல்லது, சொல்வகையான் இரண்டாகிய சொல்லை இரண்டா மென்றதனுன் ஒரு பயனின்மையின், அவர்க் கது கருத்தன் றென்க. அல்லதூஉம், ஒரு சொல்லே இசை நிறையும் அசை நிலையுமாக லுடைமையான் அவற்றை யுடன்கூறினு ரென்னுக்கால் இசை நிறையும் அசை நிலையும் ஒருங்கு மயங்கக்கூறலா மாகலானும், அவர்க்கது கருத்தன்மை யுணர்க. (௨௪)

'மா' என்னுஞ் சொல்

௨௭௩. மாவென் கிளவி வியங்கோ ளசைச்சொல்.

இ - ள்: மாவென்னு மிடைச்சொல் வியங்கோளைச் சார்ந்து அசை நிலையாய் வரும்; எ - று.

எ - டு: 'புற்கை யுண்கபா கொற்கை யோனே' எனவரும். (௨௫)

முன்னிலை அசைச் சொற்கள்

௨௭௪. மியாஇக மோமதி இகுஞ்சின் என்னும்
ஆவயின் ஆறும் முன்னிலை அசைச்சொல்.

இ - ள்: மியா முதலாகிய ஆறும் முன்னிலை மொழியைச் சார்ந்து வரும் அசைச்சொல்லாம்; எ - று.

எ - டு: கேண்மியா சென்மியா எனவும், 'கண்பனி யான்றிக வென்றி தோழி' எனவும், 'காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ' (குறுந் - ௨) எனவும், 'உரைமதி வாழியோ வலவ' எனவும், 'மெல்லம் புலம்ப கண்டிகும்' எனவும், 'காப்பும் பூண்டிசிற் கடையும் போகலை' (அகம் - ௭) எனவும் வரும். (௨௬)

'இகுமு' 'சின்' என்னும் சொற்கள்

உஎரு. அவற்றுள்

இகுமுஞ் சின்னும் ஏனை யிடத்தோடும்
தகுநிலை யுடைய என்மனர் புலவர்.

இ - ள்: மேற்கூறப்பட்ட ஆறனுள், இகுமுஞ் சின்னும் படர்க்கைச் சொல்லோடுந் தன்மைச்சொல்லோடும் பொருந்து நிலையுடையவென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தவாறு.

எ - டு: 'கண்டிகு மல்லமோ' (ஐங்குறு-கஉக) எனவும், 'கண்ணும் படுமோ வென்றிசின் யானே' (நற்-சுக) எனவும், தன்மைக்கண் வந்தன. 'புகழ்ந்திகு மல்லரோ பெரிதே' எனவும், 'யாரஃ தறிந்திசி னோரே' (குறுந்-கஅ) எனவும் படர்க்கைக்கண் வந்தன. (உஎ)

'அம்ம' என்னுஞ் சொல்

உஎசு. அம்மகேட் பிக்கும்.

இ - ள்: அம்மவென்னு மிடைச்சொல் ஒருவனை ஒருவன் ஒன்று கேளென்று சொல்லுதற்கண் வரும்; எ - று.

எ - டு: அம்ம வாழி தோழி' (ஐங்-நக) என வரும்.

மியா இக முதலாகிய அசைநிலை ஒரு பொருளுணர்த்தாவாயினும் முன்னிலைக்க ணல்லது வாராமையான் அவ்விட முணர்விக்குமாறு போல. அம்ம வென்பதூஉம் ஒரு பொருளுணர்த்தாதாயினும் ஒன்றனைக் கேட்பிக்குமிடத் தல்லது வாராமையான் அப் பொருளுணர்விக்கு மென்பது விளக்கிய, கேட்பிக்கு மென்றார். (உஅ)

'ஆங்க' என்னுஞ் சொல்

உஎஎ. ஆங்க உரையசை.

இ - ள்: ஆங்கவென்னும் மிடைச்சொல் கட்டுரைக்கண் அசைநிலையாய் வரும்; எ - று.

எ - டு: 'ஆங்கக்குயிலு மயிலுங்காட்டி' என வரும். (உக)

ஒப்பில் போலி

உஎஅ. ஒப்பில் போலியும் அப்பொருட் டாகும்,

இ - ள்: ஒப்புமையுணர்த்தாத போலிச்சொல்லும் ஆங்க வென்பதுபோல உரையசையாம்; எ - று.

எ - டு: மங்கலமென்பதோ ரூருண்டு போலும் என வரும்.

போலும் போல்வது என்னுந் தொடக்கத்துப் பலவாய்பாடுந் தழுவுதற்குப் போலி யென்றார். 'நெருப்பழற் சேர்ந்தக்கா னெய்போல் வதூஉம்' (நாலடி-கஉச) என்பதுமது.

அசைநிலையும் பொருள் குறித்தல்ல ், நில்லாமையின் 'அப்பொருட் டாகும்' என்றார். (௩௦)

அசைநிலைச் சொற்கள்

௨௭௯. யாகா
பிறபிறக் கரோபோ மாதேன வரூஉம்
ஆயேழ் சொல்லு மசைநிலைக் கிளவி.

இ - ள் : யா முதலாகிய ஏழிடைச் சொல்லும் அசை நிலையாம் ; எ - று.

எ - டு : யா பன்னிருவர் மாணாக்கருள ரகத்தியனார்க்கு எனவும், 'புறகிழற் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா' எனவும், 'தான் பிறவரிசை யறிதலிற் றன்னுந் தூக்கி' (புறம்-௧௪0) எனவும், 'அதுபிறக்கு' எனவும் 'கோதக விருங்குயி லாலுமரோ' (கலி-௩௩) எனவும், 'பிரியின் வாழா தென்போ தெய்ய' எனவும், 'விளிந்தன்று மாதவர்த் தெளிந்தவென் னெஞ்சே' (நற்றிணை - ௧௭௮) எனவும் வரும்.

இடம் வரையறுமையின் இவை மூன்றிடத்திற்கு முரிய.

ஆங்கவும் ஒப்பில்போலியும் உரை தொடங்குதற்கண்ணும் ஆதரமில் வழியும் வருதலின் வேறு கூறினர். (௩௧)

பிரிவில் அசைநிலைகள்

௨௮0. ஆக ஆகல் என்பது என்னும்
ஆவயின் மூன்றும் பிரிவில் அசைநிலை.

இ - ள் : ஆக, ஆகல், என்பது என்னு மூன்றிடைச் சொல்லும், அசைநிலையாங்கால், இரட்டித்து நிற்கும்; எ - று.

பிரிவிலசைநிலை யெனவே, தனித்து நின்று அசைநிலை யாகா வென்பதாம்.

ஒருவன் யானின்னேன் என்றானும், நீ யின்னை என்றானும், அவ னின்னன் என்றானும் கூறியவழிக் கேட்டான் ஆக ஆக, ஆகல் ஆகல் என்னும் ; இவை உடம்படாமைக்கண்ணும் ஆதரமில்வழியும் வரும். ஒருவனொன்றுரைப்பக் கேட்டான் என்பது என்பது என்னும். அது நன்குரைத்தற் கண்ணும் இழித்தற்கண்ணும் வரும். பிறண்டுவரினும் வழக்கு நோக்கி யுணர்ந்து கொள்க. (௩௨)

'ஔ' என்னுஞ் சொல்

௨௮௧. ஈரளபு இசைக்கும் இறுதியில் உயிரே
ஆயியல் நிலையுங் காலத் தானும்
அளபெடை யின்றித் தான்வருங் காலையும்
உளவென மொழிப பொருள்வேறு படுதல்
குறிப்பின் இசையால் நெறிப்படத் தோன்றும்.

இ - ள் : இரண்டு மாத்திரையை யுடைத்தாய மொழிக்கீறுகா தெனப்பட்ட ஔகாரம், பிரிவிலசைநிலை யென மேற்கூறப்பட்டனபோல இரட்டித்து நிற்குமிடத்தும், இரட்டியாது அளபெடையாய் நிற்குமிடத்தும், அளபெடையின்றித் தான் வருமிடத்தும், பொருள் வேறுபடுதலுள; அப்பொருள் வேறுபாடு சொல்வான் குறிப்பிற்குத் தகு மோசைவேறு பாட்டாற் புலப்படும் ; எ - று.

பொருள்வேறுபாடான வழக்கு நோக்கச் சிறப்பும் மாறுபாடுமாம்.

எ - டு : ஔஔவொருவன் றவஞ் செய்தவாறு என்றவழிச் சிறப்புத் தோன்றும். ஒரு தொழில் செய்வானை ஔஔ. வினிச்சாலும் என்றவழி, மாறுபாடு தோன்றும். ஔஉ வொருவ னிரவலர்க் கீந்தவாறு. ஔஉவினி வெகுளல் எனவும்; ஔவவன் முயலுமாறு: ஔவினித் தட்டுப்புடையல் எனவும்; அளபெடுத்தும் அளபெடாதும் வந்தவழியும், அப்பொரு டோன்றியவாறு கண்டுகொள்க. இதனை இக்காலத்து ஓகாரமாக வழங்குப. பிறபொருள்படுமாயினும் அறிந்துகொள்க.

ஈரளபிசைக்கு மென்றே யொழியின் நெட்டெழுத்தெல்லாவற்று மேலும், இறுதியிலுயிரென்றே யொழியின் எகரவொகரத்துமேலுஞ் சேறலான், 'ஈரளபிசைக்கு மிறுதியிலுயிர்' என்றார்.

இது தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்வதாயினும் அடுக்கி வருதலுடைமையான் ஈண்டு வைத்தார். (௩௩)

குறிப்புச் சொற்கள்

உ௮உ. நன்றீற்று ஏயும் அன்றீற்று ஏயும்
அந்தீற்று ஓவும் அன்னீற்று ஓவும்
அன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

நன்றீற்றேயும் அன்றீற்றேயுமாவன நன்றே அன்றே என்பன. அந்தீற்றோவும் அன்னீற்றோவுமாவன அந்தோ அன்னோ என்பன. நன்றின தீற்றின்கண் ஏயென விரியும். இவ் விரிவு ஏனையவற்றிற்கு மொக்கும். நன்றீற்றே யென்பதனான் 'நம்மூர்ந்து வரூஉ மிகர வைகாரமும்' (சொல்-கசு௩) என்புழிப்போலச் சொன்முழுவதுங் கொள்ளப்படும். ஒழிந்தனவு மன்ன.

குறிப்பொடுகொள்ளுமென்றது, மேலதுபோல இவையுங் குறிப்போசையாற் பொருளுணர்த்து மென்றவாறு.

ஒருவன் ஒன்றுரைத்தவழி அதற்கு மேவாதான் நன்றே நன்றே, அன்றே யன்றே என அடுக்கலும் வரும்; அவை மேவாமைக்குறிப்பு விளக்கும். அவனன்றே யிது செய்வான் என அடுக்காது நின்றவழி, அன்றீற்றேவுக்குத் தெளிவு முதலாகிய பிறபொருளும் படும். ஏனையிரண்டும் அடுக்கியும் அடுக்காதும் இரங்கற்குறிப்பு வெளிப்படுக்கும். இவையுந் தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்குவன.

அன்னபிறவு மன்றதனான், அதோ அதோ, சோ சோ, ஒக்கும் ஒக்கும் என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. (௩௪)

'உம்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு மேலும் ஒரு முடிபு

உ௮௩. எச்ச உம்மையும் எதிர்மறை உம்மையுந்
தத்தமுள் மயங்கும் உடனிலை யிலவே.

இனி, மேற்கூறப்பட்ட இடைச்சொல்லின்கட் படு மிலக்கண வேறுபா டுணர்த்துகின்றார்.

(இ - ள்.) எச்சவும்மை நின்றவழி எஞ்சு பொருட்கிளவியாம் எதிர்மறையும்மைத் தொடர் வந்து தம்முண் மயங்குதலில; எ - று.

சாத்தனும் வந்தான் கொற்றனும் வரலுமுரியன் எனின் இயையாமை கண்டுகொள்க.

ஏனையும்மையொடு மயங்குதல் விலக்காராயிற் றென்னையெனின்:- அவை எஞ்சுபொருட் கிளவியாய் வாராமையி னென்பது. (௩௨)

உ௮௪. எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொல் ஆயின்
பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்.

(இ - ள்) எச்சவும்மையாற் றழுவப்படும் எஞ்சுபொருட் கிளவி உம்மையில் சொல்லாயின், அவ்வும்மையில் சொல்லை அவ்வும்மைத் தொடர்க்குப் பின் சொல்லாது முன் சொல்லுக; எ - று.

எ - டு: சாத்தன் வந்தான் கொற்றனும் வந்தான் என வரும். கொற்றனும் வந்தான் சாத்தன் வந்தான் எனப் பிற்படக் கிளப்பின், முற்கூறியதனை விலக்குவதுபோன்று பொருள் கொள்ளாமை கண்டு கொள்க.

'அடகுபுலால் பாகு பாளிதமு முண்ணான்
கடல்போலுங் கல்வி யவன்'

என்பது மது.

உம்மையடாதே தானே நிற்றலிற் செஞ்சொலென்றார்.

செஞ்சொலாயின் முற்படக் கிளக்க வெனவே, எஞ்சுபொருட் கிளவி உம்மையொடு வரிற் பிற்படக் கிளக்க வென்றவாறும். (௩௩)

முற்றும்மை எச்ச மாதல்

உ௮௫. முற்றிய உம்மைத் தொகைச்சொல் மருங்கின்
எச்சக் கிளவி யுரித்தும் ஆகும்

(இ - ள்.) முற்றும்மை யடுத்து நின்ற தொகைச்சொல் லிடத்து எச்சச்சொல் லுரித்துமாம்; எ - று.

எ - டு. பத்துங்கொடால், அனைத்துங்கொடால் என்புழி முற்றும்மை தம்பொருளுணர்த்தாது சிலவெஞ்சக் கொடு வென்னும் பொருள் தோன்றி நின்றவாறு கண்டுகொள்க.

முற்றுதலென்னும் பொருளது பண்பு முற்றியவும்மையென ஒற்றுமை நயத்தாற் சொன்மேலேறி நின்றது.

உரித்துமாகு மெனவே, எச்சப்பொருண்மை குறியாது நிற்றலே பெரும்பான்மை யென்பதாம்.

ஏற்புழிக்கோட லென்பதனுன் எச்சப்படுவது எதிர்மறை வினைக்க ணென்று கொள்க. பத்துங்கொடு என்பது பிறவுங் கொடு வென்பது பட நிற்றலின், விதிவினைக்கண்ணும் எச்சங் குறிக்கு மென்பாரு முளர். இப்பொழுது பத்துங்கொடு என்பது கருத்தாயின், இப்பொழுது பத்துக்கொடு என உம்மையின்றியும் பொருள் பெறப்படும்; பத்துங் கொடு பிறவுங்கொடு என்பது கருத்தாயின், இஃதெச்சவும்மையாகலின் ஈண்டைக் கெய்தாது, அதனுன் அது பொருந்தமின் றென்க.

இவை மூன்று சூத்திரத்தானும் வழுவற்க வென இடைச்சொற் பற்றி மரபுவழுக் காத்தவாறு. . . (கஎ)

'ஏ' என்னுஞ் சொல்லுக்கு மேலும் ஒரு முடிபு

உஅசு. ஈற்றுநின் றிசைக்கும் ஏயென் இறுதி
கூற்றுவயின் ஓரளவு ஆகலும் உரித்தே.

(இ - ள்.) செய்யு ளிறுதிக்கண் நின்றிசைக்கும் ஈற்றசை யேகாரங் கூற்றிடத்து ஓருமாத்திரைத் தாகலு முரித்து; எ - று.

எ - டு. 'கடல்போற் ருேன்றல காடிறந் தோரே' (அகம் -க) என்புழி ஓரளபாயினவாறு கண்டுகொள்க.

தேற்றமுதலாயின நீங்கி ஈற்றசையே தழுவுவதற்கு ஈற்று நின் றிசைக்கு மென்ருர். செய்யுளிடை நிற்பதனை நீக்குதற்கு ஈற்று நின் றிசைக்கு மென்றே யொழியாது இறுதி யென்ருர். யேனின்ற செய்யு ளுறுப்போடு பொருந்தக் கூறுதற்க ணென்பார் கூற்றுவயி னென்ருர்.

உம்மை: எதிர்மறை. (கஅ)

௩. எண்ணிடைச் சொற்கள்

எண்ணில் வரும் 'உம்' 'என' என்பன

உஅஎ. உம்மை எண்ணும் எனவேன் எண்ணும்
தம்வயின் தொகுதி கடப்பா டிலவே.

(இ - ள்.) உம்மையான் வருமெண்ணும், எனவான் வரு மெண்ணும், இறுதிக்கட் டொகை பெறுதலைக் கடப்பாடாக வுடையவல்ல என்றவாறு. எனவே, தொகை பெற்றும் பெரு தும் வருமென்பதாம்.

எ - டு. 'உயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையும்
ஆயிரு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையும்
அம்மு வுருபின' (சொல் - கசு0)

எனவும், 'இசையினுங்குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றி' (சொல்-உகஎ) எனவும், 'நிலனென நீரெனத் தீயென வளியென நான்கும்' எனவும்,

'உயிரென வுடலென வின்றி யமையா' எனவும் அவ்விருவகையெண்ணுந் தொகைபெற்றும் பெறாதும் வந்தவாறு.

தொகையெனப் பொதுப்படக் கூறியவதனான் எண்ணுப் பெயரேயன்றி அனைத்தும் எல்லா மென்னுந் தொடக்கத்தனவுங் கொள்க. (ருக)

எண்ணில் வரும் 'ஏ' என்பது

உஅஅ. எண்ணே காரம் இடையிட்டுக் கோளினும்
எண்ணுக்குறித் தியலும் என்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) சொற்றொறும் வாராது எண்ணேகாரம் இடையிட்டு வரினும் எண்ணுதற் பொருட்டாம்; எ - று.

எ - டு: 'மலைநிலம் பூவே துலாக்கோலென் றின்னர்'

எனவும்,

'தோற்ற மிசையே நாற்றஞ் சுவையே
யுறலோ டாங்கைம் புலனென மொழிப'

எனவும் வரும்.

எண்ணுக் குறித்து வருவன எண்ணப்படும் பெயரெல்லாவற்றோடும் வருதன் மரபாயினும், இடையிட்டு வரினும் அமைக வென அமைத்தவாறு.

எனவும் என்றும் சொற்றொறும் வாராது ஒருவழி நின்றும் எண்ணுக் குறிக்குமாலெனின்:- அவை ஒருவழி நின்று எல்லாவற்றோடும் ஒன்றுதலின் ஆண்டாராய்ச்சி யில்லை யென்க.

பிறவெண் ஓடாநின்றவழி ஏகாரவெண் இடை வந்ததாயினும் ஓடாநின்ற பிறவெண்ணேயாமென உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்:- அவ்வாறு விரா வெண்ணியவழிப் பிறவெண்ணும் பெயர் கொடுப்பின் அதனை ஏகாரவெண்ணென்பாரையும் விலக்காமையானும், பிறவெண்ணு மென்றதனாற் பெறப்படுவதொரு பயனின்மையானும், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க. (சo)

'என' 'என்று' என்னுஞ் சொற்கள்

உஅகூ. உம்மை தொக்க எனவென் கிளவியும்
ஆவீ றாகிய என்றென் கிளவியும்
ஆயிரு கிளவியும் எண்ணுவழிப் பட்டன.

(இ - ள்.) உம்மை தொக்கு நின்ற எனவென்னு மிடைச்சொல்லும் என்றுவென்னு மிடைச்சொல்லும் இரண்டும் எண்ணுமிடத்து வரும்; எ - று.

எ - டு. நிலனென நீரென எனவும்; நிலனென்று நீரென்று எனவும் வரும்.

உம்மைதொக்க வெனவென்கிளவி யெனவே; எனவுமென அச்சொல் உம்மோடு வருதலுமுடைத்தென்பதாம். உம்மோடு வந்தவழி அவ்வெண்ணும்மை எண்ணுளடங்கும்.

எண்ணுவழிப்பட்டன வெனவே, அவை சொற்றொறும் வருதலே யன்றி இடையிட்டும் வருமென்பதாம். 'பின்சா ரயல்புடை தேவகை யெனா' (சொல் - அஉ) எனவும், ஒப்பிற் புகழிற் பழியி னென்று (சொல்-௱உ) எனவும் இடையிட்டு வந்தவாறு. இவை எண்ணுதற்கண் வாராமையானும், 'அவற்றின் வரூஉ மெண்ணி னிறுதியும்' (சொல் - உக௦) எனச் சூத்திரஞ் சுருங்குதற் சிறப்பினானும், அவற்றினை ஈண்டு வைத்தார். (௪௧)

தொகை பெற்றே முடியும் எண்ணிடைச்சொற்கள்

உகூ. அவற்றின் வரூஉம் எண்ணின் இறுதியும்
பெயர்க்குரி மரபிற் செவ்வெண் இறுதியும்
ஏயி னாகிய எண்ணின் இறுதியும்
யாவயின் வரினுந் தோகையின் றியலா.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட எனா என்று என்பனவற்றான் வரும் எண்ணி னிறுதியும், இடைச்சொல்லா னன்றிப் பெயரா னெண்ணப்படுஞ் செவ்வெ ணிறுதியும், ஏகாரத்தான் வரும் எண்ணினிறுதியும், யாதானுமோ ரிடத்து வரினுந் தொகையின்றி நில்லா; எ - று.

உ - டு. நிலனெனா நீரெனா விரண்டும் எனவும், நிலனென்று நீரென்று விரண்டும் எனவும், நிலநீரென விரண்டும் எனவும், நிலனே நீரேயென விரண்டும் எனவும் தொகை பெற்று வந்தவாறு.

செவ்வெண் இடைச்சொல்லெண் ணன்றென்றாராயினும், எண்ணுதலுந் தொகை பெறுதலுமாகிய ஒப்புமையான் ஈண்டுக் கூறினார். (௪உ)

எண்ணில் வரும் உம்முக்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

உகூ. உம்மை எண்ணின் உருபுதொகல் வரையார்.

(இ - ள்.) உம்மை யெண்ணின்கண் உருபு தொகுதல் வரையப்படாது; எ - று.

'பிறிதுபிறி தேற்றலு முருபுதொக வருதலும்
நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கென்ப' (சொல் - க௦௪)

என்னும் பொதுவிதியால் உம்மையெண்ணின்கண் உருபு தொகல் பெறப்பட்டமையால், பெற்றதன் பெயர்த்துரை நியமப்பொருட்டாகலான் உம்மை யெண்ணி னுருபுதொகல் வரையப்படாது; ஏனை யெண்ணின்கண் அவை வரையப்படுமென நியமித்தல் இதற்குப் பயனாகக் கொள்க.

'குன்றி கோபங் கொடிவிடு பவள
மொண்செங் காந்த ளொக்கு நின்னிறம்'

எனப் பிறவெண்ணின்கண் உருபு தொக்கதாலெனின்:- அற்றன்று; செவ்வெண் தொகையின்றி நில்லாமையின் அவற்றையென ஒரு சொல் விரிக்கப்படும்; விரிக்கவே, குன்றி முதலாயின எழுவாயாய் நின்றனவா மென்பது.

எ - டு. 'பாட்டுங் கோட்டியு மறியாப் பயமி
றேக்கு மரம்போ னீடிய வொருவன்'

'இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றி' (சொல் - ௨௧௭) என உம்மை யெண்ணின்கண் உருபு தொக்கவாறு கண்டு கொள்க.

வரையா ரென்றதனான், ஆண்டும் எல்லாவுருபுந் தொகா; ஐயுங் கண்ணுமே தொகுவனவெனக் கொள்க.

யானை தேர் குதிரை காலா ளெறிந்தார் என உம்மையும் உருபும் உடன் றொக்கவழி, உம்மைத்தொகை யென்னாது உருபுதொகை யென்க வென்பது இச்சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாக உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்;-அஃது உம்மைத் தொகையாதலின் ஒருசொன்னடைத்தாய் உருபேற்றானும் பயனிலை கொண்டானும் நிற்கும் அத்தொகையிடை உருபின்மை, சிற்றறிவினார்க்கும் புலனாம்; அதனான் அஃதவர்க்குக் கருத்தன்மை சொல்லவேண்டுமோ வென்பது. (௪௩)

௪. புறனடை

'உம்' 'உந்து' ஆதல்

௨௩௨. உம்உந் தாகும் இடனுமார் உண்டே.

(இ - ள்.) வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருவனவற்றுள் உம்மீறு உந்தாய்த் திரிதலு முடைத்து; எ - று.

எ - டு. 'நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க் குந்து' (புறம்-௩௯௫) எனவும், 'நாரரி நறவிணுண் மகிழ்தூங் குந்து' எனவும் வரும்

வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வரும் உம்மென்பது ஏற்புழிக் கோடலென்பதனாற் பெற்றாம்.

இடனுமாருண்டேயென்றது, இத்திரிபு பெயரெச்சத்திற் கீறாய வழியென்பது கருதிப்போலும்.

தம்மீறு திரிதன் முதலாயின இவ்வோத்தினுட் கூறப்படும் இடைச்சொற்கே யென்பது இதனானும் பெற்றாம். வினையியலுள்ளுங் கூறப்படுமாயினும், இடைச்சொற் றிரிபாகலான் ஈண்டுக் கூறலும் இயைபுடைத்தென்பது. (௪௪)

எண்ணிடைச்சொற்கள் வினைச்சொற்களிலும் வருதல்

௨௩௩. வினையொடு நிலையினும் எண்ணுநிலை திரியா
நினையல் வேண்டும் அவற்றவற் றியல்பே.

(இ - ள்.) வினையொடு நிற்பினும் எண்ணிடைச்சொற்கள் தன்னிலையிற் றிரியா; அவற்றொடு வருங்கால் அவற்றவற்றியல்பு ஆராய்தல் வேண்டும்; எ - று.

எ - டு. உண்டுந் தின்றும் பாடியும் வந்தான் எனவும்; உண்ணவெனத் தின்னவெனப் பாடவென வந்தான் எனவும் வரும்.

ஒழிந்தவெண் ணொடு வருவனவுளவேற் கண்டுகொள்க.

பெரும்பான்மையும் பெயரோடல்லது எண்ணிடைச்சொல் நில்லாமையின் அதனை முற்கூறி, சிறுபான்மை வினையொடு நிற்றலுமுடைமையான் இதனை ஈண்டுக் கூறினர்.

வினையல் வேண்டு மவற்றவற்றியல்பே யென்றதனான், எண்ணிடைச் சொல் முற்றுச்சொல்லும் பெயரெச்சமும் பற்றி வாராதென்பதூஉம், வினையெச்சத்தோடும் ஏற்பன வல்லது வாராதென்பதூஉம் ஆண்டுத் தொகை பெறுதல் சிறுபான்மை யென்பதூஉங் கொள்க.

சாத்தன் வந்தான், கொற்றன் வந்தான், வேடன் வந்தான் என மூவரும் வந்தமையாற் கலியாணம் பொலிந்தது எனச் செவ்வெண் தொகை பெற்று வந்ததென்றாரால் உரையாசிரிய ரெனின் :-அவை எழுவாயும் பயனிலையுமாய் அமைந்து மாறுதலின் எண்ணப்படாமையானும், மூவருமென்பது சாத்தன் முதலாயினோர் தொகையாகலானும் அது போலியுரை யென்க. (ச[illegible])

எண்ணிடைச் சொற்கள் பிரிந்து சென்று ஒன்றுதல்

உகூச. என்றும் எனவும் ஒடுவுந் தோன்றி
ஒன்றுவழி உடைய எண்ணினுட் பிரிந்தே.

(இ - ள்.) என்றும் எனவும் ஒடுவும் என்பன ஒருவழித் தோன்றி எண்ணினுட் பிறவழியும் பிரிந்து சென்று ஒன்றுமிடமுடைய ; எ - று.

எ - டு: 'வினைபகை யென்றிரண்டி னெச்சம்' (குறள் - கூஎச) எனவும், 'கண்ணிமை நொடியென' (நூன்மரபு-எ) எனவும், 'பொருள் கருவி காலம் வினையிடனொ டைந்தும்' (குறள்-கூஎரு) எனவும், அவை ஒருவழி நின்று, வினையென்று, பகையென்று எனவும், கண்ணிமையென நொடியென எனவும், பொருளொடு கருவியொடு காலத்தொடு வினையொடு இடத்தொடு எனவும் நின்றவிடத்துப் பிரிந்து பிறவழிச் சென்று ஒன்றியவாறு கண்டுகொள்க.

ஒன்றுவழியுடைய வென்றதனால் சொற்றொறு நிற்பதே பெரும்பான்மை யென்பதாம். சொற்றொறு நின்றவெண் இக்காலத்தரிய. ஓடு வென்பதோ ரிடைச்சொல் எண்ணின்கண் வருத லிதனாற் கொள்க.

இவை மூன்றும் பொருளிற் பிரிந்து எண்ணின்கண் அசையாய் வருதலுடையவென்பது உரையாசிரியர்க்குக் கருத்தென்பாரு முளர். அசைநிலை யென்பது இச் சூத்திரத்தாற் பெறப்படாமையானும், 'கண்ணிமை நொடி' என்னுஞ் சூத்திரத்து எனவைக் கண்ணிமை யென்பதனோடுங் கூட்டுக வென் றுரைத்தலானும், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க.

இடைச்சொற்களின் பொருளறியுமாறு

உகூரு. அவ்வச் சொல்லிற்கு அவையவை பொருளென
மெய்பெறக் கிளந்த இயல ஆயினும்
வினையொடும் பெயரொடும் நினையத் தோன்றித்
திரிந்துவேறு படினுந் தெரிந்தனர் கொளலே.

(இ - ள்.) மேற்கூறப்பட்ட இடைச்சொற்கள், அவ்வச் சொல்லிற்கு அவையவை பொருளென நிலைபெறச் சொல்லப்பட்ட இயல்புடையனவாயினும், வினையொடும் பெயரொடும் ஆராய்ந்து உணரத் தோன்றிவேறு பொருளவாயும் அசைநிலையாயுந் திரிந்து வரினும், ஆராய்ந்து கொள்க; எ - று.

எனவே, கூறிய முறையான் வருதல் பெரும்பான்மையென்றும், வேறுபட வருதல் சிறுபான்மை என்றுஞ் சொல்லியவாறும்.

வினையொடும் பெயரொடு மென்றது, அவை வேறு பொருளவென் றுணர்த்தற்குச் சார்பு கூறியவாறு.

எ - டு. 'சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ' (அகம் - சசு) எனவும், 'கலக்கொண்டேன் கள்ளனென்கோ காழ்கொற்றன் குடேன்கோ' எனவும் ஓகாரம் ஈற்றசையாயும் எண்ணும் வந்தது. 'ஓர்கமா தோழியவர் தேர்மணிக் குரலே' (அகம் - உகஉ) என மா முன்னிலை யசைச் சொல்லாயிற்று. 'அதுமற் கொண்கன் றேரே, என மன் அசைநிலை யாயிற்று. பிறவுமன்ன.

செய்யுளின்ப நோக்கி வினையொடும் பெயரொடு மென்றார். (சசு)

இவ்வியலுக்குப் புறனடை

உசுசு. கிளந்த அல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவற்று இயலான் உணர்ந்தனர் கோளலே.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்டனவன்றி யவை போல்வன பிறவரினும், அவற்றைக் கிளந்த சொல்லினியல்பா னுணர்ந்து கொள்க; எ - று.

கிளந்தவற்றியலா னென்றது, ஆசிரியர் ஆணையானன்றிக் கிளந்த வற்றையும் இன்னவென் றறிவது வழக்கினுட் சார்பும் இடமுங் குறிப் பும் பற்றியன்றே; கிளவாதவற்றையும் அவ்வாறு சார்பும் இடமுங் குறிப்பும் பற்றி இஃதசைநிலை இஃதிசைநிறை இது குறிப்பால் இன்ன பொருளுணர்த்தும் என் றுணர்ந்துகொள்க வென்றவாறு.

எ - டு. 'சிறிதுதவிர்ந் தீக மாளநின் பரிசிலருய்ம்மார்' எனவும், 'சொல்லென் றெய்ய நின்னெடு பெயர்ந்தே' எனவும், 'அறிவார்யாரஃ திறுவழி யிறுகென' எனவும்' பணியுமா மென்றும் பெருமை' (குறள் - கஉஅ) எனவும், 'ஈங்கா குநவா லென்றிசின் யானே' (நற்றிணை-கிகு) எனவும், மான, தெய்ய, என, ஆம், ஆல் என்பனவும் அசைநிலையாய் வந்தன. 'குன்றுதொ றாடலு நின்றதன் பண்பே' (திருமுருகா-உகஎ) எனத் தொறுவென்பது தான் சார்ந்த மொழிப் பொருட்குப் பன்மை யும் இடமாதலுணர்த்தி நிற்கும். ஆனம், ஏனம், ஓனம் என்பன எழுத்துச் சாரியை. பிறவும் எடுத்தோதாத விடைச்சொல்லெல்லாம் இப் புறனடையாற் றழீஇக் கொள்க. (சஅ)

இடையியல் முற்றிற்று.

———

அ. உரியியல்

[உரிச்சொல் இலக்கணம் உணர்த்துவது]

க. பொது இலக்கணம்

உரிச்சொல்லின் இயல்பு

உகூஎ. உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை
இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப்
பெயரினும் வினையினும் மெய்தடு மாறி
ஒருசொல் பலபொருட்கு உரிமை தோன்றினும்
பலசொல் ஒரு பொருட்கு உரிமை தோன்றினும்
பயிலாத வற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தத்த மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கின்
எச்சோல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்.

நிறுத்த முறையானே உரிச்சொல் லுணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார்; அதனால் இவ்வோத்து உரியியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. தமக்கியல்பில்லா விடைச்சொற்போலாது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருட்குத் தாமே யுரியவாகலின், உரிச்சொல்லாயிற்று. பெரும்பான்மையுஞ் செய்யுட் குரியவாய் வருதலின் உரிச்சொல் லாயிற் றென்பாரு முளர்.

(இ - ள்.) உரிச்சொல்லை விரித்துரைக்குமிடத்து, இசை குறிப்புப் பண்டென்னும் பொருண்மேற்றோன்றி, பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணும் தம்முருபு தடுமாறி, ஒருசொற் பலபொருட் குரித்தாய் வரினும் பலசொல் ஒருபொருட் குரித்தாய் வரினும் கேட்பானாற் பயிலப்படாத சொல்லைப் பயின்றவற்றோடு சார்த்திப் பெயரும் வினையுமாகிய தத்தமக்குரிய நிலைக்களத்தின்கண் யாதானுமொரு சொல்லாயினும் வேறுவேறு பொருளுணர்த்தப் படும் என்றவாறு.

என்றது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருளவாய்ப் பெயர் வினை போன்றும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயுந் தடுமாறி ஒருசொல் ஒரு பொருட் குரித்தாதலேயன்றி, ஒருசொற் பல பொருட்கும் பலசொல் ஒரு பொருட்கும் உரியவாய் வருவன உரிச்சொல்லென்றும், அவை பெயரும் வினையும்போல ஈறுபற்றிப் பொருளுணர்த்தலாகாமையின், வெளிப்படாதவற்றை வெளிப்பட்டவற்றோடு சார்த்தி, தம்மையெடுத்தோதியே அப் பொருளுணர்த்தப்படுமென்றும் உரிச்சொற்குப் பொதுவிலக்கணமும் அவற்றிற்குப் பொருளுணர்த்து முறைமையு முணர்த்தியவாறு.

குறிப்பு - மனத்தாற் குறித்துணரப்படுவது. பண்பு - பொறியா னுணரப்படுங் குணம்.

கறுப்பு தவவென்பன பெயர்வினைப்போலி, துவைத்தல் துவைக்கு மென்பன பெயர் வினைக்கு முதனிலையாயின, உறு முதலாயின மெய்

தடுமாறாது வருதலின், பெயரினும் வினையினு மெய்தடுமாறி யென்றது பெரும்பான்மைபற்றியெனக் கொள்க.

அவை கூறியவாற்றாற் பொருட்குரியவாய் வருமாறு முன்னர்க் காணப்படும்.

மெய்தடுமாறலும், ஒருசொற் பலபொருட் குரிமையும், பலசொல் ஒரு பொருட்குரிமையும் உரிச்சொற்கு உண்மையான் ஓதினாரேனும், உரிச்சொற்கு இலக்கணமாவது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருட்குரியவாய் வருதலேயாம்.

ஒருசொல் ஒருபொருட் குரித்தாதல் இயல்பாகலாற் சொல்லா மையே முடியுமென்பது. (க)

• கீழ்வருவன இன்ன உரிச்சொல் என்பது

உகஅ. வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா
வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொன் மேன.

(இ - ள்.) வெளிப்பட்ட உரிச்சொல் கிளந்ததனாற் பயனின் மையிற் கிளக்கப்படா; வெளிப்பட வாரா உரிச்சொன்மேற்றுக் கிளந்தோதல்; எ - று.

'பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தி யெச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்' (சொல்-உகஎ) என்றதனாற் பயிலாதவற்றைப் பயின்றவற்றோடு சார்த்திப் பயின்றவற்றைப் பிறிதொன்றனோடு சார்த்தாது தம்மையே கிளத்தும் எல்லா வுரிச்சொல்லும் உணர்த்தப்படு மென்பதுபட்டு நின்றதனை விலக்கி, பயனின்மையாற் பயின்ற உரிச்சொற் கிளக்கப்படாது பயிலாத உரிச்சொல்லே கிளக்கப் படுமென, வரையறுத்தவாறு.

மேலவென்பது மேனவென நின்றது. (உ)

உ. சிறப்பிலக்கணம்

உரிச்சொற்களுள் 'உறு' 'தவ' 'நனி'

உகக. அவைதாம்
உறுதவ நனியென வரூஉ மூன்றும்
மிகுதி செய்யும் பொருள என்ப.

வெளிப்பட வாரா உரிச்சொல்லைக் கிளந்தோதி விரிக்கின்றார்.

அவை தாம் என்றது வெளிப்பட வாரா உரிச்சொற்றும் என்றவாறு. அதற்கு முடிபு 'அவைதாம்' அம்மா மெம்மே மென்னும் கிளவியும்' (சொல்-உ0உ) என்புழி உரைத்தாங் குரைக்க.

(இ - ள்.) 'உறுபுனல் தந்துலகூட்டி' (நாலடி-௧அரு) எனவும், 'ஈயாது வீயு முயிர் தவப் பலவே' (புறம்-உகக) எனவும், 'வந்துநனி வருந்தினை வாழியென் னெஞ்சே' (அகம் - ௧௯) எனவும்; உறு, தவ, நனி யென்பன மிகுதியென்னுங் குறிப்புப் பொருளுணர்த்தும்; எ - று.

குறிப்புச்சொற் பரப்புடைமையான் முற்கூறினர். (க)

'உரு' 'புரை'

கூ00. உருவுட் காகும் புரையுயர்பு ஆகும்.

(இ - ள்.) 'உருகெழு கடவுள்' எனவும், 'புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை' (நற்றிணை - க) எனவும், உருபும் புரையும் உட்கும் உயர்பு முணர்த்தும்; எ - று. (ச)

'குரு' 'கெழு'

கூ0க. குருவுங் கேழுவும் நிறனா கும்மே.

(இ - ள்.) 'குருமணித் தாலி' 'செங்கேழ் மென்கொடி' (அகம் - அ0) எனக் குருவும் கெழுவும், நிறமென்னும் பண் புணர்த்தும்; எ - று. (ரு)

'செல்லல்' 'இன்னல்'

கூ0உ. செல்லல் இன்னல் இன்னா மையே.

(இ - ள்.) 'மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்லல்' (அகம்-உஉ) எனவும், 'வெயில்புறந் தரூஉம் இன்ன லியக்கத்து' (மலைபடு-நஎச) எனவும், 'செல்லலும் இன்னலும்' இன்னாமை யென்னுங் குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (சு)

'மல்லல்' 'ஏ'

கூ0ங. மல்லல் வளனே.

கூ0ச. ஏபெற் றாகும்.

(இ - ள்.) 'மல்லன் மால்வரை' (அகம்-ஙஉ) என்வும், 'ஏகல் லடுக்கம்' (நற்றிணை-கககூ) எனவும், மல்லலும் ஏவும், வளமும் பெற்றுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

பெற்று - பெருக்கம். ஈது அக்காலத்துப் பயின்றதுபோலும், இவையிரண்டு சூத்திரம். (எ) (அ)

'உகப்பு' 'உவப்பு'

கூ0ரு. உகப்பே உயர்தல் உவப்பே உவகை.

(இ - ள்.) 'விசும்புகந் தாடாது' எனவும், 'உவந்துவந் தார்வ நெஞ்சமொ டாய்நல னளைஇய' (அகம் ரு-ரு) எனவும், உகப்பும் உவப்பும், உயர்தலும் உவகையுமாகிய குறிப்புணர்த் தும்; எ-று. (கூ)

'பயப்பு' பசப்பு'

கூ0சு. பயப்பே பயனும்.

கூ0எ. பசப்புநிற னாகும்.

(இ - ள்.) 'பயவாக் களரனையர் கல்லா தவர்' (குறள் ௪0௬) எனவும், 'மைமில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே' (கலி-எ) என வும், பயப்பும், பசப்பும், பயனும் நிறவேறுபாடுமாகிய குறிப்பும் பண்பு முணர்த்தும்; எ - று. (க0) (கக)

'இயைபு' 'இசைப்பு'

௬0அ. இயைபே புணர்ச்சி.

௬0௯. இசைப்பிசை யாகும்.

(இ - ள்.) 'இயைந்தொழுகும்' எனவும், 'யாழிசையூப் புக் கும்' எனவும், இயைபும், இசைப்பும், புணர்ச்சிக் குறிப்பும் இசைப் பொருண்மையு முணர்த்திபவாறு. (க௨) (க௩)

'அலமரல்' 'தெருமரல்'

௬க0. அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டுஞ் சுழற்சி.

(இ - ள்.) 'அலமர லாயம்' (ஐங்-௬௬) எனவும், 'தெருமர லுள்ளமோ டன்னை துஞ்சாள்' எனவும், அலமரலும் தெருமர லும்' சுழற்சியாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (க௪)

'மழ 'குழ'

௬கக. மழவுங் குழவும் இளமைப் பொருள.

(இ - ள்.) 'மழகளிறு' (புறம்-௩அ) எனவும், 'குழக்கன்று' (புறம்-க0௩) எனவும், மழவுங் குழவும், இளமைக் குறிப்புப் பொருளுணர்த்தும்; எ - று. (க௫)

'சீர்த்தி' 'மாலை'

௬க௨. சீர்த்தி மிகுபுகழ்.

௬க௩. மாலை இயல்பே.

(இ - ள்.) 'வயக்கஞ்சால் சீர்த்தி' எனவும், 'இரவரன் மாலை யனே' (குறிஞ்சிப் - ௨௩௬) எனவும், சீர்த்தியும் மாலையும், பெரும் புகழும் இயல்புமாகிய குறிப்புணர்த்தும்;எ-று. (க௬) (கஎ)

'கூர்ப்பு' 'கழிவு'

௬க௪. கூர்ப்புங் கழிவும் உள்ளது சிறக்கும்.

(இ - ள்.) 'துனிகூரெவ்வமொடு' (சிறுபாண்-௩௯) எனவும் 'கழிகண் ணோட்டம்' எனவும் 'கூர்ப்பும்' 'கழிவும்,' ஒன்றனது சிறத்தலாகிய குறிப்பை யுணர்த்தும் என்றவாறு. உள்ள தென்றது முன் சிறவாதுள்ளதென்றவாறு. (கஅ

'கதழ்வு' 'துனைவு'

௬க௫. கதழ்வுந் துனைவும் விரைவின் பொருள.

(இ - ள்.) 'கதழ்பரிநெடுந்தேர்' (நற்றிணை-உஉங) எனவும், 'துணைபரி நிவக்கும் புள்ளின் மான' எனவும், கதழ்வும், துனைவும், விரைவாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (கசு)

'அதிர்வு' 'விதிர்ப்பு'

ங௧சு. அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கஞ் செய்யும்.

(இ - ள்.) 'அதிர வருவதோர் நோய்' (குறள்-சஉசு) எனவும், 'விதிர்ப்புற வறியா வேமக் காப்பினை' (புறம்-உ0) எனவும் அதிர்வும் விதிர்ப்பும், நடுக்கமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

அதிழ்வென்று பாடமோதி, 'அதிழ்கண் முரசம்' என்றுதாரணங் காட்டுவாருமுளர். (உ0)

'வார்தல்' 'போகல்' 'ஒழுகல்'

ஙகஎ. வார்தல் போகல் ஒழுகன் மூன்றும்
நேர்பும் நெடுமையுஞ் செய்யும் பொருள.

(இ - ள்.) 'வார்ந்திலங்கும் வையெயிற்று' (குறு-கச) 'வார்கயிற் றொழுகை' (அகம்-௧எங) எனவும், 'போகு கொடி மருங்குல்' 'வெள்வேல் விடத்தேரொடு காருடை போகி' (பதிற்-கங) எனவும்; 'ஒழுகுகொடி மருங்குல்' 'மால்வரை யொழுகிய வாழை' (சிறுபாண்-உக) எனவும், வார்தல், போகல், ஒழுகல் என்னு மூன்று சொல்லும், நேர்மையும் நெடுமையுமாகிய பண்புணர்த்தும்; எ - று. (உக)

'தீர்தல்' 'தீர்த்தல்'

ஙகஅ. தீர்தலுந் தீர்த்தலும் விடற்பொருட் டாகும்

(இ - ள்.) தீர்தலுந் தீர்த்தலு மென்னு மிரண்டும் விடுதலாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

எ - டு. 'துணையிற் றீர்ந்த கடுங்கண் யானை' (நற்றிணை ௧0அ) என வரும்.

தீர்த்தல் விடுதற்பொருண்மைக்கண் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. தீர்த்தலென்பது செய்வித்தலை யுணர்த்திநின்ற நிலைமையெனின் :— செய்வித்தலை யுணர்த்து நிலைமை வேறேதின், 'இயைபே புணர்ச்சி' (உரியியல் - கஉ) என்புழியும் இயைப்பென வேறேதல் வேண்டும் அதனாற் றீர்த்தலுஞ் செய்தலையுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல் லெனவே படுமென்பது.

விடற்பொருட்டாகு மென்பதனை இரண்டனோடுங் கூட்டுக. பன்மை யொருமை மயக்க மெனினு மமையும். (உஉ)

'கெடவரல்' 'பண்ணை'

ஙகசு. கெடவரல் பண்ணை ஆயிரண்டும் விளையாட்டு.

(இ - ள்.) 'கெடவர லாயமொடு' எனவும், 'பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணான்கு பொருளும்' (பொருள், மெய்ப்பாட்டியல்-க) எனவும், கெடவரலும் பண்ணையும், விளையாட்டாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (உங)

'தட' 'கய' 'நளி'

கூஉ0. தடவுங் கயவும் நளியும் பெருமை.

(இ - ள்.) 'வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாட் குட்டுவன்' (புறம்-ஙகூச), 'கயவாய்ப் பெருங்கை யானை' (அகம்.ககஅ), 'நளி மலைநாடன்' (புறம்-கரு0) எனத் தடவும் கயவும் நளியும், பெருமையாகிய பண்புணர்த்தும்; எ - று. (உச)

'தட' 'கய' 'நளி' என்பவற்றிற்கு, மேலும் பொருள்

கூஉக. அவற்றுள்
தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்.

கூஉஉ. கயவென் கிளவி மென்மையும் ஆகும்.

கூஉங. நளியென் கிளவி செறிவும் ஆகும்.

(இ - ள்.) 'தடமருப்பெருமை' (நற்-கஉ0), 'கயந்தலை மடப்பிடி' (நற்-கஙஎ), 'நளியிருள்'* எனத் தடவென்கிளவி முதலாயின, பெருமையேயன்றிக் கோட்டமும் மென்மையுமாகிய பண்பும் செறிவாகிய குறிப்பு முணர்த்தும்; எ - று. (உரு) (உசா) (உஎ)

'பழுது' 'சாயல்' 'முழுது'

கூஉச. பழுதுபயம் இன்றே.

கூஉரு. சாயன் மென்மை.

கூஉசா. முழுதென் கிளவி எஞ்சாப் பொருட்டே.

(இ - ள்.) 'பழுதுகழி வாழ்நாள்' 'சாயன் மார்பு' (பதிற் - கஎ) 'மண்முழுதாண்ட' எனப் பழுது முதலாயின, பயமின்மையாகிய குறிப்பும் மென்மையாகிய பண்பும் எஞ்சாமையாகிய குறிப்பு முணர்த்தும்; எ-று. (உஅ) (உகூ) (ங0)

'வம்பு' 'மாதர்' 'நம்பு' 'மே'

கூஉஎ. வம்புநிலை யின்மை.

கூஉஅ. மாதர் காதல்.

கூஉகூ. நம்பும் மேவும் நசையா கும்மே.

---

* சிலைப்புவல் வேற்றுத் தலைக்கை தந்தநீ, நளிந்தனை வருதல் (பதிற்று-இஉ) எனவும் பாடம்.

(இ - ள்.) 'வம்புமாரி' (குறுந்-சுசு), 'மாதர் நோக்கு' 'நயந்து நாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி' (அகம்-கசூஅ,) 'பேரிசை நவிர மேஎ வுறையுங், காரி யுண்டி' (மலைபடு-அஉ) என வம்பும் மாதரும், நிலையின்மையுங் காதலுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; நம்பும் மேவும் நசையாகிய குறிப்புணர்த்தும்; மேவு-நசையாக எ - று. (நக) (நஉ) (நங)

'ஓய்தல்' 'ஆய்தல்' 'நிழத்தல்' 'சாய்'

கஙo. ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய்
ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்.

(இ - ள்.) 'வேனிலுழந்த வறிதுயங் கோய் களிறு' (கலி-எ), 'பாய்ந்தாய்ந்த தானைப் பரிந்தானா மைந்தினை' (கலி-சுசு), 'நிழத்த யானை மேய்புலம் படர' (மது-கoங), 'கயலற லெதிரக் கடும்புனற் சாஅய்' (நெடுநல்-கஅ) என ஓய்தன் முதலாயின நுணுக்கமாகிய குறிப்புணர்த்தும் என்றவாறு. ஆய்ந்த தானை-பொங்குதல் விசித்தலானுணுகிய தானை. *உள்ள தென்றது முன்னுணுகாதுள்ள; எ - று. (கச)

'புலம்பு' 'துவன்று' 'முரஞ்சல்' 'வெம்மை'

கஙக. புலம்பே தனிமை.
கஙஉ. துவன்று நிறை வாகும்.
கஙங. முரஞ்சன் முதிர்வே.
ஙஙச. வெம்மை வேண்டல்.

(இ - ள்.) 'புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி' (அகம்-எ) எனவும், 'ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்' (நற்-கஎo) எனவும், 'சூன்முரஞ் செழிலி' எனவும், 'வெங்காமம்' (அகம்-கடு) என்வும், புலம்பு முதலாயின, தனிமையும் நிறைவும் முதிர்வு மாகிய குறிப்பும் விரும்புதலாகிய, பண்புமுணர்த்தும்; எ - று. (கரு) (கசு) (கஎ) (கஅ)

'பொற்பு' 'வறிது' 'ஏற்றம்'

ஙஙரு. பொற்பே பொலிவு.
ஙஙசு. வறிதுசிறி தாகும்.
ஙஙஎ. ஏற்றம் நினைவுந் துணிவு மாகும்.

(இ - ள்.) 'பெருவரை யடுக்கம் பொற்ப' (நற் - கச) என வும், 'வறிதுவடக் கிறைஞ்சிய' (பதிற்-உச) எனவும், 'கானலஞ்

* 'வீய்தலா னுணுகிய தானை' எனவும் பாடம்.

சேர்ப்பன் கொடுமை யேற்றி' (குறுந்-௧௪௫), 'எற்றேற்றமில்லாருள் யானேற்ற மில்லாதேன்' எனவும் பொற்பு முதலாயின முறையானே பொலிவும், சிறிதென்பதூஉம், நினைவும் துணிவு மாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௩௯) (௪௦) (௪௧)

'பிணை' 'பேண்'

௩௩௮. பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள.

(இ - ள்.) 'அரும்பிணை யகற்றி வேட்ட ஞாட்பினும்' எனவும், 'அமரர்ப் பேணியு மாவுதி யருத்தியும்' (புறம்-௯௯) எனவும், பிணையும் பேணும், பெட்பின் பொருளாகிய புறந்தருதலென்னுங் குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

பெட்பின் பொருள வென்றதனால் பெட்பின் பொருளாகிய விரும்புதலுணர்த்தலுங் கொள்க. அது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.(௪௨)

'பணை'

௩௩௯. பணையே பிழைத்தல் பெருப்பும் ஆகும்.

(இ - ள்.) 'பணைத்துவீழ் பகழி' எனப் பணை யென்பது பிழைத்தலாகிய குறிப்புணர்த்தும்; அதுவே யன்றி 'வேய்மருள் பணைத்தோள்' (அகம்-௧) எனப் பெருப்பாகிய குறிப்பு முணர்த்தும்; எ - று.

பெருமையாகிய பண்புணர்த்தாது பெருத்தலாகிய குறிப்புணர்த்து மென்பார் பெருப்பென்றார். (௪௩)

'படர்'

௩௪௦. படரே உள்ளல் செலவும் ஆகும்.

(இ - ள்.) 'வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி' (புறம்-௪௭) 'கறவை கன்றுவயிற் படர' (குறுந்-௧௦௮) எனப் படரென்பது உள்ளுதலுஞ் செலவுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ-று. (௪௪)

''பையுள்' 'சிறுமை'

௩௪௧. பையுளுஞ் சிறுமையும் நோயின் பொருள.

(இ - ள்.) 'பையுண்மாலை' (குறுந்-௧௯௫) எனவும், 'சிறுமையுறுப செய்பறியலரே' எனவும், பையுளுஞ் சிறுமையும் நோயாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௪௫)

'எய்யாமை'

௩௪௨. எய்யா மையே அறியா மையே.

(இ - ள்.) 'எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி' (குறிஞ்சிப்-௮) என எய்யாமை அறிவின்மையாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

அறிதற் பொருட்டாய் எய்தலென்றூனும் எய்த்தலென்றூனும் சான்றோர் செய்யுட்கண் வாராமையின், எய்யாமை எதிர்மறையன்மை யறிக. (சசு)

'நன்று'

கூசக. நன்றுபெரி தாகும்.

(இ - ள்.) 'நன்று, மரிதுதுற் றனையாற் பெரும' (அகம்-கo) என நன்றென்பது பெரிதென்னுங் குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

பெருமை யென்னுது பெரிதென்றதனுன் நன்றென்பது வினை யெச்சமாதல் கொள்க. (சஎ)

'தா'

கூசச. தாவே வலியும் வருத்தமும் ஆகும்.

(இ - ள்.) 'தாவி னன்பொன் றைஇய பாவை' (அகம்-உகஉ) எனவும், 'கருங்கட் டாக்கலை பெரும்பிறி துற்றென' (குறுந்-கூக) எனவும், தாவென்பது வலியும் வருத்தமுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (சஅ)

'தெவு' 'தெவ்வு'

கூசரு. தேவுக்கோளல். போருட்டே

கூசசு. தெவ்வுப்பகை யாகும்.

(இ - ள்.) 'நீர்த் தெவுநிறைத் தொழுவர்' (மது-அசு) எனவும், 'தெவ்வுப் புலம்' எனவுந் தெவுந் தெவ்வும், முறையானே கொள்ளுதலும் பகையுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (சகூ) (ருo)

'விறப்பு' 'உறப்பு' 'வெறுப்பு'

கூசஎ. விறப்பும் உறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே.

(இ - ள்) 'விறந்த காப்போ டுண்ணின்று வலியுறுத்தும்' எனவும், 'உறந்த விஞ்சி' எனவும், 'வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்' (புறம்-ருக) எனவும், விறப்பு முதலாயின செறிவென்னுங் குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (ருக)

விறப்பு என்பதற்கு மேலும் ஒரு பொருள்

கூசஅ. அவற்றுள்
விறப்பே வெரூஉப் பொருட்டும் ஆகும்.

(இ - ள்.) 'அவலெறி யுலக்கைப் பாடுவிறந் தயல' (பெரும் பாண்-உஉசு) என விறப்பென்பது செறிவே யன்றி வெருவுதற் குறிப்புமுணர்த்தும்; எ - று. (ருஉ)

'கம்பலை' 'சும்மை' 'கலி' 'அழுங்கல்'

ரு௪௯. கம்பலை சும்மை கலியே அழுங்கல்
என்றிவை நான்கும் அரவப் பொருள.

(இ - ள்.) 'கம்பலை மூதூர்' (புறம் ௫௪) எனவும், 'ஒரு பெருஞ் சும்மையொடு' எனவும், 'கலிகொளாய மலிபுதொகு பெடுத்த' (அகம் - கக) எனவும், 'உயவுப்புணர்ந் தன்றிவ் வழுங்க லூரே' (நற் - ௨௦௩) எனவும், கம்பலை முதலாகிய நான்கும் அரவ மாகிய இசைப்பொருண்மை யுணர்த்தும்; எ - று. (௫௩)

'அழுங்கல்' என்பதற்கு, மேலும் இருபொருள்

ரு௫௦. அவற்றுள்
அழுங்கல் இரக்கமும் கேடும் ஆகும்.

(இ - ள்.) 'பழுங்க ணோட்டமு நலிய வழுங்கின னல்லனோ' (அகம் - ௬௬) எனவும், 'குணனழுங்கக் குற்ற முழைநின்று கூறுஞ் சிறியவர்கட்கு' (நாலடி - ௩௫௩) எனவும், அழுங்கல், அரவமேயன்றி இரக்கமுங் கேடுமாகிய குறிப்புமுணர்த்தும்; எ - று. (௫௪)

'கழுமு'

ரு௫௧. கழுமென் கிளவி மயக்கஞ் செய்யும்.

(இ - ள்.) 'கழுமிய ஞாட்பு' (களவழி - கக்) எனக் கழு மென்பது மயக்கமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௫௫)

'செழுமை'

ரு௫௨. செழுமை வளனுங் கொழுப்பும் ஆகும்.

(இ - ள்) 'செழும்பல் குன்றம்' எனவும், 'செழுந் தடி தின்ற செந்நாய்' எனவும், செழுமை, வளனுங் கொழுப்புமாகிய பண்புணர்த்தும்; எ - று. (௫௬)

'விழுமம்'

ரு௫௩. விழுமஞ் சீர்மையுஞ் சிறப்பும் இடும்பையும்.

(இ - ள்.) 'விழுமியோர் காண்டொறுஞ் செய்வர் சிறப்பு' (நாலடி - க௫௬) எனவும், 'வேற்றுமை யில்லா விழுத்திணைப் பிறந்து' (புறம் - ௨௭) எனவும், 'நின்னுறு விழுமங் களைந்தோன்' (அகம் - க௨௦) எனவும், விழுமம் முறையானே சீர்மையுஞ் சிறப் பும் இடும்பையுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௫௭)

'கருவி' 'கமம்'

ரு௫௪. கருவி தொகுதி.

ரு௫௫. கமம்நிறைந் தியலும்.

(இ - ள்.) 'கருவி வானம்' (புறம்-கடுகூ) எனவும், 'கமஞ் சூன் மாமழை' (அகம்-சஅ) (குறுந்-கடுஅ) எனவும், கருவியும் கமமும், தொகுதியும் நிறைவுமாகிய் குறிப்புணர்த்தும் என்றவாறு. 'கருவிவானம்' என்புழிக் கருவி மின்னு முழக்கு முதலாயவற்றது தொகுதி. (ருஅ) (ருகூ)

'அரி' 'கவவு'

கூருசு. அரியே ஐம்மை.

கூருஎ. கவவகத் திடுமே.

(இ - ள்.) 'அரிமயிர்த் திரண்முன்கை' (புறம்-கக) எனவும், 'கழூஉவினங் காரங் கவைஇய மார்பே' (புறம்-கசு) எனவும், அரியுங் கவவும், ஐம்மையும் அகத்திடு மாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (சுo) (சுக)

'துவைத்தல்' 'சிலைத்தல்' 'இயம்பல்' 'இரங்கல்'

கூருஅ. துவைத்தலுஞ் சிலைத்தலும் இயம்பலும் இரங்கலும்
இசைப்பொருட் கிளவி என்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) 'வரிவளை துவைப்ப' எனவும், 'ஆமா கல்லேறு சிலைப்ப' (முருகு-கூகரு) எனவும்,

'கடிமரந் தடியு மோசை தன்னூர்
நெடுமதில் வரைப்பிற் கடிமனை யியம்ப.' (புறம்-கூசு)

எனவும், 'ஏறிரங்கிருளிடை' (கலி - சசு) எனவும், துவைத்தன் முதலாயின இசைப்பொருளுணர்த்தும் என்றவாறு. (சுஉ)

'இரங்கல்' என்பதற்கு மேலும் ஒரு பொருள்

கூருகூ. அவற்றுள்
இரங்கல் கழிந்தபொருட்டும் ஆகும்.

(இ - ள்.) 'செய்திரங்காவினை' (புறம் - கo) என இரங்கல், இசையே யன்றிப் பொருளது கழிவாகிய குறிப்பு முணர்த்தும்; எ - று.

கழிந்த பொருள்பற்றி வருங் கவலையைக் கழிந்த பொருளென்றார். (சுஙு)

'இலம்பாடு' 'ஒற்கம்'

கூசுo. இலம்பாடு ஒற்கம் ஆயிரண்டும் வறுமை.

(இ - ள்.) 'இலம்படு புலவ ரேற்றகைந், நிறைய' (மலைபடு-ருஎசு) எனவும், 'ஒக்க லொற்கஞ் சொலிய' (புறம்-கூஉஎ) எனவும், இலம்பாடும் ஒற்கமும் வறுமையாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

இலமென்னு முரிச்சொல், பெரும்பான்மையும் பாடென்னுந் தொழில்பற்றி யல்லது வாராமையின் இலம்பாடென்றார். (௬௪)

'ஞெமிர்தல்' 'பாய்தல்'

௩௬௧. ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் பொருள.

(இ - ள்.) 'தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து' (நெடுநல் - ௯௦) எனவும், 'பாய்புனல்' எனவும், ஞெமிர்தலும் பாய்தலும், பரத்தலாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௬௫)

'கவர்வு' 'சேர்' 'வியல்'

௩௬௨. கவர்வுவிருப் பாகும்.

௩௬௩. சேரே திரட்சி.

௩௬௪. வியலென் கிளவி அகலப் பொருட்டே.

(இ - ள்.) 'கவர்நடைப் புரவி' (அகம்-௧௩௦) எனவும், 'சேர்ந்து செறி குறங்கு' (நற்றிணை-௧௭௦) எனவும், 'வியலுலகம்' எனவும் கவர்வு முதலாயின முறையானே விருப்புந் திரட்சியும் அகலமுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௬௬) (௬௭) (௬௮)

'பேம்' 'நாம்' 'உரும்'

௩௬௫. பேநாம் உருமென வரூஉங் கிளவி
ஆமுறை மூன்றும் அச்சப் பொருள.

(இ-ள்.) 'மன்ற மரா அத்த பேமுதிர் கடவுள்' (குறுந்-௮௭) எனவும், 'நாநல்லார்' எனவும், 'உருமில் சுற்றம்' (பெரும்பாண்-௪௪௭) எனவும், பே முதலாகிய மூன்றும் அச்சமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௬௯)

'வய' 'வாள்' 'துயவு'

௩௬௬. வயவலி யாகும்.

௩௬௭. வாளொளி யாகும்.

௩௬௮. துயவென் கிளவி அறிவின் திரிபே.

(இ - ள்.) 'துன்னருந் துப்பின் வயமான்' (புறம்-௪௪) எனவும், 'வாண்முகம்' (புறம்-௬) எனவும், 'துயவுற்றேம் யாமாக' எனவும் வய முதலாயின, வலியும் அறிவு வேறுபடுதலு மாகிய குறிப்பும் ஒளியாகிய பண்புமுணர்த்தும்; எ - று. (௭௦) (௭௧) (௭௨)

'உயா' 'உசா' 'வயா'

௩௬௯. உயாவே உயங்கல்.

௩௭௦. உசாவே சூழ்ச்சி.

௩௭௧. வயாவென் கிளவி வேட்கைப் பெருக்கம்.

(இ - ள்.) 'பருந்திருந் துயாவிளி பயிற்று மியாவுயர் ஙனந் தலை' (அகம் - ௧௬) எனவும், 'உசாத்துணை' (குறுந் - ௨0௭) எனவும், 'வயவுறு மகளிர், (புறம்-௨0) எனவும், உயா முதலாயின, முறையானே உயங்கலுஞ் சூழ்ச்சியும் வேட்கைப் பெருக்கமுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௭௩)(௭௪)(௭௫)

'கறுப்பு' 'சிவப்பு'

௩௭௨. கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள.

(இ - ள்.) 'நிற்கறுப்பதோ ரருங்கடி முனையள்' எனவும், 'நீ சிவந்திறுத்த நீரழி பாக்கம்' (பதிற் ௧௩) என்வும், கறுப்புஞ் சிவப்பும், வெகுளியாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று.

கறுமை செம்மையென்னாது கறுப்புச் சிவப்பென்றதனான், தொழிற்பட்டுழியல்லது அவை வெகுளி யுணர்த்தாமை கொள்க. (௭௬)

அவற்றிற்கு மேலும் ஒரு பொருள்

௩௭௩. நிறத்துரு உணர்த்தற்கும் உரிய என்ப.

(இ - ள்.) 'கறுத்த காயா' 'சிவந்த காந்தள்' (பதிற்-௧௫) என அவை வெகுளியேயன்றி நிறவேறுபாடுணர்த்தற்கு முரிய; எ - று.

இவை வெளிப்படு சொல்லாயினும், கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள வென்றதனால், கறுங்கண் செவ்வாய் எனப் பண்பாயவழி யல்லது தொழிலாயவழி நிறவேறுபா டுணர்த்தா வென்பது படுதலின், அதனைப் பாதுகாத்தவாறு. (௭௭)

'நொசிவு' 'நுழைவு' 'நுணங்கு'

௩௭௪. நொசிவும் நுழைவும் நுணங்கும் நுண்மை.

(இ - ள்) 'நொசிமட மருங்குல்' (கலி - ௬0) எனவும், 'நுழைநூற் கலிங்கம்' (மலைபடு - ௫௬௧) எனவும், 'நுணங்கு துகி னுடக்கம் போல' (நற்றி - ௧௫) எனவும் நொசிவு முதலாயின, நுண்மையாகிய பண்புணர்த்தும்; எ - று. (௭௮)

'புனிறு'

௩௭௫. புனிறென் கிளவிஈன் றணிமைப் பொருட்டே.

(இ - ள்.) 'புனிற்றுப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி' (அகம் - ௫௬) எனப் புனி றென்பது ஈன்றணிமையாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௭௯)

'நனவு'

௩௭௬. நனவே களனும் அகலமுஞ் செய்யும்.

(இ - ள்.) 'நனவுட்புகு விறலியிற் றோன்று நாடன்' (அகம்-அஉ) எனவும், 'நனந்தலை யுலகம்' (பதிற்-சுரு) எனவும், நனவு களனும் அகலமுமாகிய குறிப்புணர்த்தும், எ - று. (அ0)

'மத'

கூஎஎ. மதவே மடனும் வலியும் ஆகும்.

(இ - ள்.) 'பதவு மேய்ந்த மதவுநடை நல்லான்' (அகம் - கச) எனவும்; 'கயிறிடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு' (அகம் - கூசு) எனவும், மதவென்பது மடனும் வலியுமாகிய குறிப் புணர்த்தும்; எ - று. (அக)

அதற்கு மேலும் இரு பொருள்

கூஎஅ. மிகுதியும் வனப்பும் ஆகலும் உரித்தே.

(இ - ள்.) 'மதவிடை' எனவும், 'மாதர் வாண்முக மதைஇய நோக்கே' (அகம் - கூ0) எனவும், மடனும் வலியுமே யன்றி மிகுதியும் வனப்புமாகிய குறிப்புஞ் சிறுபான்மை யுணர்த்தும் என்றவாறு. மதவிடை யென்புழி மிகுதி, உள்ள மிகுதி. (அஉ)

'யாணர்'

கூஎகூ. புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி.

(இ - ள்.) 'மீனொடு பெயரும் யாண ரூர' (நற்-உக0) என யாணரென்பது வாரி புதிதாகப் படுதலாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (அங)

'அமர்தல்' 'யாண்'

கூஅ0. அமர்தல் மேவல்.

கூஅக. யாணுக் கவினும்.

(இ - ள்.) 'அகனமர்ந்து செய்யா ளுறையும்' (குறள் - அச) எனவும், 'யாணது பசலை' (நற்றிணை-ரு0) எனவும், அமர்தலும் யாணும், முறையானே மேவுதலுங் கவினுமாகிய குறிப்புணர்த்தும் ; எ - று. (அச) (அரு)

'பரவு' 'பழிச்சு'

கூஅஉ. பரவும் பழிச்சும் வழுத்தின் பொருள.

(இ - ள்.) 'சொல்லுகுத்துப் பரவுங் கடவுளுமிலவே' (புறம்-கூரு) எனவும், 'கைதொழூஉப் பழிச்சி' (மது-சுசுச) என வும்; பரவும் பழிச்சும், வழுத்துதலாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (அசு)

'கடி' என்னுஞ் சொல்

௩௮௩. கடியேன் கிளவி
வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை
விரைவே விளக்கம் மிகுதி சிறப்பே
அச்ச முன்தேற்று ஆயீ ரைந்தும்
மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

(இ - ள்.) கடியென்னு முரிச்சொல் வரைவு முதலாகிய பத்துக் குறிப்பு முணர்த்தும்; எ - று.

எ - டு. 'கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்க்கு' (குறள்-௬௫௮) என வரைவும், 'கடி நுனைப் பகழி' எனக் கூர்மையும், 'கடிகா' (களவழி-௨௧) எனக் காப்பும், 'கடிமலர்' எனப் புதுமையும், 'கடுமான்' (அகம்-௧௩௪) என விரைவும், 'கடும்பகல்' (அகம்-௧௪௮) என விளக்கமும், கடுங்காலொற்றலின்' (பதிற்-௨௫) என மிகுதியுங், 'கடுநட்பு' எனச் சிறப்பும் 'கடியையா னெடுந்தகை செருவத் தானே' என அச்சமும், 'கொடுஞ் சுழிப்புகார்த்தெய்வ நோக்கிக் கடுஞ்சூ டருகுவ னினக்கே' (அகம்-௧௪௦) என முன்தேற்றும் உணர்த்தியவாறு கண்டுகொள்க.

முன்தேற்று - புறத்தின்றித் தெய்வமுதலாயினவற்றின் முன் னின்று தெளித்தல். (௮௭)

அதற்கு மேலும் இரு பொருள்

௩௮௪. ஐயமுங் கரிப்பும் ஆகலும் உரித்தே.

(இ - ள்.) 'கடுத்தன ளல்லளோ வன்னை' எனவும், 'கடுமிளகு தின்ற கல்லா மந்தி' எனவும், கடியென்கிளவி மேற்கூறப் பட்ட பொருளேயன்றிச் சிறுபான்மை ஐயமாகிய குறிப்புங் கரிப்பாகிய் பண்பு முணர்த்துதற்கு முரித்து; எ - று. (௮௮)

'ஐ' 'முனைவு' 'வை' 'எறுழ்'

௩௮௫. ஐ வியப் பாகும்.
௩௮௬. முனைவு முனிவாகும்.
௩௮௭. வையே கூர்மை.
௩௮௮. எறுழ்வலி யாகும்.

(இ - ள்.) 'ஐதே காமம் யானே' (நற்றிணை - ௧௪௩) எனவும், 'சேற்றுநில முனைஇய செங்கட் காரான்' (அகம் - ௪௬) எனவும், 'வைநுனைப் பகழி' (முல்லை - ௭௩) எனவும், 'பேரெறுழ்த் திணிதோள்' (பெரும்பாண் - ௬௩) எனவும், ஐ முதலாயின முறையானே வியப்பும் முனிவுங் கூர்மையும் வலியுமாகிய குறிப்புணர்த்தும்; எ - று. (௮௯) (௯௦) (௯௧) ௯௨)

௧. சொல்லும் பொருளும்

உரிச்சொற் பொருள் மரபை ஒத்தது

௬-அ௬௯. மெய்பெறக் கிளந்த உரிச்சொல் எல்லாம்
முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடி
ஒத்த மொழியால் புணர்த்தனர் உணர்த்தல்
தத்த மரபில் தோன்றுமன் பொருளே.

(இ - ள்.) இச்சொல் இப்பொருட் குரித்தென மேற்கூறப் பட்ட உரிச்சொ லெல்லாவற்றையும், அவற்று முன்னும் பின் னும் வருமொழிகளை ஆராய்ந்து, அம் மொழிகளுட் டக்க மொழியாலே ஒருபொரு ளுணர்த்துக; இவ்வா றுணர்த்தவே; வாலாற்று முறைமையாற் றத்தமக் குரித்தாய பொருள் விளங் கும்; எ - று.

இஃது என் சொல்லியவாறோ வெனின்:—

'உறுதவ நனியென வரூஉ மூன்று
மிகுதி செய்யும் பொருள வென்ப.'　　(சொல்-௨௬௬)

எனவும்,

'செல்ல லின்ன லின்னா மையே.'　　(சொல்-௩0௨)

எனவும், ஓதியவழி, அவை வழக்கிடைப் பயின்ற சொல்லன்மையான் இவை மிகுதியும் இன்னாமையு முணர்த்துமென்று ஆசிரியராணையாற் கொள்வதல்லது வரலாற்றாற் பொருளுணர்த்தப்படாவோ வென்று ஐயுறுவார்க்கு, 'உறுகால்' (நற்-௩௭) 'தவப்பல' (புறம்-௨௩௫) 'நனி சேய்த்து' (ஐங்குறு-௪௪௩) எனவும், 'மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்லல்' (அகம்-௨௨) எனவும், முன்னும் பின்னும் வருஞ்சொன் னாடி அவற்றுள் இச்சொல்லோடு இவ் வுரிச்சொல் இயையுமென்று கடைப் பிடிக்கத், தாம் புணர்த்த சொற்கேற்ற பொருள் விளங்குதலின், உரிச் சொல்லும் வரலாற்றாற் பொருளுணர்த்து மென்பது பெறப்படுமென ஐய மகற்றியவாறெனக் கொள்க. வரலாற்றாற் பொருளுணர்த்தா வாயின், குழுவின் வந்த குறிநிலைவழக்குப்போல இயற்கைச் சொல் லெனப்படா வென்பது.　　(௬௯)

கூறிய சொற்கள் பிறபொருளும் உணர்த்தல்

௬௭0. கூறிய கிளவிப் பொருள்நிலை அல்ல
வேறுபிற தோன்றினும் அவற்றொடுங் கொளவே.

(இ - ள்.) முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடியவழி, உரிச் சொற்குக் கூறப்பட்ட பொருளேயன்றிப் பிற பொருடோன்று மாயினும், கூறப்பட்டவற்றோடு அவற்றையுங் கொள்க; எ - று.

'கடிநாறும் பூந்துணர்' என்றவழிக் கடியென்பது முன்னும் பின் னும் வருபவை நாட, வரைவு முதலாயின பொருட்கேலாது மணப் பொருட்டாயினவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன.　　(௭0)

சொற்களால் கருத்துணர்தலின் நிலை

௩௯௧. பொருட்குப்பொருள் தெரியின் அதுவரம் பின்றே.

பயிலாதவற்றைப் பயின்றவை சார்த்திப் பொருளுணர்த்துங்காற் படுமுறைமை யுணர்த்துகின்றார்.

(இ - ள்.) ஒரு சொல்லை ஒரு சொல்லாற் பொருளுணர்த்தியவழி அப் பொருளுணர்த்த வந்த சொற்கும் பொருள் யாதெனப் பொருட்குப் பொருடெரியுமாயின், மேல் வருவனவற்றிற்கெல்லாம் ஈதொத்தலின், அவ் வினா இறைவரம்பின்றியோடும்; அதனாற் பொருட்குப் பொருடெரியற்க; எ - று.

ஒரு சொற்குப் பொருளுரைப்பது பிறிதோர் சொல்லானன்றே; அச் சொற்பொருளும் அறியாதானை உணர்த்துமா றென்னையெனின், அது வருகின்ற சூத்திரத்தாற் பெறப்படும். (௧௫)

அதனை உணர்த்தும் ஆற்றல்

௩௯௨. பொருட்குத்திரி பில்லை உணர்த்த வல்லின்.

(இ - ள்.) 'உறுகால்' (நற்-௩௭) என்புழி உறுவென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய மிகுதி யென்பதன் பொருளும் அறியாத மடவோனாயின், அவ்வாறு ஒருபொருட்கிளவி கொணர்ந்துணர்த்தலுறாது கடுங்காலது வலிகண்டாய், ஈண்டு உறுவென்பதற்குப் பொருளென்று தொடர்மொழி கூறியானும், கடுங்காலுள்வழிக் காட்டியானும், அம் மாணாக்கனுணரும் வாயிலறிந்து உணர்த்தல் வல்லனாயின் அப் பொருடிரிபுபடாமல் அவனுணரும் என்றவாறு. அவற்றானு முணர்தலாற்றாதானை உணர்த்துமா றென்னையெனின்:—அதற்கன்றே வருஞ்சூத்திரமெழுந்த தென்பது. (௧௬)

அதனை உணரும் ஆற்றல்

௩௯௩. உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே.

(இ - ள்.) வெளிப்படத் தொடர்மொழி கூறியானும் பொருளைக் காட்டியானும் உணர்த்தவும் உணராதானை உணர்த்தும் வாயி லில்லை; உணர்ச்சியது வாயில் உணர்வோர துணர்வை வலியாக வுடைத்தாகலான்; எ - று.

யாதானு மோராற்றா னுணருந் தன்மை அவற்கில்லையாயின் அவனை யுணர்த்தற் பாலனல்ல னென்றவாறு. (௧௭)

சொற்களின் பொருள்கட்குக் காரணம் உண்டு

௩௯௪. மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா.

(இ-ள்.) உறு தவ முதலாயின சொற்கு மிகுதி முதலாயின பொருளாதல் வரலாற்று முறைமையாற் கொள்வதல்லது,

அவை அப் பொருளாவதற்குக் காரணம் விளங்கத் தோன்றா. எ - று.

பொருளோடு சொற்கியைபு இயற்கை யாகலான் அவ்வியற்கையாகிய இயைபாற் சொற்பொருளுணர்த்து மென்ப ஒரு சாரார். ஒரு சாரார் பிற காரணத்தா னுணர்த்து மென்ப. அவற்றுண் மெய்ம்மையாகிய காரணம் ஆசிரியர்க்குப் புலனாவதல்லது நம்மனோர்க்குப் புலனாகாமையின், மொழிப்பொருட் காரண மில்லை யென்னாது விழிப்பத் தோன்றா வென்றார். அக் காரணம் பொதுவகையான் ஒன்றாயினுஞ் சொற்றொறு மூண்மையிற் சிறப்பு வகையாற் பலவாம்; அதனான் விழிப் பத்தோன்றா வெனப் பன்மையிற் கூறினார். உரிச்சொற்பற்றி யோதினாரேனும், ஏனைச்சொற்பொருட்கு மிஃதொக்கும். (௯௪)

உரிச்சொற்களில் எழுத்துப் பிரிந்து இசைத்தல் இல்லை

௯௫. எழுத்துப்பிரிந் திசைத்தல் இவணியல்பு இன்றே.

(இ - ள்.) முதனிலையும் இறுதிநிலையுமாக எழுத்துக்கள் பிரிந்து வேறு வேறு பொருளுணர்த்தல் உரிச்சொல்லிடத் தியைபுடைத்தன்று; எ - று.

இவணியல்பின்றெனவே, எழுத்துப் பிரிந்து பொருளுணர்த்தல் பிறாண்டு இயல்புடைத் தென்பதாம். அவையாவன: வினைச்சொல்லும் ஒட்டுப்பெயருமாம். பிரிதலும் பிரியாமையும் பொருளுணர்த்துவன வற்றிற்கே யாகலின், கூறை கோட்படுதல் கடவுளர்க்கு எய்தாதவாறு போல, இடைச் சொற்கு இவ்வாராய்ச்சி யெய்தாமை யறிக.

தவ நனியென்னுந் தொடக்கத்தன குறிப்பு வினையெச்சம் போலப் பொருளுணர்த்தலின், அவைபோலப் பிரிக்கப்படுங்கொல்லோ வென்றையுறாமை ஐயமகற்றியவாறு. (௯௫)

௪. புறனடை

௯௬. அன்ன பிறவுங் கிளந்த அல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வரூஉம்
உரிச்சொ லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
இயன்ற மருங்கின் இனைத்தென அறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்து
ஓம்படை ஆணையிற் கிளந்தவற் றியலான்
பாங்குற உணர்தல் என்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) அன்ன பிறவுங் கிளந்தவல்ல பன்முறையானும் பரந்தன வரூஉம் உரிச்சொ லெல்லாம் என்பது, சொல்லப்பட்டனவே யன்றி அவைபோல்வன பிறவும் பலவாற்றானும் பரந்து வருமுரிச்சொல்லெல்லாம் என்றவாறு. பொருட்குறை கூட்டவியன்ற மருங்கினினைத்தென வறியும் வரம்பு தமக்கின்மையின்

என்பது, பொருளொடு புணர்த்துணர்த்த இசை குறிப்புப் பண்புபற்றித் தாமியன்ற கிலத்து இத்துணையென வரையறுத் துணரு மெல்லை தமக்கின்மையான் எஞ்சாமைக் கிளத்தலரிதாக லின் என்றவாறு. வழி நனி கடைப்பிடித்தோம்படை யாணை யிற் கிளந்தவற்றியலாற் பாங்குறவுணர்தல் என்பது,

'இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப்
பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி' (சொல்-உகள)

எனவும், 'முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடி' எனவுங் கூறிய நெறி யைச் சோராமற் கடைப்பிடித்து 'எச்சொல் லாயினும் பொருள் வேறு கிளத்தல்' (சொல்-உகூஅ) எனவும்,

'ஒத்த மொழியாற் புணர்த்தன ருணர்த்தல்
தத்த மரபிற் றோன்றுமன் பொருளே' (சொல்-கூஅக)

எனவும், என்னுற் றரப்பட்ட பாதுகாவ லாணையிற் கிளந்தவற்றியல் பொடு மரீஇயவற்றை முறைப்பட வுணர்க என்றவாறு.

குறிப்புப்பொருண்மை பலவகைத்தாகலானும், பெயரினும் வினை யினு மெய்தடுமாறியுந் தடுமாறாதும் ஒரு சொற் பலபொருட் குரித்தா யும் வருதலானும், ஈறுபற்றித் தொகுத்துணர்த்தற்கு அன்னவீறுடைய வன்மையானும், 'பன்முறை யானும் பரந்தன வரூஉம்' என்றார்.

பொருளைச் சொல் இன்றியமையாமையின், அதனைக் குறையென் றார். ஒருவன் வினையும் பயனும் இன்றியமையாமையின், 'வினைக்குறை தீர்ந்தாரிற் றீர்ந்தன் றுலகு' (குறள்-கூகஉ), 'பயக்குறை யில்லைத் தாம் வாழு நாளே' (புறம்-கஅஅ) என்றாற்போல, பொருட்குறை கூட்ட வரம்பு தமக்கின்மையி னென இயையும்.

இருமை யென்பது கருமையும் பெருமையு மாகிய பண்புணர்த்தும். சேணென்பது சேய்மையாகிய குறிப்புணர்த்தும். தொன்மை யென் பது பழமையாகிய குறிப்புணர்த்தும். இவையெல்லாம் அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல வென்பதனாற்கொள்க. பிறவுமன்ன. (சoo)

உரியியல் முற்றிற்று

௯. எச்சவியல்

௧. சொற்களின் வகை

நால்வகைச் சொற்கள்

௩௯௭. இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லென்று
அனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே.*

கிளவியாக்கமுதலாக உரியிய லிறுதியாகக் கிடந்த ஓத்துக்களுள் உணர்த்துதற் கிடமின்மையான் உணர்த்தப்படாது எஞ்சி நின்ற சொல் லிலக்கணமெல்லாந் தொகுத்துணர்த்திய வெடுத்துக்கொண்டார். அதனான் இவ்வோத்து எச்சவியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

'கண்டீரென்று' (சொல்-௪௨௫) எனவும், 'செய்யா வென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்' (சொல்-௪௫௦) எனவும், 'உரிச்சொன் மருங்கினும்' (சொல்-௪௫௯) எனவும், 'ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி' (சொல்-௪௯௧) எனவும், இவை முதலாகிய சூத்திரங்களா னுணர்த்தப்

---

*செய்யுளீட்டச் சொல் நான்கு:—தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழ்ச் சொற்கள் இலக்கண முறையிற் போன்றே சொற்பிறப்பியல் முறையிலும் நான்காக வகுக்கப்பட்டன. முதலாவது தன்சொல் அயற்சொல் என்கிற முறையில் தென்சொல் வடசொல் என்ற பாகுபாடும், பின்பு தன் சொற்குள் செந்தமிழ் கொடுந்தமிழ் என்கிற முறையில் நாட்டுச்சொல் திசைச்சொல் என்ற பாகுபாடும், பின்பு நாட்டுச் சொற்கள் இயல்பும் திரிபும் பற்றி இயற்சொல் திரிசொல் என்ற பாகுபாடும் தோன்ற, இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் என நான்கமைந்தன.

ஆங்கிலத்தில் சொற்களை Primitives drivatives என இரண்டாய்ப் பகுப்பதாலும்; ''திரிபின்றி இயல்பாகிய சொல்லாகலின் இயற்சொலாயிற்று' என்றும், ''திரிசொல்லது திரிவாவது உறுப்புத்திரிதலும் முழுவதுந் திரிதலுமென இருவகைத்து. கிள்ளை, மஞ்ஞை என்பன உறுப்புத்திரிந்தன. விலங்கல், விண்டு என்பன முழுவதுந் திரிந்தன'' என்றும் சேனாவரையரும் பிறரும் கூறுவதாலும்; இயற்சொல்லையுந் திரிசொல்லையும் முறையே எண்சொல் அருஞ்சொல் என்று கொள்ளாமல், இயல்பான சொல் திரிக்கப்பட்ட சொல் என்று கொள்வதே பொருத்தமாம்.

தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய திராவிட மொழிகள் முற்காலத்தில் கொடுந்தமிழா யிருந்தமையின், அவற்றின் சொற்கள் திசைச்சொற்கள் எனப்பட்டன. இன்று அம் மொழிகள் ஆரியக்கலப்பால் வேற்று மொழியாய் வழங்குகின்றமையான், வேற்றுமொழிச் சொற்களையெல்லாம் திசைச்சொல்லெனக் கூறுவது தவறாகும். முற்காலத்தில் திசைச்சொல்லாகக் காட்டப்பட்ட கொடுந்தமிழ்ச்சொற்களே இன்றுந் திசைச்சொல்லாகும்.

வடமொழி யொன்றே முற்காலத்தில் தமிழகத்து வழங்கிய அயன்மொழி. அதனால், அதன் சொல் அம் மொழிப் பெயராலேயே வடசொல் லெனப்பட்டது. அதுபோல் இதுபோது தமிழில் வழங்கும் பிறமொழிச் சொற்களும் ஆங்கிலச்சொல் போர்த்துகீசியச் சொல் என அவ்வம்மொழிப் பெயராலேயே அழைக்கப்படல் வேண்டும்.

பட்ட அசைநிலையும் வினைச்சொல் லிலக்கணமும் வழுவமைதியும் அவ்வோத்துக்களு ளுணர்த்தாது ஈண்டுணர்த்திய தென்னையோ வெனின்:—அதற்குக் காரணம் அவ்வச்சூத்திர முரைக்கும்வழிச் சொல்லுதும்.

பலபொருட்டொகுதிக்கு ஒன்றனாற் பெயர் கொடுக்குங்கால் தலைமையும் பன்மையும் பற்றிக் கொடுப்பினல்லது பிறிதாநின்மையா னும், தலைமையும் பண்மையும் எச்சத்திற்கின்மையானும், பத்துவகை யெச்சம் ஈண்டு உணர்த்தலான் எச்சவியலாயிற்றென்றல் பொருந் தாமை யுணர்க.

செய்யுட்குரிய சொல்லும், அவற்றதிலக்கணமும், அவற்றாற் செய் யுள் செய்வுழிப்படும் விகாரமும், செய்யுட் பொருள்கோளும், எடுத்துக் கோடற்க ணுணர்த்துகின்றார்.

(இ - ள்.) இயற்சொல்லும், திரிசொல்லும், திசைச்சொல் லும், வடசொல்லும் என அந்நான்கே செய்யுளீட்டுதற்குரிய சொல்லாவன; எ - று.

இயற்சொல்லானுஞ் செய்யுட்சொல்லாகிய திரிசொல்லானுமேயன் றித் திசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் இடைவிராய்ச் சான்றோர் செய் யுள் செய்யுமாறு கண்டு ஏனைப்பாடைச் சொல்லுஞ் செய்யுட்குரியவோ வென்னையுற்றார்க்கு, இந்நான்கு சொல்லுமே செய்யுட் குரியன; பிற பாடைச்சொல் உரியவல்லவென்று வரையறுத்தவாறு.

செய்யுள் செய்தலாவது ஒருபொருண்மேற் பலசொற் கொணர்ந் தீட்டலாகலான், ஈட்டலென்றார்.

பெயர்வினையிடையுரி யென்பன இயற்சொற் பாகுபாடாகலான், இயற்சொல் அந்நான்கு பாகுபாட்டானுஞ் செய்யுட்குரித்தாம் திரி சொற் பெயராயல்லது வாரா. என்மனா ரென்பதனை வினைத்திரிசொல் என்பாருமுளர். அஃது 'என்றிசினோர்' 'பெறலருங்குரைத்து' (புறம்-ரு) என்பன்போலச் செய்யுண்முடிபு பெற்று நின்றதென்றலே பொருத்த முடைத்து. தில்லென்னு மிடைச்சொல், தில்லவென்றானுந் தில்லை யென்றானும் திரிந்து நின்றவழி அவை வழக்கிற்குமுரியவாகலின், திரி சொல்லெனப்படாது. 'கடுங்கால்' என்புழிக் கடியென்னு முரிச் சொல், 'பெயரினும் வினையினு மெய்தடுமாறி' (சொல்-உகஎ) என்பத னாற் பண்புப்பெயராய்ப் பெயரொடு தொக்கு வழக்கினுட் பயின்று வருதலால், திரிசொல் லெனப்படாது. திசைச்சொல்லுள் ஏனைச் சொல்லுமுளவேனும், செய்யுட்குரித்தாய் வருவது பெயர்ச்சொல்லே யாம். வடசொல்லுள்ளும் பெயரல்லது செய்யுட் குரியவாய் வாரா. இவ்வாறுதல் சான்றோர் செய்யுள் நோக்கிக் கண்டுகொள்க. (௧)

இயற்சொல்

௩௯௮. அவற்றுள்
இயற்சொற் றாமே
செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழாமை யிசைக்குஞ் சொல்லே.

(இ - ள்.) அந்நான்கனுள், இயற்சொல்லென்று சொல்லப் பட்ட சொற்றாம், செந்தமிழ்நிலத்து வழக்காதற்குப் பொருந்

இக் கொடுந்தமிழ் நிலத்துந் தம்பொருள் வழுவாமலுணர்த்துஞ் சொல்லாம்; எ - று.

அவையாவன: நிலம், நீர், தீ, வளி, சோறு, கூழ், பால், தயிர், மக்கள், மா, தெங்கு, கமுகு என்னுந் தொடக்கத்தன.

செந்தமிழ் நிலமாவன, வையையாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின் றெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்குமாம்.

திரிபின்றி இயல்பாகிய சொல்லாகலின் இயற்சொல்லாயிற்று. கொடுந்தமிழ் நிலத்திற்கும்* பொதுவாகலின் இயற்சொல்லாயிற் றெனினுமமையும். நீரென்பது ஆரிபச்சிதைவாயினும் அப் பொருட்கு அதுவே சொல்லாய்ச் செந்தமிழ் நிலத்தும் கொடுந்தமிழ் நிலத்தும் வழங்கப்படுதலான் இயற்சொல்லாயிற்று. பிறவுமிவ்வாறு வருவன இயற்சொல்லாகக் கொள்க.

தாமென்பது கட்டுரைச்சுவைபட நின்றது. (உ)

---

*சேனாவரையர் செந்தமிழ் நிலமாகக் கூறியவிடம் பெரும்பாலும் பாண்டியநாட்டிற்கப்பாற்பட்டதாய்ச் சோழநாட்டின் தென்பகுதியா யிருத்தலின், தவறாகும். பாண்டிநாடே தமிழ்நாடென்றும் பாண்டியனே தமிழ்நாடனென்றும், நிகண்டுகள் கூறுகிற்பவும், "வீயாத்தமிழுடை யான்...பாண்டியன்" என்றொரு பழம் புலவரும், "பாண்டிய னின்னாட் டுடைத்து நல்ல தமிழ்" என்று ஔவையாரும், "தமிழ் நிலை பெற்ற... மதுரை" என்று நத்தத்தனாரும், "கூடலிளுய்ந்த வொண்டீந்தமிழ்" என்று மாணிக்கவாசகரும் பாடியிருப்பவும், முச்சங்கங்களையும் முறையே இரீஇ முத்தமிழ் வளர்த்தவர் பாண்டியராயேயிருப்பவும், இவற்றை எட்டுணையும் நோக்காது மதுரைக்கு வடக்கே செந்தமிழ் நாட்டைச் சேனாவரையர் குறித்தது வியப்பிற்கிடமானது.

"செந்தமிழ் நாடாவது:—வையையாற்றின் வடக்கும்...மருவூரின் மேற்கும் என்ப. இவ்வாறு உரைத்தற்கு ஓர் இலக்கணங் காணாமை யானும், வையையாற்றின் தெற்காகிய கொற்கையும், கருவூரின் மேற் காகிய கொடுங்கோளூரும், மருதயாற்றின் வடக்காகிய காஞ்சியும் தமிழ் திரிநிலமாதல் வேண்டுதலானும், அஃது உரையன்று என்பார் உரைக்குமாறு:—

"வடவேங்கடந் தென்குமரி
ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடி"

என்றமையானும், இதனுள் தமிழ் கூறு நல்லுலகமென விசேடித்தமை யானும், கிழக்கும் மேற்கும் எல்லைகூறாது தெற்கெல்லை கூறியவதனாற் குமரியின் தெற்காகிய நாடுகளை யொழித்து வேங்கடமலையின் வடக் காகிய நாடுகளை யொழித்து வேங்கடமலையின் தெற்கும், குமரியின் வடக்கும், குணகடலின் மேற்கும், குடகடலின் கிழக்குமாகிய நிலம் செந்தமிழ் நிலமென்றுரைப்ப" என்பர் தெய்வச்சிலையார்.

இன்றும் பாண்டிநாடே தமிழ்வழக்கிற்குச் சிறந்திருப்பது கவனிக் கத்தக்கது.

திரிசொல்

கூகூகூ. ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்
வேறுபொருள் குறித்த ஒருசொல் லாகியும்
இருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி.

(இ - ள்.) ஒருபொருள் குறித்து வரும் பல சொல்லும் பலபொருள் குறித்து வரும் ஒருசொல்லுமென இருவகைப்படுந் திரிசொல்; எ - று.

வெற்பு, விலங்கல், விண்டு என்பன ஒருபொருள் குறித்த வேறு பெயர்க் கிளவி. எகின மென்பது அன்னமும் கவரிமாவும் புளிமாவும் நாயு முணர்த்தலானும், உந்தி யென்பது யாழ்ப்பத்தலுறுப்பும் கொப்பூழும் தேர்த்தட்டும் கான்யாறு முணர்த்தலானும், இவை வேறு பொருள் குறித்த ஒரு சொல்.

திரிசொல்லது திரிவாவது உறுப்புத் திரிதலும் முழுவதுந் திரிதலுமென இருவகைத்து. கிள்ளை, மஞ்ஞை என்பன உறுப்புத் திரிந்தன. விலங்கல், விண்டு என்பன முழுவதுந் திரிந்தன. முழுவதுந் திரிந்தனவற்றைக் கட்டிய வழக்கென்பாரு முளர். அவை கட்டிய சொல்லாமாயிற் செய்யுள் வழக்கா மாறில்லை. அதனான் அவையுந் திரி வெனல் வேண்டுமென்பது.

அஃதேல், பலசொல் ஒருபொருட் குரியவாதலும் ஒருசொல் பல பொருட்குரித்தாதலும், உரிச்சொன் முதலாகிய இயற்சொற்கு முண்மையான் அது திரிசொற் கிலக்கணமாமாறென்னை யெனின்:— அது திரிசொற் கிலக்கண முணர்த்தியவாறன்று; அதனது பாகுபா டுணர்த்தியவாறு. திரிபுடைமையே திரிசொற்கிலக்கணமாதல் 'சொல் லின் முடிவி னப்பொருண் முடித்தல்' என்பதனாற் பெற வைத்தார். கிள்ளை மஞ்ஞை யென்பன ஒருசொல் ஒருபொருட் குரித்தாகிய திரி சொல்லாதலின் இருபாற் றென்றல் சிரம்பாதெனின்:—அற்றன்று; ஆசிரியர் இருபாற்றென்ப திரிசொற்கிளவி எனத் தொகை கொடுத்தா ராகலின், கிள்ளை மஞ்ஞை யென்பனவற்றோடு ஒருபொருட் கிளவியாய் வரும் திரிசொலுளவாக லொன்றோ, இவை பிறபொருள் படுத லொன்றோ, இரண்டனு ளொன்று திட்பமுடைத்தாதல் வேண்டும். என்னை? ஆசிரியர் பிற கூறாமையினென்பது.

திரித்துக்கொண்டது இயற்கைச்சொல்லான் இன்பம் பெறச் செய்யுளீட்ட லாகாமையானன்றே; அதனாற் றிரிசொல்லெனவே, செய்யுட்குரித்தாதலும் பெறப்படும். (௩.)

திசைச் சொல்

௪00. செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி.

(இ - ள்.) செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு நிலத்துந் தாங் குறித்த பொருள் விளக்குந் திசைச்சொல் என்றவாறு. என்றது, அவ்வந்நிலத்துத் தாங் குறித்த பொருள் விளக்குவதல்லது அவ்வியற்சொற்போல எந்நிலத்துந் தம்பொருள் விளக்கா வென்றவாறாம்.

பன்னிருநிலமாவன பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவாவடதலை எனச் செந்தமிழ்நாட்டுத் தென்கீழ்பான் முதலாக வடகீழ்பாலிறுதியாக எண்ணிக்கொள்க.*

தென்பாண்டிநாட்டார் ஆ எருமை என்பவற்றைப் பெற்றமென்றும் தம்மாமி யென்பதனைத் தந்துவையென்றும் வழங்குப. பிறவுமன்ன.

தங்குறிப்பின வென்று தனிமொழி தம்பொருளுணர்த்துமாற்றுக்குச் சொல்லினார். இருமொழிதொடருமிடத்துத் தன்னை வந்தான் என வேண்டியவாறு வரப்பெறு மென்றாரல்ல ரென்பது. (௪)

வடசொல்

௪௦௧. வடசொற் கிளவி வடவெழுத்து ஒரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.

(இ - ள்.) வடசொற் கிளவியாவது வடசொற்கே உரிய வெனப் படுஞ் சிறப்பெழுத்தினீங்கி இருசார் மொழிக்கும் பொதுவாகிய எழுத்தானியன்ற சொல்லாம்; எ - று.

---

*கொடுந்தமிழ் நிலமாகச் சேனாவரையர் கூறிய பன்னிருநிலம் 12ஆம் நூற்றூண்டிற் கேற்றவையாதலின், தொல்காப்பியர் குறித்தவையாகா.

"பன்னிருநிலமாவன:—வையையாற்றின்.........நாடு; ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு, கருங்குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலாடு, அருவாநாடு, அருவாவடதலை என்ப. இவை செந்தமிழ் நாட்டகத்த செந்தமிழ் நாடென்றமையால், பிறநாடாக வேண்டுமென்பார் உதாரணங் காட்டுமாறு:—''கன்னித் தென்கரைக் கடற்பழந்தீபம்; கொல்லங்கூபகஞ் சிங்களமென்னும் எல்லையின் புறத்தவும், கன்னடம் வடுகம் கலிங்கம் தெலிங்கம் கொங்கணம் துளுவம் குடகம் குன்றகம் என்பன குடபாலிருவிறச் சையத் துடனுறைபு கூறுந் தமிழ் திரிநிலங்களும் முடியுடையவ ரிடுநிலவாட்சியின் அரசுமேம்பட்ட குறுநிலக் குடுமிகள் பதின்மரும் உடனிருப் பிருவருமாகிய பன்னிருவர் அரசரும் படைத்த பன்னிருதேயத்தினும் தமிழ்ச்சொல்லாதற்கு விருப்புடையன'' என்றமையானும், 'தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளுமாயிரு முதலின், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி' என விறுத்துப் பின்னுஞ் 'செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்துநூல் கண்டு' என ஓதியவதனாற் சிவணிய நிலமாவது எல்லை குறித்த நிலத்தைச் சார்ந்த நிலமென வேண்டுதலானும், பன்னிரு நிலமாவன:—

குமரியாற்றின் தென்கரைப்பட்ட பழந்தீபமும் கொல்லமும் கூபகமும் சிங்களமும், சையத்தின் மேற்குப்பட்ட கொங்கணமுந் துளுவமுங், குடகமுங், குன்றகமும், கிழக்குப்பட்ட கருநடமும் வடுகும் தெலிங்கும் கலிங்கும் என்று கொள்ளப்படும்.

இவற்றுள், கூபகமுங் கொல்லமுங் கடல் கொள்ளப்படுதலின், குமரியாற்றின் வடகரையைக் கொல்லமெனக் குடியேறினர் போலும். பஞ்சத் திராவிடமெனவும் வடநாட்டார் உரைப்பவாகலான், அவையைந்தும் வேங்கடத்தின் தெற்காதலும் கூடாமையுணர்க.

எனவே, பொதுவெழுத்தா னியன்ற வடசொல்லும் செய்யுட் செய்தற்குச் சொல்லா மென்றவா றாயிற்று.

அவை வாரி, மேரு, குங்குமம், மணி என்னுந்தொடக்கத்தன.

வடசொல்லாவது வடசொல்லோடொக்குந் தமிழ்ச்சொல்லென்று ரால் உரையாசிரியரெனின்:—அற்றன்று; ஒக்குமென்று சொல்லப்படுவன ஒருபுடையா னொப்புமையும் வேற்றுமையுமுடைமையான் இரண்டாகல் வேண்டும். இவை எழுத்தானும் பொருளானும் வேறுபாடின்மையாகிய ஒரு சொல்லிலக்கண முடைமையான் இரண்டுசொல்லெனப் படா; அதனான் ஒத்தல் யாண்டையது; ஒரு சொல்லேயாமென்பது. ஒரு சொல்லாயினும் ஆரியமுந் தமிழு மாகிய இடவேற்றுமையால் வேறாயினவெனின்:—அவ்வாறாயின் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய இடவேற்றுமையாற் சோறு கூழென்னுந் தொடக்கத்தனவும் இரண்டு சொல்லாவான் செல்லும்; அதனான் இடவேற்றுமையுடையவேனும் ஒரு சொல்லிலக்கணமுடைமையான் ஒருசொல்லேயாம். ஒரு சொல்லாயவழித் தமிழ்ச்சொல் வடபாடைக்கட்செல்லாமையானும், வடசொல் எல்லாத் தேயத்திற்கும் பொதுவாகலானும், இவை வடசொல்லாய் ஈண்டு வழங்கப்பட்டனவெனல்வேண்டும்: அதனான் அது போலியுரையென்க. அல்லதூஉம், அவை தமிழ்ச்சொல்லாயின் வடவெழுத்தொரீஇ யென்றல் பொருந்தாமையானும், வடசொல்லாதலறிக. (ரு)

௪0உ. சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்.

(இ - ள்.) பொதுவெழுத்தானியன்றனவே யன்றி, வடவெழுத்தானியன்ற வடசொற் சிதைந்து வரினும், பொருத்தமுடையன, செய்யுளிடத்து வரையார், எ - று.

எ - டு: 'அரமிய வியலகத் தியம்பும்' (அகம் - ௬௨௪) எனவும், 'தசநான் கெய்திய பணைமரு ணோன்றாள்' (நெடுநல் ககரு) எனவும் வரும்.

சிதைந்தன வரினுமெனப் பொதுப்படக் கூறியவதனான், ஆணை, வட்டம், நட்டம், கண்ணன் எனப் பாகதமாய்ச் சிதைந்து வருவனவுங் கொள்க.

இச்சூத்திரத்தானும் அவை தமிழ்ச்சொலன்மையறிக (௬)

சொற்கள் அடையும் விகாரம்

௪0௩. அந்நாற் சொல்லுந் தொடுக்குங் காலை
வலிக்கும்வழி வலித்தலும் மெலிக்கும்வழி மெலித்தலும்
விரிக்கும்வழி விரித்தலும் தொகுக்கும்வழித்
தொகுத்தலும்
நீட்டும்வழி நீட்டலும் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலும்
நாட்டல் வலிய என்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) இயற்சொற் றிரிசொற் றிசைச்சொல் வடசொல் லென்னு நான்கு சொல்லையுஞ் செய்யுளாகத் தொடுக்குங்கால்,

மெலியதனை வலிக்கவேண்டும்வழி வலித்தலும், வலியதனை மெலிக்கவேண்டும்வழி மெலித்தலும், குறைவதனை விரிக்கவேண்டும்வழி விரித்தலும், மிகுவதனைத் தொகுக்கவேண்டும் வழித் தொகுத்தலும், குறியதனை நீட்டவேண்டும்வழி நீட்டலும், நெடியதனைக் குறுக்கவேண்டும்வழிக் குறுக்கலுமாகிய அறுவகை விகாரமும், செய்யுளின்பம்பெறச் செய்வான் நாட்டுதலை வலியாக வுடைய; எ - று.

எ - டு. 'குறுக்கை யிரும்புலி' (உ௪௧) 'முந்தை வருஉங் காலந் தோன்றின்' (எழு - ௧௧௪) என்பன வலிக்கும்வழி வலித்தல். 'சுடுமண் பாவை' 'குன்றிய லுகரத் திறுதி' (சொல் - ௧) என்பன மெலிக்கும் வழி மெலித்தல். 'தண்ணந் துறைவன்' (குறுந்-உ௧௮) என்பது விரிக்கும்வழி விரித்தல். 'மழவ ரோட்டிய' (அகம்-௧) என்பது தொகுக்கும் வழித் தொகுத்தல். 'குன்றி கோபங் கொடிவிடு பவள மொண்செங் காந்த ளொக்கு நின்னிறம்' என்புழிச் செவ்வெண்ணின் றொகை தொக்கு நிற்றலின் இதுவுமது. 'வீடு மின்' என்பது நீட்டும்வழி நீட்டல். 'பாசிலை' (புறம்-௯௪) யென்பது காட்டுவாருமுளர். உண்டார்ந் தென்பது உண்டருந்தெனக் குறுகிநிற்றலிற் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல். 'அழுந்துபடு விழுப்புண்' (நற்றிணை-௧௭) என்பதுமது. பிறவுமன்ன.

நாட்டல் வலிய வென்றது, இவ்வறுவகை விகாரமும் இன்னுழியா மென்று வரையறுக்கப்படா; செய்யுள் செய்யுஞ் சான்றோர் அணிபெற நாட்டலைத் தமக்கு வலியாகவுடைய வென்றவாறு. நாட்டல், நிலை பெறச் செய்தல். (எ)

உ. பொருள்கோள்

நால்வகைப் பொருள்கோள்

௪௦௪. நிரல்நிறை சுண்ணம் அடிமறி மொழிமாற்று
அவைநான் கென்ப மொழிபுணர் இயல்பே.

இனிச் செய்யுளிடத்து விகாரவகையான் மொழிகள் தம்முட் புணருமாறு கூறுகின்றார்.

(இ - ள்.) நிரனிறையும், சுண்ணமும், அடிமறியும், மொழி மாற்றுமென நான்கென்று சொல்லுப; அந்நான்கு சொல்லுஞ் செய்யுளிடத்துத் தம்முட் புணருமுறைமை; எ - று.

நான்கு சொல்லு மென்பதூஉஞ் செய்யுளிடத்தென்பதூஉம் அதி காரத்தாற் பெற்றாம்.

நிரனிறையுஞ் சுண்ணமும் மொழிமாற்றாத லொக்குமாயினும், நிரனிற்றலும் அளவடியெண்சீரைச் சுண்ணமாகத் துணித்தலுமாகிய வேறுபாடுடைமையான், அவற்றைப் பிரித்து அவ் வேறுபாட்டாற் பெயர்கொடுத்து, வேறிலக்கணமில்லாத மொழிமாற்றை மொழிமாற் றென்றார்.

இச் சூத்திரத்தான் மொழிபுணரியல் நான்கென வரையறுத்தவாறு.

திரனிறைப் பொருள்கோள்

௪௦௫ அவற்றுள்
நிரல்நிறை தானே
வினையினும் பெயரினும் நினையத் தோன்றிச்
சொல்வேறு நிலைஇப் பொருள்வேறு நிலையல்.

(இ - ள்.) அந் நான்கினுள், நிரனிறையாவது வினையானும் பெயரானும் ஆராயத் தோன்றிச் சொல் வேறு நிற்பப் பொருள் வேறு நிற்றலாம்; எ - று.

தொடர்மொழிப்பொருள் முடிக்குஞ் சொற்கண்ணதாகலான் முடிக்குஞ் சொல்லைப் பொருளென்றார்.

வினையினும் பெயரினு மென்றதனான், வினைச்சொல்லான் வருவதூஉம், பெயர்ச்சொல்லான் வருவதூஉம், அவ்விரு சொல்லான் வருவதூஉமென நிரனிறை மூன்றாம்.

எ - டு. 'மாசு போகவுங் காய்பசி நீங்கவுங்—கடிபுனன் மூழ்கி யடிசில்கை தொட்டு' என முடிவனவும் முடிப்பனவுமாகிய வினைச் சொல் வேறுவேறு நிற்றலின், வினை நிரனிறை யாயிற்று. அவை மாசுபோகப் புனன்மூழ்கி, பசி நீங்க அடிசில் கைதொட்டு என வியையும். 'கொடி குவளை கொட்டை நுசுப்புண்கண் மேனி' என முடிவனவும் முடிப்பனவுமாகிய பெயர்ச்சொல் வேறுவேறு நிற்றலின், பெயர் நிரனிறையாயிற்று. அவை நுசுப்புக்கொடி, உண்கண்குவளை, மேனிகொட்டை என வியையும்.

"உடலு முடைந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங்
கடலிரு ளாம்பல்பாம் பென்ற—கெடலருஞ்சீர்த்
திங்க டிருமுகமாச் செத்து"

என முடிப்பனவாகிய வினையும் முடிவனவாகிய பெயரும் வேறு வேறு நிற்றலின், பொதுநிரனிறையாயிற்று. அவை கடல் உடலும், இருள் உடைந்தோடும், ஆம்பல் ஊழ்மலரும் பாம்பு பார்க்கும் என வியையும்.

நினையத்தோன்றி யென்றதனால், சொல்லும் பொருளும் வேறு வேறு நிற்குங்கால் நிரல்பட லில்லாது,

"களிறும் கந்தும் போல நளிகடற்
கூம்புங் கலனுந் தோன்றுந்
தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே"

என மயங்கி வருதலுங் கொள்க. (௯)

சுண்ணப் பொருள்கோள்

௪௦௬. சுண்ணம் தானே
பட்டாங் கமைந்த ஈரடி யெண்சீர்
ஒட்டுவழி யறிந்து துணித்தனர் இயற்றல்.

(இ - ள்.) சுண்ணமாவது இயல்பாக அமைந்த ஈரடிக்கணுளவாகிய எண்சீரைத் துணித்து இயையும்வழி அறிந்து கூட்டி இயற்றப்படுவதாம்; எ - று.

அளவடியல்லாதன விகாரவடியாகலிற் பட்டாங்கமைந்தில வாதலிற் பட்டாங்கமைந்த வீரடியெனவே, அளவடியாதல் பெறப்படும். ஈரடி யெண்சீர் விகாரவடியானும் பெறப்படுதலின், அவற்றை நீக்குதற்குப் 'பட்டாங்கமைந்த வீரடியென்றார்.' எனவே, சுண்ணம் அளவடியிரண்டனுளல்லது பிறண்டு வாராதென்பது.

எ - டு. 'சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் சுனை'

என்புழி, ஆழ, மிதப்ப, நீத்து, நிலையென்பனவும், சுரை, அம்மி, யானைக்கு, முயற்கென்பனவும், நின்றுழி நிற்ப இயையாமையின், சுரை மிதப்ப, அம்மி யாழ, யானைக்கு நிலை, முயற்கு நீத்து எனத் துணித்துக்கூட்ட, இயைந்தவாறு கண்டுகொள்க.

சுண்ணம்போலச் சிதராய்ப் பரந்து கிடத்தலிற் சுண்ணமென்றார். (௧0)

அடிமறிப் பொருள்கோள்

௪0எ. அடிமறிச் செய்தி அடிநிலை திரிந்து
சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே

(இ - ள்.) அடிமறிச்செய்யுளாவது, சீர் நின்றாங்கு நிற்ப அடிகள் தத்தநிலையிற் றிரிந்து ஒன்ற னிலைக்களத்து ஒன்று சென்று நிற்கும்; எ - று.

எனவே, எல்லாவடியும் யாண்டுஞ் செல்லுமென்பதாம்.

எ - டு. 'மாறாக் காதலர் மலைமறந் தனரே
யாறாக் கட்பனி வரலா னாவே
வேறா மென்றோள் வளைநெகி ழும்மே
கூறாய் தோழியான் வாழு மாறே'

எனவரும். இதனுட் சீர் நின்றாங்கு நிற்பப் பொருள் சிதையாமல் எல்லா வடியுந் தடுமாறியவா றுகண்டுகொள்க.

பெரும்பான்மையும் நாலடிச்செய்யுட்க ணல்லது இப்பொருள் கோள் வாராதென்க.

'நிரனிறைதானே' 'சுண்ணந்தானே' 'மொழிமாற்றியற்கை' என்பன போல ஈண்டும் அடிமறிச்செய்தியென்பதனைக் குறளடியாக்கி, அடிநிலை திரிந்து சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே பொருடெரி மருங்கின் என்று சூத்திரமாக அறுப்பாரு முளர். (௧௧)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

௪0அ. பொருள்தெரி மருங்கின்
ஈற்றடி இருசீர் எருத்துவயின் திரிபுந்
தோற்றமும் வரையார் அடிமறி யான.

(இ - ள்.) பொருளாராயுங்கால், அடிமறிச் செய்யுட்கண் ஈற்றடியது இறுதிச்சீர் எருத்தடியிற் சென்று திரிதலும் வரையார்; எ - று.

சீர்நிலை திரியாது தடுமாறுமென்றாராகலின் சீர்நிலை திரிதலும் ஒரு வழிக்கண்டு எய்தியதிகந்துபடாமற் காத்தவாறு.

இலக்கியம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

எருத்துவயி னென்பதற்கு ஈற்றயற்சீர்வயி னென்று பொருளுரைத்து,

'சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாறே
சூர மகளி ராரணங் கினரே
சார னாட நீவரு தீயே
வார லெனினே யானஞ் சுவலே'

என்புழி அஞ்சுவல் யான் என இறுதிச்சீர் ஈற்றயற்சீர்வயிற் சென்று திரிந்ததென்று உதாரணங் காட்டினாரால் உரையாசிரியரெனின்—யானஞ்சுவலென நின்றாங்கு நிற்பவும் பொருள் செல்லுமாகலின் இவ்வாறு திரிதல் பொருந்தாமையின், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க.

எல்லாவடியும் யாண்டுஞ் செல்லுமாயினும், உரைப்போர் குறிப்பான் எருத்தென்றும் ஈற்றடியென்றுங் கூறினர்.

'உரைப்போர் குறிப்பி னுணர்வகை யன்றி
யிடைப்பான் முதலீ றென்றிவை தம்முண்
மதிக்கப் படாதன மண்டல யாப்பே'

என உரைப்போர் குறிப்பான் முதலுமிடையு மீறுங்கோடல் பிறருங் கூறினாரென்பது. (கஉ)

மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள்

௪0௬. மொழிமாற் றியற்கை
சொல்நிலை மாற்றிப் பொருளெதிர் இயைய
முன்னும் பின்னும் கோள்வழிக் கோளாஅல்.

(இ - ள்.) மொழிமாற்றினதியல்பு, பொருளெதி ரியையுமாறு சொன்னிலையை மாற்றி முன்னும் பின்னும் கொள்ளும் வழிக் கொளுவுதலாம்; எ - று.

எ - டு. 'ஆரிய மன்னர் பறையி னெழூஉந்தியம்பும்
பாரி பறம்பின்மேற் றண்ணுமை—காரி
விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ தாஅணுந் தோளா
ணிறனுள்ளூ ருள்ள தலர்'

என இதனுள், பாரி பறம்பின்மேற் றண்ணுமைதாஅணுந் தோளாள் எனவும், நிறன் விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ எனவும், உள்ளூருள்ளதாகிய அலர் ஆரிய மன்னர் பறையி னெழூஉந்தியம்பும் எனவும், முன்னும் பின்னுங் கொள்வழி யறிந்து கொளுவப் பொருளெதிரியைந்தவாறு கண்டுகொள்க. மொழிமாற்று நின்று ஒன்றற்கொன்று செவ்வாகாமை கேட்டார் கூட்டியுணருமாற்றாற் கடாவல் வேண்டும். அல்லாக்கால், அவாய்நிலையுந் தகுதியுமுடையவேனும் அண்மையாகிய காரணமின்மையாற் சொற்கள் தம்முளியையாவா மென்க. (கங)

கூ. தொகைச்சொல் வகைதொகை யாவன

சகO. தநநுஎ எனும் அவைமுத லாகிய
கிளைநுதல் பெயரும் பிரிப்பப் பிரியா.

செய்யுட்குரியசொல்லும், சொற்றொடுக்குங்காற்படும் விகாரமும் அவை செய்யுணாக்குங்காற் றம்முட்புணர்ந்து நிற்குமாறுமாகிய செய்யுளொழிபு உணர்த்தி இனி வழக்கிலக்கணத்தொழிபு கூறு கின்றார்.

(இ - ள்) தநநுஎ என்பனவற்றை முதலாக வுடைய வாய்க் கிளைமை நுதலி வரும் பெயரும் பிரிக்கப்படா; எ - று.

அவையாவன தமன், தமள், தமர்; நமன், நமள், நமர்; நுமன், நுமள், நுமர்; எமன், எமள், எமர்; தம்மான், தம்மாள், தம்மார்; நம்மான், நம்மாள், நம்மார்; நும்மான், நும்மாள், நும்மார்; எம்மான், எம்மாள்; எம்மார் என வரும்.

உம்மையாற் பிறகிளைநுதற் பெயரும் பிரிக்கப் பிரியாவென்ப தாம். அவை தாய், ஞாய், தந்தை, தன்னை என்னுந் தொடக்கத்தன.

இவற்றைப் பிரிப்பப் பிரியாவென்றது என்னையெனின்:— வெற்பன் பொருப்பன் என்னுந் தொடக்கத்து ஒட்டுப்பெயர் வெற்பு+அன், பொருப்பு+அன் எனப் பிரித்தவழியும், வெற்பு, பொருப்பு என்னு முதனிலை தம்பொருள் இனிது விளக்கும். தமன் எமன் என்பனவற்றைத் தம்+அன், எம்+அன், எனப் பிரிக்கலுறின் தம் எம் என்பன முதனிலையாய்ப் பொருளுணர்த்துவன வாதல் வேண்டும்; அவை பொருளுணர்த்தாமையான், தமன், எமன், என வழங்கியாங்குக் கொள்வதல்லது பிரிக்கப்படாமையின், அவ்வாறு கூறினாரென்பது. பிறவுமன்ன. அஃதேல், தாம் யாம் என்பன அவற்றிற்கு முதனிலை யாகப் பிரிக்கவே, அவையுந் தம் பொருளுணர்த்து மெனின்:—தமன் எமன் என்பன தன் கிளை என் கிளை எனவும் தங்கிளை எங்கிளை எனவும் முதனிலை வகையான் ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொது வாதலுடைய, ஒருமையுணர்த்துங்கால் தாம் யாம் என்பன பொருந் தாமையின் தான் யான் என்பனவே முதனிலையெனல் வேண்டும். வேண்டவே, இவ்வாறு பிரிப்பின் தமன் எமன் என ஓரொன்றிரண்டு சொல்லாதல் வேண்டுதலான், எழுத்தானும் பொருளானும் வேறுபா டின்மையின் ஒரு சொல்லெனவே படும்; இரண்டு சொல்லென்றல் நிரம்பாமையின், அவ்வாறு பிரித்தலும் பொருத்தமின்றென்பது.

கிளை நுதற்பெயர் விளிமரபின்கட் பெறப்பட்டமையாற் பெயரிய லுணர்த்தாராயினர். அதனால் ஆண்டியைபுபட் டின்றாகலால் பிரிப்பப் பிரியா ஒருசொல்லடுக்கோ டியைய இதனை ஈண்டு வைத் தார். (கச)

தொகைபோல் அடுக்கி வருவன

சகக. இசைநிறை அசைநிலை பொருளொடு புணர்தலென்று
அவைமூன் றென்ப ஒருசொல் லடுக்கே.

(இ - ள்.) இசைநிறையும் அசைநிலையும், பொருள் வேறு பாட்டோடு புணர்வதுமென ஒரு சொல் லடுக்கு அம் மூன்று வகைப்படும்; எ - று.

எ - டு. ஏ ஏ ஏ ஏ யம்பன் மொழிந்தனன் என்றது இசை நிறை. மற்றோ மற்றோ; அன்றே அன்றே என்பன அசைநிலை. பாம்பு பாம்பு; அவனவன்; வைதேன் வைதேன்; உண்டு உண்டு; போம் போம் என்பன முறையானே விரைவுந் துணிவும் உடம்பாடும் ஒரு தொழில் பலகானிகழ்தலுமாகிய பொருள்வேறுபா டுணர்த்தலிற் பொருளொடு புணர்த்தல். பொருள் வேறுபாடு பிறவுமுளவேல் வழக்கு நோக்கிக் கண்டுகொள்க.

அடுக்கு ஒரு சொல்லது விகாரமெனப்படும்; இரண்டு சொல்லாயின் இருபொருளுணர்த்துவதல்லது இப்பொருள் வேறுபாடுணர்த்தாமையினென்பது. (௧௫)

தொகை மொழிகள்

௪௧௨. வேற்றுமைத் தொகையே உவமத்தொகையே
வினையின் தொகையே பண்பின் தொகையே
உம்மைத் தொகையே அன்மொழித் தொகையென்று
அவ்வா றென்ப தொகைமொழி நிலையே.

இனித் தொகையிலக்கண முணர்த்துகின்றார்.

(இ - ள்.) வேற்றுமைத்தொகை முதலாகத் தொகைச் சொல் ஆறும்; எ - று.

வேற்றுமையுருபும் உவமவுருபும் உம்மையும் வினைச்சொல்லீறும் பண்புச்சொல் லீறுந் தொகுதலிற் றொகையாயின வென்பாரும், அவ்வப்பொருண்மேல் இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றுமைப்படத் தம்முளியைதலிற் றொகையாயின வென்பாருமென இருதிறத்தர் ஆசிரியர். செய்தான் பொருள், இருந்தான் மாடத்து என உருபு தொக்கு ஒரு சொன்னீர்மைப் படாதனவும் தொகையாவான் சேறலின் அவற்றை நீக்குதற்கும், வேழக்கரும்பு, கேழற் பன்றி என்புழித் தொக்கன வில்லை யெனினும் தொகையென வேண்டப்படுமாகலான் அவற்றைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயின தொகுதலிற்றொகை யென்பார்க்கும் ஒட்டி யொரு சொன்னீர்மைப் படுதலுந் தொகையிலக்கணமெனல் வேண்டும். அதனான் உருபு முதலாயின தொகுதல் எல்லாத் தொகையினுஞ் செல்லாமையான். எல்லாத் தொகைக்கண்ணுஞ் செல்லுமாறு ஒட்டி யொருசொல்லாதல் தொகையிலக்கணமாய் முடிதலின், இவ்வாசிரியர்க்கு இதுவே துணிவெனப்படுமென்பது. அற்றாயின், ‘உருபு தொகவருதலும்’ (சொல் ௧௦௪) எனவும், ‘வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்’ (சொல் ௬௧௮) எனவும், ‘உம்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்’ எனவும், ‘உவமை தொக்க பெயர்வயி னானும்’ எனவும் ஓதலால் அவை ஆண்டுத் தொக்கனவெனப் படுமன்றோவெனின்;—அற்றன்று; ‘அது வென் வேற்றுமை யுயர்திணைத் தொகைவயின்’ (சொல் ௯௪) என்புழி அதுவெனுருபு நின்று கெட்டதாயின் நின்ற காலத்துத் திணைவழுவாம்; அத்திணைவழு அமைவுடைத்தெனின் விரிக்கின்றுழி நான்காமுருபு தொடராது அதுதன்னையே விரிப்பினும் அமைவுடைத்து; அதனான் முறைப்பொருடோன்ற நம்பிமகன் என இரண்டு சொற் றொக்கன வென்பதே ஆசிரியர் கருத்தெனல்வேண்டும். அல்லதூஉம், வினைத் தொகை பண்புத்தொகை அன்மொழித்தொகை என்பனவற்றின்கண் வினையும் பண்பும் அன்மொழியுந் தொக்குநில்லாமை

யானும், அஃதே கருத்தாதலறிக. அதனான் உருபும் உவமையும் உம்மையுந் தொகுதலாவது தம் பொருள் ஒட்டிய சொல்லாற் றோன்றத் தாம் ஆண்டுப் புலப்படாது நிற்றலேயாம்.

வேற்றுமைத் தொகையென்பது வேற்றுமைப் பொருளையுடைய தொகையென்றானும் வேற்றுமைப் பொருடொக்க தொகையென்றானும் விரியும். உவமத்தொகை உம்மைத்தொகை அன்மொழித்தொகை யென்பனவும் அவ்வாறு விரியும். அன்மொழியாவது தொக்க சொல்லல்லாத மொழி. வினைத்தொகை பண்புத்தொகையென்பன, வினையினது தொகை பண்பினது தொகையென விரியும். வினைபண்பென்றது அவற்றை யுணர்த்துஞ் சொல்லை. ஒரு சொல்லாற் றொகையின்மையிற் பிறிதொரு சொல்லொடு தொகுதல் பெறப்படும்.

இச்சூத்திரத்தாற் றொகைச்சொல் இனைத்தென வரையறுத்த வாறு. (௧௬)

வேற்றுமைத் தொகை

௪௧௫. அவற்றுள்
வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.

(இ - ள்.) வேற்றுமைத்தொகை அவ் வேற்றுமை யுருபு தொடர்ப்பொரு ளுணர்த்தியாங் குணர்த்தும்; எ - று.

எனவே, சாத்தனொடு வந்தான் என்னும் பொருட்கட் சாத்தன் வந்தான் எனவும், சாத்தற்குக் கொடுத்தான் என்னும் பொருட்கட் சாத்தன் கொடுத்தான் எனவும் உருபு தொடர்புப்பொரு ளுணர்த்தும் ஆற்றலில்லன தொகா; அவ்வாற்றலுடையனவே தொகுவன வென்றவாறும்.

இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை முதலாக வேற்றுமைத்தொகை அறுவகைப்படும். நிலங்கடந்தான், குழைக்காது எனவும்; தாய் மூவர் பொற்குடம் எனவும்; கரும்புவேலி, கடிசூத்திரப்பொன் எனவும்; வரை பாய்தல், கருவூர்க்கிழக்கு எனவும் சாத்தன்புத்தகம் கொற்றனுணர்வு எனவும்; மன்றப்பெண்ணை, மாரியாமா எனவும் வரும். இவை முறையானே நிலத்தைக் கடந்தான்; குழையை யுடைய காது; தாயொடு மூவர்; பொன்னானியன்ற குடம்; கரும்பிற்கு வேலி; கடிசூத்திரத்திற்குப் பொன்; வரையினின்றும் பாய்தல்; கருவூரின் கிழக்கு; சாத்தனது புத்தகம்; கொற்றன துணர்வு; மன்றத்தின்கணிற்கும் பெண்ணை; மாரிக்கணுள தாமா என்னும் உருபுதொடர்ப் பொருளை இனிது விளக்கியவாறு கண்டு கொள்க. பிறவுமன்ன. (௧௭)

உவமத் தொகை

௪௧௬. உவமத் தொகையே உவம இயல.

(இ - ள்.) உவமத் தொகை உவமவுருபு தொடர்ப்பொருள் போலப் பொருளுணர்த்தும் என்றவாறு. எனவே, புலியன்ன சாத்தன், மயிலன்ன மாதர் என்னும் பொருட்கட் புலிச்சாத்தன், மயின்மாதர் என அப்பொருள் விளக்கும் ஆற்றலில்லன தொகா; ஆற்றலுடையவே தொகுவனவென்பதாம்.

எ - டு. புலிப்பாய்த்துள்; மழைவண்கை; துடிநடுவு; பொன்மேனி என்பன புலிப்பாய்த்துளன்ன பாய்த்துள்; மழையன்ன வண்கை;

துடியன்ன நடுவு; பொன்னன்ன மேனி எனத் தம் விரிப்பொரு ளுணர்த்தியவாறு கண்டுகொள்க. அஃதேல், புலிப்பாய்த்துளே யொக்கும் பாய்த்துள்; மழையையொக்கும் வண்கை என விரித்தலின் அவையெல்லாம் வேற்றுமைத் தொகை யெனப்படும்; அதனான் உவமத் தொகையென ஒன்றில்லையெனின்:—அற்றன்று, சொல்லுவார்க்கு அது கருத்தாயின் வேற்றுமைத் தொகையுமாம். அக் கருத்தானன்றிப் புலியன்ன பாய்த்துள் பொன்மானு மேனி என வேற்றுமையோடு இயைபில்லா உவமவுருபு தொடர்ப்பொருட்கட்டொக்கவழி உவமத் தொகையாவதல்லது வேற்றுமைத் தொகை ஆண்டின்மையின் வேற்றுமைத் தொகையாமாறில்லையென்க. உவமவுருபு ஒப்பில் வழியாற் பொருள்செய்யும் இடைச்சொல்லாகலான், வினையும் வினைக் குறிப்பும் பற்றி வரும். (இரண்டாம் வேற்றுமை) . அவைபற்றி 'என்போற் பெருவிதுப் புறுகவென்னை, யீன்றுதுற்ற வறனில் கூற்றே' (புறம் - உருரு) என்புழிப் போலவென்பது குறிப்பு வினையெச்சமாய் நிற்றலானும், 'நும்ம னோருமற்றினைய ராயி - னெம்ம னோரிவட் பிறவலர் மாதோ' (புறம் - உகo) என்புழி அன்னோரென்பது இடைச் சொன் முதனிலையாகப் பிறந்த குறிப்புப்பெயராகலானும், என்னைப் போல நும்மையன்னோர், எம்மையன்னோரென இரண்டாவது விரித்தாற் கேற்புடைமை யறிக. (கஅ)

வினைத் தொகை

சகஙு. வினையின் தொகுதி காலத் தியலும்.

(இ - ள்.) வினைத் தொகை காலத்தின்க ணிகழும்; எ-று.

காலத்தியலுமெனப் பொதுவகையாற் கூறியவதனான் மூன்று காலமுங் கொள்க.

தொகுதி காலத்தியலுமெனவே, அவ்வினை பிரிந்து நின்றவழித் தோன்றுது தொக்கவழித் தொகையாற்றலாற் காலந்தோன்று மென்ற வாறும்.

ஈண்டு வினையென்றது எவற்றையெனின்:—வினைச்சொற்கும் வினைப் பெயர்க்கும் முதனிலையாய், உண், தின், செல், கொல் என, வினைமாத்திர முணர்த்தி நிற்பனவற்றை யென்பது. இவற்றை வட நூலார் தாதுவென்ப.

எ - டு. ஆடரங்கு; செய்குன்று; புணர்பொழுது; அரிவாள்; கொல் யானை; செல்செலவு என வரும். கால முணர்த்தாது வினைமாத்திர முணர்த்தும் பெயர், நிலைப்பெயர் முதலாகிய பெயரொடு தொக்குழிக் காலமுணர்த்தியவாறு கண்டுகொள்க. காலமுணர்த்துகின்றுழிப் பெயரெச்சப் பொருளவாய் நின்றுணர்த்துமென்பது 'செய்யுஞ்செய்த வென்னுங் கிளவியின் - மெய்யொருங் கியலுந் தொழிலுரு மொழியும்' (எழு - சஅஉ) என்பதனாற் கூறினார். தொகைப் பொருளாகிய தாம் பிரிந்தவழிப் பெறப்படாமையின் ஆசிரியர் இவற்றைப் 'புணரிய னிலையிடை யுணரத் தோன்றா' என்றார். அதனான் இவைதஞ் சொல் லான்விரிக்கப்படாமையிற் பிரிவிலொட்டாம்.

பெயரெச்சம் நின்று தொக்கதென்றாரால் உரையாசிரியரெனின்:— அற்றன்று; ஆசிரியர் இவற்றைப் பிரித்துப் புணர்க்கப்படா: வழங்கிய வாறே கொள்ளப்படுமென்றது. பிரித்தவழித் தொகைப்பொருள் சிதைதலானன்றே; கொன்றயானை என விரிந்த வழியும் அப்பொருள் சிதைவின்றேல் 'புணரிய னிலையிடை யுணரத்தோன்றா' என்றற்கொரு

காரணமில்லையாம்; அதனாற் பெயரெச்சம் நின்று தொகுதல் ஆசிரியர் கருத்தன்மையின், உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம், ஆகுபெயர் உணர்த்தியவழி வினைத்தொகையுளப்பட 'இருபெயரொட்டும்' (சொல்-௧௧௪) என்றாராகலானும் வினை நின்று தொகுதல் அவர்க்குக் கருத்தன்மையறிக.

அஃதேல், வினைத்தொகைக்கு முதனிலை பெயராமன்றோவெனின்:—உரிஞென்பது முதலாயினவற்றைத் தொழிற்பெயரென்றாராகலின், தொழில் மாத்திர முணர்த்துவனவெல்லாம் தொழிற்பெயரென்பது ஆசிரியர் கருத்தென்ப. (௧௧)

பண்புத்தொகை

௪௧௬. வண்ணத்தின் வடிவின் அளவின் சுவையினென்று
அன்ன பிறவும் அதன்குணம் நுதலி
இன்னது இதுவென வரூஉம் இயற்கை
என்ன கிளவியும் பண்பின் தொகையே.

(இ-ள்.) வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை என்பனவும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய குணத்தை நுதலிப் பின்னொக்க வழிக் குணச்சொற் குணமுடையதனை யுணர்த்தலான் இன்னது இதுவென ஒன்றனை ஒன்று விசேடித்து இரு சொல்லும் ஒரு பொருளின்மேல் வரு மியல்பையுடைய எல்லாத் தொகைச் சொல்லும் பண்புத்தொகையாம்; எ - று.

நுதலியென்னுஞ் சினைவினையெச்சம் வருமென்னு முதல் வினையோடு முடிந்தது.

இயற்கையென்றது, தொக்குழிப் பண்புடையதனைக் குறித்தல் அத்தொகைச் சொல்லதியல்பென்பதல்லது காரணங் கூறப்படாதென்றவாறு. தொகைக்கணல்லது அச்சொல் தனிநிலையாய், உண், தின், செல், கொல் என்பன போலப் பொருளுணர்த்தாமையின், பண்புத் தொகையும் வினைத் தொகை போலப் பிரிக்கப்படாதாம்.

எ - டு: கருங்குதிரை என்பது வண்ணப்பண்பு. வட்டப்பலகையென்பது வடிவு. நெடுங்கோலென்பது அளவு. தீங்கரும்பென்பது சுவை. அன்னபிறவுமென்றதனான், நுண்ணூல், பராரை, மெல்லிலை, நல்லாடை என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. அவை, கரிதாகிய குதிரை, வட்டமாகிய பலகை எனப் பண்புச் சொல்லும் பண்புடைப் பொருளே குறித்தலான், இரு சொல்லும் ஒரு பொருளவாய் இன்ன இதுவென ஒன்றையொன்று பொதுமை நீக்கியவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன.

அஃதேல், கரிதாகிய குதிரை, வட்டமாகிய பலகை என்பன அத்தொகையின் விரியாகலிற் பண்புத்தொகை பிரிக்கப்படாதென்றதென்னையெனின்:—அற்றன்று, தொகைப்பொரு ளுணர்த்துதற்குப் பிறசொற் கொணர்ந்து விரித்ததல்லது, தன்சொல்லான் விரியாமையின் அவை விரியெனப்படாவென்க. வடநூலாரும் பிரியாத் தொகையும் பிற சொல்லான் விரிக்கப்படுமென்றார். கரியதென்னும் பண்பு கொள் பெயர் கருங்குதிரையெனத் தொக்கதென்றாரால் உரையாசிரியரெனின். அதனைப் பெயரெச்சம் வினைத்தொகை நிலைமொழி

யென்றதற் குரைத்தாங் குரைத்து மறுக்க. பிறசொற்கொணர்ந்து விரிக்குங்கால், கரிய குதிரை, கரிதாகிய குதிரை, கரியது குதிரை என அத்தொகைப் பொருளுணர்த்துவன வெல்லாவற்றானும் விரிக்கப்படும்.

முதனிலையாவது கரியன், செய்யன், கருமை, செம்மை என்பன வற்றிற்கெல்லாம் முதனிலையாய்ச் சொல்லாய் நிரம்பாது கரு செவ் வெனப் பண்புமாத்திர முணர்த்தி நிற்பதாம்.

என்ன கிளவியு மென்றதனால், சாரைப்பாம்பு, வேழக்கரும்பு, கேழற்பன்றி எனப் பண்பு தொகாது பெயர் தொக்கனவும் அத் தொகையாதல் கொள்க. இவற்றது சாரை முதலாகிய நிலைமொழி பிரித்த வழியும் பொருளுணர்த்தலின், இவற்றைப் பிரித்துப் புணர்த் தார். அஃதேல், பாம்பைச் சாரை விசேடித்தல்லது சாரையைப் பாம்பு விசேடித்ததின்றாகலின் ஒன்றை ஒன்று பொதுமை நீக்காமை யாற் சாரைப்பாம்பென்பது முதலாயின பண்புத்தொகை யாயினவா றென்னையெனின்:—நன்று சொன்னாய்; விசேடிப்பதும் விசேடிக்கப் படுவதுமாகிய இரண்டனுள் விசேடிப்பது விசேடியாக்கால் அது குற்றமாம்; விசேடிக்கப்படுவது விசேடித்தின் றென்றலும் விசேடிக் கப்படுதலாகிய தன்றன்மைக் கிழுக்கின்மையான், விசேடியாது நிற்பினும் அமையுமென்க. இவ் வேறுபாடு பெறுதற்கன்றே இன்னதிதுவென வரூஉமெனப் பின்மொழியை விசேடிப்பதாகவும், முன்மொழியை விசேடிக்கப்படுவதாகவும், ஆசிரியர் ஓதுவாராயிற் றென்பது. அற்றேனும், சாரையெனவே குறித்த பொருள் விளங் கலிற் பாம்பென்பது மிகையாம் பிறவெனின்:—அற்றன்று; உலக வழக்காவது சூத்திர யாப்புப்போல மிகைச்சொற்படாமைச் சொல் லப்படுவதொன்றன்றி, மேற்றொட்டுங் கேட்டார்க்குப் பொருள் இனிது விளங்க வழங்கப்பட்டு வருவதாகலின், அது கடாவன்றென்க. மிகைச்சொற் படாமைச் சொல்லப்படுமாயின், யான் வந்தேன், நீ வந்தாய் என்னாது வந்தேன், வந்தாய் என்றே வழங்கல் வேண்டு மென்பது. இனி ஒற்றுமை நயத்தால் என்புந்தோலு முரியவாத லாகிய உறுப்புஞ் சாரை யெனப்படுதலின், அவற்றை நீக்கலாற் பாம்பென்பதூஉம் பொதுமை நீக்கிற் றென்பாருமுளர். உயர்சொற் கிளவி, இடைச்சொற் கிளவி உரிச்சொற் கிளவி என்புழியும், உயர் சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல்லென்பன சொல்லென்பதன்கட் கருத்துடையவன்றிக் குறிமாத்திரமாய் உயர்வு, இடை, உரி என்ற துணையாய் நின்றனவாகலின், சாரையென்பது பாம்பை விசேடித் தாற்போல அவை கிளவி யென்பதனை விசேடித்து நின்றனவென்பது, அவ்வாற்றான் அமைவுடையவாயினுஞ், சூத்திரமாகலின், உயர்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொலெனவே யமையும்; கிளவி யென்பது மிகையெனின்:—மிகையாயினும் இன்னோரன்ன அமைவுடைய வென்ப துணர்த்துதற்கு அவ்வாறோதினாரென்பது. (உ0)

உம்மைத் தொகை

சகஎ. இருபெயர் பல்பெயர் அளவின் பெயரே
எண்ணியற் பெயரே நிறைப்பெயர்க் கிளவி
எண்ணின் பெயரோடு அவ்வறு கிளவியும்
கண்ணிய நிலைத்தே உம்மைத் தொகையே.

(இ - ள்.) இருபெயர் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அறுவகைச் சொற்றிரளையும் தனக்குச் சார்பாகக் குறித்து நிற்கும் உம்மைத்தொகை; எ - று.

எ - டு: உவாப்பதினான்கு என்பது இருபெயராலாய உம்மைத்தொகை. புலிவிற்கெண்டை என்பது பல பெயராலாய உம்மைத்தொகை. தூணிப்பதக்கு என்பது அளவுப்பெயராலாய உம்மைத்தொகை. முப்பத்துமூவரென்பது எண்ணியற்பெயராலாய உம்மைத்தொகை. தொடியரை யென்பது நிறைப்பெயராலாய உம்மைத்தொகை. பதினைந்தென்பது எண்ணுப்பெயராலாய உம்மைத்தொகை. இனி, அவை விரியுங்கால், உவாவும் பதினான்கும் எனவும், புலியும் வில்லுங் கெண்டையும் எனவும், தூணியும் பதக்கும் எனவும், முப்பதின்மரும் மூவரும் எனவும், தொடியும் அரையும் எனவும், பத்துமைந்தும் எனவும் விரியும்.

வேற்றுமைத்தொகை முதலாயின பலசொல்லாற் றொகுதல் சிறுபான்மை; அதனான் உம்மைத்தொகை இரு சொல்லானும் பல சொல்லானும், ஒப்பத்தொகுமென்பது அறிவித்தற்கு இருபெயர் பல்பெயரென்றார். கற்சுனைக் குவளையிதழ், பெருந்தோட் பேதை எனப் பிற தொகையும் பெரும்பான்மையும் பல சொல்லான் வருமாலெனின்:— கல்லென்பதுஞ் சுனையென்பதுங் கற்சுனை யெனத் தொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் குவளையென்பதனோடு தொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் இதழென்பதோடு தொக்குக் கற்சுனைக் குவளையிதழென வொன்றாயிற்று. பெருந்தோளென்னுந் தொகை ஒரு சொல்லாய்ப் பேதையென்பதனோடு தொக்குப் பெருந்தோட் பேதையென வொன்றாயிற்று. அவை இவ்வாற்றானல்லது தொகாமையின் இருசொற்றொகையே யாம். புலிவிற் கெண்டை என்புழி மூன்று பெயருந் தொகுமென்னாது முதற் பெயரொழித்தும் இறுதிப் பெயரொழித்தும் ஏனையிரண்டுந் தம்முட் டொக்கு ஒரு சொல்லாய்ப் பின் மற்றையதனோடு தொகுமெனின்:— மூன்றனுள் இரண்டற்கும் ஓரியைபு வேறுபாடின்மையானும், இருதொகைப்படுத்தல் பலசெய்கைத்தாதலானும் அவை மூன்று பெயரும் ஒருங்கு தொக்கனவெனவே படுமென்பது.

அளவின் பெயர் முதலாயின, இருபெயராயல்லது தொகாவென வரையறுத்தற்கு இருபெயர் பல்பெயரென அடங்குவனவற்றைப் பெயர்த்துக் கூறினார். கலனே தூணிப்பதக்கு, தொடியே கஃசரை, நூற்றுநாற்பத்துநான்கு என்புழித் தூணிப்பதக்கு, கஃசரை, நாற்பத்துநான்கு என்பன ஒரு சொற்போல அளவுப்பெயரும், நிறைப் பெயரும், எண்ணுப் பெயருமாய் வழங்கப்பட்டு வருதலின் கலமுந் தூணிப்பதக்கும், தொடியும் கஃசரையும், நூறும் நாற்பத்துநான்கும் என இருமொழி நின்று தொக்கவென்றலே பொருத்தமுடைமையறிக.

உம்மைத்தொகை இன்ன பொருள் பற்றித் தொகுமென்னாது அவ்வாறு கிளவியும் எனச் சொல்லேபற்றி ஓதினாரேனும், எப்புழிக் கோடலென்பதனான் 'உயர்திணை மருங்கி னும்மைத் தொகையே பலர்சொன் னடைத்து' (சொல்-சஉக) என்பதனான் எண்ணும்மைப் பொருட்கட் டொகுமென்பது பெறப்படும். எண்ணின்கண் வரும் இடைச்சொற் பலவேனும், தொக்கு நிற்கும் ஆற்றலுடையது உம்மைப் பெயராகலான், உம்மைத்தொகையாயிற்று. (உக)

அன்மொழித் தொகை

சகஅ. பண்புதொக வரூஉங் கிளவி யானும்
உம்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்
வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்
ஈற்றுநின் றியலும் அன்மொழித் தொகையே.

(இ - ள்.) பண்புச்சொற்றொகுஞ் சொல்லினும், உம்மை தொக்க பெயர்க்கண்ணும் வேற்றுமை தொக்க பெயர்க்கண்ணும், இறுதிச்சொற்கள் நின்று நடக்கும் அன்மொழித் தொகை; எ - று.

பண்புத்தொகைபடவும் உம்மைத் தொகைபடவும் வேற்றுமைத் தொகைபடவும் அச்சொற்றொக்கபின் அத்தொகை அன்மொழித் தொகையாகாமையின் தொகுவதன்முன் அவற்றிற்கு நிலைக்களமாகிய சொற்பற்றி வருமென்பது விளக்கிய, தொகைவயினானு மென்னாது, 'பண்புதொக வரூஉங் கிளவி யானு, மும்மை தொக்க பெயர்வயினானும், வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயினானும்' என்றார்.

இறுதிச்சொற் படுத்தலோசையாற் பொருள் விளக்குமாறு வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளுங் கண்டுகொள்க.

எ - டு. வெள்ளாடை, அகரவீறு என்பன பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; தகரஞாழல் என்பது உம்மைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பொற்றொடி என்பது வேற்றுமைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இனி, அவை வெள்ளாடையுடுத்தாள், அகரமாகிய ஈற்றையுடைய சொல் எனவும், தகரமுஞாழலுமாகிய சாந்து பூசினாள் எனவும், பொற்றொடி தொட்டாள் எனவும் விரியும்.

பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறத்தல் பெரும்பான்மை யாகலின், முறையிற் கூறாது அதனை முற்கூறினார்; வேற்றுமைத் தொகை நிலைக்களத்துப் பிறத்தலின் உம்மைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறத்தல் சிறுபான்மையாயினும், ஒரு பயனோக்கி அதனை அதன்முன் வைத்தார். யாதோ பயனெனின் :—சிறுபான்மை உவமத்தொகை நிலைக்களத்தும் வினைத்தொகை நிலைக்களத்தும் அன்மொழித்தொகை பிறக்குமென்ப துணர்த்துதலென்க. அவை பவளவாய், திரிதாடி எனவரும். அவைதாம் பவளம்போலும் வாயையுடையாள்; திரிந்த தாடியையுடையான் என விரியும். பிறவுமன்ன. (உ௨)

தொகை மொழிகளிற் பொருள் நிற்குமிடம்

சகசு. அவைதாம்
முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலும்
இருமொழி மேலும் ஒருங்குட னிலையலும்
அம்மொழி நிலையாது அன்மொழி நிலையலும்
அந்நான் கென்ப பொருள்நிலை மரபே.

(இ - ள்.) முன்மொழிமே னிற்றலும், பின்மொழிமே னிற்றலும், இருமொழிமே னிற்றலும், அவற்றின்மே னில்லாது பிற மொழிமே னிற்றலுமென அத்தொகையும் அவற்றது பொருணிலைமரபும் நான்கென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ-று.

தொகையும் அவற்றது பொருணிலைமரபும் ஒருவகையான் வேறாயினும், ஒற்றுமை நயம்பற்றி அவைதாமென்றார்.

பொருணிற்றலாவது வினையோடியையுமாற்றான் மேற்பட்டுத் தோன்றுதல்.

எ - டு. வேங்கைப்பூ என்புழிப் பூவென்னும் மூன்மொழிக்கட் பொருணின்றது. அது நறிதென்னும் வினையோ டியையுமாற்றான், மேற்பட்டுத்தோன்றியவாறு கண்டுகொள்க. மேல்வருவன வற்றிற்கும் ஈதொக்கும். இடவகையான் மூன்மொழியாயிற்று. அடைகடல் என்புழி அடையென்னும் பின்மொழிக்கட் பொருணின்றது. இடவகையாற் பின்மொழியாயிற்று. முன் பின்னென்பன காலவகையாற் றடுமாறி நிற்கும். கடலுங் கடலடைந்த விடமுங் கடலெனப்படுதலின், அடைகடலென்பது அடையாகிய கடலென இருபெயர்ப் பண்புத்தொகை. இனி வரையறையின்மையாற் சிறுபான்மை மூன்மொழி பின்மொழியாகத் தொக்கதோராறும் வேற்றுமைத்தொகை யெனவுமமையும். உவாப்பதினான்கு என்புழி இருமொழி மேலும் பொருணின்றது. தன்னின முடித்தலென்பதனாற் பல பெயர்மே னிற்றலுங் கண்டுகொள்க. வெள்ளாடை என்புழித் தொக்க இருமொழி மேலும் நில்லாது உடுத்தாளென்னும் அன்மொழிமே னின்றது.

வேற்றுமைத் தொகைமுத னான்குதொகையும் முன்மொழிப் பொருள; வேற்றுமைத்தொகையும் பண்புத்தொகையுஞ் சிறுபான்மை பின்மொழிப் பொருளவுமாம். உம்மைத்தொகை இருமொழிப் பொருட்டு.

ஆறெனப்பட்ட தொகை பொருள்வகையால் நான்காமெனப் பிறிதொரு வகை குறித்தவாறு. (உக)

தொகை மொழிகள் ஒருசொற் றன்மைய

௪௨0. எல்லாத் தொகையும் ஒருசொல் நடைய.

(இ - ள்) அறுவகைத் தொகைச் சொல்லும் ஒருசொல்லாய் நடத்தலையுடைய; எ - று.

ஒருசொன்னடையவெனப் பொதுப்படக் கூறியவதனான், யானைக் கோடு, கொல்யானை என மூன்மொழி பெயராகியவழி ஒரு பெயர்ச் சொன்னடையவாதலும், நிலங்கடந்தான் குன்றத்திருந்தான் என மூன்மொழி வினையாயவழி ஒருவினைச்சொன்னடைய வாதலுங் கொள்க. அவை உருபேற்றலும் பயனிலைகோடலு முதலாகிய வினைத் தன்மையு முடையவாதல் அவ்வச் சொல்லோடு கூட்டிக் கண்டு கொள்க.

நிலங்கடந்தான், குன்றத்திருந்தான் எனப் பெயரும் வினையுந் தொக்கன ஒருசொன்னீர்மை யிலவாகலிற் றொகையெனப்படா வென்பாருமுளர். எழுத்தோத்தினுள் 'பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங்

கிசைப்ப-வேற்றுமையுருபு நிலைபெறுவழியுந்-தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்' (எழு-கஙஉ) என்றதனன், வேற்றுமையுருபு தொகப் பெயருந் தொழிலும் ஒருங்கிசைத்தல் ஆசிரியர் நேர்ந்தாராகலின் அவை தொகையெனவே படுமென்பது. கடந்தானிலம், இருந்தான் குன்றத்து என்பன ஒருங்கிசையாது பக்கிசைத்தலின் அவை தொகையன்மையறிக.

எல்லாத்தொகையு மொருசொன் னடைய என்றதனன், தொகையல்லாத தொடர்மொழியுள் ஒருசொன்னடையவாவன சிலவுளவென்பதாம். யானை கோடு கூரிது, இரும்பு பொன்னுயிற்று, மக்களை உயர்திணையென்ப என்பனவற்றுள், கோடுகூரிது, பொன்னுயிற்று, உயர்திணை யென்ப என்னுந் தொகையல் தொடர்மொழி ஒரு சொன்னடையவாய் எழுவாய்க்கும் இரண்டாவதற்கும் முடிவாயினவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன. (உச)

உம்மைத்தொகைக்கு மேலும் ஒரு முடிபு

சஉக. உயர்திணை மருங்கின் உம்மைத் தொகையே
பலர்சொல் நடைத்தென மொழிமனர் புலவர்.

(இ - ள்.) உயர்திணைக்கண் வரும் உம்மைத்தொகை பலர்க்குரிய ஈற்றான் நடக்கும்; எ - று.

பொதுவிற் கூறினரேனும், மாமூலபெருந்தலைச்சாத்தர்; கபிலபரண நக்கீரர் என வரும்.

விரவுப்பெயர்த்தொகையும் அடங்குதற்கு உயர்திணைப் பெயரும்மைத் தொகை யென்னது, உயர்திணைமருங்கி னும்மைத்தொகை யென்றார். அவை ஒட்டியொருசொல்லாய் நிற்றலிற் பலரறிசொல் லெனப்படும். பலரறிசொற் கபில பரணன் என ஒருமையீற்றான் நடத்தல் வழுவாகலின் வழுக்காத்தவாறு.

இதனுனுந் தொகை ஒரு சொல்லாதல் பெற்றாம். ஒரு சொன்னீர்மை பெற்றின்றாயின், கபிலன் பரணன் என ஒருமைச்சொல் ஒருமையீற்றான் நடத்தற்கட்படும் இழுக்கென்னை யென்பது. (உடு)

பொருள் கொள்ளுங் குறிப்பு

சஉஉ. வாரா மரபின வரக்கூ றுதலும்
என்னு மரபின எனக்கூ றுதலும்
அன்னவை எல்லாம் அவற்றவற் றியல்பான்
இன்ன என்னுங் குறிப்புரை யாகும்.

(இ - ள்.) வாராவியல்பினவற்றை வருவனவாகச் சொல்லுதலும், என்னுவியல்பினவற்றை என்பனவாகச் சொல்லுதலும், அத்தன்மையனவெல்லாம் அவ்வப் பொருளியல்பான் இத்தன்மைய வென்று சொல்லுங் குறிப்புமொழியாம்; எ - று.

எ - டு. அந்நெறி யீண்டுவந்து கிடந்தது. அம்மலை வந்திதனோடு பொருந்திற்று எனவும்; அவலவலென்கின் றன நெல், மழைமழையென்கின்றன பைங்கூழ் எனவும் வரும். அவை வரவுஞ் சொல்லுதலுமுணர்த்தாது இன்னவென்பதனைக் குறிப்பாலுணர்த்தியவாறு கண்டுகொள்க.

மூலை வந்தன, தலை வந்தன என்பன காட்டுவாருமுளர். ஆண்டு வருதல் வளர்தற் பொருட்டாகலான், அவை ஈண்டைக்காகா வென்க.

நிலம் 'வல்லென்றது' நீர் தண்ணென்றது என்பன காட்டினாரால் உரையாசிரியரெனின் :—சொலற்பொருள வன்மையின், அவை காட்டல் அவர் கருத்தன்றென்க.

அன்னவையெல்லா மென்றதனான், இந்நெறி யாண்டுச் சென்று இடக்கும்; இக்குன் றக்குன்றோடொன்றும் என்னுந் தொடக்கத்தன கொள்க. (உசு)

தொகையைப்போல் அடுக்கி வருவனவற்றுள் இசைநிறை அடுக்கு

சஉரு. இசைப்படு பொருளே நான்குவரம் பாகும்.

பொருளொடு புணர்தல் என்னும் அடுக்கு

சஉசு. விரைசொல் லடுக்கே மூன்றுவரம் பாகும்.

(இ - ள்.) மேற்கூறப்பட்ட ஒரு சொல்லடுக்கினுள் இசைநிறையடுக்கு நான்காகிய வரம்பையுடைத்து; பொருளோடு புணர்தற்கண் விரைவுப்பொருள்பட அடுக்குவது மூன்றாகிய வரம்பையுடைத்து; எ - று.

வரம்பாகுமென்றது, அவை நான்கினும் மூன்றினு மிறந்து வாரா, குறைந்து வரப்பெறு மென்றவாறு.

எ - டு. 'பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ' எனவும் தீத் தீத்தீ எனவும் வரும்.

அவை மும்முறையாயினும் இருமுறையாயினும் அடுக்கி வருதல். இவற்றைக் குறைத்துச் சொல்லிக் கண்டுகொள்க.

இசைப்பொருளாவது செய்யுளின்பம்.

விரைவிக்குஞ் சொல்லை விரைசொ லென்றார்.

அசைநிலை இருமுறையல்லது அடுக்காமையின், அதற்கெல்லை கூறாராயினார். அஃதிருமுறை யடுக்குமென்பது யாண்டுப் பெற்றாமெனின், அடுக்கு என்பதனாற் பெற்றாம். ஒருமுறை வருவது அடுக்கெனப் படாமையினென்பது.

முன்னர்க் கூறப்படும் அசைநிலை அடுக்கி வருமென்பது அதிகாரத்தாற் கோடற்பொருட்டு. 'இசைநிறை யசைநிலை' என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பின் வையாது இச்சூத்திர மிரண்டனையும் ஈண்டு வைத்தார். (உஎ) (உஅ)

அசைநிலை அடுக்கு

சஉஎ. கண்டீர் என்றா கொண்டீர் என்றா
சென்றது என்றா போயிற் றென்றா
அன்றி அனைத்தும் வினாவொடு சிவணி
நின்றவழி அசைக்குங் கிளவி என்ப.

(இ - ள்.) கண்டீரெனவும், கொண்டீரெனவும், சென்ற தெனவும் போயிற்றெனவும் வரும் வினைச்சொன் னான்கும், வினா வொடு பொருந்தி நின்றவழி, அசைநிலையடுக்காம் ; எ - று.

கட்டுரையகத்து ஒருவன் ஒன்று சொல்லியவழி அதற்குடம்படா தான் கண்டீரே கண்டீரே என்னும்; ஈண்டு வினைச்சொற் பொருண்மையும் வினாப்பொருண்மையு மின்மையால், அசைநிலையா யினவாறு கண்டுகொள்க. வரையாது கூறினமையால், கண்டீரே எனச் சிறுபான்மை அடுக்காது வருதலுங் கொள்க. ஏனையவும் ஏற்றவழி அடுக்கியும் அடுக்காதும் அசைநிலையாம். அவை இக்காலத் தரிய; வந்தழிக் கண்டு கொள்க. (உ௧)

௪௨௬. கேட்டை என்ற நின்றை என்ற
காத்தை என்ற கண்டை என்ற
அன்றி அனைத்தும் முன்னிலை அல்வழி
முன்னுறக் கிளந்த இயல்பா கும்மே.

(இ - ள்.) கேட்டையெனவுங், நின்றை யெனவும், காத்தை யெனவும், கண்டையெனவும் வரும் நான்கும் முன்னிலை யல்லாக் கால், மேற்சொல்லப்பட்ட அசைநிலையாம்; எ - று.

இவையுங் கட்டுரைக்கண் அடுக்கியும் சிறுபான்மை அடுக்காதும் ஏற்றவழி அசைநிலையாய் வருமாறு கொள்க.

நின்றை, காத்தை என்பன இக்காலத்துப் பயின்று வாரா.

வினாவிற் கடையாக அடுக்கிவந்தவழி முன்னிலையசை நிலையே யாம். இவை அடுக்கியும் அடுக்காதும் முன்னிலைச் சொல்லாதலு முடைமையால், அந்நிலைமை நீக்குதற்கு, 'முன்னிலை யல்வழி' யென்றார்.

முன்னுறக்கிளந்த வியல்பாகு மென்றதனால், முன்னையபோலச் சிறுபான்மை வினாவொடு வருதலுங் கண்டுகொள்க.

முன்னிலையல்வழி யென்பதற்கு முன்னையபோல வினாவொடு சிவணி நில்லாதவழி யென்றுரைத்தாரால் உரையாசிரிய ரெனின்:— அற்றன்று; வினாவொடு சிவணல் இவற்றிற்கொன்ற னெய்தாமையின் விலக்க வேண்டா; அதனான் அவர்க்கது கருத்தன்றென்க.

இரண்டு சூத்திரத்தானும் கூறப்பட்டன வினைச்சொல்லாதலும் இடைச்சொல்லாதலு முடைமையான், வினையியலுள்ளும் இடையிய லுள்ளுங் கூறாது ஈண்டுக் கூறினார்.

அஃதேல், ஆக, ஆகல் என்பது என்பனவற்றோடு இவற்றிடை வேற்றுமையென்னை? அவையும் வினைச்சொல்லாத லுடைமையா னெனின்;—இசை நிறைத்தற்கும் பொருள் வேறுபாட்டிற்கும் அடுக்கி வரினல்லாது அடுக்காது வருதலே வினைச்சொற் கியல்பாம், ஆக, ஆகல் என்பது என்பன அடுக்கியல்லது நில்லாமையின், வினைச் சொல். இடைச்சொல்லாயின வெனப்படா, கண்டீர், கொண்டீர் என்பன முதலாயின வினைச்சொற்குரிய ஈற்றவாய் அடுக்கியும் அடுக் காதும் வருதலால் வினைச்சொல் அசைநிலையாயின வெனப்படும்; இது தம்முள் வேற்றுமை யென்க. அல்லதூஉம் வினாவொடு சிவணி நிற்றலாலும் வினைச்சொல்லெனவே படுமென்பது. (௩௦)

௪. வினைமுற்றின் வகை

அதன் இயல்பு

௪௨௭. இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றச்
சிறப்புடை மரபின் அம்முக் காலமும்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்
அம்மூ இடத்தான் வினையினுங் குறிப்பினும்
மெய்ம்மை யானும் இவ்விரண் டாகும்
அவ்வா றென்ப முற்றியன் மொழியே.

(இ - ள்.) முற்றுச்சொல்லாவது, இறப்பு நிகழ்வு எதிர் வென்னும் மூன்று காலமும், தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும் மூன்றிடத்தும், உயர்திணையும் அஃறிணையும் இரு திணைப் பொதுவுமாகிய பொருடோறும், வினையானுங் குறிப் பானும் இவ்விரண்டாய் வரும் அவ்வறுவகைச் சொல்லாமென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

எ - டு. சென்றனன், கரியன் எனவும்; சென்றது, கரிது எனவும்; சென்றனை, கரியை எனவும் வரும்.

இடமுணர்த்தலுந் திணையும் பாலும் விளக்கலும் போல ஒரு சாரனவற்றிற்கே யாகாது, எல்லாமுற்றுச் சொற்குங் காலம் முற் சிறத்தலின் 'சிறப்புடை மரபின் அம்மூக் காலமும்' என்றார்.

வினையினுங் குறிப்பினும் என்புழி ஓரீற்றவாகிய வினையும் வினைக் குறிப்புமே கொள்ளப்படும்; இவ்விரண்டாதற் கேற்பன அவையே யாகலான்.

மெய்ம்மையாவது பொருண்மை.

உயர்திணையும் அஃறிணையுமல்லது இருதிணைப் பொது வென்ப தொரு பொருளில்லையாயினும், சென்றனை, கரியை என்பன செலவிற்கு வினை முதலாதலும் பண்பியுமாகிய ஒரு நிமித்தம் பற்றி இருதிணைக் கண்ணும் சேறலின் அந்நிமித்தம் இருதிணைப் பொதுவெனப்பட்டது.

வினையினுங் குறிப்பினும் இவ்விரண்டாய் வருதலாவது தெரிநிலை வினையாற் றெற்றெனத் தோன்றலும் குறிப்புவினையாற் றெற்றெனத் தோன்றாமையுமாம்.

முற்றி நிற்றல் முற்றுச்சொற் கிலக்கணமாதல் 'முற்றியன் மொழியே' யென்பதனாற் பெற்றாம். முற்றிநிற்றலாவது இதுவென்பது வினையியலுட் கூறினாம் (சொல்- உ௩௫). திணையும் பாலும் இடமும் விளக்கல் எல்லா முற்றிற்கு மின்மையான் இலக்கணமன்மை யறிக.

உயர்திணை அஃறிணை விரவென்னும் பொருண் மேல் வினையும் வினைக்குறிப்புமாய் வருதல்பற்றி 'அவ்வாறென்ப' வென்றார். காலமும் இடமும் முதலாயினவற்றோடு கூட்டிப் பகுப்பப் பலவாம்.

ஊரானோர் தேவகுலம் என்றாற்போல மெய்ம்மையானும் என்புழி ஆனென்பது தொறுமென்பதன் பொருட்டாய் நின்றது.

முன்னர்ப் பிரிவில்லா வினையே பெயரே (சொல்-௪௩௦) என்புழிப் பெயரெச்சமும் வினை யெச்சமுங் கூறுபவாகலின் அவற்றோடியையு முற்றுச் சொல்லையும் ஈண்டுக் கூறினர். கூறவே முற்றுச் சொல்லும் பெயரெச்சமும் வினை யெச்சமுமென வினைச்சொன் மூவகைத்தாதல் இனிதுணரப்படுமென்பது.

உரையாசிரியர் வினையியலுள் ஓதப்பட்டன சில வினைச்சொற்கு முற்றுச் சொல்லென்று குறியிடுத லுதலிற்று இச் சூத்திரமென்றாரா லெனின்:—குறியீடு கருத்தாயின் அவ்வாறென்ப முற்றியன் மொழியே என்னாது அவ்வாறு முற்றியன் மொழியே யெனல் வேண்டுமாகலான் அது போலியுரை யென்க. முற்றியன் மொழியென்ப என மொழி மாற்றவே குறியீடாமெனின்:—குறியீடு ஆட்சிப் பொருட்டாகலின் அக் குறியான அதனை யாளாமையான் மொழிமாற்றி யிடர்ப்படுவ தென்னையோ வென்பது. அல்லதூஉம் முற்றியன் மொழியெனக் குறியிட்டாராயின் இவை பெயரெஞ்சு கிளவியெனவும், இவை வினை யெஞ்சு கிளவி யெனவுங் குறியிடல் வேண்டும்; அவ்வாறு குறி யிடாமையானும் அது கருத்தன்றாம். அதனான் வினைச்சொல்லுள் இருவகையெச்ச மொழித்து ஒழிந்தசொன் முற்றிவிற்கு மென்றும், அவை இனைத்துப் பாகுபடு மென்றும் உணர்த்தல் இச் சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாகக் கொள்க. (௩௪)

அதற்கு வேறு விதி

௪௨௮. எவ்வயின் வினையும் அவ்வியல் நிலையும்.

(இ-ள்.) மூவிடத்தாற் பொருடோறும் இவ்விரண்டா மென மேற்சொல்லப்பட்ட கட்டளையுட்படாது பிறண்டு வரும் வினையும் முற்றியல்பாய் நிலையும்; எ-று.

யார், எவன், இல்லை, வேறு என்பன இடமுணர்த்தாமையின்; மேற்கூறிய கட்டளையினடங்காது பிறண்டு வந்தனவாம். சிறப் பிற்றன் வருந்தெரிநிலை வினையுங் குறிப்பு வினையும் பொருடோறும், வினையும் வினைக் குறிப்புமாய் வருதற்கு எய்தாமையின் 'மெய்ம்மை யானு மிவ்விரண் டாகும்' (சொல்-௪உ௭) கட்டளையுட்படாது பிறண்டு வந்தனவாம். குறிப்பு வினைக் கேறாது தெரிநிலைவினைக் கேறுவனவுந், தெரிநிலை வினைக் கேறாது குறிப்பு வினைக் கேறுவனவும் சிறப்பிற்றவாம். அவை வினையியலுட் கூறிப்போந்தாம். யார் எவன் என்பன பாலும், இல்லை வேறு என்பன திணையும் பாலும் உணர்த்தா வாயினும் மேலைச் சூத்திரத்தான் முற்றுச்சொற்குப் பாலுந் திணையு முணர்த்தல் ஒருதலையாக எய்தாமையின் இடமுணர்த்தாமையே பற்றி ஈண்டுக் காட்டப்பட்டன. திணையும் பாலுமுணர்த்தல் ஒருதலையாயின் 'தன்மை முன்னிலை படர்க்கையென்னு மம்மூவிடத்தான்' (சொல்-௪உ௭) என ஆசிரியர் முன்னிலையிடம் ஆண்டு வையாரென்பது.

முற்றுச்சொல்லே யன்றிப் பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் காலமும் இடமு முணர்த்துமென்பது இச் சூத்திரத்திற்குப் பொருளாக உரைத்தாரால் உரையாசிரிய ரெனின்:—அவை இடவேறுபா டுணர்த் தாது மூவிடத்திற்கும் பொதுவாய் நிற்றலின், அது போலியுரை யென்க.

இனி ஒருரை:—மேலைச் சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்ட பொருண் மேலும் வரும் எல்லா வினையும் முற்றுச்சொல்லாய் நிற்கும் என்றவாறு.

ஈண்டு வினையென்றது வினைச்சொல்லை யாக்கு மூதனில்லையை. எல்லா வினையும் மூற்றுச்சொல்லாமெனவே எச்சமாகல் ஒருதலையன் றென்ப தாம். ஆகவே, வினைச்சொல்லாதற்குச் சிறந்தன மூற்றுச்சொல்லே யென்பதாம். எல்லாவினையும் மூற்றுச்சொல்லாகலும், கச்சினன், கழலினன், விலத்தன், புறத்தன் என்னுந் தொடக்கத்து வினைக்குறிப் பின் முதனிலை எச்சமாய் நில்லாமையும், வழக்கு நோக்கிக் கண்டு கொள்க. பிறவுமன்ன.

இவையிரண்டும் இச் சூத்திரத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்க. ()

அதற்கு முடிபு

௪௨௬. அவைதாம்
தத்தம் கிளவி அடுக்குந வரினும்
எத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட முற்றுச்சொற்றும், தத்தங் கிளவி பல அடுக்கிவரினும், தம்முட் டொடராது எவ்வாற்றானும் பெயரொடு மூடியும்; எ - று.

எ - டு. உண்டான் றின்றா னூடினான் பாடினான் சாத்தன்; நல்ல னறிவுடையன் செவ்வியன் சான்றோர் மகன் என வரும்.

அடுக்கி வரினு மென்ற உம்மையான், வந்தான் வழுதி; கரியன்மால் என அடுக்காது பெயரொடு முடிதலே பெரும்பான்மை யென்பதாம்.

தம்பாற் சொல்லல்லது பிறபாற் சொல்லொடு விராயடுக்கினமை யின், 'தத்தங்கிளவி' யென்றார்.

என்மனார் புலவர் மூப்பஃதென்ப என வெளிப்பட்டும் வெளிப் படாதும் பெயர்மூடிபா மென்றற்கு எத்திறத்தானு மென்றார். 'எவ் வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி' (சொல்-௩௮) என்றதனான், வெளிப்படாது நிற்றலும் பெறப்பட்டமையான் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டா வெனின்:—ஆண்டு முடிக்கப்படும் பெயர் வெளிப்படாது நிற்றலுமுடைத் தென்றார்; இது முடிக்கும் பெயராகலின் ஆண்ட டங்கா தென்பது முடிக்கப்படுவதனோடு முடிப்பதனிடை வேற்றுமை, வேற்றுமையோத்தினுட் கூறினாம். இன்னும் எத்திறத்தானு மென்ற தனான், உண்டான் சாத்தன்; சாத்தனுண்டான் என முன்னும் பின்னும் பெயர் கிடத்தலும் கொள்க.

அஃதேல், மூற்றி நிற்றலாவது மற்றுச் சொன்னோக்காமை யாகலின் மூற்றிற்றேல் அது பெயர் அவாய் நில்லாது; பெயர் அவாயிற்றேன் மூற்றுச் சொல்லெனப்படாது; அதனான் மூற்றுச் சொற் பெயர்கொள்ளு மென்றல் யாறு கொள்ளக் கூறலாமெனின்:— அற்றன்று; உண்டான் சாத்தன் என்பது எத்தையென்னும் அவாய் நிலைக்கட் சோற்றையென்பதனோடு இயைந்தாற்போல, உண்டான் என்பது, யாரென்னும் அவாய் நிலைக்கட் சாத்தனென்பதனோடு இயைவ தல்லது, அவாய் நிலையில்வழி உண்டானெனத் தானே தொடராய் நிற்றல் வினையியலுள்ளுங் கூறினா மென்பது. அஃதேல், சாத்த னென்னும் பெயர் சோற்றையென்பது போல் அவாய்நிற்றலை யுள்வழி வருவதாயின், எத்திறத்தானும் பெயர் மூடிபினவே என விதந்தோதல் வேண்டாவாம் பிறவெனின்:—நன்று சொன்னாய்; அவாய்நிற்றலை யுள்வழி வருவது அவ்விரண்டற்கும் ஒக்குமேனும், உண்டானென்ற

வழி உண்டற்றொழிலாற் செயப்படுபொருள் உய்த்துணர்ந்து பின் அதன்வேறுபா டறியலுறிற் சோற்றையென்பது வந்தியைவதல்லது, சொற்கேட்ட துணையான் எத்தையெனக் கேட்பான் செயப்படு பொருள் வேறுபாடு அறிதற்கு அவாவாமையின், சோற்றை யென்பது வருதல் ஒருதலையன்று. இனி உண்டானென்னுஞ் சொல்லாற் பொது வகையான் வினைமுதலுணர்ந்து கேட்பான் அதன் வேறுபா டறிய லுறுதலின் சாத்தனென்பது வருதல் ஒருதலையாம். அதனான் இச் சிறப்பு நோக்கி விதந்தோதினா ரென்பது. (௩௯)

ரு. எச்சச் சொற்களின் வகை

அவற்றின் பாகுபாடு

௪௩௦. பிரிநிலை வினையே பெயரே ஒழியிசை
எதிர்மறை உம்மை எனவே சொல்லே
குறிப்பே இசையே ஆயீ ரைந்தும்
நெறிப்படத் தோன்றும் எஞ்சுபொருட் கிளவி.

மூற்றுச்சொல் லுணர்த்தி எச்சமாமா றுணர்த்துகின்றார். எஞ்சு பொருட்கிளவி கொண்டல்லது அமையாமையின் எச்சமாயினவும், ஒரு தொடர்க்கொழிபாய் எச்சமாயினவுமென அவை இருவகைப்படும்.

(இ - ள்.) பிரிநிலை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பத்தும் எஞ்சுபொருட் கிளவியாம்; எ - று.

அவற்றுட் கடைநிலை மூன்றும் ஒருதொடர்க் கொழிபாய் எச்ச மாயின. அல்லன எஞ்சுபொருட்கிளவியான் முடிவன. எஞ்சு பொருட் கிளவியெனினும் எச்சமெனினு மொக்கும்.

பெயரெச்சம் வினையெச்சம் பெயர் வினையான் முடிதலின், ஆறு பெயராற் பெயர் வினையென்றார்.

ஆயீரைந்து மெஞ்சுபொருட்கிளவி யென்றாரேனும், எஞ்சு பொருட் கிளவி பத்துவகைப்படு மென்பது கருத்தாகக் கொள்க.

எச்சமாவன ஒருசார் பெயரும் வினையும் இடைச்சொல்லுமா தலின், பெயரிப்ன் முதலாயினவற்றுட் பத்தும் ஒருங்குணர்த்துதற் கேலாமை யறிக.

முடிவும் பொருளு மொத்தலான், என்றென்பதனை எனவின்க ணேற்றினார். (௩௪)

பிரிநிலை யெச்சம்

௪௩௧. அவற்றுள்
பிரிநிலை எச்சம் பிரிநிலை முடிபின.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட எச்சங்களுள், பிரிநிலை யெச்சம் ஏகாரப்பிரிநிலையும் ஓகாரப்பிரிநிலையுமென இருவகைப் படும். அவ்விருவகைப் பிரிநிலையெச்சமும் பிரிக்கப்பட்ட பொருளை யுணர்த்துஞ் சொல்லோடு முடியும்; எ - று.

எ - டு. தானே கொண்டான்; தானோ கொண்டான் என்னும் பிரிநிலையெச்சம் பிறர் கொண்டிலரெனப் பிரிக்கப்பட்ட பொருளை யுணர்த்துஞ் சொல்லான் முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க.

அஃதேல், தானெனப்பட்டானன்றே ஆண்டுப் பிரிக்கப்பட்டான் பிறர் கொண்டிலரென்பது அவனையுணர்த்துஞ் சொல்லன்மையான். அவை பிரிநிலை கொண்டு முடிந்திலவாலெனின்:—அற்றன்று; தானெனப்பட்டான் பிறரிற் பிரிக்கப்பட்டவழிப், பிறரும் அவனிற் பிரிக்கப்பட்டமையான், அவை பிரிநிலை கொண்டனவேயா மென்க.

பிரிநிலையோடு முடிதலாவது அவனே கொண்டான் என்றவழி அவனே யென்பது கொண்டானெனப் பிரிக்கப்பட்ட பொருளை வினை யெனக்கொண்டு முடிதலென்றூரால் உரையாசிரியரெனின்:—அற்றன்று; அவனே கொண்டான் என்புழி அவனென்னும் எழுவாய் வேற்றுமை கொண்டானென்னும் பயனிலை கொண்டது; ஏகாரம் பிரிவுணர்த்திற்று. ஆண்டெச்சமும் எச்சத்தை முடிக்குஞ் சொல்லு மின்மையான் அவர்க்கது கருத்தன் றென்க. (கூ௫)

வினை யெச்சம்

சகூஉ. வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பும்
நினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே
ஆவயிற் குறிப்பே ஆக்கமொடு வருமே.

(இ - ள்.) வினையெச்சத்திற்குத் தெரிநிலைவினையுங் குறிப்பு வினையும் முடிபாம்; ஆண்டைக் குறிப்புவினை ஆக்கவினையோடு வரும்; எ - று.

எ - டு. உழுது வந்தான்; மருந்துண்டு நல்ல னாயினான் என வரும்.

உழுதி வருதல்; உழுது வந்தவன் என வினையெச்சம் வினைப்பெய ரோடு முடிதல் நினையத்தோன்றிய வென்றதனாற் கொள்க.

வினையெச்சத்திற்கு முடிபு வினையியலுட் கூறப்பட்டமையான் இச் சூத்திரம் வேண்டாவெனின்;—இதற்கு விடை ஆண்டே கூறினாம்.

'வேங்கையுங் காந்தளு நாறி யாம்பன் மலரினுந் தான் றண்ணி யளே' (குறுந்-அச) 'வில்லக விரலிற் *பொருந்தியவாறு நல்லகஞ் சேரி னொருமருங் கினமே' (குறுந்-௩௭௦) எனவும்; கற்றுவல்லன் பெற்றுடையன் எனவும் வினைக்குறிப்பு ஆக்கமின்றி வந்தனவா லெனின்:—ஆக்கமொடு வருமென்றது பெரும்பான்மை குறித்த தாகலிற் சிறுபான்மை ஆக்கமின்றியும் வருமென்பது. (கூகூ)

பெய ரெச்சம்

சகூகூ. பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே.

(இ - ள்.) பெயரெச்சம் பெயரொடு முடியும்; எ - று.

எ - டு. உண்ணுஞ்சாத்தன்; உண்டசாத்தன் என வரும்.

*பொருந்தியவர் என்வும் பாடம்.

'அவ்வறு பொருட்குமோ ரன்ன வுரிமைய' (சொல்-உ௩௪) என்றதனாற் பெயரெச்சம் பொருள்படுமுறைமை கூறினர். முடிபு எச்சவியலுட் பெறப்படுமென வினையியலுட் கூறியவாறு கடைப்பிடிக்க. (௩௭)

ஒழியிசை யெச்சம்

௪௩௪. ஒழியிசை எச்சம் ஒழியிசை முடிபின.

(இ - ள்.) மன்னை யொழியிசையும், தில்லை யொழியிசையும், ஒகார வொழியிசையும் ஆகிய ஒழியிசை யெச்சமூன்றும் ஒழியிசையான் முடியும்; எ - று.

எ - டு. 'கூரியதோர் வாண்மன்' 'வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர' (அகம்-உ௭௪) கொளலோ கொண்டான் என்னும் ஒழியிசை யெச்சம், முறையானே, திட்ப மின்று. வந்தாலின்னது செய்வல், கொண்டுய்ப்ப போமா றறிந்திலன் என்னும் ஒழியிசையான் முடிந்தவாறு. பிறவும் முடித்தற்கேற்கும் ஒழியிசை யறிந்துகொள்க. (௩௮)

எதிர்மறை யெச்சம்

௪௩௫. எதிர்மறை யெச்ச மெதிர்மறை முடிபின.

(இ - ள்.) மாறுகொளெச்ச மெனப்பட்ட ஏகார வெதிர்மறையும், ஓகார எதிர்மறையும், உம்மை யெதிர்மறையுமாகிய எதிர்மறையெச்ச மூன்றும் எதிர்மறையான் முடியும்; எ - று.

எ - டு. யானே கொள்வேன், யானோ கள்வேன், வரலுமுரியன் என்னும் எதிர்மறையெச்சம், முறையானே கொள்ளேன், கள்ளேன், வாராமையு முரியன் என்னும் எதிர்மறையான் முடிந்தவாறு கண்டு கொள்க. (௩௯)

உம்மை யெச்சம்

௪௩௬. உம்மை எச்சம் இருவீற் றானுந்
தன்வினை ஒன்றிய முடிபா கும்மே.

(இ - ள்.) எஞ்சுபொருட்கிளவியும் அவ்வெஞ்சுபொருட்கிளவியான் முடிவதுமாகிய உம்மையெச்ச வேறுபாடிரண்டன் கண்ணும், தன்வினை உம்மையொடு தொடர்ந்த சொற்குப் பொருந்திய முடிபாம்; எ - று.

என்றது, 'எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொ லாயின்' (சொல்-உ௮௪) என்றதனான் உம்மையுடைத்தாயும் உம்மையின்றியும் வரும் எஞ்சு பொருட்கிளவி உம்மையெச்சத்திற்கு முடிபாத லெய்திற்று. என்னை? எல்லாவெச்சத்திற்கும் எஞ்சுபொருட்கிளவியே முடிபாகலின். இனி உம்மையொடு தொடர்ந்த சொல்லிரண்டற்கும் வினையொன்றேயாகல் வேண்டுமென எய்தாத தெய்துவித்தவாறு.

ஒன்றற்காயதே ஏனையதற்கு மாகலிற் றன்வினை யென்றார்.

எ - டு. சாத்தனும் வந்தான் கொற்றனும் வந்தான் என இரண்டும் ஒருவினை கொண்டவாறு கண்டுகொள்க. சாத்தனும்

வந்தான் கொற்றனு முண்டான் என வினை வேறுபட்டவழி உம்மை யெச்சமும் எஞ்சுபொருட் கிளவியும் இயையாமை கண்டுகொள்க. அஃதேல்,

'பைம்புதல் வேங்கையு மொள்ளிணர் விரிந்தன
நெடுவெண் டிங்களு மூர்கொண் டன்றே' (அகம்-உ)

என வினை வேறுபட்டுழியுந் தம்மு ளியைந்தனவா லெனின்:—இணர் விரிதலும் ஊர் கோடலும் இரண்டும் மணஞ்செய் காலம் இது வென் றுணர்த்தலாகிய ஒருபொருள் குறித்து நின்றமையான், அவை ஒரு வினைப்பாற்படுமென்பது. பிறவும் இவ்வாறு வருவனவறிந்து ஒரு வினைப்பாற்படுக்க.

எஞ்சு பொருட்கிளவி செஞ்சொலாயவழித் தன்வினை கோடல் ஈண்டடங்காமையான், அது தன்னினமுடித்தலென்பதனாற் பெறப் படும்.

உம்மையெச்ச மிருவீற்று மென்றதனான், உம்மை யெச்சத்திற்கு முடிபாகிய எஞ்சுபொருட்கிளவி உம்மையொடுவரின் எச்சமாமென்ப தாம். அஃதெச்சமாங்கால், முன்னின்றது, எஞ்சுபொருட் கிளவியா மென்பது.

எதிர்மறையும்மை எதிர்மறை யெச்சமா யடங்குதலின், ஈண் டும்மை யெச்சமென்றது எச்சவும்மையேயாம். (௪௦)

அதற்கு மேலும் ஒரு முடிபு

௪௩௭. தன்மேல் செஞ்சொல் வரூஉங் காலை
நிகழுங் காலமோடு வாராக் காலமும்
இறந்த காலமோடு வாராக் காலமும்
மயங்குதல் வரையார் முறைநிலை யான.

(இ - ள்.) உம்மை யெச்சத்தின்முன் எஞ்சுபொருட்கிளவி உம்மையில் சொல்லாய் வருங்கால் நிகழ்காலத்தோடு எதிர்காலமும் இறந்த காலத்தோடு எதிர்காலமும் மயங்குதல் வரையார்; எ-று.

முறைநிலையான வென்றதனான், கூறிய முறையானல்லது எதிர் காலம் முன்னிற்ப ஏனைக்காலம் பின் வந்து மயங்குதலில்லை யென்ப தாம்.

எ - டு. கூழுண்ணாநின்றான் சோறுமுண்பன் எனவும், கூழுண் டான் சோறுமுண்பன் எனவும் அவை கூறிய முறையான் மயங்கிய வாறு கண்டுகொள்க.

இவற்றோடு இது மயங்குதல் வரையா ரெனவே, இறந்தகாலத் தோடு நிகழ்காலமும் நிகழ்காலத்தோடு இறந்தகாலமும் வந்து மயங்குதல் வரையப்படு மென்றவாறாயிற்று.

தன்மேற் செஞ்சொல் வரூஉங்காலை யென்றதனான், உம்மையடுத்த சொல் வருங்கால், வேறுபாடின்றி இரண்டு சொல்லும் ஒருகாலத் தான் வருமென்பதாம்.

தன்வினை, காலம்வேறுபடுதலும் படாமையும் உடைமையான், இன்னுழி இன்னவாற்றா னல்லது காலம் வேறுபடாதென வரை யறுத்தவாறு. (௪௧)

‘என’ என்னும் எச்சம்

௪௩௮. எனவேன் எச்சம் வினையொடு முடிமே.

(இ - ள்.) எனவென்னுமெச்சம் வினைகொண்டு முடியும்; எ - று.

எ - டு. கொள்ளெனக் கொடுத்தான்; துண்ணெனத் துடித்தது; ஒல்லென வொலித்தது: காரெனக் கறுத்தது எனவும்; நன்றென்று கொண்டான்; தீதென்றிகழ்ந்தான் எனவும் வரும். (௪௨)

ஏனை மூன்று எச்சங்கள்

௪௩௯. எஞ்சிய மூன்று மேல்வந்து முடிக்கும்
எஞ்சுபொருட் கிளவி யிலவென மொழிப.

(இ - ள்.) சொல்லப்பட்டனவொழிந்து நின்ற சொல்லுங் குறிப்பும் இசையுமாகிய எச்சமூன்றும் மேல் வந்து தம்மை முடிக்கும் எஞ்சுபொருட்கிளவியை யுடைய வல்லவென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; எ - று.

என்றது, அவ்வத்தொடர்க்குத் தாமெச்சமாய் வந்து அவற்ற தவாய் நிலைமை நீக்கலின், பிரிநிலையெச்ச முதலாயினபோலத் தம்மை முடிக்கும் பிறசொல்லைத் தாம் அவாய் நில்லாவென்றவாறு. அவை பிறசொல் லவாவாது தாம் எச்சமாய் வருமாறு முன்னர்ச் சூத்திரத் தாற் பெறப்படும். (௪௩)

குறிப்பெச்சமும் இசை எச்சமும்

௪௪௦. அவைதாம்
தத்தங் குறிப்பின் எச்சஞ் செப்பும்.

(இ - ள்.) அவ்வெச்சமூன்றும் சொல்வார் குறிப்பான் எஞ்சி நின்ற பொருளையுணர்த்தும்; எ - று.

எ - டு. ‘பசப்பித்துச் சென்றா ருடையையோ வன்ன
நிறத்தையோ பீர மலர்’
‘இளைதாக முண்மரங் கொல்க களையுநர்
கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து’ (குறள் ௮௭௯)

என்புழி முறையானே பசப்பித்துச் சென்றாரை யாமுடையேம் எனவும், தீயாரைக் காலத்தாற் களைக எனவும் வந்த தொடர்மொழி எச்சமாய் நின்ற குறிப்புப்பொருளை வெளிப்படுத்தலாற் குறிப்பெச்சமாயின.

‘அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு’ (குறள்-௧)

‘அளித்தஞ்ச லென்றவர் நீப்பிற் றெளித்தசொற்
றேறியார்க் குண்டோ தவறு’ (குறள்-௧௧௫௪)

என்றவழி முறையானே அதுபோல எனவும், நீத்தார்க்கே தவறு எனவும் வருவன எஞ்சிய இசைப்பொருளுணர்த்தலான் இசையெச்சமாயின. சொல் லெச்சத்திற்கு உதாரணம் முன்னர்க்காட்டுதும். 'சொல்லள வல்ல தெஞ்சுத லின்றே' (சொல். ௪௪௧) என்பதனான் அஃதொரு சொல்லாதல் பெறப்படுதலின் இது தொடர்ச் சொல்லாமென்பது சொல்லென்னுஞ் சொல் எஞ்சுவது சொல்லெச்சமென்பார் இவ்விரு வகையும் இசையெச்சமென அடக்குப.

பசப்பித்துச் சென்றாரை டாமுடையேம் என்னுந் தொடக்கத்தன குறிப்பிற்றோன்றலா னடங்குதலின், விண்ணென விசைத்தது என்பது குறிப்பெச்சமென்றும், அதுபோல என்னுந் தொடக்கத்தன விகார வகையாற் றொக்கு நின்றமையான், ஒல்லெலன வொலித்தது என்பது இசையெச்சமென்றும், இவை தத்தஞ் சொல்லான் முடிதலல்லது பிற சொல்லான் முடியாமையின் இவற்றை மேல்வந்து முடிக்கும் எஞ்சு பொருட்கிளவியில வென்றாரென்றும், உரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்:—அற்றன்று; 'தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றோன்றலும்' (சொல் - ௧௫௭) எனச் சொற்பொருட் பாகுபாடுணர்த்தினார். குறிப்பிற் றோன்றும் பொருளை வெளிப்படுத்தும் எச்சமாதலுடைமையான் எச்சமென்றார்; அதனான் ஆண்டடங்காது. இனி விசைத்தது ஒலித்தது என்பன தஞ்சொல்லெனப்படா; படினும், விண்ணென வீங்கிற்று, தண்ணெனத் தளங்கினான் எனவும், ஒல்லென வீழ்ந்தது எனவும் பிற சொல்லானும் முடிதலின் எஞ்சுபொருட் கிளவியில வென்றல் பொருந்தாதாம். என்னை? தஞ்சொ லல்லாதன எஞ்சுபொருட் கிளவியா மாகலின்.

இனி, அதுபோல வென்பது தொகுக்கும்வழித் தொகுத்த லென்பதனாற் றொக்கதாயின் அதனைச் சுட்டிக் கூறுவுவமையென அணியியலுள் ஆசிரியர் ஒருவமை வேறுபாடாகக் கூறல் பொருந்தாது. தொகுக்கும் வழித் தொகுத்தல் ஒரு மொழிக்கண்ண தாகலிற் பலசொற் றொகு மென்றலும் பொருத்தமின்று. அதனான் அவர்க்கது கருத்தன்று. விண்ணென விசைத்தது; ஒல்லென வொலித்தது என்னுந் தொடக்கத்தனவற்றை எனவெனெச்சமென அடக்கிக் குறிப்பெச்சத்திற்கும் இசையெச்சத்திற்கும் வேறுதாரணங்காட்டல் கருத்தென்க. அல்லதூஉம், எனவெனெச்சமென அடக்காது இசையுங் குறிப்பும்பற்றி வருவனவற்றை வேறோதின், வெள்ளென வெளுத்தது எனப் பண்பு பற்றி வருவதனையும் வேறோதல்வேண்டும்; அதனை வேறோதாமையானும் எனவெனெனச்சமென அடக்குதலே கருத்தாகக் கொள்க. குறிப்புப் பொருளைப் 'பசப்பித்துச் சென்றாருடையையோ' 'இளைதாக முண்மரங் கொல்க' என்பன முதலாகிய தொடர்மொழியே உணர்த்தலான் எஞ்சு பொருளெனப்படா வாயினும், அப்பொருள் பிறசொல்லானல்லது வெளிப்படாமையின், அச்சொல் லெச்சமாயிற்று. குறிப்புப் பொருளேயன்றி எஞ்சுபொருளுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்துணர்ந்து தமக்கேற்ற சொல்லாலுணர்த்தப்படுதலின். குறிப்பானெச்சஞ் செப்பல் மூன்றற்கு மொத்தவாறறிக. (௪௪௦)

சொல் லெச்சம்

௪௪௧. சொல்லென் எச்சம் முன்னும் பின்னும்
சொல்லள வல்லது எஞ்சுதல் இன்றே

(இ - ள்.) சொல்லெச்சம், ஒருசொற்கு முன்னும் பின்னுஞ் சொன்மாத்திரம் எஞ்சுவதல்லது, தொடரா யெஞ்சுதலின்று; எ - று.

'உயர்திணையென்மனார்' (சொல் - க) என்புழி ஆசிரியரென்னுஞ் சொல் முன்னும் 'மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே' (புறம் - எக) என்புழி எமக்கென்னுஞ்சொல் பின்னும், எஞ்சி நின்றவாறு கண்டுகொள்க.

ஒருசாரார் இவற்றை இசையெச்சமென்று, சொல்லளவல்லதெஞ் சுதலின்றே என்பதற்குச் சொல்லென்னுஞ் சொல்லளவல்லது பிறிது சொல்லெஞ்சுத லின்றென்று பொருளுரைத்து' பசித்தேன் பழஞ் சோறு தாவென்று நின்ருள் என்புழித் தாவெனச்சொல்லி யெனச், சொல்லென்னுஞ்சொல் எஞ்சி நின்றதென்று. இதனை உதாரணமாகக் காட்டுப. அவர் முன்னும் பின்னு மென்பதற்குச் சொல்லென்னும் சொற்கொணர்ந்து கூட்டுவதன் முன்னும் பின்னுமென இடர்ப்பட்டுப் பொருளுரைப்ப. (சுகூ)

௬. சில மரபு வகை

இடக்கர்ச்சொல்

சசஉ. அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்.

(இ - ள்.) அவைக்க ணுரைக்கப்படாத சொல்லை அவ் வாய் பாடு மறைத்துப் பிறவாய்பாட்டாற் சொல்லுக; எ - று.

அவைக்கண் வழங்கப்படுஞ் சொல்லை அவையென்றார்.

எ - டு. 'ஆன்முன் வருஉ மீகார பகரம்' எனவும், கண்கழீஇ வருதும்; கான்மே னீர்பெய்து வருதும் எனவும், *கருமுக மந்தி செம்பி னேற்றை; †'புலிவின் றிறந்த நீரல் லீர்த்து' எனவும் இடக்கர்வாய்பாடு மறைத்துப் பிறவாய்பாட்டாற் கூறியவாறு.

ஈகாரபகரமென்பதுபோலக் கண் கழுவுதன் முதலாயின அவையல் கிளவியைக் கிடந்தவாறு கூருது பிறிதோராற்ருற் கிளந்தனவல்ல வெனினும் அவையல் கிளவிப் பொருண்மையை யுணர்த்தலின், ஒற்றுமை நயத்தான் அவையல் கிளவியைப் பிறிதோராற்ருற் கூறிய வாய்பாடாகக் கொள்ளப்படும்; இவை 'தகுதியும் வழக்கும்' (சொல் - கஎ) என்புழித் தகுதியாயடங்குமெனின்:—செத்தாரைத் துஞ்சினு ரென்றல் முதலாயினவன்றே தகுதியாவன; ஆண்டுச் செத்தா ரென்பது இலக்கணமாகலின் அதனானும் வழங்கப்படும்; தகவு

---

*கருமுகமந்தி, செம்பினேற்றை என்பனவற்றுள், கருமுகம், செம்பின் என்பன மகடூஉ, ஆடூஉ வாகிய இவ்விருபாலார் இடக்க ரவயவங்களை முறையே யுணர்த்துமென்ப.

†"புலிவின் றிறந்த நீரல்லீரத்து புலி வின்று கழித்தகன்ற நன்னீ ரல்லாத இழிந்த நீரிலையாகிய ஈரத்தினிடத்து. இழிந்தநீர் - மூத்திரம். இப்பொருட்டாதலை, 'களிறுவின் றிறந்த நீரல் லீரத்துப், பால்வீ தோன் மூலை யகடுவிலஞ் சேர்த்திப், பசியட முடங்கிய பைங்கட் செங்காய்'' எனவரும் (நற்றிணை - ௧0௩) செய்யுளடிகளா னறிக.

நோக்கிச் சொல்லுங்காற் றஞ்சினா ரென்றுஞ் சொல்லப்படும்; ஈண்டை யவையல் கிளவியாற் கிளத்தல் வழுவாதலின் மறைத்த வாய்பாட்டானே கிளக்கப்படும்; அதனான் ஆண்டடங்கா வென்பது.

இது வழுவமைதியன் மையாற் கிளவியாக்கத்துக் கூறாராயினார். ()

௪௪௩. மறைக்குங் காலை மரீஇயது ஒராஅல்.

(இ - ள்.) அவையல்கிளவியை மறைத்துச் சொல்லுங்கால், மேற்றொட்டு வழங்கப்பட்டு வருவன மறைக்கப்படா; எ - று.

எ - டு. ஆப்பி, ஆனையிலண்டம் என மரீஇ வந்தன மறைக்கப் படாது வந்தவாறு.

'பகல்கான் றெழுதரும் பல்கதிர்ப் பரிதி' (பெரும்பாண் - ௨) என்புழிக் கான்றென்பது, தன் பொருண்மே னில்லாது அணி குறித்துப் பிறிதொரு பொருண்மே னிற்றலின் மரீஇய சொல்லாய் மறைக்கப் படாமையின், அதன் பொருண்மே னின்றவழி மறைக்கப் படுதலு மறிக. (௪௭)

'ஈ' 'தா' 'கொடு' என்னுஞ் சொற்கள்

௪௪௪. ஈதா கொடுவெனக் கிளக்கும் மூன்றும்
இரவின் கிளவி யாகிட னுடைய.

(இ - ள்.) ஈ, தா, கொடு எனச் சொல்லப்படும் மூன்றும் ஒருவன் ஒன்றை யிரத்தற்கண் வருஞ்சொல்லாம்; எ - று.

அவை பிறபொருண்மேல் வருதலு முடைமையான், 'இரவின் கிளவி யாகிட னுடைய' வென்றார்.

வழங்கல், உதவல், வீசல் முதலாயின பிறவு முளவாக இவற்றையே விதந்தோதிய தென்னையெனின்:—அவை கொடைப் பொருளவாய் வருவதல்லது இவைபோல இரத்தற்குறிப்பு வெளிப் படுக்கும் இரவின் கிளவியாய்ப் பயின்று வாராமையானும், இன்னார்க்கு இன்ன சொல்லுரித்தென்று வரையறுத்தலும் வழுவமைத்தலு மாகிய ஆராய்ச்சி ஆண்டின்மையானும் இவற்றையே விதந்தோதினா ரென்பது.

அஃதேல், 'ஈயென்கிளவி' (சொல் - ௪௪௫) என்னுஞ் சூத்திர முதலாய நான்கும் அமையும்; இச் சூத்திரம் வேண்டாவெனின்;— இவை இரவின் கிளவியாதலும் மூன்றென்னும் வரையறையும் அவற்றாற் பெறப்படாமையின் வேண்டுமென்பது.

முன்னிலைச் சொல்லாய் வருவழியல்லது பிறாண்டு இன்னசொல் இன்னார்க் குரித்தென்னும் வரையறை யில்லென்ப துணர்த்துதற்கு ஈதா கொடுவென முன்னிலை வாய்பாடுபற்றி போதினார். (௪௮)

'ஈ' என்னுஞ் சொல்

௪௪௫. அவற்றுள்
ஈயென் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே.

'தா' என்னுஞ் சொல்

௪௪௬. தாவென் கிளவி ஒப்போன் கூற்றே.

'கொடு' என்னுஞ் சொல்

சசஎ. கோடுவேன் கிளவி உயர்ந்தோன் கூற்றே.

(இ - ள்.) ஈயென்கிளவி இரக்கப்படுவோனின் இழிந்த இரவலன் கூற்றாம். தாவென்கிளவி அவனோடொப்பான் கூற்றாம். கொடு வென்கிளவி அவனி னுயர்ந்தவன் கூற்றாம்; எ - று.

எ - டு. சோறீ; ஆடை தா; சாந்துகொடு என மூன்று சொல்லும் முறையானே மூவர்க்கு முரியவாய் வந்தவாறு கண்டு கொள்க. (சக) (கூ0) (கூக)

அதற்கு, மேலும் ஒரு முடிபு

சசஅ. கோடுவேன் கிளவி படர்க்கை யாயினும்
தன்னைப் பிறன்போல் கூறுங் குறிப்பில்
தன்னிடத் தியலும் என்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) கொடுவென்னுஞ் சொல், முதனிலை வகையாற் படர்க்கையாயினும், தன்னைப் பிறனொருவன் போலக் கூறுங் கருத்து வகையால், தன்னிடத்துச் செல்லும்; எ - று.

எ - டு. மேற் காட்டப்பட்டது.

தன்மைக்கும் முன்னிலைக்கு முரிய தாவென்பதனானாக பொது வாகிய ஈ யென்பதனானாகவன்றே சொல்லற்பாலது; உயர்ந்தான் அங்ஙனந் தானேற்பானாகச் சொல்லாது, கொடுவெனப் படர்க்கை வாய்பாட்டாற் சொல்லும்; ஆண்டுத் தன்னையே பிறன்போலக் குறித்தானாகலிற் றன்னிடத்தே யாமென இடவழு வமைத்தவாறு.

உயர்ந்தான் தமனொருவனைக் காட்டி இவற்குக் கொடுவென்னு மென்றாரால் உரையாசிரியரெனின்:— ஆண்டுப் படர்க்கைச்சொற் படர்க்கைச் சொல்லோடியைதலான் வழுவின்மையின் அமைக்கல் வேண்டாவாம்; அதனான் அது போலியுரை யென்க. (கூஉ)

பெயர்கள் முதலிய சொற்கள்

சசகூ, பெயர்நிலைக் கிளவியின் ஆஅ குநவும்
திசைநிலைக் கிளவியின் ஆஅ குநவும்
தொன்னெறி*மொழிவயின் ஆஅ குநவும்
மெய்ந்நிலை மயக்கின் ஆஅ குநவும்
மந்திரப் பொருள்வயின் ஆஅ குநவும்
அன்றி யனைத்துங் கடப்பா டிலவே.

(இ - ள்.) பெயர்நிலைக்கிளவியி னாகுநவும் என்றது—ஒருதிணைப்பெயர் ஒருதிணைக்காய் வருவனவும்; எ - று.

---

*'தொன்னெறி மொழிவயினாஅகுநவும்' என்பதற்கு இவ்வுரையாசிரியர் முது சொல்லாகிய செய்யுள் வேறுபாட்டின்கண் இயைபில்லன இயைந்தனவாய் வருவன: அவை 'யாற்றுட் செத்த எருமையை ஈர்த்தல் ஊர்க்குயவர்க்குக் கடன் என்பது முதலியன' என வரைந்திருந்தனர். இத்தொடர்மொழியின் பொருள் தெற்றெனப் புலப்படவில்லை. இயைபில்லன இயைந்தனவாய் வருதலென்றமையின், ஊர்க்

அவையாவன: ஒரெருத்தை நம்பியென்று வழங்குதலும், ஒரு கிளியை நங்கையென்று வழங்குதலுமாம். பிறவுமன்ன. திசைநிலைக் கிளவியி னாகுநவும் என்றது - திசைச் சொல்லிடத்து வாய்பாடு திரிந்து வருவனவும் என்றவாறு. அவை புலியான், பூசையான் என்னுந் தொடக்கத்தன. தொன்னெறி மொழிவயி னாகுநவும் என்றது—முது சொல்லாகிய செய்யுள் வேறுபாட்டின்கண் இயைபில்லன இயைந்தனவாய் வருவனவும் என்றவாறு. அவை யாற்றுட் செத்த வெருமை யீர்த்த லூர்க்குயவர்க்குக் கடன் என்பது முதலாயின. மெய்ந்நிலை மயக்கி னாகுநவும் என்றது—பொருண்மயக்காகிய பிசிச்செய்யுட்கட் டிணை முதலாயின திரிந்து வருவனவும் என்றவாறு. அவை,

'எழுதுவரிக் கோலத்தா ரீவார்க் குரியார்
தொழுதிமைக் கண்ணணைந்த தோட்டார்—முழுதகலா
நாணிற் செறிந்தார் நலங்கிள்ளி நாடோறும்
பேணற் கமைந்தார் பெரிது'

என்பது புத்தக மென்னும் பொருண்மேற் றிணை திரிந்து வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவுமன்ன. மந்திரப்பொருள்வயி னாகுநவும் என்றது—மந்திரப் பொருட்கண் அப் பொருட்குரித்தல்லாச் சொல் வருவனவும் என்றவாறு. இதற்குதாரணம் மந்திர நூல்வல்லார் வாய்க்கேட்டுணர்க. அன்றியனைத்துங் கடப்பாடிலவே என்றது—அவ்வனைத்தும் வழங்கியவாறே கொள்வதல்லது இலக்கணத்தான் யாப்புறவுடைய வல்ல என்றவாறு.

குயவர்க்கு எருமையை ஈர்த்தலில் இயைபு இன்றேனும் இயைபுண்மை ஒருதலையான் வேண்டற்பாலதாம். அன்றியும் அது முதுசொல்லாயிருத்தலோடு செய்யுள் வேறுபாடுடையதாயிருக்கவேண்டுமெனவும் ஆணை தந்துள்ளார்; நம் தமிழ்நாட்டின்கண் பண்டைக்காலந்தொட்டுப் பரவை வழக்கின்கண் அடிப்பட்ட சான்றோரால் நெறிப்பட வழங்கி வரும் இம் முதுமொழி பொருத்தமுடையதாகக் காணக்கிடக்கின்றது.

அது வருமாறு: வாணிகச் சாத்தொடு சென்றானொருவன் அச் சாத்தினின்றும் பிரிந்து ஒரு பட்டினத்துட்சென்று பல வெருமைகளைப் பொருள் கொடுத்தேற்றுத் தந்நாடு சேறற்கு ஒருப்பட்டுப் பலப் பல காவதங்கடந்து ஒரு கான்யாற்றடைகரையை யண்மி அவ் வெருமைகளை நீரருந்தச் செய்து அயர்வுயிர்த்துப் பின்னர் அவ்வாற்றைக் கடக்கு மமையத்து, காலமல்லாத காலத்துச் சேய்மைக்கண் பெய்தமழையான் பொருக்கென வெள்ளந்தோன்றி அவ் வெருமைகளையெல்லாம் அடித்துக்கொண்டு ஓர் ஊர்ப்புறத் தொதுக்கிவிட்டது. அதனையுணர்ந்த அவ்வூரவர் அவைகளை ஈர்த்துக் கொணர்ந்து கரை சேர்த் தற்குப் பலரை வேண்டியும் நாற்றம் மிகுதியாக விருந்தமையின், ஒருவரும் உடன்பட்டிலர். இதனையுணர்ந்த பெரியாரொருவர் இங்ஙன மாய செயல் நேரிடின் இச் செயலை இன்னவர் செய்து முடித்தல் வேண்டுமென நம்மூர் அடங்கலிலிருக்கும்; அதனைக் கணக்கனை யழைத்துக் கேட்பின் உண்மை வெளியாமென உரைத்தனர். அவ்வாறே கணக்கனை யழைத்துக்கேட்க அவன் அடங்கலை எடுத்து வந்து 'கண்ணுறீஇக் கழறுகின்றேன்' எனக்கூறி, தனதில்லத்திற் சென்று தனக்கு ஆண்டுதோறும் நன்கொடையாகக் கொடுக்கும் பொருளை அவ்வாண்டிற் கொடாத அவ்வூர்க் குயவரையொறுத்தற்குத் தக்க வமையமிதுவே யெனக் கருதி,

இஃதிச்சூத்திரத்திற்கு ஒரு சாராருரை. ஒருசாரார் பிற வுரைப்ப.

இஃதியற்சொல்லுந் திசைச்சொல்லும் பிறவும்பற்றி வழு வமைத்ததாகலின், கிளவியாக்க முதலாயினவற்றின்கண் உணர்த்துதற் கியைபின்மையான்; ஈண்டு வைத்தார். (௫௧)

செய்யாய் என்னுஞ் சொல்

௪௫௦. செய்யாய் என்னும் முன்னிலை வினைச்சொல்
செய்யென் கிளவி யாகிடன் உடைத்தே.

"காட்டெரு முட்டை பொறுக்கி
மட்கலஞ் சுட்ட புகையான்
மேற்கே மேகந் தோன்றி
மின்னி யிடித்து மழைபொழிந்து
யாற்றில் நீத்தம் பெருகி
யடித்துக் கொல்லும் எருமைகளை
ஈர்த்துக் கொணர்ந்து கரையேற்றல்
இவ்வூர்க் குயவர்க் கென்றுங் கடனே"

என்று ஒரு பழைய ஓலையில் வரைந்து அவ்வடங்கலோடு சேர்த்துக் கட்டி அவ்வூரவர் முன் கொணர்ந்து கட்டையவிழ்த்துப் பல ஏடுகளைத் தள்ளிப் படித்துக் காட்டினன். 'அதனைக் கேட்ட பெரியார் பலரும் குயவன் சூளையினெழுந்த புகையானாய மேகந்தந்த நீரான் எருமை சாதலின், இவ்வூர்க் குயவரே இவைகளைக் கரையேற்றல் முறையென முடிவுசெய்தனர் என்பதாம். இது பொருத்தமாகக் காணப்படுகின்றது.

ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், 'தொன்னெறி மொழிவயினான அகுநவும்' என்பதற்குச், 'சொல்லிடத்துப் பழைய நெறியானாய் வரும் சொல்லும், என உரை கூறி, 'முதுமொழி' பொருளுடையனவும் பொருளல்லனவுமென இருவகைப்படும், அவை 'யாட்டுளான் இன்னுரை தாரான்' என்றது இடையன் எழுத்தொடு புணராது பொருளறிவுறக்கும் மொழியைக் கூறுதலன்றி எழுத்தொடு புணர்ந்து பொருளறிவுறுக்கும் மொழியைக் கூறான் என்னும் பொருள் தந்து நின்றது. "யாற்றுட்செத்த எருமையை ஈர்த்தல் ஊர்க்குயவர்க்குக் கடன்" என்பது: 'குயவன் சூளையான் எழுந்த புகையானாய மேகந்தந்த நீரான் எருமை சாதலின், அதனை ஈர்த்தல் குயவர்க்குக் கடனாயிற்றென ஒரு காரணம் உள்ளதுபோலக் கூறுகின்றது. உண்மைப் பொருளன்றி ஒருவன் இயைபின்றிக் கூறிய சொற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறப்படுதலின் பொருளுணர்த்தாதாயிற்று' எனவும், இலக்கண விளக்க நூலாசிரியர். "தொன்னெறி மொழிவயினான அகுநவும்" என்பது அடிப்பட்ட நெறியான் வழங்குதலுடைய முதுமொழியாகிய செய்யுள் வேறுபாட்டின்கண் இயையாதென இயைந்தன வாய்வருவன; அவை "யாற்றுட் செத்த எருமை ஊர்க்குயவர்க்கு இழுத்தல் கடன்" என்றது முதலாயின, 'குயவன் சூளையின் எழுந்த புகையானாகிய மேகந்தந்த நீரான் எருமை சாதலின் குயவர்க்கு ஈர்த்தல் கடனாயிற்று என்க. ஒரு காரணம் உள்ளது போலக் கூறுகின்றது; உண்மைப் பொருளன்றி ஒருவன் இயைபின்றிக் கூறிய சொற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படுதலின், இயையாதன இயைந்தனவாய் வருதலாயிற்று' எனவும் கூறியிருத்தலின், இது நன்கு விளங்கும்.

(இ - ள்.) செய்யாயென்னும் வாய்பாட்டதாகிய முன்னிலை முற்றுச்சொல் ஆயென்னு மீறு கெடச் செய்யென்னுஞ்சொல்லாய் நிற்றலுடைத்து; எ - று.

ஆகிடனுடைத்தென்றதனால், செய்யா யென ஈறுகெடாது நிற்றலே பெரும்பான்மை யென்பதாம்.

எ - டு. உண்ணாய், தின்னாய், கிடவாய், நடவாய், தாராய், வாராய், போவாய் என்பன ஈறுகெட உண், தின், கிட, நட, தா, வா, போ எனச் செய்யென் கிளவி யாயினவாறு கண்டுகொள்க.

செய்யாயென்னும் முன்னிலை யெதிர்மறை செய்யென் கிளவியாதற் கேலாமையின், செய்யாயென்னும் முன்னிலை வினைச்சொலென்றது விதி வினையையேயாம்.*

தன்வினை முடித்த லென்பதனான் வம்மின் தம்மின் என்பன மின் கெடவும், தம் என நிற்றலும், அழியலை அலையலை என்னு முன்னிலை யெதிர்மறை, ஐகாரங்கெட்டு அழியல், அலையல் என நிற்றலுங் கொள்க. ஒன்றென முடித்தலென்பதனால், புகழ்ந்தா ரென்னும் படர்க்கைவினை ஆரீறுகெடப் 'புகழ்ந்திகு மல்லரோ' என நிற்றலுங் கொள்க. இவையெல்லாஞ் செய்யுண்முடி பென்பாருமுளர்.

செய்யா யென்னு முன்னிலையெதிர்மறை எதிர்மறைபடாது செய்யென் விதிவினையாதலு முரித்தென் றுரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்:—அற்றன்று: செய்யா யென்னும் எதிர்மறைவினையுஞ் செய்யா யென்னும் விதிவினையும் முடிந்த நிலைமை ஒக்குமாயினும் எதிர்மறைக்கண் மறையுணர்த்தும் இடைநிலையு முண்மையான், முடிக்குஞ்சொல் வேறெனவே படும். மறையுணர்த்தும் இடைநிலையாவன: உண்ணலன், உண்டிலன், உண்ணாது, உண்ணேன் என்புழி வரும் அல்லும், இல்லும், ஆவும், ஏயும் பிறவுமாம். உண்ணாய் உண்ணேன் என்புழி எதிர்மறையாகார வேகாரங் கெட்டு நின்றன வெனல் வேண்டும்: அல்லாக்கால் மறைப்பொருள் பெறப்படாமையின், அதனான் எதிர்மறைச் சொல்லே விதிவினைச்சொல் லாகாமையின் அவர்க்கது கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம், ஆசிரியர் அக்கருத்தின ராயின், செய்யா யென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொல் என்றோதுவார் மன்; அவ்வாறோதாமையான் அவர்க்கது கருத்தன்மையான் உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்தன்மையறிக. (௪௫௦)

'ஈ' 'ஏ' என்னும் முன்னிலை ஈறுகள்

௪௫௧. முன்னிலை முன்னர் ஈயும் ஏயும்
அந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே.

(இ - ள்.) முன்னிலை வினைச்சொன்முன் வரும் ஈகாரமும் ஏகாரமும் அம் முன்னிலைச்சொற் கேற்ற மெய்யூர்ந்து வரும்; எ - று.

---

*செய்யாய் என்னும் முன்னிலையொருமை யெதிர்மறைச்சொல் செய்யென ஏவற் பொருள்படுவது முண்டென்பதே இந் நூற்பாப் பொருள். தமிழ்ப்பெயர்கள் உருபேற்காமலே எழுவாயாதல் போலத் தமிழ் வினை பகாச் சொற்கள் விகுதியேற்காமலே ஏவலாகும். செய்வாய் என்பன மறு வடிவான செய்யமாட்டாய் என்னும் எதிர்மறை வினையும் இன்றும் உலக வழக்கில் செய்யமாட்டாயா என

எ - டு: 'சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ' (அகம் - ௪௬) 'அட்டிலோலை தொட்டனை நின்மே' (நற்றிணை - ௧00) என அவை முன்னிலைக்கேற்ற மெய்யூர்ந்து வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

முன்னிலை யென்றாரேனும், செய்யென் கிளவியாகிய முன்னிலை யென்பது அதிகாரத்தாற் கொள்க.

ஈகார மொன்றேயாக, புக்கீ, உண்டீ, உரைத்தீ, சென்றீ என முன்னிலை வினையீற்று வேறுபாட்டிற் கேற்ப மெய் வேறுபட்டு வருதலான், 'அந்நிலை மரபின் மெய்' என்றார். ஏகாரம் மகர மூர்ந்தல்லது வாராது.

இவ்வெழுத்துப்பேறு புணர்ச்சி விகாரமாதலின் ஈண்டுக் கூறற் பாற்றன்றெனின் :—அற்றன்று: 'இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி' (சொல் - ௨௭0) அப் பெயரொடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றாற்போல முன்னிலை முன்னர் ஈயும் ஏயும் முன்னிலைச் சொல்லோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்றலான், நிலைமொழி வருமொழி செய்து புணர்க்கப்படாமையான், அம்மெய் புணர்ச்சி விகார மெனப் படாவென்க. அல்லதூஉம், இடையியலுள் 'இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி' (சொல் ௨௭0) என்பதனோடியைய இதனையும் வைக்க வெனின்;—ஆண்டு வைப்பிற் செய்யா வென்பது செய்யென் கிளவியாயவழியது அவ்வீகார வேகார வர வென்பது பெறப்படாமையின், ஈண்டு வைத்தார். 'செய்யா வென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்' என்பதனை ஈண்டு வைத்தற்கும் இதுவே பயனாதலறிக. முன்னிலைச் சொல் விகாரம் ஒருங்குணர்த்தல் அதற்குப் பயனெனினு மமையும். ஈயென்ப தோரிடைச்சொல் உண்டென்பது இச் சூத்திரத்தாற் பெற்றாம். இவையிரண்டும் ஈண்டுப் புறத்துறவு பொருள்பட நின்றன. அசைநிலை யென்பாருமுளர். (௫௧)

புதிய சொற்கள்

௪௫௨. கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே.

(இ - ள்.) இவை தொன்று தொட்டன வல்லன வென்று கடியப்படுஞ் சொல்லில்லை; அவ்வக்காலத்துத் தோன்றி வழங்கப் படுமாயின்; எ - று.

எ - டு: சப்பு, சள்ளை, சட்டி, சமழ்ப்பு *எனவரும் இவை தொன்று தொட்டு வந்தனவாயின், முதலாகாதனவற்றின்கண்,

''சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே
அ ஐ ஔவெனு மூன்றலங் கடையே'' (எழு ௬௨)

என விலக்கார் ஆசிரியர்; அதனான் அவை பிற்காலத்துத் தோன்றிய சொல்லேயா மென்பது.

எடுத்தலோசையால் வினாப் பொருள்பட்டுப்பின்பு செய்யென்ஏவற் பொருள் தருவதைத் தெளிவாய்க் காண்கின்றோம். நூற்பாவில் செய்யாயென்னும் ஏவல் வினைச்சொல் என்னாமல் முன்னிலை வினைச் சொல் எனக் கூறியிருத்தலையும் நோக்குக.

*சம்பு, சள்ளை, சட்டி, சமழ்ப்பு, சமை முதலிய சொற்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே வழங்கினமை தேற்றமாகலின், ''சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே'' என்னும் நூற்பா பிற்காலத்திடைச் செருகலாயோ பாடவேறுபாடுள்ளதாயோ இருத்தல் வேண்டும். தொல்காப்பியம் ஓர் அகராதி யன்மையின், அதிற் சகரக்கிளவி யின்மை சகரம் மொழி முதல் வராதென்பதற்குச் சான்றன்று; கழகப்பதிப்பு எழுத்ததிகார நச்சினார்க்கினியத்தில் 62 ஆம் நூற்பாவுரை அடிக் குறிப்பைப் பார்க்க.

இஃது எழுவகை வழுவமைதியுள் ஒன்றாகாது ஒரு பாதுகாவலாதலின் கிளவியாக்கத் தியைபின்மையான் ஈண்டுக் கூறினா ரென்பது.

இனி ஒருசாரா ருரை:—இன்ன அநுவதிக்குங் காலமா மக்காலத்து, அவை வழுவன்மை எல்லா ஆசிரியர்க்கும் உடம்பாடாகலின் அதனைத் தழுவிக்கொண்டவா றென்க. இவையிரண்டும் இச் சூத்திரத்துக்குப் பொருளாகக் கொள்க.

இனி ஒன்றென முடித்தலாற் புதியன தோன்றினாற்போலப் பழையன கெடுவனவும் உளவெனக் கொள்க. அவை அழான், புழான் முதலியனவும் எழுத்திற்புணர்ந்த சொற்கள் இக்காலத்து வழங்காதனவுமாம். (௫௬)

முதற்குறை முதலியன

௪௫௩. குறைச்சொல் கிளவி குறைக்கும்வழி அறிதல்.

(இ - ள்.) குறைக்குஞ் சொல்லைக் குறைக்குமிட மறிந்து குறைக்க; எ - று.

குறைக்கும்வழி யறிதலென்பது, ஒரு சொற்குத் தலையு மிடையுங் கடையுமென இடமூன்றன்றே; அவற்றுள் இன்னுழிக் குறைக்கப் படும் இச் சொல் லென்றறிந்து குறைக்க வென்றவாறு.

எ - டு. தாமரை யென்பது, 'மரையிதழ் புரையு மஞ்செஞ் சீறடி' எனத் தலைக்கண்ணும், ஓந்தியென்பது 'வேதின வெரிநி னோதிமுது போத்து' (குறுந் - ௧௪௦) என இடைக்கண்ணும், நீலமென்பது 'நீலுண் டுகிலிகை கடுப்ப' எனக் கடைக்கண்ணும், குறைக்கப்பட்டவாறும், அவை பிறாண்டுக் குறைத்தற் கேலாமையுங் கண்டுகொள்க. குறைத்தலாவது ஒரு சொல்லிற் சிறிது நிற்பச் சிறிது கெடுத்தலாகலின் முழுவதுங் கெடுத்தலாகிய தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலின் வேறுத லறிக.

'இயற்சொல் திரிசொல்' (சொ - ௩௯௭) என்னுஞ் சூத்திரமுதலாயின செய்யுளதிகாரத்துக் கூறுமையானும், ஒரு காரணத்தாற் கூறினாரேனுஞ் செய்யுட்க ணென்று விதந்து கூறுமையானும் இது வழக்கு முடிபென்பாருமுளர். (௫௭)

௪௫௪. குறைத்தன ஆயினும் நிறைப்பெயர் இயல.

(இ - ள்.) குறைத்தனவாயினும் அவை குறையாது நிறைந்து நின்ற பெயரியல்புடைய; எ - று.

என்றது, முற்கூறிய உதாரணங்கள் தாமரை ஓந்தி நீலமென நிறைந்த பெயர்களின் பொருள்களைத் தந்தே நிற்குமென்றவாறும்.

குறைந்தவழியும் நிறைத்த பெயராகக் கொள்கவென்றவாறும். குறைக்கப்படுவன பெயரேயாகலின், 'நிறைப் பெயரியல' வென்றார். (௫௮)

இடைச்சொல் மரபு

௪௫௫. இடைச்சொல் எல்லாம் வேற்றுமைச் சொல்லே.

(இ - ள்.) பிறிதொரு சொல்லை வேறுபடுப்பனவும் பிறிதொரு சொல்லான் வேறுபடுக்கப்படுவனவுமெனச் சொல் இருவகைப்படும்; பிறிதொரு சொல்லை வேறுபடுத்தலாவது விசேடித்

தல். பிறிதொரு சொல்லான் வேறு படுக்கப்படுதலாவது விசேடிக்கப்படுதல். இடைச்சொல்லெல்லாம் பிறிதொரு சொல்லை வேறு படுக்குஞ் சொல்லாம்; எ - று.

வேறுபடுத்தலும் வேறுபடுக்கப்படுதலும் ஆகிய இரண்டும் பொது வகையான் எல்லாச் சொற்குங் கூருமை எய்துமாகலின் இடைச்சொல்லெல்லாம் வேற்றுமைச் சொல் லென்றதனுன், இவை வேறுபடுக்குஞ் சொல்லாதலல்லது ஒருஞான்றும் வேறுபடுக்கப்படுஞ் சொல்லாகாவென நியமித்தவாறும். அவை அன்னவாதல் இடையியலுள் ஓதப்பட்ட இடைச்சொல் வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் வரும்வழிக் கண்டுகொள்க.

வேற்றுமைச்சொல் வேற்றுமையைச் செய்யுஞ் சொல்லென விரியும். வேற்றுமையெனினும் வேறுபாடெனினு மொக்கும்.

இடைச்சொல் லெல்லாம் வேற்றுமைச் சொல்லாயினும், அவற்றுள் ஒரு சாரனவற்றை வேற்றுமைச் சொல்லென்றுள்ப; இயற்சொல்லுள் ஒரு சாரனவற்றை இயற்பெயரென்ருற்போல வென்பது. இதுவுமொரு நயம். (ருகூ)

உரிச்சொல்லுக்கும் அவ்வியல்பு

சஙெசு. உரிச்சோல் மருங்கினும் உரியவை உரிய.

(இ - ள்.) உரிச்சொல் லிடத்தும் வேறுபடுக்குஞ் சொல்லாதற்கும் உரியன உரியவாம்; எல்லாம் உரியவாகா என்றவாறு. எனவே, உரிச்சொல்லுள் வேறுபடுத்தும் வேறுபடுக்கப்பட்டும் இருநிலைமையு முடையவாய் வருவனவே பெரும்பான்மை யென்பதாம்.

வேறுபடுக்குஞ் சொல்லேயாவன உறு, தவ, நனி என்னுந் தொடக்கத்தன. இருநிலைமையு முடையன குரு, கெழு, செல்லல், இன்னல் என்னுந் தொடக்கத்தன. உறு பொருள், தவப்பல, நனி சேய்த்து. ஏகல்லடுக்கம் என இவை ஒன்றை விசேடித்தல்லது வாராமையும், குருமணி விளங்குகுரு; கேழ்கிளரகலம் செங்கேழ்; செல்லனோய், அருஞ்செல்லல்: இன்னற்குறிப்பு, பேரின்னல் என இவை ஒன்றனை விசேடித்தும் விசேடிக்கப்பட்டும் இரு நிலைமையு முடையவாய் வருமாறும் வழக்குஞ் செய்யுளு நோக்கிக் கண்டு கொள்க. குரு விளங்கிற்று, செல்லறீர எனத் தாமே நின்று வினை கொள்வன, விசேடிக்கப்படுந் தன்மை யுடையவாதலின், விசேடிக்கப் படுஞ் சொல்லாம் பிறவும் விசேடித்தல்லது வாராதனவும், விசேடித்தும் விசேடியாதும் வருவனவும், வழக்குஞ் செய்யுளு நோக்கி யுணர்க.

வேறுபடுக்குஞ் சொல்லேயாவன இவையெனத் தொகுத்துணர்த்தற்கும், உரிச்சொன் மருங்கினு முரியவை யுரிய எனச் சூத்திரஞ் சுருங்குதற்கும், இடையியலுள்ளும் உரியியலுள்ளும் வையாது, இரண்டு சூத்திரத்தையும் ஈண்டு வைத்தார். (சo)

வினையெச்சச் சொற்கள்

சஙெஎ. வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய.

(இ - ள்.) மேற் கூறப்பட்ட வினையெச்சமும் வேறுபட்ட பல விலக்கணத்தையுடைய; எ - று.

அவையாவன: 'உரற்கால் யானை யொடித்துண் டெஞ்சிய' (குறுந். உ௩உ) எனவும், 'ஞாயிறு பட்டு வந்தான்' எனவும், செய்தெனெச்சம் வினைமுதல் கொள்ளாது பிறிதின் வினை கோடலும், அஃதீறு திரிதலும், 'மோயின ளுயிர்த்த காலை' (அகம் - ௫) எனவும், கண்ணியன் வில்லன் வரும் எனவும், முற்றுச் சொல்லது திரிபாய் வருதலும்; ஓடி வந்தான் விரைந்து போயினான் எனவும், வெய்ய சிறிய மிழற்றுஞ் செவ்வாய் எனவும், செவ்வன் றெரிகிற்பான், பது[illegible]தணியன்ற வணியன் எனவும், தம்மை முடிக்கும் வினைக்கட்கிடந்த தொழிலானும் பண்பானுங் குறிப்பானும் உணர்த்தித் தெரிநிலை வினையுங் குறிப்பு வினையுமாய் முடிக்குஞ் சொல்லை விசேடித்தலும் பிறவுமாம். செய்தெனெச்சத்தீறு திரிதல் வினையியலுட் காட்டிப் போந்தாம்.

'பெருங்கை யற்றவென் புலம்புமுந் துறுத்து' என்புழிப் பெருமென்பதனை ஒருசாரார் வினையெச்ச வாய்பாடென்ப; ஒருசாரார் வினைச்சொற்பற்றி நின்றதோ ருரிச்சொலென்ப.

இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் மேற்கூறப்பட்ட இலக்கணமேயன்றிப் பிறவிலக்கணமு முடைய வென்ப துணர்த்தினார். இனி அவையேயன்றி வினையெஞ்சு கிளவியும் பலவிலக்கணத்தன வென்பதுபட நின்றமையான், உம்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. அவ்விலக்கணம் ஓரியலவன்றித் திரிதலும் வேறு பொருளுணர்த்துதலும் விசேடித்தலு முதலாகிய வேற்றுமையுடையவாகலின், 'வேறு பல்குறிய' வென்றார்.

வினையெச்சத்துள் விசேடித்தே நிற்பனவுமுளவென்பதூஉம் உணர்த்துகின்றாராகலின், இதனை வினையியலுள் வையாது, ஈண்டு விசேடிக்குஞ் சொல்லுணர்த்துவனவற்றோடு வைத்தார்.

'பெயர்த்தனென் முயங்க' (குறுந் - ௮௪) என்பது முதலாயின செய்தெனெச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தனவென்றும், ஓடித்துண்டெஞ்சிய என்பது முதலாயின செயவெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தன வென்றும், முன்னருரைத்தாரால் உரையாசிரியரெனின்.— பெயர்த்தனென் முயங்க என்பது முதலாயின எச்சத்திரிபாயின் எச்சப்பொருளுணர்த்துவதல்லது இடமும்பாலும் உணர்த்தற்பால வல்ல. எச்சப் பொருண்மையாவது மூன்றிடத்திற்கும் ஐந்துபாற்கும் பொதுவாகிய வினை நிகழ்ச்சியன்றே; அவ்வாறன்றி முற்றுச்சொற்கு ஓதிய ஈற்றவாய் இடமும் பாலுமுணர்த்தலின், அவை முற்றுத் திரிசொல் லெனவே படும். சொன்னிலை யுணர்ந்து வினைகோடன் மாத்திரத்தான் வினையெச்ச மெனின்:—மாரைக்கிளவியும் வினையொடு முடியும் வேற்றுமையும், பிறவுமெல்லாம் வினையெச்சமாவான் செல்லும்; அதனான் அவர்க்கது கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம். கண்ணியன் வில்லன் வரும் என வினைக்குறிப்பு முற்றாய்த் திரிதற்கேற்பதொரு வினையெச்சம் இன்மையானும், அது கருத்தன்மையறிக.

'ஓடித்துண்டெஞ்சிய' என்பதூஉம் ஞாயிறு பட்டு வந்தான் என்பதூஉம் பிறவினை கொண்டனவாயினும், செயவெனெச்சத்திற்

குரிய இறந்தகால முணர்த்தலான், ஏனைக்காலத்திற்குரிய செய்தெ னெச்சத்தின் திரிபெனப்படா; செயவெனெச்சத் திரிபாயிற் செயவெ னெச்சத்திற்குரிய காலமுணர்த்தல் வேண்டும். மழை பெய்ய மரங் குழைத்தது எனச் செயவெனெச்சத்திற்கு இறந்தகாலமு முரைத் தெனின்;—காரண காரியப் பொருண்மை யுணர்த்தும் வழியல்லது செயவெனெச்சம் இறந்தகால முணர்த்தாது; ஓடித்துண்டலும் ஞாயிறு படுதலும் எஞ்சுதற்கும் வருதற்குங் காரணமன்மையான், ஆண்டிறந்தகால முணர்த்தாமையின், செய்தெனெச்சமாய் நின்று தமக்குரிய இறந்தகால முணர்த்தினவெனப்படும். அதனாற் செயவெ னெச்சஞ் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தனவென்றலும் அவர் கருத்தன் றென்க. ஞாயிறு பட்டு வந்தான் என்பது ஞாயிறுபட்ட பின் வந்தான் என இறந்தகாலமுணர்த்தலும், ஞாயிறு பட வந்தான் என்பது ஞாயிறு படாநிற்க வந்தான் என நிகழ்கால முணர்த்தலும் வழக்கு நோக்கிக் கண்டுகொள்க. (சுக)

பொதுவாகத் தொடர்மொழிகள்

சஉஅ. உரையிடத் தியலும் உடனிலை அறிதல்.

(இ - ள்.) வழக்கிடத்து உடனிற்கற்பால வல்லனவற்றது உடனிலை போற்றுக; எ - று.

உடனிற்கற்பால வல்லனவான தம்முன் மாறுபாடுடையன, மாறுபா டில்லனவற்ற துடனிலைக்கண் ஆராய்ச்சி யின்மையின். உடனிலை யென்றது மாறுபாடுடையனவற்ற துடனிலையேயாம்.

எ - டு. இந்நாழியிந்நாழி சிறிது பெரிது. என உடனிற் கற்பால வல்லாச் சிறுமையும் பெருமையும் உடனின்றவாறு கண்டு கொள்க. சிறிதென்பது பெரிதெனப்பட்ட பொருளை நோக்காது பெரிதென்பதற்கு அடையாய் மிகப் பெரிதன்றென்பது பட நிற்ற லான், அமைவுடைத் தாயிற்று.

அறிதலென்பது இவ்வாறு அமைவுடையன கொள்க வென்ற வாறு.

மாறுபாடுடையன உடனிற்றல் எழுவகை வழுவினுள் ஒன் றன்மையான், இதனைக் கிளவியாக்கத்துட்கூறாது ஈண்டுக் கூறினார். ( )

குறிப்பால் உணரும் சொற்கள்

சஉகூ. முன்னத்தின் உணரும் கிளவியும் உளவே
இன்ன வென்னுஞ் சொன்முறை யான.

(இ - ள்.) சொல்லானன்றிச் சொல்லுவான் குறிப்பாற் பொருளுணரப்படுஞ் சொல்லுமுள; இப்பொருள் இத்தன்மைய வென்று சொல்லுதற்கண்; எ - று.

எ - டு. செஞ்செவி, வெள்ளொக்கலர் என்புழி மணியும் பொன்னு மணிந்த செவி என்றும், வெளியதுடுத்த சுற்றம் என்றும், குறிப்பா னுணரப்பட்டவாறு கண்டுகொள்க. குழைகொண்டு கோழியெறியும் வாழ்க்கையர் என்புழி அன்னபெருஞ்செல்வத்தார் என்பதூஉம் குறிப்பா னுணரப்படும்.

இது 'தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றோன்றலும்' (சொல் - கிள) என்புழி அடங்குமெனின்; ஆண்டுப் பொருணிலை இருவகைத்

தென்பதல்லது இன்னுழி இப்பொருள் குறிப்பிற் றோன்றுமென்னும் வேறுபாடு பெறப்படாமையான், ஆண்டடங்காதென்பது.

இதுவும் மேலையோத்துக்களுள் உணர்த்ததற் கியைபின்மையான் ஈண்டுணர்த்தினார். (சுஉ)

இருசொல் ஒருபொரு ளுணர்த்தல்

சசுஙு. ஒருபொருள் இருசொல் பிரிவில வரையார்.

(இ - ள்.) பொருள் வேறுபாடின்றி ஒரு பொருண்மேல் வரும் இரண்டுசொற் பிரிவின்றித் தொடர்ந்துவரின், அவற்றைக் கடியார்; எ - று.

எ - டு. 'நிவந்தோங்கு பெருமலை' எனவும் 'துறுகன் மீமிசை யுறுகண்' எனவும் வரும்.

பிரிவில வென்றது, வேறொரு சொல்லான் இடையிடப்படாது நிற்பன வென்றவாறு.

இருசொல் ஒரு பொருண்மேல் வருதல் எழுவகை வழுவினுள் ஒன்றன்மையான் ஈண்டுக் கூறினார்.

'வையைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலந்
தையலா யின்றுநீ நல்கினை நல்காயேற்
கூடலார் கோவோடு நீயும் படுதியே
நாடறியக் கௌவை யொருங்கு'

என்புழி, வையைக் கிழவன் கூடலார்கோ என்பன ஒரு பொருளை வரைந்துணர்த்தலாற் பிரிவிலவாகலின் வரையப்படாவென்றும்,

'கொய்தளிர்த் தண்டலைக் கூத்தப் பெருஞ்சேந்தன்
வைகலு மேறும் வயக்களிறே—கைதொழுவல்
காலேக வண்ணனைக் கண்ணுறக் காணவெஞ்
சாலேகஞ் சார நட'

என்புழிக் காலேகவண்ணன் என்பது அச் சார்த பூசினரெல்லார்க்கும் பொதுவாய்க் கூத்தப்பெருஞ்சேந்தனையே வரைந்துணர்த்தாமையின், அவை பிரிவுடையவாமென்றும், உரையாசிரியர் உரைத்தாரா லெனின் :- அற்றன்று :

'நாணி னின்றோ ணிலைகண் டியானும்
பேணினெ னல்லனோ மகிழ்ந வானத்
தணங்கருங் கடவுளன் னோளின்
மகன்று யர்தல் புரைவதாங் கெனவே' (அகம்-கசு)

என்புழி வானத் தணங்கருங் கடவு ளன்னோள் என்பது மகளிர்க்கெல் லாம் பொதுவாய் நாணி னின்றோளை வரைந்துணர்த்தாதாயினும் சொல்லுவான் குறிப்பான் அவளையே உணர்த்தினாற்போலக் காலேக வண்ணன் என்பதூஉம் பொதுவாயினுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பாற் கூத்தப் பெருஞ் சேந்தனையே உணர்த்திப் பிரிவிலவாய் நிற்றலான், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க. (சுச)

ஒருமைப் பெயர் பன்மைக்காதல்

சசுக. ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகும் இடனுமார் உண்டே.

(இ - ள்.) ஒருமைக்குரிய பெயர்ச்சொற் பன்மைக்காகுமிடமு முண்டு; எ - று.

எ - டு. 'ஏவ விளையர் தாய்வயிறு கரிப்ப' என்புழித் தாயென்னும் ஒருமைசுட்டிய பெயர் இளையரென்பதனாற் றாயரென்னும் பன்மை உணர்த்தியவாறு கண்டுகொள்க.

'பன்மைக் காகுமிட னுமா ருண்டே' யென்பது, ஒருமைச்சொற் பன்மைச் சொல்லோடு தொடர்தற்குப் பொருந்துமிட முண்டென்ப தூஉம் படநின்றமையான், 'அஃதை தந்தை யண்ணல் யானை யடு பொர்ச் சோழர்' என ஒருமைச்சொற் பன்மைச்சொல்லோடு தொடர் தலுங் கண்டுகொள்க. ஈண்டு ஒருமைச்சொற் பன்மைச்சொல்லோடு மயங்குதலுடைமையான் 'ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவி' (சொல்-உஎ) என்புழி அடங்காமை யறிக.

ஏற்புழிக்கோடலென்பதனான் உயர்திணைக் கண்ணது இம் மயக்க மென்று கொள்க.

ஆகுமிடமென்பதனால், பன்மையுணர்த்துதற்கும் பன்மைச்சொல் லொடு தொடர்தற்கும் பொருந்தும் வழிக் கொள்க வென்பதாம். ()

ஆற்றுப் படையில் முன்னிலை யொருமை பன்மையொடு முடிதல்

சசுஉ. முன்னிலை சுட்டிய வொருமைக் கிளவி
பன்மையொடு முடியினும் வரைநிலை இன்றே
ஆற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

(இ - ள்.) முன்னிலை குறித்து நின்ற ஒருமைச் சொல், பன்மையொடு முடிந்ததாயினும், வரையப்படாது; அம் முடிபு ஆற்றுப்படைச் செய்யுளிடத்துப் போற்றியுணரப்படும்; எ-று.

கூத்தராற்றுப்படையுள் 'கலம்பெறு கண்ணுள ரொக்கற் றலைவ' (மலைபடுகடாம்-ருo) என நின்ற ஒருமைச் சொற்போய் 'இரும்பே ரொக்கலொடு பதமிகப் பெறுகுவிர்' (மலைபடுகடாம்-களஎ) என்னும் பன்மைச் சொல்லோடு முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க. ஈண்டு முன்னிலை யொருமைப் பெயராதல் அதிகாரத்தாற் கொள்க.

'ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகு மிட னுமா ருண்டே' (சொல், சசக)

என்பதனான் இதுவும் அடங்குதலின், இச் சூத்திரம் வேண்டா வெனின் :—பன்மையொடு முடியுமிட னுமாருண்டே என்னாது, 'பன்மைக்காகு' மிட னுமாருண்டே, என்றாராதலின், ஆண்டுப் பன்மைச் சொற்கொண்டு முடியாது ஒருமைச் சொற் பன்மை யுணர்த்துதலும் பன்மைச் சொல்லொடு ஒரு பொருட்டாகிய திணையாய் மயங்குதலு

முணர்த்தினார். அதனான் இக் கொண்டு முடிபு ஆண்டடங்காதென்பது. அல்லதூஉம், இம் முடிபு செய்யுட் குரித்தென்றமையானும் ஆண்டடங்காமையறிக.

பொதுவகையான் ஆற்றுப்படைமருங்கி னென்றாராயினும் சுற்றத்தோடு சுற்றத்தலைவனை ஆற்றுப்படுத்தற்கண்ணது இம் மயக்கமென்பது 'பாதுகாத்துணர்க வென்பார் போற்றல்வேண்டும்' என்றார்.

'பான்மயக் குற்ற வையக் கிளவி' (சொல் - உ௩) என்பதனாற் கூறிய ஒருமைப்பன்மை மயக்கம் வழுவமைதியாயினும் இலக்கணத்தோடொத்துப் பயின்று வரும். ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி பன்மைக் காதலும், முன்னிலையொருமை பன்மையொடு முடிதலும் அன்னவன்றிச் சிறுவழக்கினவாதலின், ஆண்டு வையாது ஈண்டு வைத்தார்.

ஒருவர் ஒருவரை ஆற்றுப்படுத்தற்கண் முன்னிலை யொருமை பன்மையொடு முடிதல் வழக்கிற்கும் ஒக்குமாகலான், ஆற்றுப்படையெனப் பொதுவகையாற் கூறினார். (சுசு)

எ. சொல்லதிகாரத்திற்குப் புறனடை

இருவகை வழக்கினும் நூல்வழக்கின் முதன்மை

சசுஎ. செய்யுள் மருங்கினும் வழக்கியன் மருங்கினும்
மெய்பெறக் கிளந்த கிளவி யெல்லாம்
பல்வேறு செய்தியின் நூல்நெறி பிழையாது
சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்.

(இ - ள்.) செய்யுளிடத்தும் வழக்கிடத்தும் இவ்வதிகாரத்தின்கண் பொருள்பெறச் சொல்லப்பட்ட சொல்லெல்லாவற்றையும் பல்வேறு செய்கையுடைய தொன்னூனெறியிற் பிழையாது சொல்லை வேறுபடுத்துணருமாற்றாற் பிரித்துக் காட்டுக; எ - று.

என்றது, 'நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்' எனவும், 'அம்மா மெம்மேம்' எனவும் பொதுவகையாற் கூறப்பட்டன. அருவாள நிலத்தானென்னும் பொருட்கண் அருவாளன் எனவும்; சோழநிலத்தானென்னும் பொருட்கண் சோழியன் எனவும்; இறந்தகாலத்தின்கண் உண்டனம், உண்டாம் எனவும்; நிகழ்காலத்தின்கண் உண்ணாநின்றனம் உண்ணாநின்றாம், உண்கின்றாம் எனவும்; எதிர்காலத்தின்கண் உண்குவம், உண்பாம் எனவும் வேறுபட்டு வருமன்றே; அவ்வேறுபாடெல்லாம் கூறிற் பல்குமென்றஞ்சிக் கூறிற்றிலனாயினும், தொன்னூ னெறியிற் பிழையாமல் அவ் வேறுபாடுணரப் பிரித்துக் காட்டுக நூல்வல்லாரென்றவாறாயிற்று.

இது பிற நூன் முடிந்தது தானுடம்படுதலென்னுந் தந்திரவுத்தி. பிறவுமன்ன.

செய்கை - விதி.

சொல்வரைந்தறிய வெனவே, வரைந்தோதாது பொதுவகையானோதப்பட்டவற்றின்மேற்று இப் புறனடை யென்பதாம்.

இனி ஒருரை :—செய்யுளிடத்தும் வழக்கிடத்தும் என்னூற் கிளக்கப்படாது தொன்னூலாசிரியராற் கிளக்கப்பட்டு எஞ்சிநின்ற சொல்லெல்லாவற்றையும் அவ்வத் தொன்னூனெறியிற் பிழையாமைச் சொல்லை வரைந்துணரக் கொணர்ந்து பிரித்துக்காட்டுக என்றவாறு.

என்னூற்கிளக்கப்படாது என்பது பெற்றவாறென்னை யெனின் :- கிளந்தன பிற நூலிற் கொணர்ந்து காட்டல் வேண்டாமையிற் கிளக்கப்படாதன வென்பது பெறப்படுமென்க.

புறனடையாற் கொள்ளப்படுவன :—யானு நீயு மவனுஞ் செல்வேம் எனவும், யானு நீயுஞ் செல்வேம் எனவும் ஏனையிடத்திற்குரிய சொல் தன்மைச் சொல்லோ டியைந்தவழித் தன்மையான் முடிதலும் அவனு நீயுஞ் சென்மின் எனப் படர்க்கைச்சொன் முன்னிலையோ டியைந்தவழி முன்னிலையான் முடிதலும், 'நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோருள்ளும்' என்புழிப் பல்லே லுள்ளுமெனத் தன்மையாகற் பாலது பல்லோருள்ளுமெனப் படர்க்கைப் பன்மையாயவழி அமைதலும்,

'முரசுகெழு தானை மூவ ருள்ளு,
மரசெனப் படுவது நினதே பெரும' (புறம் - ௩௫)

என்புழி மூவிருள்ளுமென முன்னிலையாகற்பாலது மூவருள்ளுமெனப் படர்க்கையாயவழி அமைதலும், 'இரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட காட்டுவல்' என்புழிக் கூர்ங்கோட்டதென ஒருமையாகற்பாலது கூர்ங்கோட்டவெனப் பன்மையாயவழி அமைதலுமாம். பிறவுமுளவேற் கொள்க.

அகத்தியமுதலாயின எல்லாவிலக்கணமும் கூறலிற் பல்வேறு செய்தியி னூலென்றார்.

இவ்விரண்டுரையும் இச்சூத்திரத்திற் குரையாகக் கொள்க. (௪௭)

எச்சவியல் முற்றிற்று.

சொல்லதிகாரச் சேனாவரையருரை

முற்றுப்பெற்றது.

சூத்திர முதற்குறிப்பகரவரிசை

[எண் : பக்க எண்]

அஆவளன - பலவறி	௯
அஆவளன - வற்றுங்	௧௪0
அளனப் பிறத்தல்	௮௬
அசைநிலைக்கிளவி	௧௭௨
அச்சக் கிளவிக்	௮௧
அச்சம் பயமிலி	௧௩௭
அடிமறிச் செய்தி	௨௧௪
அடைசினை முதல்என	௨௨
அண்மைச் சொல்லிற்கு	௯௭
அண்மைச் சொல்லே	௯௬
அதற்கு வினையுடைமை	௬௪
அதனி னியறல்	௬௨
அதிர்வும் விதிர்ப்பும்	௧௮௮
அதுச்சொல் வேற்றுமை	௪௩௭
அதுஇது உதுவென	௧௧௨
அதுவென் வேற்றுமை	௭௮
அத்திணை மருங்கின்	௧௪௨
அந்திலாங்க	௧௭௧
அன்னாற்சொல்லும்	௨0௮
அப்பொருள்கூறின்	௯0
அமர்தல் மேவல்	௧௧௭
அம்ம கேட்பிக்கும்	௪௭௪
அம்ம என்னும்	௧0௯
அம்முக் கிளவியுஞ்	௪௫௨
அயல்நெடி தாயின்	௧0௧
அரியே ஐம்மை	௧௩௪
அர் ஆர் பவண	௪௩௪
அலமரல் தெருமரல்	௧௫௭
அவற்றின் வருஉம்	௪௫0
அவற்றுள் அழுங்கல்	௧௩௯
அவற்றுள் அன்னென்	௯௭
அவற்றுள் இரயாகும்	௯௫
அவற்றுள் இருமூஞ்	௪௩௫
அவற்றுள் இயற்சொற்	௨0௪
அவற்றுள் இரங்கல்	௪௩௪
அவற்றுள் ஈயென்	௨௩௫
அவற்றுள் எழுவாய்	௫௯
அவற்றுள் செய்கென்	௧௯௯
அவற்றுள் செய்யும்	௧௫௭
அவற்றுள் தடவென்	௧௮௯
அவற்றுள் தருசொல்	௨௯
அவற்றுள் நான்கே	௧௧௮
அவற்றுள் நிரல்நிறை	௨௧0
அவற்றுள் நீயென்	௧௨௪
அவற்றுள் பன்மை	௪௯௬
அவற்றுள் பிரிநிலை	௨௨௮
அவற்றுள் பெயரெனப்	௧0௪
அவற்றுள் முதல்நிலை	௧௫௧
அவற்றுள் முன்னிலைக்	௧௪௫
அவற்றுள் முன்னிலைதன்	௧௪௭
அவற்றுள் யாதுஎன	௨௮
அவற்றுள் விறப்பே	௧௧௨
அவற்றுள் வினைவேறு	௪௯
அவற்றுள் வேற்றுமைத்	௨௧௫
அவற்றோடு வருவழிச்	௪௫௫
அவைதாம் அம்ஆம்	௪௯0
அவைதாம் இ உ ஐ ஓ	௧௪
அவைதாம் உறுதவ	௧௮௫
அவைதாம் தத்தம்கிளவி	௨௨௭
அவைதாம் தத்தங்குறிப்பின்	௨௯௨
அவைதாம் தத்தம்பொருள்	௧௧
அவைதாம் புணரியல்	௧௩௪
அவைதாம் பெண்மை	௧௧௮
அவைதாம் பெயர் ஐ	௫௯
அவைதாம் முன்மொழி	௨௨0
அவைதாம் முன்றும்	௧௩௫
அவைதாம் வழக்கியன்	௮௯
அவையல் கிளவி	௨௯௪
அவ்வச் சொல்லிற்கு	௧௮௨
அவ்வழி அவன்இவன்	௪0௯
அவ்வே இவ்வென	௧௯
அளபெடைப் பெயரே...	௧௮

அளபெடைப் பெயரே... ௯௯
அளபெடைப்பெயரே... ௧௦௧
அளபெடை மிகூம் ௯௬
அளவும் நிறையும் ௯௧
அன் ஆன் அள் ஆள் ௧௩௪
அன்மையின் இன்மையின் ௧௩௯
அன்ன பிறவுங் கிளந்த ௨௦௧
அன்ன பிறவுந்தொன் ௮௧
அன்ன பிறவும் அஃறிணை ௧௧௪
அன்ன பிறவும் உயர்திணை ௧௧௨
ஆக ஆகல்என்ப ௧௭௫
ஆக்கக்கிளவி ௯௯
ஆக்கந்தானே ௧௮
ஆங்க உரையசை ௧௭௪
ஆடூஉ அறிசொல் ௨
ஆண்மை சுட்டிய ௧௨௦
ஆண்மை திரிந்த ௧௩
ஆண்மை யடுத்த ௧௦௯
ஆயென் கிளவி ௧௩௭
ஆரும் அருவும் ௯௯
ஆவோ வாகும் ௧௨௬
ஆறன் மருங்கின் ௮௦
ஆறாகுவதே அதுவெனப் ௬௭
ஆனென் இறுதி ௯௮
இசைத்தலும் உரிய ௪௮
இசைநிறை அசைநிலை ௨௧௩
இசைப்படு பொருளே ௨௨௩
இசைப்பிசை யாகும் ௧௮௭
இடைச்சொல் எல்லாம் ௨௪௧
இடைச்சொல்கிளவியும் ௧௦௭
இடையெனப் படுப ௧௬௩
இதன திதுவிற்றென் ௮௪
இதுசெயல் வேண்டும் ௧௬௦
இயற்கைப் பொருளை ௧௮
இயற்கையின் உடைமையின் ௬௮
இயற்சொல் திரிசொல் ௨௦௩
இயற்பெயர்க் கிளவி ௩௨
இயற்பெயர் சினைப் ௧௩௭
இயற்பெயர் முன் ௧௭௨
இயைபே புணர்ச்சி ௧௮௭
இரட்டைக் கிளவி ௩௯
இரண்டன் மருங்கின் ௭௮
இரண்டா குவதே ஐயெனப் ௫௮
இருதிணைச் சொற்குமோ ௧௧௫
இருதிணைப் பிரிந்த ௧௦௮
இருதிணை மருங்கின் ௧௦
இருபெயர் பல்பெய ௨௧௮
இர்ஈர் மின் ௧௪௯
இலம்பாடு ஒற்கம் ௧௯௪
இறப்பின் நிகழ்வி-றச்சி ௨௨௫
இறப்பினிகழ்வின்-என்று ௧௨௮
இறப்பே யெதிர்வே ௧௪௨
இறுதியும் இடையும் ௮௩
இறைச்சிப் பொருள் ௧௨௬
இனச் சுட்டில்லாப் ௧௭
இனைத்தென ௨௮
இன்றில உடைய ௧௪௩
இன்ன பெயரே ௧௨௫
ஈதா கொடுவெனக் ௨௩௫
ஈரள பிசைக்கும் ௧௭௫
ஈற்றுநின் றிசைக்கும் ௧௭௮
ஈற்றுப்பெயர் முன் ௭௯
உவப்பே உயர்தல் ௧௮௬
உகரந்தானே ௯௫
உசாவே சூழ்ச்சி ௧௯௫
உணர்ச்சி வாயில் ௨௦௦
உம்உந் தாகும் ௧௮௧
உம்மை தொக்க ௧௭௯
உம்மை எச்சம் ௨௩௦
உம்மை எண்ணின் ௧௮௦
உம்மையெண்ணும் ௧௭௮
உயர்திணை மருங்கின் ௨௨௨
உயர்திணையென் ௧
உயர்வே உயங்கல் ௧௯௫
உரிச்சொற் கிளவி ௧௮௪
உரிச்சொல் மருங்கினும் ௨௪௨
உருபுதொடர்ந் ௮௨
உருவென மொழியினும் ௨௦
உருவுட் காகும் ௧௮௬
உரையிடத் தியலும் ௨௪௪
உவமத்தொகையே ௨௧௫
உளவெனப் பட்ட ௧௦௩
ஏச்சஞ் சிறப்பே ௧௬௭
எச்சவும்மையும் ௧௭
எஞ்சிய கிளவி ௧௪௭
எஞ்சிய மூன்று ௨௩௨
எஞ்சிய விரண்டின் ௧௦௦
எஞ்சு பொருட்கிளவி ௧௭௭
எடுத்த மொழிஇனஞ் ௪௯
என்னுங் காலும் ௩௯
எண்ணேகாரம் ௧௭௯
எதிர்மறுத்து ௮௫
எதிர்மறை யெச்சம் ௨௩௦
எப்பொரு ளாயினும் ௨௯

எய்யா மையே ககூக
எல்லாச்சொல்லும் க0ரு
எல்லாத் தொகையும் உஉக
எல்லாம் என்னும் கஉஉ
எல்லாரு மென்னும் கக0
எல்லே இலக்கம் கஎக
எவ்வயிற் பெயரும் ருசு
எவ்வயின் வினையும் உஉசு
எழுத்துப் பிரிந்திசைத்தல் உ0க
எறுழ்வலி யாகும் ககூஅ
எற்றென் கிளவி கஎ0
என்வென் எச்சம் உஙஉ
என்றும் எனவும் கஅஉ
என்றென் கிளவி கசுக
ஏ பெற்றாகும் சஅசு
ஏயுங் குரையும் கஎங
ஏழா குவதே சகூ
ஏற்றம் வினையும் சக0
ஏனை எச்சம் கஙஉ
ஏனைக் காலமு கசுஉ
ஏனைக் கிளவி கஉச
ஏனைப்புள்ளி கஎ
ஏனை யிரண்டும் உஎ
ஏனை யுயிரே கரு
ஏனை யுருபும் அஅ
ஐந்தா குவதே கூரு
ஐயமுங் கரிப்பும் ககூஅ
ஐயுங் கண்ணும் அச
ஐவியப் பாகும் ககஅ
ஒப்பில் போலி கஎச
ஒருபெயர்ப் பொதுச் ச0
ஒரு பொருள் இரு உசரு
ஒரு பொருள் வேறு சொல் உ0சு
ஒரு பொருள் - வேறு பெயர் கூரு
ஒருமை சுட்டிய பெயர் உசசு
ஒருமை சுட்டிய எல் கஉக
ஒருமை யெண்ணின் ஙக
ஒருவரென்னும் கஉச
ஒருவரைக் கூறும் உச
ஒருவினை யொடுச்சொல் எசு
ஒழியிசை யெச்சம் உங0
ஒன்றறி கிளவி கூ
ஒன்றறி சொல்லே அ
ஒன்றன் படர்க்கை சசக
ஒன்று வினைமருங் சச
ஓம்படைக் கிளவிக் அ0
ஓய்தல் ஆய்தல் கக0
ஓவும் உவ்வும் கரு
கடதற வென்னும் ககங
கடிசொல் இல்லைக் உச0
கடியென் கிளவி ககூஅ
கண்கால் புறமகம் எ0
கண்டீர் என்ற உஉங
கண்ணுந் தோளும் சக
கதழ்வுந் துனைவும் கஅஎ
கமம்நிறைந் தியலும் ககங
கம்பலை சும்மை கசுங
கயவென் கிளவி கஅக
கருமம் அல்லாச் எங
கருவி தொகுதி ககூ
கவவகத் திடுமே ககூச
கவர்வு விருப் பாகும் ககூரு
கழிவே ஆக்கம் கசுசு
கழுமென் கிளவி ககங
கள்ளொடு சிவணும் ககங
கறுப்புஞ் சிவப்பும் ககூ
கன்றலுஞ் செலவும் எச
காப்பின் ஒப்பின் ருக
காலந் தாமே கஉஅ
காலம் உலகம் சஎ
கிளந்த அல்ல கஅங
கிளந்த வல்ல அஉ
கிளந்த இறுதி க0உ
குஐ ஆனென அசு
குடிமை ஆண்மை சரு
குத்தொக வரூஉ ஙக
குருவுங் கெழுவும் கஅசு
குறித்தோன் கூற்றம் சச
குறிப்பினும் வினையினும் கஉக
குறைச்சொற் கிளவி உசக
குறைத்தன ஆயினும் உசக
கூர்ப்புங் கழிவும் கஅஎ
கூறிய கிளவி ககக
கூறிய முறையின் ருஎ
கெடவரல் பணையே கஅஅ
கேட்டை என்றா உஉச
கொடுவென் கிளவி உயர் உசசு
கொடுவென் கிளவிபடர் உஙசு
கொல்லே ஐயம் கஎக
சாயன் மென்மை கஅக
சிதைந்தன வரினும் உ0அ
சிறப்பி னாகிய ஙச
சினைநிலைக்கிளவிக்கு எச
சீர்த்தி மிகுபுகழ் கஅஎ

சுட்டுமுத லாகிய	௯௩
சுட்டுமுதற் பெயரே	௧௦௦
சுட்டு முதற் பெயரும்	௧௦௧
சுண்ணந் தானே	௨௧௦
செந்தமிழ் சேர்ந்த	௨௦௪
செப்பினும் வினாவினும்	௧௫
செப்பும் வினாவும்	௧௩
செப்பே வழீஇயினும்	௧௫
செயப்படு பொருளைச்	௧௬௧
செயற்கைப் பொருளை	௧௮
செய்து செய்யூச்	௧௪௮
செய்தெனெச்சத்	௧௫௭
செய்யாய் என்னும்	௨௩௮
செய்யுள் மருங்கினும்	௨௪௭
செலவினும் வரவினும்	௨௫
செல்லல் இன்னல்	௧௮௬
செழுமை வளனும்	௧௯௩
சேரே திரட்சி	௧௯௫
சொல்லெனப் படுப	௧௦௭
சொல்லென் எச்சம்	௨௩௩
ஞெமிர்தலும் பாய்தலும்	௧௧௫
நிருதியும் வழக்கும்	௧[illegible]
தஞ்சக்கிளவி	௧௭௧
தடவுங் கயவும்	௪௮௯
தடுமாறுதொழிற்	௧௯௯
தத்தம் எச்சமொடு	௧௫௪
தஞ நு எ என	௧௦௩
தஞ நு எ எனும்	௨௧௩
தன்மேல் செஞ்சொல்	௨௩௧
தன்மை சுட்டலும்	௨௧
தன்மை சுட்டின பன்மைக்	௧௨௫
தன்மைச்சொல்லே	௩௪
தன்னுளுறுத்த	௧௭௨
தாமென் கிளவி	௧௨௨
தாவென் கிளவி	௨௩௫
தாவே வலியும்	௧௯௨
தானென் கிளவி	௧௨௨
தானென் பெயரும்	௧௯
திணையொடு பழகிய	௧௨௪
தீர்தலுந் தீர்தலும்	௧௪௮
தூயவென் கிளவி	௧௯௫
துவன்று நிறைவாகும்	௧௯௦
துவைத்தலுஞ் சிலை	௧௯௪
தெவுக்கொளல்	௧௯௨
தெவ்வுப்பகை	௧௯௨
தெரிநிலை யுடைய	௧௧௪
தெரிபுவேறு	௧௦௧
தெளிவின் ஏயு	௧௭௦
தேற்றம் வினாவே	௧௯௮
தொழிலிற் கூறும்	௯௮
தொழிற்பெயராயின்	௯௯
நம்பும் மேவும்	௧௮௯
நளியென் கிளவி	௧௮௧
நனவே களனும்	௧௯௪
நன்றீற்று ஏயு	௧௭௪
நன்று பெரிதாகும்	௧௯௨
நான்காகுவதே	௯௪
நிகழூஉ நின்ற	௧௧௬
நிரல் நிறை சுண்ணம்	௨௦௯
நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்	௧௩௧
நிலனும் பொருளும்	௧௫௪
நிறத்துரு உணர்த்	௧௯௪
நின்றாங்கு இசைத்தல்	௪௮
நீயிர் நீயென	௧௨௩
நும்மின் திரிபெயர்	௧௦௦
நொசிவும் நுழைவும்	௧௯௪
பசப்பு நிறனாகும்	௧௪௪
படரே உள்ளல்	௧௯௧
பணையே பிழைத்தல்	௧௯௧
பண்புகொள் பெயரும்	௯௯
பண்புகொள் பெயரும்	௯௮
பண்பு தொக வரூஉங்	௨௨௦
பயப்பே பயனாம்	௧௪௬
பரவும் பழிச்சும்	௧௯௭
பலவயி னானும்	௪௧
பல்ல பலசில	௧௧௩
பல்லோர் படர்க்கை	௧௪௮
பழுது பயம் இன்றே	௧௮௯
பன்முறை யானும்	௧௫௩
பன்மை சுட்டியவெல்	௧௨௦
பன்மையும் - அஃநாலைங்	௧௬௫
பன்மையும் - அம்மூவிர	௧௭௨
பன்மையும் - அஃறிணை	௧௪௪
பன்மையும் - உயர்திணை	௧௬௯
பாலறி மரபின்	௧௩௭
பால்மயக்குற்ற	௨௦
பிணையும் பேணும்	௧௯௧
பிண்டப் பெயரும்	௬௯
பிரிநிலை வினாவே	௧௬௮
பிரிநிலை வினையே	௨௨௮
பிறிதுபிறி தேற்றலும்	௮௩
பின்முன் கால்கடை	௧௫௧
புதிதுபடற் பொருட்	௧௯௭
புலம்பே தனிமை	௧௯௦

புள்ளியு முயிராம் ௧௦௨
புனிறென் கிளவிஈன் ௧௧௯
பெண்மை சுட்டியசினை ௧௧௧
பெண்மை சுட்டிய உயர் ௯
பெண்மை சுட்டிய எல் ௪௧௧
பெண்மைச் சினைப்பெயர் ௧௧௯
பெண்மை முறைப் ௧௪௯
பெயரி னாகிய ௫௩
பெயரினுந் தொழிலினும் ௪௦
பெயரெஞ்சு கிளவி பெய ௨௨௯
பெயரெஞ்சு கிளவியும் ௧௬௫
பெயர்நிலைக் கிளவி காலங் ௫௭
பெயர்நிலைக் கிளவியின் ௨௩௬
பேஎம் உருமென ௧௯௫
பையுளுஞ் சிறுமையும் ௧௯௩
பொருள் தெரி மருங்கின் ௨௧௩
பொருட்குத் திரிபில்லை ௨௦௦
பொருட்குப் பொரு ௨௦௦
பொருண்மை சுட்டல் ௫௯
பொருண்மை தெரிதலும் ௧௦௬
பொருளொடு புணராச் ௩௧
பொற்பே பொலிவு ௧௯௦
மகடூஉ மருங்கின் ௧௨௫
மதவே மடனும் ௧௯௭
மல்லல் வளனே ௧௮௬
மழவுங் குழவும் ௧௮௭
மறைக்குங் காலை ௨௩௫
மற்றென் கிளவி ௧௭௦
மற்றைய தென்னுங் ௧௭௦
மன்றவென் கிளவி ௧௭௧
மன்னாப் பொருளும் ௨௯
மாதர் காதல் ௧௮௯
மாரைக் கிளவியும் ௧௩௪
மாலை இயல்பே ௧௮௭
மாவென் கிளவி ௧௭௩
மிகுதியும் வனப்பும் ௧௯௭
மிக்கதன் மருங்கின் ௧௫௧
மியா இக மோ மதி ௧௭௩
முதலிற் கூறுஞ் ௮௯
முதலுஞ் சினையும் ௭௯
முதல்முன் ஐவரின் ௭௫
முதற்சினைக் கிளவிக்கு ௭௪
முன்னிலைக் காலமும் ௧௫௮
முரஞ்சல் முதிர்வே ௧௯௦
முழுதென் கிளவி ௧௮௯
முறைப் பெயர் முறை ௧௦௧
முறைப் பெயர் ஏயொடு ௧௮
முறைப்பெயர் மருங்கின் ௯௬
முற்படக் கிளத்தல் ௩௩
முற்றிய உம்மைத் ௧௭௭
முனைவு முனிவாகும் ௧௯௮
முன்னத்தின் உணரும் ௨௪௫
முன்னிலை சுட்டிய ௨௪௬
முன்னிலை முன்னர் ௨௩௧
முன்னிலை வியங்கோள் ௧௪௪
மூன்றனும் ஐந்தனுந் ௭௭
மூன்றாகுவதே ஒடு ௧௧
மெய்பெறக் கிளந்த ௧௯௧
மொழிப்பொருட் காரணம் ௨௦௦
மொழிமாற் றியற்கை ௨௪௨
யார் என்னும் ௧௩௪
யாகா பிறபிறக் ௧௭௫
யானுங் கவினும் ௧௯௭
யாதனுருபிற் கூறிற் ௮௪
யாது எவன் என்னும் ௨௭
ரஃகான் ஒற்றும் ௮
வடசொற் கிளவி ௨௦௭
வண்ணத்தின் வடிவின் ௨௧௭
வண்ணம் வடிவே ௬௬
வம்பு நிலையின்மை ௧௮௯
வயவலி யாகும் ௧௬௫
வயாவென் கிளவி ௧௬௫
வறிது சிறிதாகும் ௧௯௦
வன்புற வரூஉம் ௧௬௦
வாராக் காலத்தும் ௧௫௮
வாராக் காலத்து வினைச் ௧௪௪
வாரா மரபின் ௨௨௨
வார்தல் போகல் ௧௮௮
வாலொளி யாகும் ௧௬௫
வியங்கோள் எண்ணுப் ௩௭
வியலென் கிளவி ௧௬௫
விரைசொல் லடுக்கே ௨௨௩
விழுமஞ் சீர்மை ௧௯௩
விழைவின் தில்லை ௧௪௧
விழைவே காலம் ௧௯௬
விளிகொள் வதன்கண் ௫௨
விளியெனப் படுப ௯௩
விறப்பும் உறப்பும் ௧௯௨
விறவுஞ் செப்பே ௧௪
வினையினும் பண்பினும் ௧௦௧
வினையின் தொகுதி ௨௧௯
வினையின் தோன்றும் ௧௧
வினையெஞ்சு கிளவிக்கு ௨௨௧
வினையெஞ்சு கிளவியும் ௨௪௨

வினையெனப் படுவது	௧௨௮	வேற்றுமை தாமே	௫௪
வினையே குறிப்பே	௧௬௯	வேற்றுமைத் தொகையே	௨௧௪
வினையே செய்வது	௮௮	வேற்றுமைப் பொருளை	௭௧
வினையொடு நிலையினும்	௧௮௧	வையே கூர்மை	௧௧௮
வினைவேறு படூஉம்	௪௩	ளஃகான் ஒற்றே மகடூஉ	௮
வெம்மை வேண்டல்	௧௯௦	னஃகான் ஒற்றே ஆடூஉ	௮
வெளிப்படு சொல்லே	௧௮௫	னரலள என்னும்	௯௭
வேறுவினைப் பொதுச்	௯௮		

———

கழகவழி வெளிவந்துள்ள

தொல்காப்பிய நூல்கள்

தொல்காப்பிய மூலம்

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்

இளம்பூரணர் உரை
நச்சினார்க்கினியர் உரை

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்

இளம்பூரணர் உரை
கல்லாடனார் உரை
சேனாவரையர் உரை
தெய்வச்சிலையார் உரை
நச்சினார்க்கினியர் உரை

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்

இளம்பூரணர் உரை
நச்சினார்க்கினியர் உரையும்
பேராசிரியர் உரையும் (2 - பகுதிகள்)

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

நச்சினார்க்கினியர் உரை

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரக் கருத்து

தொல்காப்பியம் பாயிர விருத்தியும்
முதற் சூத்திர விருத்தியும்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1
திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம் திருச்சி-2